

Scrisă de Muhammed
Kutbuddin Izniki

CHEIA PORȚII CĂTRE **PARADIS**

CHEIA PORȚII CĂTRE PARADIS

Scrisă de Muhammed Kutbuddin Izniki

Revizuită de Huseyn Hilmi Işık

Versiunea în limba română: Hakikat Kitabevi

Hakikat Kitâbevi

Darüşşefeka Cad. 53/A P. K. : 35

34083 Fatih-ISTANBUL/TURKEY

Tel: 90. 212. 523 4556–532 5843 Fax: 90. 212. 523 3693

<http://www.hakikatkitabevi.com>

e-mail: bilgi@hakikatkitabevi.com

CHEIA PORȚII CĂTRE PARADIS

PREFAȚĂ

Allahu teala le-a trimis robilor Săi profeți ”aleyhimusselam” pentru a putea fi fericiți, pentru a trăi în pace și liniște atât în această lume cât și în cea de apoi, pentru a putea trăi în armonie, ca frații și pentru a-i învăța cum să își îplinească datoriile de robi către El. Prin acești oameni aleși, cei mai desăvârșiți din toate punctele de vedere, Allahu teala le-a transmis oamenilor cel mai bun mod de trai. El a transmis de asemenea că Muhammed aleyhisselam, ultimul și cel mai superior dintre profeți, este profetul tuturor oamenilor ce vor veni pe lume, până la sfârșitul lumii, din toate colțurile Pământului. În Kuran-î Kerim, marea carte divină trimisă de Allahu teala Profetului Muhammed aleyhisselam, prin intermediul unui înger, de-a lungul a 23 de ani, Allahu teala îi transmite acestuia poruncile și interdicțiile Sale. Deoarece Coranul era scris în limba araba și cuprindea învățături extrem de subtile și cunoștințeeextramundane, dincolo de limita înțelegerii umane, Muhammed aleyhisselam a comentat și le-a explicat în întregime această Carte companionilor ”aleyhimurridvan” săi. El a afirmat: **Cel ce va explica Kuran-î Kerim, într-un mod diferit de explicațiile mele, va deveni necredincios.** ” Savanții islamici, care au auzit explicațiile Profetului Muhammed aleyhisselam de la

companionii acestuia, le-au clarificat și simplificat astfel încât să fie pe înțelesul tuturor și le-au scris în cărți de tefsir. Acești savanți poartă numele de savanți islamici ehl-i sünnet. Cărțile scrise de aceștia prin compilarea comentariilor asupra Coranului cel Sfânt și spusele Profetului, ce poartă denumirea de hadisuri, se numesc cărți ilm-i hal. Persoanele care doresc să achiziționeze cunoașterea adevărată și realistă a Islamului, pe care Allahu teala ne-o transmite în Coran, trebuie să citească aceste cărți de ilmihal.

Titlul original al acestei cărți este Miftah-ul- Jenneh, care s-ar putea traduce ca Cheia către poarta Paradisului. Aceasta a fost scrisă de către Muhammed bin Kutbuddin Izniki "rahimehullahu teala" ce a murit în Edirne în anul 1480, 885 după Hegira.

Seyyid Abdulhakim Efendi "rahimehullahu teala", un mare învățat islamic, a afirmat (Autorul cărții Miftah-ul Jenneh era o persoană pioasă. Va fi utilă celor ce o citesc). Prin urmare am publicat această carte. Explicațiile ce apar în unele locuri, în carte au fost așezate în paranteze pătrate. Aceste explicații au fost alese din alte cărți și adăugate. Nici una din aceste explicații nu reprezintă vreo opinie personală. Allahu teala să ne ferească pe noi toți de dezbinare, de separatism și de a cădea în capcanele pregătite de dușmanii Islamului, de cei ce se dau drept musulmani, dar nu sunt decât niște eretici, reformatori și nu aparțin nici unei școli religioase, dintre care unii așa-ziși oameni de religie! Fie ca Allahu teala să ne reunească pe noi toți pe calea preaiubitului nostru Profet, Muhammed aleyhisselam, să fim din grupul Ehl-i sünnet, cel ce-i urmează calea! Fie ca Allahu teala să ne hărăzească să ne iubim și să ne întrajutorăm! Amin.

[Atunci când o persoană este pe cale de a face ceva, mai întâi îi va veni în inimă un hatara (o idee, un gând) că dorește să facă acel lucru. Această dorință este **intenția**. Le va ordona organelor, membrilor sale

să împlinească acel lucru. Poruncirea sa este **kasd** sau **teşebbüs** (încercare, tentativă). Îndeplinirea ordinului de către membre poartă numele de **kesb**. Activitatea inimii poartă numele de **ahlak** (conduită). Inima poate primi hatara din şase locuri: Hatara ce vine de la Allahu teala se numeşte **vahy** (revelaţie) şi aceasta nu vine decât în inimile profeţilor. Hatara adusă de îngerii se numeşte **ilham** (inspiraţie), iar aceasta vine în inimile profeţilor "aleyhimussalavatu vetteslimat" şi ale musulmanilor pioşi. Hatara date de musulmanii dreptcredincioşi se numesc **nasihat** (sfaturi). Vahy, ilham şi nasihat sunt întotdeauna bune şi utile. Hatara ce vine de la diavol se numesc **vesvese** (îndoială), cele ce vin de la propriul nefs se numesc **hewa**, iar hatara ce vine de la anturajul dăunător se numesc **iğfal**. Nasihat (sfaturi) pot veni în inima oricărui om, însă vesvese şi hewa vin în inimile necredincioşilor şi ale musulmanilor păcătoşi. Ambele sunt rele şi dăunătoare. Lucrurile pe care Allahu teala le place şi le aprobă sunt numite lucruri bune, iar cele pe care le displace şi pe care le dezaprobă sunt lucruri rele. Allahu teala este foarte milostiv, astfel că ne-a indicat care sunt lucrurile bune şi cele rele în Kuran-i Kerim. El ne-aporuncit împlinirea lucrurilor bune şi ni le-a interzis pe cele rele. Aceste porunci şi interdicţii poartă numele de **Ahkam-i islamiyye**. O inimă ce va urma sfaturile prietenilor buni şi raţiunea şi prin urmare respectă ahkam-i islamiyye, se va purifica şi se va umple de lumină divină, astfel atingând fericirea, pacea, atât în această lume, cât şi în cea veşnică. O inimă ce nu respectă ahkam-i islamiyye, urmându-şi propriul nefs, sfaturile rele ale unei proaste companii şi pe diavol se va întuneca şi va fi cuprinsă de putreziciune. Inima pură, luminată va savura urmarea ahkam-i islamiyye, pe când inima putredă va dori urmarea proastei companii, a propriului nefs şi a diavolului. Allahu teala în nemărginita sa milostenie crează inimile nou-născuţilor din toate colţurile lumii, pure. Ulterior, părinţii şi anturajul dăunător vor întuneca inimile lor, făcându-i să semene cu ale lor.]

CHEIA CĂTRE POARTA PARADISULUI

Al-hamd-u-lillâh-illedhî je'alênâ min-et-tâlibîna wa lil'ilmi min-er-râghibîna wa-s-salât-u-wa-s-salâm-u-'alâ Muhammadin-illedhî erselehü rahmatan lil'âlamîna wa 'alâ Âlihi wa Ashâbihi ajma'in.

El-hamdü lillahillezî cealenâ minet-talibîne ve lil-ilmi minerrâgıbîne ves-salâtü ves-selâmü alâ Muhammedinil lezî erselehü rahmeten lil-âlemîne ve alâ Âlihi ve Eshâbihi ecma'in.

ISLAM

ALLAH EXISTĂ ȘI ESTE UNIC

Allah a creat toate ființele. Totul a fost inexistent, cu excepția lui Allahu teala. El există întotdeauna. El nu este o ființă ce a apărut după aceea, căci asta ar presupune că ar fi trebuit să existe o forță care să îl creeze. Căci dacă nu există o putere creatoare, acel lucru nu va putea exista niciodată. Dacă deținătorul acestei puteri de a crea a existat, atunci Allahu teala este cel ce posedă această putere. În schimb dacă se argumentează că și deținătorul acestei puteri a fost creat ulterior, atunci ar trebui găsit și deținătorul puterii care l-a creat pe acesta și tot astfel fiind nevoie de un număr infinit de creatori. Aceasta ne arată inexistența unui început pentru creatori. Inexistența celui dintâi creator ne indică inexistența creațiilor. Inexistența creatorului face ca și lumea materială și spirituală pe care le vedem și auzim și care au fost create din nimic să nu poată exista. Deoarece ființele materiale și sufletele există, atunci acestea ar trebui să aibă un creator unic și mereu existent.

Allahu teala a creat la început substanțele simple, componente ale tuturor ființelor materiale și sufletele și îngerii. Aceste substanțe simple sunt numite acum elemente. În zilele noastre sunt cunoscute 105 tipuri de elemente. Allahu teala a creat și crează toate ființele materiale și fiecare lucru din aceste 105 elemente. Fierul, sulful, carbonul, oxigenul, clorul sunt toate elemente. Allahu teala nu ne-a precizat cu câte milioane de ani în urmă a creat aceste elemente. Tot așa cum nu ne-a spus nici când a început să creeze pământurile, cerurile și ființele vii, care sunt toate produse din aceste elemente. Toate creaturile vii sau lipsite de viață au o anumită durată de viață. El crează atunci când vine momentul și o anihilează când durata sa de viață s-a încheiat. Așa cum crează ceva din nimic, tot astfel poate crea ceva din altceva, încet sau deodată și pe când primul dispare, cel nou își începe existența.

Allahu teala a creat primul om din substanțe lipsite de viață și suflet. Înaintea sa nu a existat alt om. Animalele, vegetația, djinii și îngerii au fost creați înaintea creării omului. Numele său a fost Adem "aleyhisselam". Din el a fost creată și o femeie, numită Havva. Toată omenirea s-a multiplicat prin intermediul acestora. Și din fiecare animal s-a înmulțit specia sa. Observăm astfel că fiecare lucru viu sau lipsit de viață se află în continuă schimbare. Ceea ce este etern, însănu suferă nici o schimbare. În timpul fenomenelor fizice starea și forma materiei se schimbă. În reacțiile chimice se schimbă structura și natura materiei. Substanțele își încetează existența și alte substanțe apar. În reacțiile nucleare elementele dispar transformându-se în energie. Această continuă transformare nu poate fi un proces etern fără început. Trebuie să fi pornit de la primele substanțe create din nimic. Căci etern înseamnă fără început.

Dușmanii Islamului se dau drept oameni de știință, pentru a înșela copiii musulmani și afirmă că oamenii se trag din maimuțe, așa cum

susțin că ar fi afirmat Darwin, un doctor englez. Aceștia mint, căci Darwin nu a afirmat așa ceva. El a expus lupta pentru supraviețuire în rândul viețuitoarelor. În cartea sa "Originea speciilor" a afirmat că ființele vii dezvoltă trăsături adaptate mediului în care trăiesc și astfel au suferit unele mutații ne semnificative. Nu a afirmat că ființele vii se transformă dintr-o specie în alta. Într-o conferință a Asociației britanice pentru progresul științei organizată de Universitatea Swansea din Salford, în anul 1980, profesorul John Durant a declarat: "Explicația evoluționistă a lui Darwin asupra originilor omului a fost transformată într-un mit modern, în detrimentul științei și a progresului social. Aceste mituri au avut un efect dramatic asupra cercetărilor științifice, ceea ce a dus la denaturare și controverse inutile. Acum teoria darwinistă a plesnit lăsând în urmă grămezi de idei dezastruoase și distruse. Aceste declarații făcute de profesorul Durant, cu privire la compatriotul său sunt cele mai interesante răspunsuri date darwiniștilor, în numele științei. În zilele noastre motivul adevărat pentru care se dorește impregnarea acestei teorii persoanelor cu diferite grade de cultură este pur ideologică și nu științifică. Această teorie este folosită în scopul implementării filozofiei materialiste. Argumentul că omul se trage din maimuță nu are nici o bază în cunoaștere și este cu atât mai puțin o afirmație științifică. De asemenea nu este nici argumentul lui Darwin. Acestea sunt minciunile dușmanilor Islamului, ignoranți ce nu au habar de știință și cunoaștere. Un om de știință nu ar putea face o astfel de afirmație aberantă. Dacă un absolvent de universitate duce o viață destrăbălată, uitând ceea ce a învățat în școală și nu lucrează în ramura pe care s-a specializat, el nu poate fi numit om de știință. Ceea ce este chiar mai rău este că acționând împotriva Islamului și încercând să răspândească vorbele și scrierile sale mincinoase și false în numele cunoașterii și al științei nu va deveni decât un microb trădător și dăunător pentru societate. Diploma, eticheta și poziția sa nu vor fi decât niște capcane folosite pentru vânarea tinerilor. Falșii oameni de știință,

care își răspândesc minciunile și calomniile, în numele științei, se numesc impostorii științei. Ar trebui să nu ne lăsăm înșelați de ei.

Ceea ce Allahu teala vrea de la oameni este să trăiască în pace și confort în această lume și de a atinge fericirea veșnică în lumea de apoi. De aceea le-a poruncit lucrurile folositoare, care conduc la fericire și interzice lucrurile dăunătoare, care duc la pierzanie. Dacă o persoană religioasă sau nu, care crede sau nu crede, care cunoaște sau nu cunoaște va trăi în pace și confort atât timp cât va urma ahkam-i islamiyye, adică poruncile și interdicțiile lui Allahu teala. La fel cum toți cei ce folosesc medicamentul util vor scăpa de probleme, de dureri. Multe persoane sau popoare nereligioase sau ateiste au succes în ceea ce fac se datorează unui mod de lucru, care ar putea fi aprobat de Kuran-i kerim. Atingerea fericirii veșnice prin urmarea Coranului este posibilă doar în cazul unui credincios, care o face cu bună știință.

Prima poruncă a lui Allahu teala este **Credința** (Iman). Iar prima Sa interdicție este **Necredința** (Kufr). Credința înseamnă să crezi în faptul că Muhammed aleyhisselam este ultimul profet al lui Allahu teala. Allahu teala i-a transmis lui poruncile și interdicțiile Sale prin revelație (**Vahy**), în limba arabă. Adică i le-a transmis prin intermediul unui înger, iar el le-a explicat la rândul său oamenilor. Cuvintele transmise de Allahu teala, în limba arabă, prin intermediul îngerului poartă numele de **Kuran-i kerim**. Cartea care conține întregul text scris al Coranului se numește **Musfah**. Kuran-i kerim nu reprezintă cuvintele lui Muhammed aleyhisselam, ci cuvintele lui Allahu teala. Nici un om nu ar fi capabil să declare ceva atât de perfect. Toate normele prezentate în Coran reprezintă **Islamul**. Persoana care crede toate acestea, cu toată inima este **Mu'min** (dreptcredincios) sau **Musulman**. Neagreaarea chiar și a uneia dintre aceste norme este numită necredință, **Kufr** (dușmănie împotriva lui Allahu teala).

Credința în viața după moarte, în existența djinilor, a îngerilor, în faptul că adem aleyhissalatu vesselam este tatăl tuturor oamenilor și primul profet, se face doar cu inima. Acestea reprezintă învățături legate de **credință**, **i'tikad** și **akaid**. În ceea ce privește faptele ce trebuie împlinite atât fizic, cât și cu inima și cele ce trebuie evitate, trebuiesc împlinite, să se creadă în ele sau să fie evitate. Acestea sunt învățăturile ahkam-i islamiyye. Și credința în acestea reprezintă de asemenea iman. Împlinirea și evitarea lor reprezintă **ibadet** (acte de adorare). Intenția de a urma ahkam-i islamiyye este un act de adorare. Poruncile și interdicțiile lui Allahu teala reprezintă **ahkam-i islamiyye** sau **ahkam-i ilahiyye**. Poruncile se numesc **farz**, iar interdicțiile, **haram**. Astfel se observă că cel ce nu consideră actele de adorare ca îndatoriri și nu le acordă atenție cuvenită devine necredincios. Cel ce crede, însă nu împlinește actele de adorare nu devine necredincios, însă este păcătos (**fasîk**). Cel care crede în învățăturile islamice și împlinește actele de adorare, cât îi stă în putere, este numit musulman salih (dreptcredincios). Un musulman care se supune Islamului și iubește un murșid, în scopul de a atinge harul și iubirea lui Allahu teala este nimit **salih** (persoană bună). Musulmanul care a obținut harul și iubirea lui Allahu teala se numește **arif** sau **veli**, evliya. Un veli care servește ca mijloc pentru alți oameni de a atinge această dragoste se numește **murșid**. Toți acești oameni binecuvântați sunt numiți **sadîk** (loiali) și sunt dreptcredincioși. Un dreptcredincios nu va merge niciodată în Iad. Însă necredinciosul va merge cu siguranță în Iad, de unde nu va mai ieși și va fi torturat veșnic. Dacă un necredincios devine credincios, toate păcatele sale vor fi iertate imediat. Dacă păcătosul se va căi pentru păcatele sale și va începe să își împlinească actele de adorare nu va mai intra în Iad ci va merge direct în Paradis, la fel ca și dreptcredincioșii. Dacă nu se va căi, va putea merge în Paradis, fiind iertat sau prin intermediul mijlocirii (șefaaf), ori va arde în Iad până își va ispăși păcatele, după care va putea intra în Rai.

Când a fost revelat Coranul, gramatica sa era potrivită limbii arabe vorbită de oamenii din acea vreme și era într-o formă poetică. Cu alte cuvinte era metric, ca o poezie. Coranul cuprinde toate subtilitățile limbii arabe și excelează în toate subtilitățile științelor literare ca bedi'(estetică), beyan, me'ani și belagat (retorică) Prin urmare este foarte greu de înțeles. Cel ce nu cunoaște subtilitățile limbii arabe nu va putea înțelege bine Coranul, chiar dacă știe să scrie și să citească în limba arabă. Și chiar cei ce cunosc aceste detalii nu au înțeles Coranul în întregime, Profetul Muhammed aleyhisselam explicându-l. Aceste explicații ale Profetului Muhammed aleyhisselam poartă denumirea de **hadisuri**. Eshab-i kiram "ridvanullahi teala aleyhi ecmain" au transmis generațiilor tinere învățăturile pe care le-au auzit de la Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem". De-a lungul timpului inimile s-au întunecat treptat, ba chiar noii convertiți au încercat să interpreteze Coranul cel Sfânt conform minților lor incomplete și viziunilor lor înguste. Derivând astfel de aici sensuri care erau în neconcordanță cu spusele Profetului Muhammed aleyhisselam. Inamicii Islamului au întreținut și au ațâțat această fisură și neînțelegere, astfel că au apărut șaptezeci și două de crezuri greșite și eretice. Musulmanii care dețin astfel de crezuri aberante sunt numiți comunitatea inovatorilor (bid'at ehli) comunitatea celor ce au fost induși în eroare (dalalet ehli). Toți cei ce fac parte din aceste șaptezeci și două de comunități deviate vor ajunge cu siguranță în Iad, însă fiind musulmani nu vor rămâne aici veșnic, ci vor ieși din Iad și vor intra în Paradis. Dacă credința unei persoane nu este în conformitate cu una dintre învățăturile indicate clar în Coran și hadisuri, acesta își va pierde credința și va deveni **mulhid**. Aceștia se cred musulmani.

Savanții islamici care au învățat corect principiile de credință, adică învățăturile religioase în care trebuie să credem, de la companionii profetului "ridvanullahi teala aleyhi ecmain" și le-au scris în cărți sunt

numiți savanți ehl-i sünnet ”rahmetullahi teala aleyhim ecmain”. Aceștia sunt savanți care au atins gradul de ijtihad într-una din cele patru școli religioase (mezheb). Aceștia nu au încercat să înțeleagă sensurile Coranului cu mințile lor sau propriile vederi, ci au crezut doar în ceea ce au învățat de la companionii profetului. Eiau răspândit calea adevărată pe care ne-a transmis-o Profetul Muhammed aleyhisselam și nu au urmat propriile lor opinii. Statul otoman era musulman și urma credința ehl-i sünnet.

Așa cum reiese și din ceea ce s-a scris mai sus și așa cum este scris în multe cărți valoroase, pentru a fi în siguranță și de a atinge fericirea și pacea atât în lumea aceasta cât și în cea de apoi, este necesar să credem conform învățăturilor savanților ehli sunnet ”rahmetullahi teala aleyhim ecmain”, adică să învățăm dogmele credinței și să credem în toate. Cei ce nu urmează ideologia ehli sunnet vor deveni fie eretici, fie deviați, fie mulhid, adică necredincioși. Cea de-a doua datorie a unui adevărat credincios este să devină salih, adică să atingă harul și iubirea lui Allahu teala. Pentru aceasta trebuie să învețe și să împlinească atât fizic cât și cu inima învățăturile islamice poruncite și să le evite pe cele ce au fost interzise și să trăiască conform acestor învățături. Adică să împlinească acte de adorare. Explicând învățăturile despre actele de adorare, savanții ehli sunnetau împărtășit patru moduri diferite, rezultând astfel patru școli religioase (mezheb). Deoarece punctele diferite sunt foarte puține și în probleme nesemnificative, iar principiile credinței care îi leagă sunt aceleași, se respectă și își arată afecțiune reciproc. Fiecare musulman trebuie să își împlinească actele de adorare conform uneia dintre aceste patru orientări religioase. Tahtavi relatează în cartea sa Durr-ul-muhtar, în capitolul Zebayîh că persoana care nu urmează unul dintre aceste patru mezheb se îndepărtează de calea ehli sunnet.

Dacă în timp de pace, sau în război, fiind luat prizonier, un necredincios afirmă că s-a convertit la Islam, trebuie crezut. Dar atunci el va trebui să învețe imediat și să creadă cele șase principii ale credinței. După care va trebui să învețe poruncile și interdicțiile, atunci când poate și este necesar și să le aplice. Dacă nu le învață sau dacă neglijează una dintre învățăături, deși le-a învățat, se consideră că nu acordă importanță religiei lui Allahu teala și își va pierde credința. Aceste persoane sunt numite murted (apostați, renegați). Dintre aceștia există unii care dându-se drept oameni religioși îi înșală pe musulmani. Ei sunt numiți zîndîk. Nu ar trebui să ne lăsăm păcăliți de aceștia și de minciunile lor. În traducerea culegerii de comentarii Siyer-i Kebir, pagina 116 și în Durr-ul-muhtar, la sfârșitul capitolului despre căsătoria necredinciosului se relatează că în cazul în care o persoană a împlinit vârsta pubertății fără a fi realizat că este musulman, această neștiință fiind datorată necunoașterii Islamului și nu unui interes lumesc, atunci el va fi considerat un apostat. În partea finală a capitolului despre căsătoria unui necredincios, din cartea Durr-ul-muhtar scrie că atunci când o fată musulmană căsătorită nu cunoaște Islamul atunci când ajunge la vârsta pubertății, căsătoria sa va fi anulată, adică va deveni apostată. Va trebui să i se aducă la cunoștință attributele lui Allahu teala, iar ea trebuie să le repete și să spună ”Eu cred”. Ibnî Abidin ”rahimehullahu teala” explică această problemă astfel: (Când fata este mică, sub vârsta pubertății, este musulmană, deoarece religia ei va fi cea a părinților. Când va ajunge la pubertate ea nu va mai depinde de religia părinților. Dacă va ajunge la pubertate, fără a cunoaște Islamul, va deveni apostată. Dacă o persoană care nu crede principiile credinței, deși le-a auzit, rostește kelim-e-i tevhid (**La ilahe illallah Muhammedun resulullah**) nu va deveni musulman. Cel ce crede cele șase principii ale credinței exprimate în crezul (Amentu billahi. . .) și acceptă poruncile și interdicțiile lui Allahu teala este musulman. De aici reiese că fiecare musulman are datoria de a-și învăța copilul

(Amentu billahi ve Melaiketihî ve Kutubihî ve Rusulihî vel Yevmil-ahiri ve bil Kaderi hayrihi ve şerrihi minallahi tealavel-ba'su ba'delmevîti hakkun Eşhedu en la ilahe illallah ve Eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu) împreună cu semnificația sa. Dacă copilul nu crede aceste șase principii ale Islamului sau una dintre poruncile sau interdicțiile Islamului și nu își exprimă verbal credința, când va ajunge la pubertate va deveni un apostat și nu un musulman. În cartea „Herkese Lazım Olan İman” veți găsi informații detaliate în legătură cu aceste șase principii. Fiecare musulman trebuie să citească această carte și să își îndemne și copiii să o citească, consolidându-le astfel credința și să se străduiască ca și toți cunoscuții săi să citească această carte. De aceea trebuie să avem mare grijă astfel încât copiii noștri să nu devină apostazi. Trebuie să îi învățăm încă de la vârste fragede despre credință, despre Islam, abluțiune, îmbăierea rituală, rugăciunea! Prima datorie a părinților este aceea de a-și crește copiii ca musulmani.

În cartea ”Durer ve Gurer” se relatează: (Bărbatului care a devenit apostat trebuie să i se spună să devină musulman. I se va explica chestiunea de care se îndoiește. Dacă cere un timp de gândire, va fi închis pentru trei zile. Dacă se va căi, căința îi va fi acceptată. În caz contrar el va fi condamnat la moarte de un judecător musulman. Femeia apostată nu va fi omorâtă ci va fi ținută prizonieră până ce va deveni musulmană. Dacă fuge în dar-ul-harb (regiune non-musulmană) nu va fi geariye (țiitoare). Dacă va fi luată prizonieră va putea fi folosită ca geariye. Atunci când ea devine apostată căsătoria ei se va anula și va fi depozdată de toate proprietățile. În cazul în care devine din nou musulmană își va recăpăta dreptul de posesiune și proprietățile. Dacă ea moare sau fuge în dar-ul-harb (sau dacă devine apostată în dar-ul-harb) proprietățile sale vor reveni moștenitorului musulman. (Dacă nu are moștenitor, vor reveni persoanelor care au dreptul la Beyt-ul-mal).

O persoană apostată nu poate fi moștenitoarea unui apostat. Ceea ce a dobândit în perioada când a fost apostat nu îi aparține ci va fi fey (produse obținute în război de la inamic) pentru musulmani. Toate tranzacțiile precum vânzarea-cumpărarea, închirierea și oferirea cadourilor vor fi nule. În momentul în care ea va reveni la Islam vor deveni din nou autentice. Nu va fi nevoie să își refacă actele de adorare anterioare, cu excepția pelerinajului). După exprimarea credinței primele lucruri care trebuie învățate sunt abluțiunea, îmbăierea rituală și rugăciunea.

Cele șase principii ale credinței sunt: credința în existența și unicitatea lui Allahu teala și în atributele Sale, credința în îngeri, profeți, cărți și viața de apoi și în destin și predestinare. Mai târziu le vom explica pe fiecare în parte.

Pe scurt, trebuie să urmărim poruncile Islamului și să evităm interdicțiile sale, atât cu inima, cât și fizic, iar inimile noastre ar trebui să fie în alertă să nu cadă în uitare. Este greu să urmeze Islamul, fizic, pentru o persoană a cărei inimă nu este alertă (adică nu se gândește la existența și măreția lui Allahu teala, binecuvântările Paradisului și intensitatea focului Iadului. Oamenii de știință islamici în fikh transmit fetwa (răspunsuri oferite de învățați islamici autorizați în legătură cu modul de împlinire al actelor de adorare). Ușurarea practicării acestora este treaba oamenilor lui Allah. Pentru ca organismul, corpul uman să se poată adapta cu ușurință și afecțiune modului de viață islamic este nevoie ca inima să fie curată. Însă, în cazul în care o persoană acordă importanță doar purității inimii și comportamentului frumos și nu acordă importanță împlinirii fizice a normelor islamice, acesta este mulhid (apostat). Astfel de realizări extraordinare ale unor persoane, cum ar fi informarea despre necunoscut, vindecarea oamenilor invalizi suflând asupra lor, sunt numite istidraj și îi vor trage atât pe aceștia cât

și pe simpatizanții lor în Iad. Semnul unei inimi curate și a unui suflet liniștit este adaptarea organismului de bună voie la modul de viață islamic. Vorba (”Eu am inima curată. Tu uită-te la inima mea!”)folosită de cei care nu își pot adapta corpurile și organele de simț la modul de viață islamic este o vorbă goală. Spunând astfel nu fac decât să se înșele pe sine și pe cei din jurul lor).

ATRIBUTELE CREDINȚEI

Conform savanților islamici ehli sunnet, atributele credinței sunt în număr de șase:

AMENTU BILLAHI: Eu cred și îmi mărturisesc credința în existența și unicitatea lui Allahu azîim-uș-șan.

Allahu azîim-uș-șan există și este unic.

Nu are vreun asociat și nici asemănare.

Nu este legat de spațiu, nu este într-un anume loc.

Are calități perfecte. Are atribute perfecte.

Și nu are nici o imperfecțiune. Nu există la El nici un atribut imperfect.

Allahu azîim-uș-șan prezintă însușiri perfecte, iar noi însușiri imperfecte.

Atributele imperfecte ce se regăsesc în noi sunt deficiențe precum lipsa mâinilor, a picioarelor, a vederii, boala și sănătatea, mâncarea, băutura și multe altele de acest gen.

Atributele pe care le posedă Allahu azîim-uş-şan sunt atribute de perfecţiune, cum ar fi crearea cerurilor, pământurilor şi a diverselor creaturi, ce trăiesc în aer, în apă, pe pământ şi sub pământ- crearea atâtor tipuri de fiinţe şi ţinerea în existenţă în acelaşi timp, a atât de multor fiinţe, pe care le ştim şi multe dintre ele pe care nu le cunoaştem şi nici nu am fi capabili măcar să le concepem cu capacităţile noastre mentale limitate şi oferirea de rîzk (hrană, susţinere) tuturor acestor creaturi. El este Atotputernic. Fiecare creatură este o lucrare a însuşirilor perfecte ale lui Allahu azîim-uş-şan.

Există douăzeci şi două de atribute ale lui Allahu teala pe care este vajib să le cunoaştem. De asemenea Allahu azîim-uş-şan are douăzeci şi două de atribute care sunt muhal (de neconceput a le avea).

Vajib înseamnă necesar şi aceste însuşiri vajib există în Allahu teala. Cele muhal nu există. Muhal reprezintă opusul lui vajib, adică ceva imposibil.

Sîfat-i nefştyye pe care este necesar să îl cunoaştem despre Allahu azîim-uş-şan este unul: Vujud, adică existenţa.

Dovada pentru a demonstra existenţa lui Allahu azîim-uş-şan ne este transmisă prin declaraţia binecuvântată (Inneni enellahu). Dovada raţională pentru a demonstra existenţa Sa este că există cu siguranţă un creator pentru a crea aceste lumi din nimic. Imposibilitatea existenţei Sale este muhal.

Sîffat-i nefsiyye înseamnă că persoana Sa nu poate fi concepută fără El şi nici El fără persoana Sa.

ÎNSUŞIRILE EXISTENŢIALE

Sîfat-î zatiyye

Însușirile existențiale ale lui Allahu azîim-uș-șan pe care este necesar să le cunoaștem sunt în număr de cinci: Acestea mai sunt numite și însușiri divine.

1. **Kîdem**, care înseamnă că nu există un început pentru existența lui Allahu azîim-uș-șan.

2. **Beka**, înseamnă că nu există un sfârșit pentru existența lui Allahu azîim-uș-șan, care este numită de asemenea și vajib-ul-vujud. Dovada transmisă este al treilea verset din sura Hadid. Dovada rațională este că dacă existența Sa ar fi avut un început și un sfârșit, aceasta ar fi fost imperfectă și incapabilă pentru a putea crea la rândul său alte ființe, ceea ce este muhal pentru Allahu azîim-uș-șan.

3. **Kîyam bi-nefsihi**, înseamnă că Allahu azîim-uș-șan nu are nevoie de nimeni în persoana, însușirile și în actele sale. Dovada transmisă o reprezintă ultimul verset al surei Muhammed. Iar dovada rațională este că dacă nu ar avea aceste atribute, ar fi imperfect și incapabil, ceea ce este muhal pentru Allahu teala.

4. **Muhalefetun lil-havadis**, înseamnă că Allahu azîim-uș-șan nu are asemănare în persoana Sa, cât și în atributele Sale. Dovada acestei însușiri ne-a fost transmisă în versetul 11 al surei Șura. Iar dovada rațională este că dacă nu ar fi posedat aceste însușiri, Allahu azîim-uș-șan ar fi fost imperfect și incapabil, ceea ce este de neconceput în privința Sa.

5. **Vahdaniyyet**, înseamnă că Allahu azîim-uș-șan nu are nici un asociat sau ajutor în persoana, însușirile sau actele Sale. Dovada acestei însușiri este primul verset din sura Ihlas. Dovada rațională este că dacă ar fi avut un asociat nu ar fi existat nici o ființă, căci dacă unul ar fi dorit să creeze ceva, celălalt ar fi dorit să creeze altceva.

[Conform majorității învățaților islamici și Vujud, adică existența este o însușire distinctă, astfel însușirile existențiale sunt în număr de șase].

ÎNSUȘIRILE SPIRITUALE

Sîfat-i subutiyye

Însușirile spirituale ale lui Allahu azîim-uș-șan, pe care este necesar să le cunoaștem sunt în număr de opt: Hayat, ilm, sem', basar, irade, kudret, kelam, tekvin.

Semnificațiile acestor atribute sunt, după cum urmează:

1. **-Hayat**, înseamnă că Allahu azîim-uș-șan este viu. Ca dovadă avem partea de început a versetului 255 din sura Baqara. Iar dovada rațională este că dacă nu ar fi fost viu, toate aceste ființe nu ar fi existat.

2. **-Ilm**, înseamnă că Allahu teala posedă cunoaștere, iar dovada transmisă o reprezintă versetul 22 al surei Hașr. Dovada rațională este că dacă nu ar fi posedat cunoaștere, ar fi fost imperfect și incapabil, ceea ce este muhal în ceea ce îl privește pe Allahu teala.

3. **-Sem'**, înseamnă că Allahu azîim-uș-șan aude. Dovada o reprezintă primul verset al surei Isra. Dovada rațională este că dacă nu ar fi posedat auzul, ar fi fost imperfect și incapabil, ceea ce este muhal în ceea ce îl privește pe Allahu teala.

4. **-Basar**, înseamnă că Allahu teala vede. Ca dovadă ne-a fost transmis tot primul verset al surei Isra. Dovada rațională este că dacă nu ar fi posedat văzul, ar fi fost imperfect și incapabil, ceea ce este muhal în ceea ce îl privește pe Allahu teala.

5. **-Irade**, înseamnă că Allahu azîim-uş-şan doreşte. Dorinţa Sa se împlineşte. Dacă nu doreşte nimic nu se întâmplă. Şi-a dorit fiinţele şi le-a creat. Ca dovadă transmisă avem versetul 27 din sura Ibrahim. Dovada raţională este că dacă nu ar fi posedat voinţa, ar fi fost imperfect şi incapabil, ceea ce este muhal în ceea ce îl priveşte pe Allahu teala.

6. **-Kudret**, înseamnă că Allahu teala este atotputernic. Dovada o reprezintă versetul 165 din sura Al-i Imran. Dovada raţională este că dacă nu ar fi posedat putere absolută, ar fi fost imperfect şi incapabil, ceea ce este muhal în ceea ce îl priveşte pe Allahu teala.

7. **-Kelam**, înseamnă că Allahu azîim-uş-şan posedă vorbire, iar dovada o reprezintă versetul 164 din sura Nisa. Dovada raţională este că dacă nu ar fi posedat vorbirea, ar fi fost imperfect şi incapabil, ceea ce este muhal în ceea ce îl priveşte pe Allahu teala.

8. **-Tekvin**, înseamnă că Allahu teala este creator. El a creat totul din nimic. Şi nu există alt creator cu excepţia Sa. Dovada transmisă este versetul 62, din sura Zumer. Dovada raţională este că în ceruri şi pe pământ există o varietate uimitoare de creaturi şi toate sunt create de El. Este un semn de necredinţă să spui despre altcineva, cu excepţia lui Allahu teala că a creat. Omul nu poate crea nimic.

Allahu azîim-uş-şan are opt attribute non-materiale, pe care trebuie să le cunoaştem. Acestea sunt: Hayyun, Alimun, Semi'un, Basirun, Murisdun, Kadirun, Mutekellimun, Mukevvinun.

Semnificaţiile acestora sunt:

1. - **Hayyun**; Allahu teala este dătător de viaţă.

2. - **Semi'un**; Allahu azîim-uş-şan aude cu un auz ce este etern.

3. **-Basirun;** Allahu azîim-uş-şan vede.
4. **-Muridun;** Allahu azîim-uş-şan doreşte cu o voinţă eternă.
5. **-Alimun;** Allahu azîim-uş-şan cunoaşte cu o ştiinţă eternă.
6. **-Kadirun;** Allahu azîim-uş-şan este atotputernic cu o putere eternă.
7. **-Mutekellimun;** Allahu azîim-uş-şan vorbeşte cu o vorbire eternă.
8. **-Mukevvinun;** Allahu teala este creator şi crează tot.

Atributele ce sunt muhal, în privinţa lui Allahu teala sunt opusele acestora expuse mai sus.

VE MELAIKETIHI:Cred, de asemenea şi îmi mărturisesc credinţa în îngerii lui Allahu teala. Allahu azîim-uş-şan are îngeri, pe care i-a creat din lumină divină (nur). Ei sunt corpuri. [În acest context corpuri nu este acelaşi concept menţionat în cărţile de fizică]. Ei nu mănâncă şi nici nu beau. De asemenea sunt asexuaţi. Ei coboară din ceruri pe pământ şi se înalţă de pe pământ la ceruri. Îşi pot schimba forma şi nu sunt neascultători faţă de Allahu teala, nici măcar cât clipeşti din ochi. Ei nu păcătuiesc precum oamenii şi nu se răzvrătesc faţă de Alahu azîim-uş-şan. Se află printre ei profeţi şi mukarreb.

Cei mai virtuoşi, cei mai superiori sunt Gebrail, Mikail, Israfil, Azrail "aleyhimusselam". Aceştia sunt profeţii tuturor îngerilor şi fiecare dintre ei are o sarcină de la Allahu azîim-uş-şan. Până în ziua de apoi nu vor avea altă sarcină.

VE KUTUBIHI:Cred, de asemeneaşi îmi mărturisesc credinţa în cărţile lui Allahu azîim-uş-şan.

Allahu teala are cărți. În Kuran-i kerim au fost numite o sută patru cărți, dintre care o sută sunt cărți mici. Acestea se numesc suhuf. Și patru sunt cărți majore; Tevrat a fost trimisă lui hazreti Musa "aleyhisselam", Zebur lui hazreti Davud "aleyhisselam", Ingil lui hazreti Isa "aleyhisselam" și Kuran-i kerim profetului nostru, hazreti Muhammed "aleyhisselam".

Din cele o sută de suhuf, zece i-au fost revelate lui hazreti Adem "aleyhisselam", cincizeci lui Șit "aleyhisselam", treizeci lui Idris "aleyhisselam" și zece lui Ibrahim "aleyhisselam". Toate acestea au fost aduse de Gebrail aleyhisselam. Kuran-i kerim este ultima dintre cărțile divine revelate. El a fost revelat treptat, verset cu verset, de-a lungul a douăzeci și trei de ani, iar regulile sale vor dăinui până la sfârșitul lumii. Coranul a fost protejat de abrogare și de interpolare umană, adică nu va putea fi schimbat de către oameni și nici nu va deveni nul.

VE RUSULIHI; Eu cred și îmi mărturisesc credința în profeți "aleyhimussalevatu vetteslimat", trimișii lui Allahu azîm-uș-șan.

Allahu teala are profeți "aleyhimussalevatu vetteslimat". Aceștia sunt oameni. Primul dintre ei este Adem "aleyhisselam,, iar ultimul este profetul nostru, Muhammed Mustafa "sallallahu aleyhi ve sellem". Între aceștia au venit mulți alți profeți, al căror număr cu exactitate îl cunoaște doar Allahu teala.

Există cinci atribute, specifice profeților, pe care este necesar să le cunoaștem: Sîdk, Emanet, Teblig, Ismat, Fetanet.

1. **Sîdk**, toți profeții sunt credincioși, loiali în cuvintele lor și toate vorbele lor sunt adevărate.

2. **Emanet**, ei nu încalcă niciodată încrederea nimănui.

3. **Tebliğ**, profeții cunosc toate poruncile și interdicțiile lui Allahu teala și le transmit comunităților lor.

4. **Ismet**, aceasta înseamnă că sunt feriți de a comite toate păcatele mari sau mici. Ei nu comit păcate. Dintre toți oamenii doar profeții sunt cei fără păcat. [Șițiți, cu toate acestea, afirmă că există încă un alt grup de oameni fără păcate].

5. **Fetanet**, toți profeții sunt mai înțelepți decât restul oamenilor.

Cinci sunt atributele permise profeților ”aleyhimussalevatu vetteslimat”: ei mănâncă, beau, se îmbolnăvesc, mor și trec de la o lume la alta (spre exemplu din această lume către lumea de apoi). Nu au afecțiune pentru această lume.

În Coran sunt menționate numele a douăzeci și opt dintre profeți. Este necesar să fie cunoscute numele acestora de către noi toți.

Numele profeților ”aleyhimussalatu vesselam”:

Adem, Idris, Nuh, Şis (Şit), Hud, Salih, Lut, Ibrahim, Isma'il, Ishak, Ya'kub, Yusuf, Şuayb, Musa, Harun, Davud, Suleyman, Yunus, Ilyas, Elyesa', Zul-kifl, Eyyub, Zekeriyya, Yahya, Isa, Muhammed ”salevatullahu ala nebiyyina ve aleyhim”. Există un dezacord asupra numelor lui Uzeyr, Lokman și Zulkarneyn. În legătură cu aceștia și cu Hîdîr unii dintre învățați afirmă că sunt profeți, iar alții afirmă că sunt evliya. În scrisoarea 36, în cel de-al doilea volum a cărții Mektuba-i Ma'sumiyye este scris că există o citare convingătoare care atestă că Hîdîr aleyhisselam era profet. În cea de-a 182-a scrisoare se precizează că faptul că Hîdîr aleyhisselam poate fi văzut în formă umană și poate face anumite lucruri, nu arată că el este viu. Căci Alalhu teala le-a permis sufletului său, cât și sufletelor multor profeți și evliya să poată fi văzuți în forme umane, Dar acest lucru nu dovedește că ei sunt vii.

Și de asemenea trebuie să afimi că, elhamdulillah, ești un descendent al primului profet, Adem aleyhisselam și urmezi religia și apartin comunității ultimului profet, Muhammed aleyhisselam. Vehabiții neagă faptul că Adem aleyhisselam este profet. Prin urmare și deoarece îi numesc pe musulmani mușrik (politeiști), sunt necredincioși.

VEL-YEVMIL-AHIRI: De asemenea cred în Ziua de Apoi, căci Allahu teala ne-a informat asupra ei. Ziua de Apoi începe cu ridicarea din mormânt și durează până când fiecare merge la locul său, Paradis sau Iad. Toți vom muri și vom fi reînviați. Raiul, Iadul, Balanța (mizan) și podul Sîrat, adunarea și distribuirea către Paradis sau Iad, pedeapsa mormântului și chestionarea de către cei doi îngeri Munker și Nekir sunt adevărate și toți vom trece prin acestea.

VE BIL-KADERI HAYRIHI VE ŞERRIHI MINALLAHI TEALA: Cred de asemenea că toate evenimentele trecute și viitoare, bune și rele s-au întâmplat și se vor întâmpla din voia lui Allahu teala în concordanță cu cunoașterea și dorința Sa, în trecutul etern și cu crearea lor la timpul destinat și scrierea lor în levh-il mahfuz. În inima mea nu este loc de îndoială cu privire la această chestiune.

Eşhedu en la ilahe illalah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh.

Și de asemenea orientarea mea religioasă în principiile care trebuie crezute (i'tikad) este **Ehli sunnet ve jemaat**. Eu urmez această orientare religioasă. Credința celorlalte 72 de grupuri sunt eretice și greșite. Aceștia vor merge în Iad.

[Musulmanii care iubesc Companiile Profetului "aleyhimur-rîdvan" sunt numiți **ehli sunnet**. Companiile Profetului erau toți

învățați și drepecți. Ei s-au aflat în prezența Trimisului lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem", au participat la discuțiile sale și au fost onorați să îl slujească și să îl ajute. Chiar și companionul care a participat cel mai puțin la lecțiile Profetului este mai presus decât cel mai virtuos evliya, care nu este companion. Trăirile experimentate la un singur sohbet (lecție, discuție) și tevejjuh a Trimisului lui Allah, perfecțiunea apărută sub efectul privirii și suflului său binecuvântat, nu le-au fost hărăzite celor ce nu au avut ocazia să atingă acea fericire a apropierii. De îndată ce au luat parte la primul sohbet al Profetului, companionii săi au reușit să își învingă propriul nefș. Ni s-a poruncit să îi iubim pe toți companionii. În paginile de început ale comentariului Șira'atul Islam este scris: (Nu vorbiți de rău despre nici unul dintre companionii profetului și folosiți vorbe frumoase la adresa lor). În privința celor 72 de grupuri: unii dintre ei au mers prea departe cu frenezie, în timp ce alții au fost neglijenți; unii s-au bazat pe rațiune, în timp ce alții s-au lăsat înșelați de filozofie și filozofii antici greci. Astfel au făcut lucruri ce nu există în Islam și chiar au împlinit lucruri interzise. Au îmbrățișat convingeri și practici ce nu au nimic de-a face cu Islamul, dar care au fost inventate în numele credinței (bid'at). Au abandonat calea tradiției Profetului, sunnah. Au apărut oameni care detestau personalități din rândul companionilor, ca Ebu Bekr-i Sîddîk, Hazreti Omer "radiyallahu anhumă", ba chiar și pe Profetul Muhammed aleyhisselam. Au apărut persoane care au negat faptul că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a fost înălțat la cer atât fizic, cât și spiritual, în noaptea Miraj.

Este îngrozitor faptul că și în zilele noastre putem observa persoane jalnice, cunoscute drept învățați islamici, care sunt purtători de cuvânt pentru secta Isma'ilyya, cea mai periculoasă dintre cele 72 de grupări eretice. Ei se străduiesc să inducă în eroare și să otrăvească generațiile de tineri inocenți scriind și răspândind diferite minciuni

distructive cum ar fi că strămoșii Profetului Muhammed aleyhisselam au fost necredincioși, sau că Profetul Muhammed aleyhisselam ar fi adus sacrificii idolilor, înaintea desemnării sale ca profet, invocând în sprijinul afirmațiilor lor denaturate unele cărți šiite. Se poate observa clar că interesul lor este de a submina religia islamică și de a le răpi tinerilor credința și a-i târî în necredință. Într-un hadis se relatează: **(Cel ce interpretează Coranul, după propria sa minte, este necredincios).** Învățații religioși erau manierați, conform Islamului. Vorbeau și scriau foarte atent. Reflectau foarte mult, pentru a nu rosti ceva greșit. Vorbirea fără rezerve, în ideea de a-și exprima propriile opinii aberante în numele Islamului, în loc de a căuta informații adevărate în cele patru surse majore de cunoaștere islamică (Edille-i şeriyye), nu este ceva ce ar face un musulman mediu, să nu mai vorbim despre un învățat islamic. Trebuie să considerăm otrăvitoare scrierile și vorbele distructive ce zdruncină credința ale ignoranților ce nu înțeleg măreția Profetului "sallallahu aleyhi ve sellem" și a companionilor săi "rîdvanullahi teala aleyhim ejmain".

Un vers tradus din limba persană spune:

Tremur ca o frunză de salcie de teama că-mi vor ataca credința.

Fie ca Allahu teala să ne crească în inimi, dragostea pentru cei pe care îi iubește și să ne protejeze de a cădea în nenorocirea de a-i iubi dușmanii! Unul din semnele existenței credinței în inimă este afecțiunea către cei iubiți de Allahu teala și aversiunea față de cei pe care nu îi iubește.]

Orientările religioase în practicile religioase, actele de credință și fapte (amel) sunt în număr de patru: orientarea lui Imam-î a'zam, a imamului Şafi'i, a imamului Malik și a imamului Ahmed bin Hanbel "rahmetullahi aleyhim". Trebuie să urmărim una dintre aceste orientări

religioase, toate fiind adevărate și drepte. Toate patru urmează calea Ehli sunnet. Noi aparținem școlii religioase a imamului a'zam Ebu Hanife, iar cei ce urmează această orientare sunt numiți **Hanefi**.

Spunem; ”Mezhebul imamului a'zam este agreat de Allahu teala, dar există probabilitatea să fie și incorect. Celelelalte trei orientări religioase sunt incorecte, dar există și probabilitatea să fie corecte”.

De asemenea, sunt șase condiții pentru ca credința să fie păstrată permanent:

1. -Am crezut în necunoscut (gaib). Noi credem în necunoscut, în ceea ce nu vedem, sau auzim, nu în ceea ce cunoaștem, vedem. Căci nu am putut să îl vedem pe Allahu teala cu ochii noștri. Dar credem ca și cum L-am fi văzut. Și nu avem nici o îndoială.

2. -Nu există nimeni pe pământ, în ceruri, între oameni și djini, îngeri și profeți care să cunoască necunoscutul. Allahu teala este singurul care cunoaște necunoscutul și care informează asupra lui pe cine dorește. [Gaib, necunoscut, înseamnă ceva ce nu poate fi perceput de organele de simț, sau înțeles prin calcule ori experimente. El poate fi cunoscut doar de cei cărora le este împărțășit de către Alahu teala].

3. -Să recunoști ceea ce este interzis, ca interzis și să crezi în concordanță.

4. -Să recunoști ceea ce este permis, ca permis și să crezi ca atare.

5. -Să nu te simți în siguranță față de mânia lui Allahu teala și să te temi mereu.

6. - Oricât de păcătos ai fi să nu îți pierzi speranța în mila lui Allahu teala.

Dacă o persoană nu îndeplinește una din aceste condiții, deși le îndeplinește pe celelalte cinci, sau nu îndeplinește cinci din condiții deși îndeplinește una, credința sa nu este adevărată.

Există 40 de lucruri care pot duce la pierderea credinței, chiar dacă momentan se află în credință:

1. -Să mențină ceva bid'at. Adică să aibă o credință greșită. [O mică abatere de la calea adevărată transmisă de învățații ehli sunnet duce la deviere sau necredință. Necredința în ceva obligatoriu a fi crezut duce la necredință, imediat. Negarea a ceva ce nu este obligatoriu a fi crezut este bid'at sau dalalet. Acestea pot duce la moartea în necredință.]

2. -O credință slabă, adică o credință neînsoțită de practică.

3. -Abandonarea căii drepte cu toate cele nouă membre.

4. -Continuarea înfăptuirii păcatelor majore. [Pentru aceasta musulmanii nu ar trebui să consume băuturi alcoolice, femeile și fetele musulmane nu ar trebui să își expună capul, părul, încheieturile și gleznela bărbaților străini.]

5. -Încetarea recunoștinței pentru că a fost binecuvântat cu Islamul.

6. -Să nu se teamă de probabilitatea trecerii în lumea de apoi, în necredință.

7. -Comiterea de cruzimi.

8. -Neascultarea ezan-ului (chemare la rugăciune) recitat conform tradiției Profetului. [Neacordarea atenției ezan-ului recitat astfel duce la trecerea în necredință.]

9. -Neascultarea părinților. Refuzarea prin cuvinte aspre a cerințelor lor ce sunt în concordanță cu Islamul și care sunt mubah (admis).

10. -Jurămintele frecvente, chiar dacă ceea ce spunem este adevărat.

11. -Neglijarea tadil-i erkan în timpul rugăciunii, la ruku, în picioare în poziție verticală, la prosternare și în poziția de ședere. Adică să stea nemișcat, atât timp cât se poate rosti subhanallah.

12. -Considerarea rugăciunii lipsită de importanță și neînvățarea împlinirii ei, neacordarea de importanță în învățarea propriilor copii și împiedicarea altora în împlinirea rugăciunii.

13. -Consumarea, chiar și în cantități infime, a băuturilor alcoolice. [Berea este de asemenea interzisă.]

14. -A chinui, a asupri musulmanii.

15. -Falsa pretindere a fi evliya. Să te dai drept om de religie, fără a învăța cunoștințele ehli sunnet. [Nu trebuie să citim cărțile scrise de acești falși oameni de religie și nici să ascultăm discursurile lor.]

16. -Să îți uiți păcatele, considerându-le ușoare.

17. -Aroganța, adică să fie mândru de sine.

18. -Ujb (admirație de sine), adică să considere că este foarte pios și posedă foarte multe cunoștințe.

19. -Ipocrizia

20. -Invidia pe fratele musulman.

21. -Nerespectarea poruncii guvernului sau a maestrului, care sunt în conformitate cu Islamul. Revolta împotriva poruncii lor, ce este împotriva Islamului.

22. - Să afirmi despre cineva că este bun fără a-l fi pus la încercare.

23. -Să fi un mincinos înveterat.

24. - Evitarea învățaților. [Să nu citești cărțile învățaților ehli sunnet.]

25. -Creșterea mustății mai mult decât este sunnet.

26. -Purtarea veștmintelor de mătase de către bărbați. Sunt permise cele din mătase sintetică sau din material țesut cu bătătură de mătase și fire de bumbac.

27. -A persista în bârfă, calomnie.

28. -A-ți chinui vecinul, chiar dacă este necredincios.

29. -A se enerva, a se înfuria excesiv pentru chestiuni lumești.

30. -A primi și a da dobândă.

31. -Lungirea în exces a poalelor hainelor și a mânecilor, pentru fală.

32. -Vrăjitoria

33. -Nevizitarea rudelor musulmane pioase, care sunt mahrem.

34. -Să nu nutrești afecțiune față de cei iubiți de Allahu teala și să îi iubești pe cei ce încearcă distrugerea Islamului.

35. -Să îți supărarecu fratele tău musulman, mai mult de trei zile.

36. - Să continui să preacurvești.

37. -Comiterea sodomiei, fără a se căi ulterior. Sodomie înseamnă introducerea organului sexual masculin în anusul unei persoane.

38. -Nerecitarea ezan-ului conform timpurilor prevăzute de cărțile de fikh și conform tradiției Profetului și neacordarea respectului cuvenit la auzul ezan-ului recitat conform tradiției Profetului.

39. -Când vezi o persoană că face ceva interzis să nu încerci să îl faci să renunțe, folosind un limbaj blând.

40. -Să permită soțiilor, fiicelor și celorlalte femei cărora are dreptul să le dea sfaturi, să iasă afară cu capetele, brațele și picioarele neacoperite, împodobite și parfumate și să se afle în compania unui anturaj dăunător.

Credința (iman) înseamnă să declari oral și să accepți cu inima cele trimise de Allahu teala prin intermediul profeților. **Islamul** înseamnă să crezi în Muhammed aleyhissalam și să practici învățăturile sale.

De asemenea **din** și **millet**sunt una și aceeași. Din și millet înseamnă i'tikad, adică principiile credinței pe care profeții le-au transmis de la Allahu teala.

Islamul sau ahkam-i islamiyye reprezintă ceea ce Profetul nostru ”sallallahu aleyhi ve sellem” a adus de la Allahu teala, în practică, în fapte.

De asemenea iman-i ijmal este suficient pentru o persoană, adică să creadă pe scurt. Nu este nevoie să cunoască credința în deta-liu.

Credința celui ce crede fără să cunoască este acceptată. Cu toate acestea detaliile sunt necesare în anumite chestiuni.

Credința are trei niveluri: Iman-î taklidi, iman-î istidlali, iman-î hakiki.

Iman-î taklidi (credința imitativă), persoana cu un astfel de nivel de credință nu cunoaște obligațiile, necesitățile, tradițiile, ceea ce este agreat ci își va imita părinții înaintașii, în credință și în împlinirea actelor de adorare. Credința acestor oameni este precară.

Iman-î istidlali (credința inferențială), persoanele cu o astfel de credință cunosc obligațiile, necesitățile, tradițiile și cele agreate și de asemenea se supun regulilor islamice. Ei cunosc dogmele de credință și îi învață la rândul lor pe alții. Credința persoanelor de acest gen, care au învățat islamul din cărți, de la profesori este puternică.

Iman-î hakiki (credința adevărată), persoana cu o astfel de credință nu va nega niciodată pe Domnul său, chiar dacă întreaga omenire ar face-o. Și nici nu va fi loc de îndoială, vreodată, în inima sa. Credința sa este precum credința profeților. Acest gen de credință este superior celor două tipuri prezentate anterior.

Și de asemenea, regulile islamice se referă la fapte, practică și nu la credință. Credința, singură este suficientă pentru a intra în Paradis, dar faptele nu sunt suficiente. Credința fără practică este acceptată, însă faptele fără credință nu au nici un folos. Actele de adorare, milostenia și faptele bune împlinite de cei ce nu posedă credință, nu îi vor ajuta cu nimic în ziua de apoi. Credința nu poate fi oferită cuiva, însă răsplata faptelor poate fi oferită. Credința nu poate fi lăsată moștenire, însă se poate cere unui moștenitor să îplinească fapte în numele cuiva, după moartea acestuia. O persoană care neglijează împlinirea faptelor nu va

deveni necredincios, în schimb cel ce își abandonează credința și își neglijează faptele (amel) va deveni necredincios. O persoană ce are o scuză sau este incapabil de a împlini acte de adorare sau alte fapte bune va fi iertat, însă nimeni nu va fi absolvit de credință.

Există o singură credință pe care toți profeții au transmis-o comunităților lor. Însă există anumite diferențe în norme, dispense și practici religioase.

Și de asemenea există două tipuri de credință. Primul tip este iman-î hîlki și celălalt iman-î kesbi.

Iman-î hîlki reprezintă acceptarea robilor, spunând **Bela** (da), în timpul legământului solemn (ahd-i misak).

Iman-î kesbi, este credința dobândită și mărturisită după atingerea pubertății. Credința tuturor credincioșilor este aceeași, deși faptele lor diferă.

Credința este o obligație continuă, pe când faptele sunt obligatorii, doar la timpul lor.

Credința este o obligație atât pentru necredincioși cât și pentru musulmani. Faptele sunt obligatorii doar pentru musulmani.

Și de asemenea credința este de opt tipuri:

Iman-î metbu este credința îngerilor.

Iman-î ma'sum este credința profeților.

Iman-î makbul este credința dreptcredincioșilor.

Iman-î mevkuf este credința greșită a celor din grupul inovatorilor (ehli bidat).

Iman-î merdud este credința mincinoasă pe care pretind ipocriții că o au.

Iman-î taklidi este credința celor ce copiază credința părinților lor, fără a fi învățat de la un învățător religios. Credința lor este îndoielnică.

Iman-î istidlali este credința celor ce îl cunosc pe Allahu teala, deducând existența Sa din dovezi. Credința acestora este puternică.

Iman-î hakiki, persoana cu o astfel de credință nu va nega niciodată pe Domnul său, chiar dacă întreaga omenire ar face-o. Și nici nu va fi loc de îndoială, vreodată, în inima sa. Credința sa este precum credința profeților. Acest gen de credință este superior tuturor celorlalte.

Credința are trei reguli:

În primul rând salvează gâtul cuiva de la tăiere.

În al doilea rând bunurile îi vor fi salvate de taxe (haraj și jizye).

În cel de-al treilea rând corpul său va fi salvat de a arde veșnic, în Iad.

(**Amentu billahi. . .**) se mai numește și sîfat-î iman ve mu'menun bih, zat-î iman și asl-î iman, din cauza grandorii și onoarei.

Și de asemenea există două perioade, când posesia credinței devine obligatorie: pubertatea și vârsta discernământului.

Și de asemenea există două motive pentru credință: crearea lumii și revelarea Coranului.

Și există două tipuri de dovezi: dovezi raționale (delil-i akli) și dovezi transmise (delil-i nakli).

Și de asemenea principiile, bazele credinței sunt două: ikrarun bil-lisan și tasdikun bil-jenan. Iar condițiile acestora sunt la rândul lor două:

Condiția inimii este să nu existe îndoială, iar condiția limbii este să fie conștient de ceea ce spune.

De asemenea, este credința o creatură? Este o non-creatură prin onoarea de a fi un ghid către calea cea bună, de la Allahu teala. Însă pe de altă parte este creatură din punct de vedere fiind născută din acceptarea și declararea robului.

Este credința o colectivitate, un tot unitar sau o separare, o dezordine?

În inimă este unitară și separată în membre.

Yakîin, înseamnă să cunoști persoana lui Allahu azîim-uş-şan cu perfecțiunea Sa.

Havf, înseamnă să te temi de Allahu azîim-uş-şan.

Reja, înseamnă să nu îți pierzi speranța în mila lui Allahu azîim-uş-şan.

Muhabbetullah, înseamnă să nutrești afecțiune față de Allah și Trimisul Său "sallallahu aleyhi ve sellem", față de Islam și dreptcredincioși.

Haya, înseamnă să te rușinezi de Allah și de Trimisul Său "sallallahu aleyhi teala ve sellem".

Tevekkul, înseamnă să încredințezi toate probleme lui Allahu teala. Să te încrezi în El atunci când începi orice acțiune.

Și de asemenea ce sunt iman, Islam și ihsan?

Iman (credința), înseamnă să crezi în tot ceea ce a transmis Muhammed aleyhisselam.

Islam, înseamnă să respecti poruncile lui Allahu teala și să eviți cele interzise.

Ihsan, înseamnă să împlinești acte de adorare, ca și cum L-ai vedea pe Alahu teala.

Sensul lexical al cuvântului iman este de acceptare absolută. În Islam înseamnă să crezi și să confirmi șase principii de credință.

Ma'rifet, înseamnă să ști că Allahu azîm-uş-şan are atribute perfecte și să ști că El este departe de a fi imperfect.

Tevhid, înseamnă că Allahu teala este unic. Să nu îi atribui nici un asociat.

Islam (ahkam-î islamiyye), reprezintă toate poruncile și interdicțiile impuse de Allahu azîm-uş-şan.

Din ve millet, înseamnă perseverență, continuitate în principiile de credință, până la moarte.

Și de asemenea credința este protejată de cinci fortărețe:

1. - Yakîn

2. - Ihlas

3. -Împlinirea obligațiilor și evitarea celor interzise
4. -Urmarea tradiției Profetului aleyhisselam
5. -Statornicie și atenție în comportamentul frumos.

Orice persoană ce este statornică în respectarea acestor cinci fortărețe, va fi constantă și în credința sa. Neglijența oricăreia dintre acestea va duce la victoria dușmanului. Inamicii credinței sunt patru: în dreapta, anturajul dăunător; în stânga, dorințele propriului nefș; în față afecțiunea către această lume și în spate, diavolul. Compania dăunătoare nu constă doar din oameni care înșeală pentru bani, pentru bunuri sau pentru această lume. Cei mai răi prieteni, cei mai periculoși sunt cei care se străduie să strice credința, religia, comportamentul, sentimentul de rușine și moralitatea omului, atacând prin urmare fericirea sa veșnică și viața acestei lumi cât și pe cea de apoi. Fie ca Alalhu teala să ne ferească credința de răul acestor dușmani și de înșelătoriile dușmanilor Islamului.

Sensul binecuvântat al **Kelime-i tevhid**, adică expresia ”**La ilahe illallah**”, este că nu există persoană, cu excepția lui Allahu teala, demnă de a fi adorată. Doar Allahu teala, singur, este. El este unic și există întotdeauna. Nu are vreun asociat și nici vreo asemănare. Este atemporal și aspațial.

Expresia **Muhammedun resulullah**, înseamnă că hazreti Muhammed Mustafa ”sallallahu aleyhi ve sellem” este robul și trimisul adevărat al lui Allahu teala. Iar noi, elhamdulillah, suntem comunitatea sa, umma sa.

Kelime-i tevhid are opt denumiri:

1. -Kelime-i șehadet

2. -Kelime-i tevhid
3. -Kelime-i ihlas
4. -Kelime-i takva
5. -Kelime-i tayyibe
6. -Da'vetul-hak
7. -Urvetulvuska
8. -Kelime-i semeret-ul-Jenneh

Și de asemenea condițiile care trebuie împlinite pentru a avea ihlas sunt mărturisirea intenției cunoscând sensul și recitarea acordând respectul cuvenit.

Iar cel ce pomeniște kelime-i tevhid are nevoie de patru lucruri: tasdîk (confirmare, acceptare), ta'zîm (respect), halavet (plăcere) și hurmet (venerație).

Persoana care renunță la tasdîk devine ipocrit, cea care renunță la tazîm devine un inovator, un eretic. Cel ce renunță la halavet devine un ipocrit, care face aceasta ostentativ, iar cel ce renunță la hurmet va deveni păcătos (fasîk). Negarea duce la necredință.

Și de asemenea pomenirea (zikr) este de trei tipuri:

1. -Zikr-i avam
2. -Zikr-i havas
3. -Zikr-i ehas

Zikr-i avam este pomenirea făcută de oamenii ignoranți, neînvățați. Zikr-i havas este pomenirea învățaților, iar zikr-i ehas este pomenirea profeților.

Și de asemenea, există trei membre pentru a face zikr:

1. -Pomenirea cu limba, înseamnă să rostești kelim-e-i șehadet (mărturisirea de credință).

2. -Să împlinești tevhid și tesbih și să citești Kuran-î kerim.

3. -Pomenirea cu inima.

Pomenirea cu inima este de trei feluri:

1. -Meditația asupra dovezilor și semnelor însușirilor lui Allahu teala.

2. -Meditația asupra dovezilor Islamului.

3. -Meditarea asupra misterelor creaturilor.

Învățații în comentariul Coranului explică versetul 152 al surei Bakara astfel, **(O, voi, robii Mei! Dacă Mă veți pomeni prin acte de obediență, Eu vă voi pomeni cu mila Mea. Dacă Mă veți pomeni prin rugile voastre și Eu vă voi pomeni acceptându-vă rugile. Dacă Mă veți pomeni prin ascultare și Eu vă voi pomeni prin Paradisul Meu. Și dacă Mă veți pomeni în locuri retrase și Eu vă voi pomeni la Jemi'yyat-ul kubra. Și de Mă veți pomeni în momente de sărăcie, Eu vă voi pomeni cu ajutorul Meu. Și dacă Mă veți pomeni răspunzând ordinelor Mele, eu vă voi pomeni prin îndrumarea pe calea cea dreaptă. Și dacă Mă veți pomeni cu loialitate (sîdk) și sinceritate (ihlas) și Eu vă voi pomeni cu mântuirea. Și dacă Mă**

veți pomeni cu fatiha-i șerife și cu stăpânirea Mea, din fatiha-i șerife și Eu vă voi pomeni cu mila Mea).

Și de asemenea învățații au declarat aproximativ o sută de beneficii ale pomenirii. Noi vom reda câteva dintre ele:

Allahu teala va fi mulțumit de persoana care face zikr. Și îngerii de asemenea. Diavolul însă se va întrista. Inima persoanei care face zikr va fi blândă și moale. El va fi sânguincios și doritor în împlinirea actelor de adorare. Pomenirea va înlătura tristețea din inimă și îi va înveseli inima. Îi va lumina chipul. Va deveni curajos și va atunge dragostea lui Allahu teala. I se va deschide o ușă către perfecțiunea lui Allahu teala. Va primi feyz de la evliya. Va fi înfrumusețat cu aproape optzeci de calități morale laudabile.

(Eşhedu enne Muhammeden abduhu ve Resuluh), semnificația binecuvântată a acestei declarații este că ultimul profet Muhammed Mustafa "sallallahu aleyhi ve sellem" este robul și Mesagerul lui Allahu teala.

El a mâncat, a băut și s-a căsătorit cu femei. A avut fii și fiice, toți de la hazreti Hatije "radiyallahu anha", cu excepția lui Ibrahim, care a fost de la Mariye, o jariye. Acesta a murit înainte de a fi înțărcat. Toți copiii Profetului au murit înaintea sa, excepție făcând fiica sa, Fatima "radiyallahu anha". Aceasta a fost căsătorită cu hazreti Ali "keremallahu vejheh". Hazreti Hasan și hazreti Huseyn sunt copiii lor. Dintre toate fiicele, hazreti Fatima este cea mai virtuoasă și este cea preaiubită de către Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem".

Mesagerul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a avut unsprezece soții: Hazreti Hatije, Sevde, Aişe, Hafsa, Umm-i Seleme,

Umm-i Habibe, Zeyneb binti Jahş, Zeyneb binti Huzeyme, Meymune, Juveyriyye, Safiyye "radiyallahu anhunne".

El este adevăratul profet, ce a venit pentru a diferenția adevărul de deșertăciune, cele interzise de cele permise; pentru a ne învăța că această lume este trecătoare, iar lumea de apoi este veșnică și a ne învăța religia.

Edille-i şer'îyye sunt patru: Kur'an-î kerim, tradiția Profetului, Ijma-i ummah, kîyas-î mujtehid. Învățații au preluat cunoștințele islamice din aceste patru surse. Cartea, Coranul reprezintă cuvântul lui Allahu teala. Sunnet reprezintă kavl-i Resul (vorbele Profetului), fi'l-i Resul (faptele, comportamentul Profetului), takrir-i Resul (recomandările, ratificările Profetului). Ijma-i ummah, reprezintă consensul la care au ajuns mujtehid ce au trăit în același secol, spre exemplu companiile profetului "radiyallahu teala anhum", sau consensul într-o chestiune al celor patru școli religioase. Kîyas-î mujtehid este analogia trasată între două lucruri diferite de către mujtehid.

De asemenea sensul lexical al cuvântului mezheb este cale. Noi avem două căi: una este calea ideologiei, cealaltă este calea faptelor, a practicii.

Pe calea ideologiei, conducătorul nostru este imamul Ebu Mansur Maturidi "rahime-hullahu teala". Calea sa este Ehli sunnet. Conducătorul nostru pe calea practicii este imam-î a'zam Ebu Hanife. "rahime-hullahu teala". Calea sa este mezheb-ul Hanefi.

Numele lui Ebu Mansur Maturidi este Muhammed și numele tatălui său este Muhammed și numele bunicului său este Muhammed,

iar numele învățătorului său este Ebu Nasr-î Iyad ”rahime-humullahu teala”.

Numele învățătorului lui Ebu Nasr-î Iyad este Ebu Bekr-i Jurjani, iar numele învățătorului acestuia este Ebu Suleyman Jurjani, care i-a avut învățători pe Ebu Yusuf și Muhammed Şeybani. Învățătorul acestora a fost imam-î a'zam Ebu Hanife. Astfel observăm că conducătorul celor două căi este de fapt tot imam-î a'zam Ebu Hanife.

Toți oamenii au trei imami pe care trebuie să îi cunoască. Imamul ce ne impune obligațiile și ne îndepărtează de la cele interzise este Kur'an-î kerim. Imamul care ne transmite aceste reguli, adică Islamul este Mesagerul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Imamul care ne impune aceste reguli în numele Trimisului lui Allah, este șeful de stat musulman.

Învățătorul imamului a'zam a fost Hammad, care la rândul său a fost învățat de Ibrahim Neha'i, iar învățătorul acestuia a fost Alkama bin Kays. Alkama bin Kays a fost învățat de Abdullah ibni Mes'ud ”rahime-humullahu teala”, care a preluat cunoștințele sale de la Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem”.

Resulullah aleyhisselam l-a avut ca învățător pe Jebrail aleyhisselam. Iar acestuia i-a fost poruncit de către Allahu subhanehu ve teala.

Allahu azîim-uş-şan i-a oferit fiului lui Adem patru comori: akl (minte, rațiune), iman (credință), haya (rușine) și fi'l sau amel-i salih (fapte pioase).

De asemenea condițiile pentru ca rugile sau oricare faptă să fie acceptată sunt în număr de cinci: iman, ilm (cunoașterea), niyyet (intenția), hulus sau ihlas (sinceritate) și neîncălcarea dreptului unei alte

persoane. Mai întâi de toate trebuie să urmeze credința ehl-i sunnet, după care trebuie să cunoască condițiile solidității actului de adorare pe care îl va împlini.

[Faptul ca o faptă să fie veritabilă este ceva diferit de față de a fi acceptată. Există obligații și condiții specifice pentru ca un act de adorare să fie veritabil. Dacă o singură condiție este neglijată acel fapt este anulat. Și nu va fi absolvit de pedeapsa de a nu-l fi împlinit. Deși nu se aplică pedeapsă pentru un act de adorare valabil, dar care nu a fost acceptat, nu se va putea primi recompensă pentru acesta. Pentru ca actul de adorare să fie acceptat, trebuie să fie mai întâi valabil și apoi să întrunească cele cinci condiții amintite mai sus, neîncălcarea dreptului unei alte persoane inclusiv]. Imam-î Rabbani afirmă în cea de-a 87-a scrisoare, din cel de-al doilea volum, (Dacă cineva împlinește fapte precum faptele unui profet, însă asupra sa se află un cât de mic drept al altei persoane (kul hakkî), nu va putea intra în Paradis, până nu plătește acest drept). [Nici rugile sale nu vor fi acceptate].

Ibni Hajer-i Mekki "rahime-hullahu teala" explică în cartea sa Zevajir, după cum urmează, cel de-al 187-lea păcat: în traducerea versetului 188 al surei Bakara se spune, **(O, voi dreptcredincioși! Nu vă luați unii altora averile pe nedrept!.. .)** Prin nedreptate se înțelege, aici, înșelăciune sub formă de dobânzi, jocuri de noroc, extorcare de fonduri, furt, înșelăciune, trădare, mărturie mincinoasă și sperjur. În unele hadisuri se relatează, după cum urmează, **(Musulmanul ce mănâncă helal, împlinește obligațiile, evită ceea ce este interzis și nu este dăunător pentru oameni va intra în Paradis)** și **(Corpul ce se hrănește cu haram va arde în Iad)** și **(Dacă oamenii nu sunt în siguranță față de daunele și răutatea unei persoane, religia, rugăciunile, daniile nu îi vor fi acestuia de nici un ajutor)** și **(Rugăciunile celui al cărui jilbab vine din haram nu vor fi**

acceptate). [Jilbab este un acoperământ amplu purtat de femei pe cap. Tot astfel se numește și cămașa lungă purtată de bărbați. Conform unor persoane care susțin că jilbabul ar fi charshaf din două piese purtat de femei, hadisul menționat mai sus implică faptul că și bărbații poartă de asemenea această piesă vestimentară, charshaf. Este destul de evident că argumentul lor slab trădează ignoranță și este ridicol]. Explicând cel de-al 200-lea păcat citează, în lucrarea sa, următorul hadis, **(Cel ce vinde marfă contrafăcută (stricată, impură prin adăugarea unei substanțe) nu este dintre noi. Locul său este Iadul)**. Într-un alt hadis, citat în discuția privind cel de-al 210-lea păcat, se afirmă, **(Iadul este locul celui ce împlinește rugăciunea, ține post și oferă milostenie, dar își rănește vecinii cu vorba sa)**. Același lucru este valabil chiar dacă vecinul este necredincios, nici lui nu trebuie să îi faci rău, trebuie să fi bun cu el. În hadisurile citate în privința celui de-al 313-lea păcat se afirmă, **(Cel ce omoară un necredincios pe timp de pace nu va intra în Paradis)** și **(Când doi musulmani se luptă pentru interese lumești, atât cel acre moare, cât și cel care omoară vor intra în Iad)**. În privința celui de 317-lea păcat s-a citat hadisul: **(Cel ce comite acte de cruzime asupra oamenilor își va primi pedeapsa în Ziua de Apoi)**. Este valabil și în cazul cruzimii asupra necredincioșilor. În hadisurile privind cel de-al 350-lea păcat se afirmă, **(Ruga a trei persoane va fi acceptată cu siguranță, a celui asuprit, a oaspetelui și a părinților)** și **(Ruga celui asuprit nu va fi respinsă, chiar dacă este necredincios)**. În hadisul legat de cel de-al 402-lea păcat se afirmă, **(Cel ce își ucide prietenul necredincios nu este, de asemenea, dintre noi)** și în hadisul legat de cel de-al 409-lea păcat se afirmă, **(Dintre păcate, cel a cărui pedeapsă va veni cea mai rapid, este răzvrătirea împotriva guvernului țării sale)**. Aici se încheie traducerea fragmentului din cartea Zevajir. O, musulmanule! Dacă dorești să atingi harul, mulțumirea lui Alalhu teala și vrei ca faptele să-ți fie acceptate, întipărește-ți în inimă hadisurile menționate mai sus! Nu încălca

proprietatea, viața și castitatea nimănui, fie el musulman sau necredincios! Nu răni pe nimeni! Plătește oamenilor drepturile lor! Plata mehr-ului către femeia de care divorțează este kul hakkî (dreptul omului). În caz în care nu se plătește, pedeapsa este mare atât în această lume, cât și în lumea de apoi. Cea mai importantă încălcare a drepturilor unui om și care este pedepsită foarte aspru este neglijarea predării învățăturilor religioase rudelor și celor ce se află în grija sa. Dacă o persoană își împiedică familia și pe cei aflați în grija sa, cât și pe ceilalți oameni să învețe Islamul și să își împlinească actele de adorare, prin persecuție sau înșelăciune, va reieși că este necredincios, un inamic al Islamului. Un alt exemplu al acestei atitudini nereligioase este încercarea de a altera, de a schimba învățăturile ehl-i sunnet cu vorbele și scrierile inovatorilor și a celor ce nu aparțin nici unui mezheb, în ideea de a distruge credința și religia. Nu te răzvrăți împotriva guvernului, a legislației. Plătește-ți taxele. În cartea Berika se afirmă că răzvrătirea împotriva guvernului este un păcat, chiar dacă acel guvern este crud, păcătos. Nu te împotrivi legilor și obligațiilor în dar-ul-harb, adică în țările non-musulmane! Nu fi cel care sădește fitna, seditiunea! Nu te împrieteni cu cei ce atacă Islamul, cu inovatorii în religie și cei fără mezheb! Nu citi cărțile și publicațiile lor! Nu introduce în casă canalele lor de radio și televiziune! Îndeamnă la bine pe cei ce te ascultă! Adică sfătuiește cu vorbă bună, zâmbind! Nu vorbi în contradictoriu cu nimeni! Arată tuturor onoarea și măreția Islamului cu comportamentul tău frumos!

Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" scrie în primul său volum, (Sev'eteyn, adică zonele genitale și anale sunt acceptate în toate cele patru mezheb-uri ca fiind galiz (interzis spre a fi văzut, avret). Acoperirea lor a fost acceptată ca obligație, în unanimitate. Cel ce nu acordă importanță acoperirii lor devine necredincios. Bărbatul ce umblă cu genunchii descoperiți trebuie informat și îndemnat cu vorbă bună, pe

calea cea dreaptă. În cazul în care se încăpățânează nu vom mai continua. Dacă cel ce umblă cu coapsele expuse se încăpățânează trebuie muștrat. Persoana care umblă cu părțile genitale sau anale expuse și se încăpățânează va fi reclamat judecătorului și va fi acoperit cu forța (prin corecție corporală sau închisoare). De asemenea păcatul privitului la părțile avret ale unui bărbat crește în intensitate în aceeași ordine). În toate cele patru mezheb-uri este obligatoriu pentru femei să nu își expună corpurile, picioarele, brațele, părul, cu excepția mâinilor și feței, bărbaților străini și femeilor necredincioase. Conform orientării Șafi'i este obligatorie și acoperirea feței. Dacă ele însele, soții lor sau tații lor neglijează acest aspect devin necredincioși. Este un păcat grav ca băieții să danseze cu coapsele și picioarele expuse și de asemenea pentru fete, cu capetele și brațele descoperite, precum și urmărirea lor. Musulmanul nu trebuie să își petreacă timpul liber cu jocuri și lucruri inutile ci să îl valorifice învățând cunoștințele religioase și împlinind rugăciuni. În cartea **Kimya-i se'adet** se afirmă, (Așa cum este interzis pentru fete și femei să iasă în afara casei cu capetele, părul, brațele și picioarele descoperite, tot astfel este interzis să iasă în afara casei cu haine strâmte, transparente, ornamentate și parfumate. Părinții, soțul și frații care îi permit și acceptă să iasă astfel îi vor împărtăși păcatul și pedeapsa). Adică vor arde împreună în Iad. Dacă se vor căi, vor fi iertați și nu vor fi arși. Allahu teala îi iubește pe cei ce se căiesc.

ZEJVAT VE GAZE VAT-I PEYGAMBERI

Soțiile binecuvântate și războaiele sfinte ale Profetului

Mesagerul lui Allahu teala ”sallallahu aleyhi ve sellem” avea patruzeci de ani, când îngerul Gebrail aleyhisselam a venit și i-a vestit că este profet. Trei ani mai târziu, el și-a declarat profeția, în Mecca.

Acest an a fost numit anul Bi'set. Profetul a dus douăzeci și șapte de lupte. În nouă dintre ele a participat atacând ca soldat. Optsprezece dintre ele le-a condus fiind comandant suprem. Profetul a avut patru fii și patru fiice, unsprezece soții, doisprezece unchi paterni și șase mătuși paterne. La vârsta de 25 de ani s-a căsătorit cu Hatijetul kubra. Când avea 50 de ani, un an mai târziu după moartea Hatijeii, din porunca lui Allahu teala se căsătorește cu Aişe, fiica lui Ebu Bekr "radiyallahu anh". La vârsta de 63 de ani, Profetul moare în Medina, în camera Aişei, ce era lipită de moschee. A fost îngropat în această odaie. Ebu Bekr și Omer "radiyallahu anhumă" sunt de asemenea îngropați în această cameră. În timpul lucrărilor de extindere a moscheii, camera a fost inclusă în mesjid. În cel de-al șaptelea după Hegira s-a căsătorit cu Umme Habibe, fiica lui Ebu Sufyan bin Harbin, liderul necredincioșilor kureiși, din Mecca și tatăl lui Mu'aviye "radiyallahu anh". Acesta s-a convertit în timpul cuceririi Meccăi. În cel de-al treilea an s-a căsătorit cu fiica lui Omer "radiyallahu anh", Hafsa. În cel de-al cincilea an, după emigrare, a cumpărat-o, a eliberat-o și s-a căsătorit cu fiica liderului tribului Beni Mustalak, ce se afla printre prizonierii de război. Din motive religioase s-a căsătorit cu Umme Seleme, Sevde, Zeyneb binti Huzeyme, Meymune și Safiyye "radiyallahu teala anhunne". Căsătoria cu Zeyneb, fiica mătușii sale paterne a fost făcută de Allahu teala.

Jebrail aleyhissalam a venit de 24 de mii de ori. La vârsta de 52 de ani a fost înălțat la cer, în noaptea Miraj. La vârsta de 53 de ani a emigrat de la Mecca la Medina. După ce a rămas trei nopți împreună cu Ebu Bekr într-o peșteră, pe muntele Sevr, în noaptea de luni au pornit la drum. După o călătorie de o săptămână, pe 20 septembrie, luni au intrat în satul Kuba, din Medina. Vineri au intrat în Medina.

În cel de-al doilea an al emigrării, în luna Ramazan, vineri a avut loc bătălia de la Bedr. Armata musulmană era formată din 313 soldați,

din care opt erau detașați în alte părți. Inamicii kureiși erau în număr de o mie. În această luptă 13 musulmani au căzut martiri, iar în armata dușmană Ebu Jehl împreună cu 70 de idolatrii au fost uciși.

În cel de-al treilea an al emigrării, în luna Șevval a avut loc lupta de la Uhud. Armata musulmană era formată din 700 de soldați, față de 3000 soldați necredincioși. Șaptezeci dintre companionii profetului au căzut martiri. După patru luni de la bătălia de la Uhud au fost trimiși 70 de tineri la locuitorii din nejd, pentru a-i chema la Islam. În locul numit Bi'ri Me'une aceștia au fost atacați și cu excepția a doi companioni, toți ceilalți au căzut martiri.

În cel de-al cincilea an după emigrare a avut loc lupta Hendek (tranșee). Necredincioșii erau în număr de zece mii, iar armate musulmană avea un efectiv de trei mii de oameni. Necredincioșii au asediat Medina, iar musulmanii au săpat tranșee în jurul orașului. În cel de-al șaptelea an a avut loc lupta de la Hayber, iar cu un an înainte a avut loc acordul Bi'at-urrîdvan de la Hudeybiye. Lupta de la Muta a fost împotriva bizantinilor, conduși de Heraclius. Erau 3000 de musulmani împotriva a 100. 000 de bizantini. În această luptă Ja'fer Tayyar”radiyallahu anh” a căzut martir. Lupta a fost câștigată de Halid bin Velid. În cel de-al optulea an musulmanii au cucerit Mecca. Una dintre marile lupte a fost cea de la Huneyn, care s-a încheiat cu o victorie. Hayber era renumita fortăreață a evreilor. Mesagerul lui Allah l-a trimis pe hazreti Ali să o cucerească. Aici Profetul a fost servit cu mâncare otrăvită, pe care nu a mâncat-o. Pe drumul de întoarcere dintr-o luptă, hazreti Aișe a fost ținta unei calomnii rușinoase, care l-a întristat foarte tare pe Mesagerul lui Allah. Când a fost revelat verset cu privire la această situație, s-a înțeles că acea calomnie era o minciună. Victoria de la Taif este de asemenea binecunoscută.

Dacă vrei fericire, o, tinere,

Îmbrățișează Islamul întotdeauna, fiul meu.

Obligațiile și necesitățile, tradițiile și faptele agreeate,

Îndemnarea la bine, toate.

Înfăptuiește-le mereu, nu le neglija

Mici sau mari, fără deosebire.

Trebuie să te ferești de cele interzise și neagreate

Și să eviți, mai ales kul hakkî.

Învăță imediat de la cei ce sunt ehli sunnet,

Practică cele învățate, nu pierde timpul.

CU PRIVIRE LA DETALIILE CREDINȚEI

Detaliile credinței sunt douăsprezece: Domnul meu este Allahu teala, dovada mea este al 163-lea verset din sura Bakara. Profetul meu este hazreti Muhammed aleyhisselam. Dovada mea sunt versetele 28 și 29 din sura Feth. Religia mea este Islamul, iar dovada mea în acest sens este versetul 19 din sura Al-i Imran. Cartea mea este Kur'an-î azîim-uş-şan, iar dovada este al doilea verset din sura Bakara. Qibla mea este Kabe-i şerif, iar dovada este versetul 144 din sura Bakara.

Mezheb-ul meu în credință este Ehli sunnet vel jemaat. Dovada este versetul 153 din sura En'am.

Strămoșul meu este hazreti Adem, iar dovada este versetul 172 din sura A'raf.

Națiunea mea este millet-i islam, iar dovada este versetul 78 din sura Hajj.

Aparțin comunității (ummah) lui Muhammed aleyhisselam, iar dovada este versetul 110 din sura Al-i Imran.

Sunt un dreptcredincios de drept, iar dovada este versetul 4 din sura Enfal. El-hamdulillahi alet-tevfikîhi vestagfirullahe min kulli taksirin.

Cunoașterea este mai bună decât faptele din cinci motive. Căci pe cunoaștere te bazezi, în timp ce faptele sunt dependente de cunoaștere. Cunoașterea este necesară, în timp ce faptele sunt inseparabile de ea. Cunoașterea oferă beneficii prin sine, pe când faptele fără cunoaștere nu aduc nici un beneficiu.

Cunoașterea este mai bună decât rațiunea, căci cunoașterea este perpetuă, în timp ce mintea a fost creată din nimic.

Podoaba omului este ihlas, iar podoaba sa este credința. Podoaba credinței este Paradisul, iar podoaba Raiului sunt huriile și gîlman (tinere și tineri din Paradis) și Jemalullah (vederea lui Allahu teala într-o manieră ce nu poate fi înțeleasă ori definită).

Și de asemenea dacă faptele erau o parte a credinței, femeile aflate la menstruație nu ar fi fost absolvite de împlinirea rugăciunii, căci credința nu se absolvă.

Este obligatoriu să îți mărturisești credința, cel puțin o dată în viață. Iar dovada textuală este versetul 19 din sura Muhammed.

Există patru condiții care trebuie împlinite când facem mărturisirea de credință: prezența inimii în timp ce limba rostește,

cunoașterea sensului, declararea cu o inimă sinceră și declararea cu respect, cu venerație.

Declararea mărturisirii de credință are circa 130 de beneficii, însă existența a patru lucruri va anula aceste beneficii. Acestea sunt: șirk, șek, teșbih și ta'til. Șirk înseamnă să-i faci asociați lui Allahu teala. Șek, înseamnă să ai incertitudini în privința religiei, teșbih înseamnă să îl asemeni pe Alalhu teala cu o creatură imaginară, iar ta'til înseamnă să crezi și să afirmi că Alalhu teala nu interferează cu lumea, cu creaturile și totul se întâmplă de la sine, la timpul lui.

De asemenea din cele aproximativ 130 de beneficii,treizeci au fost amintite în acest text. Dintre acestea treizeci, cinci sunt în această lume, cinci în lumea de apoi, cinci în mormânt, cinci la Arasat, cinci în Paradis și cinci în Iad. Dar cele cinci beneficii în această lume sunt:

1. -Numele său va fi chemat frumos.
2. -Va considera regulile islamice obligatorii pentru el.
3. -Capul îi va fi ferit de sabie.
4. -Allahu azîim-uș-șan va fi mulțumit de el.
5. -Toți musulmanii vor fi afectuoși față de el.

Cele cinci beneficii în timpul morții:

1. -Azrail aleyhisselam va veni la el într-o formă plăcută.
2. - Îi va lua sufletul foarte ușor.
3. -Va simți parfumul Paradisului.

4. -Va fi înălțat în Illiyin (cea mai înaltă grădină a Raiului) și îngerii vestitori îl vor întâmpina.

5. -Îi vor spune: O, dreptcredinciosule, merhaba! Vei merge în Rai.

Cele cinci beneficii pentru viața din mormânt:

1. -Mormântul său va fi spațios.

2. -Îngerii Munker și nekir vor veni în forme frumoase.

3. -Un înger îl va ajuta cu ceea ce nu cunoaște.

4. -Allahu azîim-uş-şan îi va îmborsăta memoria cu cele neștiute.

5. - Își va putea vedea locul din Paradis.

Cele cinci beneficii de la Arasat:

1. -Interogarea și chemarea la răspundere vor fi ușoare.

2. -Cartea faptelor sale îi va fi dată în partea dreaptă

3. -Când i se vor cântări faptele acestea vor atârna greu.

4. -Va sta la umbră sub Arş-î Rahman.

5. -Va trece podul Sîrat cu viteza fulgerului.

Cele cinci beneficii din Iad:

1. -Dacă va intra în Iad, nu i se vor transforma ochii în gri, cum îi au cei din Iad.

2. -Nu se va lupta cu diavolul său.
3. -Nu va avea cătușe de foc la mâini și nici lanțuri la gât.
4. -Nu i se va da să bea apă clocotită.
5. -Nu va rămâne veșnic în Iad.

Cele cinci beneficii din Rai:

1. -Toți îngerii îi vor da selam.
2. -Va fi împreună cu sîddik (cei loiali)
3. - Va rămâne veșnic în Rai.
4. -Allahu teala va fi mulțumit de el.

5. -Va primi cea mai mare dintre toate binecuvântările, de a-L vedea pe Allahu teala.

[Kadi-zade Ahmed efendi scrie în cartea sa de comentarii asupra principiilor credinței, Feraid-ul-fevaaid: Iadul are șapte straturi, unul sub altul. Focul fiecărui strat este mai intens decât al celui de desupra. Musulmanii ale căror păcate nu au fost iertate se află la primul nivel, unde vor arde până își vor ispăși păcatele, după care vor fi scoși din Iad și vor intra în Paradis. Pe celelalte straturi necredincioșii vor arde veșnic. Munafîk (păcătoșii ce împlinesc păcate fără a se feri) vor arde veșnic în cel de-al șaptelea strar, cel cu chinul cel mai groaznic. Aceștia sunt necredincioși cu două fețe, care în cuvinte laudau Islamul, iar în inimă erau necredincioși. Necredincioșii vor arde până vor deveni cenușă, după care vor fi creați din nou și vor arde și tot așa, veșnic. Paradisul și Iadul există acum. Conform unora dintre învățați nu se cunoaște locul unde se află Iadul. Conform altora, acesta s-ar afla sub

cele șapte straturi de pământ. Aceste cuvinte ale lor nu arată că Iadul se află în interiorul planetei Pământ. Planeta Pământ, soarele și toate stelele se află în primul cer, astfel că oriunde ne-am afla pe fața Pământului, sub cele șapte straturiale Pământului se află cer. Astfel reiese că Iadul se află într-unul din cele șapte ceruri.]

CAUZE ALE NECREDINȚEI

Necredința [a fi dușman lui Allahu teala] este de trei tipuri: kufr-i inadi, kufr-i jehli, kufr-i hukmi.

Kufr-i inadi este negarea încăpățânată a Islamului și a credinței de către o persoană, cu bună știință, cum au făcut Ebu Jehl, Faraon, Nimrod și Ședdad (Ședdad bin 'Ad). Este permis să spunem despre aceștia că sunt oamenii Iadului.

Kufr-i jehli; necredincioșii dintre oamenii de rând știu că aceasta este religia cea dreaptă și aud când se recită chemarea la rugăciune, iar dacă îi chemi la Islam, spun că ei urmează religia părinților lor, refuzând Islamul.

Kufr-i hukmi înseamnă să tratezi cu dispreț lucrurile care trebuie tratate cu venerație și să tratezi cu respect ceea ce este demnde dispreț.

Este considerată necredință de asemenea și tratarea cu dispreț a profeților, evliya și învățații lui Allahu teala, afirmațiile lor, scrierile lor și fatwa, în loc de a le trata cuvenit măreției lor. Alte semne de necredință sunt agrearea ceremoniilor religioase ale necredincioșilor, purtarea brâului specific preoților (zunnar) și a acoperământul pentru cap specific preoțesc, fără a fi constrâns și de asemenea crucea.

Necredința are șapte cauze care dăunează: anulează religia și căsătoria. Nu se va consuma carnea animalului tăiat de acea persoană, chiar dacă a fost tăiat după normele islamice. Relațiile maritale întreținute cu soția sa vor deveni preacurvie. Este necesară uciderea sa. Paradisul se va îndepărta de el, iar Iadul se va apropia. Dacă moare în această situație nu i se va împlini rugăciunea de înmormântare.

Dacă o persoană se jură de bună voie, ” Să fiu necredincios, sau evreu dacă cutare lucru nu este la cutare persoană”, acesta va deveni necredincios de bună voie indiferent dacă acel lucru se află sau nu la persoana menționată de el. Trebuie să își reînnoiască mărturisirea de credință și căsătoria.

Un alt act de necredință este să spui că ți-ai dori să fie permise lucruri precum dobânda, preacurvia, minciuna, care sunt interzise în toate religiile și că ți-ar fi plăcut să le împlinești și tu.

Dacă o persoană spune, spre exemplu, ”Eu cred în profeți, dar nu știu dacă Adem aleyhisselam este profet sau nu”, devine necredincios. Cel ce nu recunoaște că Muhammed aleyhisselam este ultimul profet, devine necredincios.

De asemenea declarația cuiva, ”Dacă ceea ce spun profeții este adevărat, atunci noi suntem salvați” este un alt semn de necredință. Birgivi ”rahmetullahi aleyh” afirmă că dacă această vorbă a fost rostită cu îndoială este necredință. Însă dacă a fost rostită, convins fiind de argument, nu este necredință.)

Dacă o persoană este chemată să împlinească rugăciunea, iar aceasta răspunde că nu va împlini rugăciunea, devine necredincios. Cu toate acestea nu va deveni necredincios dacă intenția sa a fost de a

spune, ”Nu voi împlini rugăciunea la îndemnul tău, ci voi face acest lucru pentru că Allahu teala îl poruncește”.

Dacă i se spune unei persoane, ”Nu îți crește barba mai mult de o palmă, sau nu îți scurta barba mai puțin de atât și taie-ți unghiile, căci este tradiția Profetului ”sallallahu aleyhi ve sellem”, iar acesta refuză, va deveni necredincios. Această regulă se aplică și pentru celelalte tradiții ale Profetului. În special pentru tradițiile cunoscute în mod obișnuit și cele cunoscute prin răspândirea orală din generație în generație, ca fiind tradiții profetice, precum folosirea misvak-ului. Birgivi afirmă: Este considerată necredință dacă refuză cu intenția de a nega faptul că acea faptă e sunnet. Dacă intenția refuzului său este de a nu împlini fapta la îndemnul tău ci îndeplinirea pentru că este tradiție profetică, nu este necredință.

[În cea de-a patra ediție a cărții sale, El halal-u vel-haram-u fil Islam, la pagina 81, Yusuf Kardavi scrie: Într-un hadis relatat de Buhari se afirmă, **(Fiți opusul idolatriilor, necredincioșilor! Creșteți-vă bărbile! Scurtați-vă mustățile!)** Acest hadis împiedică raderea bărbii și scurtarea ei până la a fi mai scurtă de o palmă. Cei ce se închinau la foc își tăiau bărbile. Se aflau printre ei și unii care și le rădeau. Prin acest hadis ni se cere să fim opuși lor. Unii savanți în fikh susțin că acest hadis ne arată că este necesar (wajib) să ne creștem barba și este haram ca aceasta să fie rasă. Dintre aceștia Ibni Teymiyye este foarte vehement în scrierile sale împotriva tăierii bărbii. Unii savanți însă, susțin că creșterea bărbii este un act obișnuit, un obicei și nu act de cult. Cartea Feth îl citează pe Iyyad, care susține că este mekruh (faptă neagreată) să îți razi barba, fără o scuză. Acesta este de fapt adevărul. Nu se poate afirma că acest hadis ne arată că creșterea bărbii este wajib. Căci într-un hadis din Buhari se relatează: **(Evreii și creștinii nu vopsesc [bărbile și părul]. Voi nu fiți ca ei!** Cu alte cuvinte prin acest hadis ni se spune

ca noi musulmanii să ne vopsim părul și bărbile. Acest hadis nu arată că vopsitul lor este o necesitate, dar că este faptă agreată. Căci dintre companionii Profetului unii și-au vopsit părul și bărbile, în timp ce majoritatea nu. Dacă ar fi fost vajib le-ar fi vopsit toți. Tot astfel este și hadisul despre creșterea bărbii, care ne arată că creșterea bărbii nu este o necesitate (vajib) ci o faptă agreată (mubah). Nu a fost menționat ca vreunul dintre învățații islamici să își fi ras barba, deoarece în acele vremuri creșterea bărbii era un obicei. [Ar fi de notorietate să nu urmezi un obicei musulman. Ar fi neagreat. Dacă acest lucru duce la dezbinare, este interzis] Aici ia sfârșit traducerea din Kardavi. În prefața cărții sale Kardavi declară că el a mixat învățăturile în fikh ale celor patru școli religioase și că nu este ceva justificat să urmeze un singur mezheb. Astfel neabătându-se de la calea învățaților Ehli sunnet. Învățații Ehli sunnet "rahime-humallahu teala" declară că fiecare musulman trebuie să urmeze unul dintre cele patru mezheb-uri și că cel ce combină mezheb-urile va deveni un zîndîk. Cu toate acestea, deoarece declarațiile scrise ale lui Kardavi sunt în conformitate cu învățăturile școlii Hanefi, au fost luate în considerare. Abdulhak-î Dehlevi relatează în cel de-al treilea volum al cărții sale Eșî'at-ul-leme'at: (În privința vopsirii părului și a bărbii, învățații islamici au urmat obiceiul specific locului în care se aflau. Căci ar fi de notorietate să nu urmezi[în chestiunile permise, agreate] obiceiul locului. Ceea ce ar fi mekruh.) Muhammed Hadimi "rahime-humallahu teala" relatează în cartea sa Berika, (Într-un hadis se relatează, (**Scurtați-vă mustața și creșteți-vă barba!**) Prin urmare a fost interzisă raderea sau tăierea mai scurtă decât lungimea prevăzută de tradiția Profetului, care este de o kabza. Este de asemenea sunnet să fie scurtată atunci când devine mai lungă de o kabza. Nu este permisă scurtarea bărbii mai mult de o kabza.) Kabza este lungimea de patru degete orizontale de la marginea buzei. Ceea ce este sunnet sau mubah, atunci când este ordonat de către sultan, conducătorul statului, devine vajib. Ceea ce este împlinit de sultan și de

toți musulmanii devine o poruncă. În astfel de locuri creșterea bărbii devine vajib, iar scurtarea sau raderea reprezintă neglijarea necesității, ceea ce este tahrîmen mekruh (faptă neagreată, aproape de interzis). Unei astfel de persoane nu i se va permite să fie imam la moschee. Însă pentru cei aflați în țări non-musulmane, sau pentru a nu fi asupriți, sau pentru a nu-și pierde mijloacele de trai, ori pentru a putea îndemna la bine și îndepărta de cele interzise, pentru a fi folos musulmanilor și Islamului, pentru a-și apăra religia și virtutea este permis, ba chiar necesar să își radă barba. În schimb raderea și scurtarea fără un motiv este mekruh. Este bidat să ai barba mai mică de o palmă și să crezi că astfel împlinești un sunnet. Căci aceasta înseamnă să schimbi tradiția Profetului. Împlinirea unei astfel de inovații este un păcat mai mare decât uciderea unui om.]

Presupunând că o fată și un băiat, ajunși la vârsta pubertății și a judecării pe cont propriu, sunt căsătoriți și întrebați care sunt atributele credinței, nu știu răspunsul, ei nu sunt musulmani. Căsătoria lor va fi valabilă numai după ce vor fi învățați ceea ce este necesar despre credință și apoi le va fi înnoită căsătoria. Consultați capitolul despre cele 54 de obligații!

Dacă o persoană își taie mustața, iar o altă persoană aflată acolo afirmă că acest lucru nu a fost de nici un folos, credința acestuia din urmă este îndoielnică. Căci este sunnet să scurtezi mustața. Astfel acea persoană nu acordă respectul cuvenit tradiției Profetului.

Dacă cineva se îmbracă din cap până-n picioare în mătase, iar o altă persoană îi urează să fie binecuvântat cu acele veștminte, această persoană își poate pierde credința.

Dacă cineva înfăptuiește o faptă neagreată cum ar fi să stea culcat, cu picioarele întinse către Qibla sau să scuipe către acea direcție, ori să

își facă nevoile îndreptat spre direcția de rugăciune și atunci când i se atrage atenția că ceea ce face este mekruh și este sfătuit să renunțe la comportamentul său, el răspunde, ”De ar fi astea toate păcatele noastre”, este posibil să își piardă credința. Deoarece a considerat o faptă mekruh ca fiind ceva lipsit de importanță.

De asemenea în cazul în care servitorul cuiva intră în camera stăpânului său și îl salută, spunând ”selamun aleykum”, în cazul în care în cameră se mai află o a treia persoană, care îl muștră pe servitor, ”Taci, ești lipsit de maniere! Se poate ca servitorul să își salute stăpânul?”, acea persoană iese din credință. Însă dacă intenția sa era de a-i oferi servitorului o lecție de bună-cuviință și dorea să îl facă să înțeleagă că servitorul își poate saluta stăpânul în tăcere, în inimă, declarația sa nu va fi un act de necredință.

Conform învățăților dacă o persoană vorbește pe seama altei persoane, iar cel ce se află lângă el îi atrage atenția să tacă, să nu mai bârfească, iar acesta spune, ”Dar ce, am zis mare lucru?”, devine necredincios. Căci prin atitudinea sa nu a combătut un act haram, interzis.

Conform învățăților afirmațiile de genul ”Dacă Allahu teala îmi oferă Raiul, nu voi intra fără tine în Paradis” sau ”Dacă Allahu teala îmi oferă Raiul, nu îl vreau, însă prefer să îi văd chipul” sunt acte de necredință. Dacă cineva afirmă că credința scade și crește devine necredincios. Birgivi afirmă: Dacă susține că credința oscilează în ceea ce privește ”mu'menun bih” este un act de necredință. Însă dacă va face această afirmație în ceea ce privește yakîn și kuvvet-i sîdk. Căci mulți mujtehid au discutat despre abundența sau sărăcia credinței.

Conform învățăților dacă cineva afirmă că sunt două direcții de rugăciune, una către Kaaba și una către Ierusalim, este un act de

necredință. Birgivi declară: Este act de necredință să afirmi că există două direcții de rugăciune, acum. Însă dacă face afirmația că Beyt-i mukaddes a fost direcție de rugăciune, iar acum este Kaaba, nu este act de necredință.

Dacă cineva urăște sau calomniază un învățat islamic poate deveni necredincios, dacă face acest lucru fără a avea un motiv.

Este un act de necredință aprecierea și credința că actele de cult ale necredincioșilor, sau actele lor ce contravin Islamului sunt plăcute.

Conform învățaților, dacă o persoană afirmă că obiceiul zoroastrienilor de a nu vorbi în timpul mesei este unul din obiceiurile lor bune, sau faptul că zoroastrienii nu întrețineau raporturi maritale cu soțiile lor în timpul lăuziei și menstruației este din obiceiurile lor bune, devine necredincioasă.

Dacă o persoană întreabă o alta dacă este musulmană, iar acesta răspunde "Inșaaallah" și nu este capabil să explice, atunci va deveni necredincios.

Savanții islamici afirmă că dacă o persoană îi va spune alteia căreia i-a murit copilul, "Allahu teala a avut nevoie de copilul tău", aceasta va cădea în necredință.

Dacă o femeie își leagă un cordon negru la brâu și răspunde că este zunnar (brâu preoțesc), când este întrebată ce este, va deveni necredincioasă și va fi haram soțului ei.

S-a relatat că persoana care rostește "Bismillah" când mănâncă ceva ce este haram va deveni necredincioasă. Birgivi afirmă: (În măsura în care acest sărman a înțeles va deveni necredincios cel ce rostește Bismillah când consumă ceva ce este haram li-aynihi [precum băuturi

alcoolice, leșuri și grăsimea acelor leșuri]. Însă această regulă se aplică în cazul în care acea persoană știe că ceea ce consumă este haram li-aynihi. Procedând astfel nu va acorda atenția cuvenită numelui lui Allahu teala. Căci lucrurile de acest gen sunt haram ele însele. Conform învățaților dacă se rostește Bismillah când se consumă hrană sau băutură procurată prin tâlhărie, înșelăciune, nu este act de necredință, căci acțiunea este interzisă nu mâncarea în sine). În cazul când o persoană blestemă pe alta, spunând ”Allahu teala să îți ia viața în necredință”, învățații islamici nu au fost în unanimitate în ceea ce privește căderea sa în necredință. De fapt este act de necredință pentru o persoană să aprobe propria necredință. În acest caz învățații islamici au fost de acord în unanimitate. În ceea ce privește aprobarea necredinței altcuiva, este tot necredință, conform unui grup de învățați islamici, în timp ce alt grup susține că va fi necredință dacă acceptarea va fi necredință în sine. Dar nu este un act de necredință dacă aprobarea nu este din cauza răutății și a păcatelor, astfel încât pedeapsa să fie continuă și intensă. Birgivi”rahime-hullahu teala” afirmă: Înțelegem această hotărâre ca fiind esențială. Căci în Kuran-î kerim există dovadă în această privință, în pilda lui hazreti Musa aleyhisselam).

Dacă o persoană împlinește o faptă, dar susține că nu a împlinit-o spunând ”Allahu teala știe”, devine necredincios. Deoarece afirmând așa ceva atribuie ignoanță, înțelepciunii lui Allahu teala.

Dacă o persoană se căsătorește cu o femeie, fără martori și spun că Allahu teala și Trimisul Său le-au fost martori, ambii vor cădea în necredință. Deoarece Trimisul lui Allah nu cunoștea necunoscutul, în timpul vieții. Este o dovadă de necredință să afirmi că cunoștea necunoscutul.

Dacă o persoană susține că cunoaștenecunoscutul și locul lucrurilor furate, va deveni necredincios împreună cu cel ce crede în

afirmațiile sale. De asemenea devine necredincios dacă afirmă că djinii îl informează. Căci nici măcar djinii, sau profeții nu cunosc necunoscutul. Doar Allahu teala cunoaște necunoscutul și cei pe care îi informează El.

Așa cum este menționat de către învățații islamici, dacă un om dorește să se jure pe Allahu teala, iar o altă persoană îl descurajează spunându-i: ”Nu vreau să te juri pe Allahu teala ci vreau să juri pe lucruri precum divorțul, eliberarea unui sclav, onoarea sau castitatea”, devine necredincios.

Un alt act de necredință este să spui unei persoane că chipul ei îți amintește de aducătorul de moarte. Căci îngerul morții este unul dintre îngerii majori.

Dacă cineva afirmă, ”Ce bine este să nu îmi împlinesc rugăciunea”, devine necredincios. Dacă o persoană cheamă pe cineva să îmi îplinească rugăciunea, iar aceasta spune ”Îmi este greu să fac rugăciune”, devine necredincios, conform savanților islamici.

De asemenea dacă cineva afirmă că Alalhu teala este martorul său din cer, devine necredincios, deoarece îi atribuie lui Allahu teala un loc. Iar Allahu teala este aspațial. [La fel este și cazul celor ce spun Allah tatăl.]

Dacă o persoană afirmă că Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” își linge degetul binecuvântat după ce mănca, iar un altul spune că acest comportament este proastă-creștere, va deveni necredincios.

Dacă o persoană spune că rîzk (mâncarea, mijloacele de subzistență) vine de la Allahu teala, însă și robul Său trebuie să

acționeze, să se miște. Această afirmație este șirk. Căci și mișcarea robului este tot de la Allahu teala.

Dacă o persoană afirmă că este mai bine să fi creștin decât evreu [sau un american necredincios decât comunist] va deveni necredincioasă. Ar trebui să spună că este mai rău să fi evreu decât creștin.

Afirmația că este mai bine să fi necredincios decât să trădezi, este un act de necredință.

În cazul în care se oferă milostenie din bunurile haram și se așteaptă să primească recompensă de la Allahu teala, iar nevoiașul ce primește, știind că este din bunuri haram, spune ”Allah să accepte”, iar cel ce dă spune ”Amin”, ambii vor cădea în necredință.

Persoana care va spune ”Ce treabă am eu la o adunare pentru cunoaștere (religioasă)?” sau ”Cine are puterea să facă ceea ce zic învățații?” sau dacă aruncă pe jos un fatwa scris și spune ”La ce ne folosesc vorbele oamenilor de religie?”, este kafir.

Dacă o persoană îi spune alteia ”Să mergem la curtea islamică!”, iar acesta spune că nu merge până ce nu îl duce poliția sau ”Ce știu eu Islamul!” devine necredincioasă.

Dacă cineva rostește vorbe necredincioase și un altul râde, chiar și cel ce râde va deveni necredincios. Dacă este obligat să râdă, atunci nu va deveni necredincios.

Afirmații de genul ”Nu există nici un loc gol neocupat de Allahu teala” sau ”Allahu teala este în ceruri” sunt acte de necredință, conform învățărilor islamici.

O persoană care spune că sufletele înțelepților sunt întotdeauna prezente și știu, cunosc, va deveni necredincioasă. Dacă afirmă doar că sunt prezente nu va fi un act de necredință.

O persoană care susține că nu știe (sau nu vrea) Islamul devine necredincioasă.

Dacă cineva afirmă că de nu ar fi mâncat Adem aleyhisselam grâu, noi nu am fi fost răi, păcătoși, este un act de necredință. În schimb oamenii de știință nu au fost de acord în unanimitate în cazul în care ar afirma că nu am fi fost pe pământ.

Dacă atunci când o persoană ar spune că Adem aleyhisselam țeșea pânză, o alta ar afirma că în acest caz noi suntem fii de țeșători, aceasta va deveni necredincioasă.

Dacă cineva împlinește un păcat minos, iar o alta îl sfătuiește să se căiască, iar acesta spune ”Dar ce mare păcat am făcut ca să mă căiesc!”, va deveni necredincios.

Dacă o persoană cheamă o alta pentru a merge la un învățat islamic, sau să citească și să învețe despre Islam din cărți de ilmihal sau fikh, iar acesta spune ”Ce să fac eu cu învățăturile!” va deveni necredincios. Căci se consideră că disprețuiește învățătura. Necredincios va deveni cel ce disprețuiește sau folosește vorbe calomniatoare la adresa cărților de fikh și tefsir. Necredincioșii înverșunați care atacă valoroasele cărți scrise de unul dintre învățații celor patru mezheb-uri sunt numiți zîndîk sau habotnic al științei.

Dacă o persoană este întrebată ”Al cui descendent ești?” ”Cărui popor aparții?” ”Cine este imamul mezheb-ului tău în ideologie?” ”Cine este imamul mezheb-ului tău în practică?” și nu știe să răspundă, acesta este necredincios.

Dacă afirmă că ceva strict interzis, cum sunt alcoolul, carnea de porc, sunt permise sau afirmă că ceva cu siguranță permis este interzis, devine necredincios conform învățăților islamici. [În ceea ce privește tutunul este periculos să afirmăm că este interzis].

Este un act de necredință să îți dorești ca un act interzis în toate religiile să fi fost permis, când permisiunea sa ar fi fost în contradicție cu înțelegerea. Spre exemplu preacurvia sau sodomia, ori să mănânci după ce te-ai săturat și să iei ori să dai dobândă. Nu este un act de necredință să îți dorești ca vinul să fi fost permis, deoarece vinul nu este interzis în toate religiile. Este necredință să folosești Coranul cel Sfânt în cuvinte și glume. Dacă cineva îi spune unei persoane pe nume Yahya (Ya Yahya! huz-il-kitabe) devine necredincios, căci a luat în batjocură Coranul. Recitarea Coranului acompaniat de instrumente muzicale sau în locuri în care se cântă și se dansează este tot un act de necredință.

Este o nenorocire să spui ”Doar ce-am venit, Bismillahi!”. De asemenea este un act de necredință să spui (**Ma halakallah**) când vezi ceva ce consideri prea mult, fără a cunoaște sensul expresiei.

Este o nenorocire să spui ”Nu te voi înjura acum, pentru că au numit înjuratul, păcat”.

De asemenea este o nenorocire să spui cuiva ești gol precum vițelul lui Gebrail aleyhisselam, căci se consideră bătaie de joc la adresa îngerului.

Este haram să te juri pe altceva decât pe Allahu tebareke ve teala. Cel ce împlinește o faptă interzisă nu cade în necredință sau nu devine un apostat. Dar va deveni necredincios dacă afirmă că ceva interzis (declarat interzis prin versete și hadisuri) este permis.

De asemenea dacă se jură pe capul său sau al copilului său, spunând spre exemplu ”Vallahi pe capul copilului meu” , învățații se temeau că poate cădea în necredință.

AHKAM-I ISLAMIYYE

Poruncile și interdicțiile impuse de religia Islamică poartă numele de Ahkam-î islamiyye sau Islam. Ahkam-î islamiyye are opt componente: **farz, vajib, sunnet, mustehab, mubah, haram, mekruh, mufsid.**

Farz reprezintă porunca lui Allahu teala, ceea a fost clarificată prin dovadă-text incontestabilă. Adică se înțelege clar din versete. Cel ce nu crede și nu acordă atenția cuvenită devine necredincios. Dintre exemple amintim, credința, Coranul, abluțiunea, rugăciunea, postul, dania, pelerinajul, îmbăierea rituală în starea de impuritate.

Farz, obligația este de trei tipuri: Farz-î daim, farz-î muvakkat, farz-î alel-kifaye. Farz-î daim înseamnă să memorezi principiile credinței (amentu billahi. . .) până la sfârșit, să cunoști și să crezi sensul și să păstrezi această credință perpetuă. Farz-î muvakkat reprezintă oricare dintre actele de adorare poruncite, împlinite la timpul lor. Dintre exemple; împlinirea celor cinci rugăciuni zilnice, postul în luna Ramazan, învățarea noțiunilor religioase și științifice, necesare în comerț sau meseria sa. Farz-î alel-kifaye este o poruncă a lui Allahu teala, pe care dacă o împlinește o persoană dintr-o comunitate, ceilalți vor fi absolviți de ea. Cum ar fi răspunsul la selam, sau împlinirea rugăciunii de înmormântare, sau spălarea mortului musulman, învățarea sarf și nahv, memorarea întregului Coran, învățarea științei vujuh și a

cunoștințelor de religie și știință mai mult decât este necesar pentru meserie și comerț.

De asemenea obligația cuprinde cinci obligații. Acestea sunt ilm-i farz, amel-i farz, mikdar-î farz, i'tikad-î farz, ihlas-î farz, inkar-î farz. Inkar-î farz este un act de necredință.

Vajib este porunca lui Allahu teala. Totuși această poruncă a fost înțeleasă prin dovezi text ambigue. Cel ce nu crede că un anumit act este vajib, nu va deveni necredincios. Cu toate acestea cel ce nu împlinește actele vajib este demn de pedeapsa Iadului. Exemple dintre acestea sunt: recitarea rugilor kunut în timpul rugăciunii vitr, sacrificarea unui animal de Sărbătoarea sacrificiului, oferirea milosteniei fitr de Sărbătoarea după luna Ramazan și împlinirea prosternării tilavet, la recitarea versetelor ce necesită prosternare. În cadrul vajibului există patru necesități și o obligație. Acestea sunt ilm-i vajib, amel-i vajib, mikdar-î vajib, i'tikad-î vajib și ihlas-î farz. Este interzis fariseismul, falsitatea în actele obligatorii și necesare.

De asemenea sunnet reprezintă actele de adorare pe care trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a omis să le îplinească o dată sau de două ori. Cel ce omite împlinirea lor nu va fi pedepsit. Cu toate acestea cel ce omite împlinirea lor în mod continuu și lipsit de motiv ested emn de reproș, în lumea de apoi și va fi lipsit de recompensă. Dintre exemple utilizarea misvak-ului, ezan-ul și ikamet, efectuarea rugăciunii în comunitate, oferirea unei mese în noaptea nunții și circumcizia fiului. Sunnet este de trei tipuri: sunnet-i muekkede, sunnet-i gayr-î muekkede, sunnet-i alel-kifaye.

Exemple de sunnet-i muekkede sunt rugăciunea tradițională de dimineață, rugăciunea tradițională inițială de prânz și cea finală, rugăciunea tradițională de seară și cele două unități de rugăciune

tradițională de noapte. Există învățați care consideră rugăciunea tradițională de dimineață ca fiind vajib. Aceste tradiții (sunnet) nu trebuiesc omise, fără un motiv serios. Cel ce nu le agreează cade în necredință.

Rugăciunea tradițională de după-amiază și rugăciunea inițială tradițională de noapte sunt sunnet-i gayr-î muekkede. Dacă acestea sunt omise de mai multe ori nu se necesită nimic. Însă omiterea lor totală va duce la disprețuirea sa în lumea de apoi și lipsirea de mijlocire.

[În cărțile Halebi și Kuduri există două tipuri de acte de adorare: feraiz și fedail. Actele de adorare ce nu sunt farz sau vajib sunt fedail, sau acte voluntare. Rugăciunile tradiționale zilnice sunt voluntare (nafile) și completează lipsurile rugăciunilor obligatorii. Adică compensează greșelile din rugăciunile obligatorii. Totuși nu ar trebui să înțelegem că rugăciunea tradițională ar putea înlocui rugăciunea obligatorie. Împlinirea rugăciunii tradiționale nu îl va salva pe cel ce omite împlinirea rugăciunii obligatorii. Rugăciunea tradițională a celui ce omite rugăciunea obligatorie fără un motiv nu este valabilă. Intenția (niyyet) este necesară pentru o rugăciune tradițională sahih (valabilă). În caz contrar nu se va primi recompensa pentru rugăciune tradițională. De aceea cei care nu și-au împlinit cele cinci rugăciuni zilnice de-a lungul anilor vor trebui, înaintea împlinirii celor cinci rugăciuni tradiționale zilnice, să-și exprime intenția atât pentru recuperarea rugăciunii neîmplinite din trecut, cât și pentru împlinirea rugăciunii tradiționale. Exprimându-și astfel intenția se vor recupera și rugăciunile trecute și se va împlini și rugăciunea tradițională. Procedând astfel nu se va omite rugăciunea tradițională.]

Sunnet-i al-el-kifaye este genul de sunnet care fiind împlinit de o persoană dintre alte cinci sau zece, îi absolvă pe ceilalți de împlinirea

ei. Dintre acestea amintim salutul, retragerea în i'tikaf în luna Ramazan și rostirea Besmele-i șerif înainte de a începe o acțiune permisă în Islam.

Sunt trei daune dacă nu se rostește Besmele-i șerif înainte de a începe masa: 1. -Șeytan va mânca împreună cu acea persoană, 2. - Mâncarea consumată va fi motiv de boală pentru corpul său, 3. - Masa sa va fi lipsită de belșug.

În schimb dacă va rosti Besmele-i șerif va avea parte de trei beneficii: 1. -Șeytan nu va putea primi nimic din mâncare, 2. -Mâncarea va fi leac pentru corpul său, 3. -Mâncarea sa va fi binecuvântată cu belșug. [Dacă uită să spună Besmele-i șerif la începutul mesei să spună când își aduce aminte.]

Mustehab înseamnă ceva ce Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem,, a făcut o dată sau de două ori de-a lungul vieții sale. Persoana care nu le împlinește nu va fi pedepsită sau disprețuită în viața de apoi și nici privată de mijlocire. Însă cei ce le împlinesc vor primi recompensă mare. Exemple de acte de adorare mustehab: împlinirea rugăciunilor nafilă, postul nafilă, umre, pelerinajul nafilă și oferirea voluntară de milostenie.

De asemenea mubah sunt actele a căror împlinire cu intenție bună atrage recompensă, iar împlinirea lor cu intenție negativă atrage pedeapsă. Omiterea lor nu atrage pedeapsă. Dintre exemple sunt mersul, statul, cumpărarea unei case, mâncatul din alimente helal, îmbrăcatul hainelor helal.

Haram este ceea ce Allahu teala a interzis într-un mod clar, în Kur'an-î kerim. Cu alte cuvinte sunt faptele a căror împlinire a fost interzisă. Cel ce nu acordă importanța cuvenită și nu crede în haram, devine necredincios. Cel ce crede, dar totuși împlinește aceste fapte nu

va fi necredincios ci fasîk (persoană ce împlinește păcate majore într-un mod deschis). [Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" declară în scrierile sale referitoare la situația imamilor, (Nu trebuie să împlinești rugăciunea condusă de un imam fasîk. Fasîk este numită persoana care împlinește păcate mari precum consumul de alcool, preacurvia sau camăta. [Continuitatea în păcatele mici este de asemenea tot un păcat mare.]În locurile unde se împlinește rugăciunea de vineri în mai multe moschei, nu trebuie să se împlinească rugăciunea sub conducerea unui imam fasîk, ci trebuie să se meargă la moscheea unde conduce rugăciunea un imam dreptcredincios. Este vajib să trădezi, sau să insulti persoana fasîk. Chiar dacă este foarte învățat, nu ar trebui să fie numit imam, căci numirea sa ca imam reprezintă o formă de respect față de el. Numirea ca imam a celui fasîk, cât și a persoanei ce nu aparține nici unui mezhleb este tahrimen mekruh. Evitarea interdicțiilor, a ceea ce este haram se numește **Takva**. Evitarea celor îndoielnice, despre care nu se știe cu siguranță dacă sunt helal sau haram, se numește '**Vera. Zuhd** reprezintă evitarea a ceva ce este helal pentru a nu împlini ceva îndoielnic. Este vajib pentru o persoană care se convertește la Islam într-o țară non-musulmană să se mute într-o țară musulmană.)].

Haram este de două feluri: haram li-aynihi și haram li-gayrihi. Haram li-aynihi este haram în esență și va fi întotdeauna haram. Omuciderea, preacurvia, sodomia, consumul de alcool, jocurile de noroc, consumul cărnii de porc și ieșirea femeilor în afara casei cu capul, părul, brațele și picioarele descoperite sunt exemple de haram li-aynihi. Dacă cineva rostește Besmele-i șarif când împlinește aceste păcate, sau consideră că sunt permise, adică nu acordă importanță faptului că aceste fapte sunt interzise de Allahu teala, va deveni necredincios. Însă dacă crede că sunt interzise, însă le împlinește temându-se de pedeapsa lui Allahu teala nu va deveni necredincios, dar va fi demn de pedeapsa Iadului.

Haram li-gayrihi este ceva ce a devenit haram deoarece a fost obținut prin metode haram, deși nu este interzis în esență. Dintre exemple amintim: să intri în livada cuiva în absența sa și să mănânci fructe, furtul mobilei sau al banilor cuiva și a-i cheltui după aceea. Dacă cineva spune Besmele când face astfel de acțiuni sau afirmă că sunt helal, nu devine necredincios. Dacă cineva deține un bun, chiar și cât un bob de secară, ce nu e dreptul lui, în ziua de apoi, Allahu teala îi va lua recompensa a 700 de unități de rugăciune, acceptate, împlinite în comunitate. Este mult mai demn de recompensă să eviți ceeace este interzis decât să îplinești acte de adorare.

Mekruh înseamnă ceva ce distruge recompensele faptelor împlinite. Acesta este de două feluri: kerahet-i tahrimiyye și kerahet-i tenzihiyye.

Kerahet-i tahrimiyye reprezintă omiterea a ceva ce este vajib. Este aproape de haram. Kerahet-i tenzihiyye reprezintă omiterea sunnet-ului. Este mai aproape de helal. Cel ce îplinește un act ce este kerahet-i tahrimiyye, intenționat, va fi păcătos și răzvrătit și va fi demn de pedeapsa Iadului. Dacă va proceda astfel în timpul rugăciunii, acea rugăciune va necesita recuperare. Dacă va împlini din greșeală va fi nevoie de sejde-i sevh și nu va fi nevoie să recupereze rugăciunea. Cel ce îplinește un act ce este kerahet-i tenzihiyye nu va fi demn de pedeapsă. Însă dacă va persevera va fi demn de dispreț și nu va mai primi recompensă. Exemple de astfel de acte: consumul cărnii de cal, consumul resturilor de alimente de la pisică sau șoarece, vânzarea strugurilor către persoane ce produc vin.

Mufsid este ceva ce extermină faptele bune și actele de adorare efectuate. Cum ar fi distrugerea credinței, a rugăciunii, a căsătoriei, a pelerinajului și a daniei.

[Musulmanul care împlinește obligațiile (farz), necesitățile (wajib) și tradițiile (sunnet) Profetului și evită ceea ce este interzis (haram) și neagreat (mekruh) va primi în recompensă (ejr, sawab) în viața de apoi. Musulmanului ce împlinește fapte interzise și neagreate și neglijează necesitățile i se vor scrie păcate. Evitarea celor interzise are o recompensă mult mai mare decât împlinirea obligațiilor. Recompensa farz-ului este mai mare decât cea a evitării a ceva mekruh, care la rândul ei este mai mare decât recompensa pentru sunnet. Printre actele mubah cele mai plăcute lui Allahu teala sunt numite **hayrat** și **hasenat**. Și pentru împlinirea acestora se oferă recompensă, însă mai mică decât recompensa pentru sunnet. Împlinirea actelor, conștient de faptul că se oferă recompensă, se numește **kurbet**.

Allahu teala le-a trimis robilor Săi, din mila Sa, religii, surse de confort și fericire. Ultima dintre religii este cea a lui Muhammed aleyhisselam. Celelalte religii au fost schimbate de către oameni răi. Dacă o persoană, fie ea musulman sau non-musulman, conștient sau inconștient, va trăi conform acestei religii, nu va întâmpina greutăți în această lume. Ca exemplu sunt necredincioșii americani sau europeni ce lucrează într-un mod conform cu această religie. Însă necredincioșii nu vor primi recompense în lumea de apoi. Musulmanul ce procedează astfel, cu intenția de a urma Islamul, va atinge fericirea veșnică, în lumea de apoi.]

CLĂDIREA ISLAMULUI

Clădirea Islamului are cinci fundamente. Primul este să rostești kelim-e-i șehadet și să înveți și să crezi sensul acestei expresii. Cel de-al doilea este împlinirea celor cinci rugăciuni zilnice la timpul lor. Cel de-al treilea este postul zilnic în luna Ramazan. Cel de-al patrulea este să dai dania sau ușr-ul anual, dacă a devenit obligatoriu. Iar cel de-al

cincilea este pelerinajul o dată în viață, în cazul în care stă în puterea acelei persoane. [Împlinirea acestor cinci obligații ale lui Allahu teala împreună cu evitarea interdicțiilor poartă numele de împlinirea actelor de adorare (ibadet). Este nafile ibadet pentru un musulman care nu îndeplinește condițiile în necesitățile și împlinirea lor și împlinirea pelerinajului încă o dată pentru musulmanul care a mers în pelerinaj. Actele de adorare benevole nu sunt permise, dacă sunt motiv pentru împlinirea a ceva ce este haram sau bidat. Imam-î Rabbani "kuddise sirruh" nu a permis pelerinajul nafile și umre, în scrisorile sale 29, 123 și 124, cât și în cea de-a 126-a scrisoare din cartea Makamat-î Mazheriyye. În cartea Neşr-ul-mehasin se declară în discursul asupra gradului de zuhd, unul din cele zece grade, numite makamat-î așera, (Când imamul Nawawi, un mare învățat islamic și un evliya, a fost întrebat: Urmezi toate sunnet-urile. Însă eviți o importantă tradiție a profetului, căsătoria. El a răspuns: Mă tem să nu împlinesc multe acte haram în timp ce împlinesc un sunnet). Imamul Yahya Nawawi a murit în anul 676, în Șam. Profesor Habib-ur-Rahman, decan al facultății Jami'a-i habibiyye din Pakistan, a mers în anul 1981 (1401 după emigrare) în pelerinaj, unde văzând că imamul vehabi recita ezan-ul la prin megafon și-a împlinit rugăciunile separat. Din această cauză a fost încătușat și închis. Când a fost întrebat de ce nu s-a alăturat comunității a răspuns că nu este permis ca imamul să conducă rugăciunea, recitând prin difuzor. Astfel a fost împiedicat să își efectueze pelerinajul și a fost extrădat.

Oriunde te-ai afla în lume, primul lucru necesar fiecărui om este învățarea religiei și a credinței. În trecut religia se învăța ușor de la învățații religioși. Acum, însă, trăind în timpurile de pe urmă, nu mai există nicăieri adevărați învățați islamici. Ignoranții și proștii ce s-au vândut englezilor, s-au răspândit peste tot dându-se drept oameni de religie. În zilele noastre singura soluție pentru a ne învăța

corectcredința este să citim cărțile învățaților ehli sunnet. Găsirea acestor cărți este o mare favoare a lui Allahu teala. Dușmanii Islamului răspândesc peste tot cărți religioase false cu scopul de a-i induce în eroare pe tineri. Astfel a devenit foarte dificil să găsești cărți adevărate de religie. Tinerii sunt încântați de diverse jocuri și privați de găsirea și citirea adevăratelor cărți de religie. Observăm că foarte mulți tineri din zilele noastre nu se gândesc la altceva decât jocuri. Această boală se întinde printre ei. Părinții musulmani trebuie să își protejeze copiii de această epidemie. De aceea trebuie să își informeze copiii despre religie și să îi obișnuiască să citească cărți religioase, astfel preîntâmpinând obișnuința nocivă de a juca aceste jocuri. Observăm situații în care copii ai cunoscuților noștri uită chiar și să mănânce fiind absorbiți de astfel de jocuri. Este imposibil ca astfel de copii să poată învăța pentru a putea trece clasa, măcar. Părinții trebuie să fie stăpâni pe situație și să își obișnuiască copiii să citească. De aceea ar trebui să citească cartea Islam Ahlakı, (Comportamentul islamic). Cel ce citește această carte pe lângă faptul că își va învăța religia și credința va putea înțelege și modul de acțiune al dușmanilor Islamului. Dacă părinții își neglijează această datorie vom avea o generație de tineri fără credință, fără religie, ce vor aduce multe prejudicii țării și națiunii.

O altă chestiune foarte importantă, căreia părinții trebuie să îi acorde o mare importanță este setr-i avret. Printre cei care joacă jocuri dăunătoare observăm tineri descoperiți de la genunchi până la vintre. În Islam acoperirea porțiunilor corpului, ce nu trebuie expuse este o obligație importantă. Cel ce nu acordă importanța cuvenită acestei obligații își poate pierde credința. Musulmanii merg la moschee cu scopul de primi multe recompense pentru rugăciune și/sau pentru a asculta predica. Este sawab să mergi la moschee, chiar și dacă nu în acest scop. Locul în care merg cei ce au porțiunile corpului, ce nu trebuie expuse vederii, descoperite, nu este moschee ci un loc de

adunare al păcătoșilor. Este scris în toate cărțile că este haram să frecventezi locurile de adunare ale păcătoșilor. Cei ce frecventează astfel de moschei, vor merge la locuri de adunare ale păcătoșilor, astfel făptuind un păcat. Cei ce merg la astfel de moschei pentru a primi sawab și a asculta predica nu vor face decât să împlinescă păcate. Cei ce merg descoperiți la moschee nu fac decât să-i ducă în păcat pe musulmani. Așa cum este un mare păcat să umbli cu părțile avret descoperite, tot un mare păcat este și să privești la părțile avret ale corpului. De aceea musulmanii care merg la astfel de moschei împlinesc păcate și atrag indignarea și furia lui Allahu teala.]

CAPITOLUL DESPRE RUGĂCIUNE

Obligațiile rugăciunii sunt doisprezece: șapte în afar rugăciunii și cinci în interiorul ei.

Cele externe sunt: hadesden taharet (curățenia corporală), nejasetden taharet (curățenia locului), setr-i avret (acoperirea părților corpului ce nu trebuiesc expuse vederii), istikbal-i qibla (orientarea către direcția de rugăciune), vakt (timpul rugăciunii), niyyet (intenția), iftitah tekbiri (ruga de început). Obligațiile interne sunt: kîyam, kîraet, la fiecare unitate de rugăciune un ru'ku, două prosternări, să se stea în poziția ka'de-i ahire cât să se recite Ettehiyyatu. Obligațiile din interiorul rugăciunii se numesc **ruk'n**. De asemenea este obligatoriu ca în timpul prosternării să se atingă solul cu fruntea și degetele de la picioare.

Hadesden taharet înseamnă să se facă abluțiunea, să se facă îmbăierea rituală gusl, în cazul stării de impuritate și teyemmun în lipsa

apei, când este nevoie de abluțiune sau îmbăiere rituală. Curățenia corporală este completă dacă se îndeplinesc trei cerințe:

Respectarea meticuloasă a istinja și istibra (după cum se va explica ulterior în text) și să nu se lase nici un spațiu uscat, din cele impuse, în timpul spălării și mesh-ului în zona capului.

Există trei cerințe pentru a fi îndeplinite în curățenia locului: curățarea de murdărie a hainelor ce vor fi purtate în timpul rugăciunii, curățarea corpului și curățarea locului în care se va împlini rugăciunea. [Consultați sfârșitul capitolului despre cele 54 de obligații în legătură cu utilizarea lichidelor ce conțin spirt!]

Există trei cerințe ce trebuie îndeplinite în setr-i avret: în școala religioasă hanefi, bărbații trebuie să își acopere corpul începând imediat de sub buric, până sub genunchi. Este sunnet pentru bărbați să își acopere picioarele la efectuarea rugăciunii. Femeile libere trebuie să își acopere corpurile în întregime și să nu le expună, cu excepția fețelor și mâinilor și a picioarelor (laba piciorului și talpa), conform unei relatări.

Femeile ce sunt jariye trebuie să își acopere corpul de la porțiunea superioară a spatelui și pieptului, până sub genunchi. [Femeile care umblă cu capul, brațele, picioarele (porțiunea de la gleznă până la regiunea inghinală) sau care îmbracă haine strâmte și transparente și bărbații care le privesc, împlinesc un act interzis. Cei ce nu acordă importanța cuvenită acestei interdicții vor deveni necredincioși, apostatați.]

Cele trei cerințe ce trebuie îndeplinite în cazul istikbal-i qibla sunt: întoarcerea către direcția de rugăciune, persoana care împlinește rugăciunea să nu-și miște pieptul de la direcția de rugăciune, până la

sfârșitul acesteia și să fi smerit în fațalui Allahu teala, în timpul rugăciunii.

Există trei cerințe ce trebuie îndeplinite în realizarea obligației vakt: să cunoști când începe și când se termină timpul de rugăciune și să nu se amâne rugăciunea până în perioada de timp care este mekruh.

Intenția se realizează prin îndeplinirea următoarelor trei cerințe: cunoașterea și trecerea prin inimă dacă rugăciunea ce urmează să fie împlinită este farz, vajib, sunnet sau mustehab și prin eliminarea din inimă a intereselor lumești. Conform imamului a'zam rugăciunea vitr este vajib, iar conform celor doi imami (imam-î Ebu Yusuf și imam-î Muhammed) și orientărilor șafi'i și maliki este sunnet. [Este permis unei persoane ce imită orientarea malikită să omită rugăciunea vitr, dacă este haraj (greutate, dificultate)].

Iftitah tekbiri este realizată prin ridicarea palmelor de către bărbați la nivelul urechilor și având inima pregătită și vigilentă.

Există trei cerințe ce trebuie îndeplinite la realizarea kîyam-ului: să stea în picioare îndreptat spre direcția de rugăciune, să privească către locul de prosternare și să nu se legene în timp ce se află în această poziție.

De asemenea există trei cerințe ce trebuie îndeplinite la realizarea kîraet-ului: recitarea cu voce tare când se impune astfel și recitarea cu voce joasă cât să audă persoana în cauză, când se cere recitarea cu voce joasă și pronunțarea corectă a sunetelor. Să se gândească la sensurile versetelor din Coran pe care le recită. Să recite conform regulilor de tejvid. [Tekbir-ul (Allahu ekber) rostit la începutul rugăciunii și tot ceea ce se recită în cadrul rugăciunii, cât și chemarea la rugăciune trebuie să fie recitate în limba arabă. Modul de recitare corect în arabă

trebuie învățat de la un hafiz (persoană ce a memorat Coranul în întregime) care își cunoaște religia și care urmează ghidul propriului său mezheb. Coranul scris cu alfabetul latin nu va putea fi citit corect, ar fi deficitar și incorect. Coranul poate fi explicat (tefsir), însă nu poate fi tradus. Cărțile declarate ca fiind versiuni turcești ale Coranului, de către cei fără religie sau mezheb, nu sunt corecte. Fiecare musulman ar trebui să urmeze cursuri pentru a învăța literele islamice și a putea citi Coranul și rugile corect. Rugăciunea împlinită recitând corect va fi acceptată. În cartea Tergib-us-salat se scrie: (Nu trebuie să afirmăm că nu a fost acceptată depre rugăciunea unei persoane, a cărei recitare în rugăciune a fost considerată greșită, de către nouă învățați și corectă doar de un singur învățat.)]

Sunt trei cerințe ce trebuie îndeplinite ca ru'ku să fie realizat: înclinarea totală către direcția de rugăciune. Capul și mijlocul să fie la același nivel. Să se stea astfel un timp până când inima este convinsă.

Prosternarea este realizată prin îndeplinirea acestor trei cerințe: să se meargă la prosternare într-o manieră prescrisă de sunnet. Să se atingă solul cu nasul și fruntea, aflate la același nivel, îndreptate către direcția de rugăciune. Să se stea în prosternare un timp cât inima sa este convinsă. [Deși este permis ca o persoană sănătoasă să facă prosternarea la o înălțime de până la 25 de centimetri față de sol, este totuși mekruh. Căci Profetul nostru și nici unul dintre companionii săi nu s-au prosternat în vreun loc aflat la înălțime față de sol. Dacă se va prosterna la o înălțime mai mare, rugăciunea nu va fi acceptată.]

Kade'i ahire va fi realizată prin îndeplinirea următoarelor trei cerințe: 1. -Bărbații vor sta pe piciorul stâng, păstrând piciorul drept în poziție dreaptă. Femeile vor sta pe fund cu picioarele ieșind în lateral prin partea dreaptă, 2. -Recitarea rugii Ettehiyyatu, cu respect, 3. - Recitarea rugilor și a rugilor salevat în timpul acestei ultime poziții de

ședere. Rugile ce se recită după finalizarea rugăciunii vor fi menționate mai tâziu în acest text.

CAPITOLUL DESPRE ÎMBĂIEREA RITUALĂ (GUSL)

Obligațiile îmbăierii rituale sunt în număr de trei, în școala hanefită, cinci în școala malikită, două în școala șafi'i și una în școala hanbelită. În orientarea Hanefi acestea sunt:

1. -Spălarea interiorului gurii, cu apă, o dată. Este obligatoriu să se umezească spațiul dintre dinți și interiorul găurii dintelui. [O persoană ce urmează orientarea Hanefi nu-și va putea plomba sau îmbrăca dinții, decât dacă există un zaruret. Va folosi proteze, pe care le va scoate în timpul îmbăierii rituale și va spăla spațiul de sub ele. În cazul unei necesități imperioase este permisă plombarea sau îmbrăcarea dinților. Însă, în acest caz, când va face abluțiunea sau îmbăierea rituală și când se va pregăti pentru rugăciune va trebui să își exprime intenția spunând, (Imit mezheb-ul Șafi'i sau maliki).]

2. -Să ia apă în nas, o dată.

3. -Să își spele întregul corp, o dată. Este obligatoriu să se spele părțile corpului, în a căror umezire nu există nici un haraj. Dacă o parte a corpului nu se va umezi din motive care nu sunt cauzate de om, ci sunt din naștere, îmbăierea va fi acceptată.

După cum se menționează în cartea Durr-ul-muhtar, mâncarea rămasă între dinți sau în cavitățile dinților, nu împiedică veridicitatea îmbăierii rituale. Deoarece spațiul de dedesubt se umezește. Dacă rămășițele sunt solide, acestea ar împiedica pătrunderea apei și

îmbăierea nu va mai fi valabilă. Acesta este adevărul în ce privește această chestiune. În cartea, Hulusa, Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" explică tot astfel, că nu va împiedica îmbăierea rituală. Deoarece apa este curgătoare va trece pe sub rămășițele de mâncare. Dacă se constată că apa nu trece pe sub mâncare, atunci faptul că gusl nu este valabil este recunoscut de toți învățații, în unanimitate. În cartea Hilye acest subiect este explicat în mod clar. Dacă resturile de mâncare s-au solidificat prin presare, gusl nu va fi valabil, deoarece acestea nu vor permite trecerea apei. Căci aici nu este un zaruret sau un haraj (adică nu este ceva ce s-a format de la sine și se pot curăța).

În cartea Haleb-i sagîir se spune că, dacă o persoană face îmbăierea rituală în timp ce are între dinți resturi de pâine sau mâncare, gusl-ul său va fi sahih, conform fatwa, chiar dacă el crede că apa nu a trecut printre resturile de mâncare. În cartea Hulusa este scris că s-a dat o astfel de fatwa. Conform unora dintre învățați dacă resturile sunt solide, gusl-ul nu va fi permis. În cartea Zahire este scris astfel. Și acesta este adevărul, căci apa nu va trece pe dedesubt și nici nu este cazul vreunui haraj sau zaruret.

În Durr-ul-muhtar se precizează, după cum urmează: gusl-ul împlinit de persoana care are resturi de mâncare în cavitatea dentară, va fi sahih și sunt învățați care susțin și invers. Pentru motive de siguranță este bine ca resturile să fie eliminate înainte. După cum este declarat în comentariul lui Tahtavi asupra cărții Merak-îl-felah, gusl-ul este sahih dacă există resturi de mâncare între dinți sau în cavitatea dentară. Deoarece apa este curgătoare și se poate infiltra cu ușurință. Dacă resturile sau solidificat prin mestecare, acestea vor împiedica gusl-ul. La fel se susține și în Feth-ul-kadir.

În cartea Bahr-ur-raik se precizează că gusl-ul este sahih dacă există resturi de mâncare între dinți sau în cavitatea dentară. Deoarece

apa este ușoară și poate pătrunde peste tot. La fel este menționat și în Tejnis. Sadr-uş-şehid Husameddin a relatat că gusl-ul nu va fi sahih, în această situație și că resturile trebuie eliminate și apa să curgă printre dinți. Este mai sigur să îndepărtăm resturile și astfel apa să treacă printre dinți.

În cartea Fetava-i Hindiyye se precizează că argumentul mai apropiat de adevăr este cel că gusl-ul efectuat de o persoană care are resturi de mâncare între dinți sau în cavitatea dintelui va fi sahih. Tot astfel se menționează și în Zahidi. Însă este mai sigur să se elimine mai întâi resturile de alimente și să se spele cu apă spațiul de dedesubt. După cum este menționat în cartea Kadihan este scris în cartea Natifi că gusl-ul nu va fi sahih în această situație și trebuie îndepărtate resturile alimentare și spălat locul de dedesubt.

În El-mejmu'at-uz-zuhdiyye se spune că indiferent de cantitate, dacă mâncarea rămâne între dinți și devine ca un aluat solid și împiedică trecerea apei, va împiedica și gusl-ul. Tot astfel este scris și în Halebi. Nu se poate spune, (Nu este nici un haraj în îndepărtarea resturilor de mâncare. În schimb în cazul plombelor și al dinților îmbrăcați este un haraj, căci acestea nu pot fi îndepărtate.) Există haraj. Cu toate acestea, atunci când ceva făcut de om cauzează haraj (dificultate), acesta devine o scuză pentru el pentru a imita un alt mezheb. Nu devine o scuză de a omite o obligație. Absolvirea unei persoane de la împlinirea unei obligații necesită imposibilitatea de a imita un alt mezheb, care de asemenea înseamnă coexistența unui haraj și a unui zaruret. Dacă s-ar pune întrebarea, (Plombarea sau îmbrăcarea dinților nu este făcută cu intenția de a ne proteja de durerile dentare sau de pierderea unui dinte? Atunci nu există o zaruret pentru a face acest lucru (adică de a fi absolvit de farz și a împlini gusl fără spălarea dinților?)), atunci răspunsul nostru

ar fi negativ, deoarece pentru a fi zaruret este nevoie de a ne afla în imposibilitatea de a imita un alt mezheb.

Argumentul, (Regula de a spăla dinții când se face gusl se transformă în spălarea suprafețelor plombelor și a coroanelor dentare) nu este unul potrivit Islamului. Tahtavi, în comentariul cărții Imdad, spune: Când abluțiunea persoanei ce a încălțat mest a fost anulată, aceasta va afecta mest-urile și nu picioarele. Această declarație din cărțile de fikh are legătură strict cu chestiunea abluțiunii și a mest-ului. Adaptarea ei pentru a se potrivi situației referitoare la gusl în situația plombelor și coroanelor dentare, înseamnă să inventezi personal fatwa. De asemenea nu este corect să asemănăm dinții plombați cu barba deasă. Deoarece nu este obligatoriu ca în timpul abluțiunii să se spele rădăcina bărbii dese, dar în cazul îmbăierii rituale este obligatorie spălarea pielii de sub barba deasă. Persoana care va afirma că (spălarea pielii de sub barba deasă nu este obligatorie în timpul îmbăierii deoarece spălarea ei nu este obligatorie nici în timpul abluțiunii) nu va spăla porțiunea de piele aflată sub barba deasă. Astfel, gusl-ul și rugăciunile celui ce procedează astfel și ale celor ce cred la fel ca el, nu vor fi sahih.

Nici nu ar fi ceva în concordanță cu cărțile de fikh să se facă o comparație între plombe și coroane dentare și unguente aplicate pe fisuri ale picioarelor, sau atele de lemn fixate pe răni sau fracturi ale membrelor, ori mulaje de gips sau bandaje. Căci în momentul în care există haraj sau vreo posibilă daună în scoaterea lor de pe răni sau fracturi, nu este posibilă imitarea vreunui alt mezheb. Având în vedere aceste trei motive, persoana în cauză va putea fi absolvită de a spăla pielea de dedesubt.

Din moment ce omul are libertatea de a alege ca un dinte cariat să îi fie plombat sau îmbrăcat, în loc de a-i fi extras și înlocuit cu un dinte fals detașabil sau o proteză completă sau pe jumătate de boltă palatină,

plombarea, îmbrăcarea sau efectuarea unei punți fixe de dinți nu vor genera un zaruret. Pentru a putea afirma că este zaruret, nu va constitui o cauză în sine pentru a absolvi de obligația de a spăla zonele de sub ele. Deoarece este posibil să se imite alte mezheb-uri. Nimeni nu are dreptul să exploateze argumentul neîntemeiat că există un zaruret ca instrument pentru a critica alte persoane care urmează cărțile de fikh și imită mezheb-urile Șafi'i sau Maliki.

Zaruret înseamnă o cauză supranaturală care obligă omul să facă sau să nu facă ceva, adică o cauză ce nu se află în puterea omului. Exemple de zaruret sunt o poruncă islamică și o interdicție și o durere foarte puternică, ori pericolul de a pierde membrele sau viața cuiva și să nu aibă nici o altă opțiune. Haraj, pe de altă parte, înseamnă dificultate sau dificultăți în a preveni împiedicarea împlinirii unei obligații sau în prevenirea cauzei comiterii unui act haram. Poruncile și interdicțiile lui Allahu teala reprezintă Ahkam-î islamiyye. În împlinirea unei porunci sau în evitarea unei interdicții din Ahkam-î islamiyye, se va consulta și urma cea mai cunoscută și aleasă declarație făcută de savanții propriului mezheb, în legătură cu problema. Dacă există o dificultate în urmarea spuselor învățaților, din cauza a ceva ce a făcut omul, se vor urma afirmațiile mai slabe și mai puțin cunoscute. Dacă și urmarea acestora este dificilă, această regulă va fi îndeplinită prin imitarea unui alt mezheb. Dacă și imitarea unui alt mezheb este dificil, atunci se va cerceta problema pentru a vedea dacă există un zaruret în a face ceea ce cauzează haraj:

1. -Atunci când există un zaruret în a face ceva care este farz și cauzează haraj, persoana va fi absolvită de împlinirea acelei obligații.

2. -Dacă nu există zaruret în efectuarea a ceea ce cauzează haraj, [cum ar fi oja] sau există zaruret și de asemenea mai multe moduri de a face acel lucru și îl alege pe cel care prezintă un haraj, acel act de

adorare nu va fi sahih. Va trebui să împlinească acea obligație alegând metoda ce nu implică o dificultate. În cărțile Fetavel-hadisiyye, Hulasat-ut-tahkik și în comentariile lui Tahtavi "rahime-hullahu teala" asupra cărții Merak-îl-felah și în cartea Ma'fuvat a lui molla Halil Es'irdi "rahime-hullahu teala" este scris faptul că indiferent dacă există sau nu zaruret se poate imita un alt mezheb, în cazul în care există haraj. Molla Halil a decedat în anul 1843 (1259 după emigrare). Un musulman Hanefi va imita mezheb-ul Șafi'i sau Maliki în îmbăierea rituală, în cazul în care alege o plombă sau îmbrăcarea dinților cariați sau extrași, în locul unei proteze mobile sau a unui set de dinți prevăzuți cu boltă palatină. Deoarece conform acestor două școli religioase nu este obligatorie spălarea nasului și a gurii, în timpul gusl-ului. Este foarte ușor de imitat mezheb-urile Șafi'i și Maliki. Va trebui să se facă niyyet (intenția), adică să își treacă prin inimă că imită școlile Șafi'i sau Maliki atunci când face abluțiune, gusl sau la începerea rugăciunii, sau în cazul în care se uită, după efectuarea rugăciunii ori când își amintește să facă acest lucru. În acest caz abluțiunile, gusl și rugăciunile efectuate vor trebui să fie sahih conform mezheb-ului Șafi'i sau Maliki. Pentru ca acestea să fie sahih conform mezheb-ului Șafi'i trebuie să își reînnoiască abluțiunea în cazul în care pielea sa a atins pielea unei femei din cele optsprezece cu care nu îi este permis să se căsătorească vreodată și când își atinge cu palma proprie zona anală sau pubiană a propriului corp, trebuie să recite Fatiha în sinea sa când face rugăciunea sub conducerea unui imam. Imitarea unui alt mezheb nu înseamnă schimbarea mezheb-ului. Un musulman hanefit care imită un alt mezheb nu iese din mezheb-ul Hanefi. Se conformează acelui mezheb doar în împlinirea obligațiilor și a faptelor mufsid. El respectă regulile propriului mezheb în efectuarea faptelor vajib, mekruh și sunnet.

În timp ce declarațiile savanților islamici în fikh, cu privire la gusl sunt prezente, auzim de persoane care încearcă să rezolve chestiunea

dinților prin cărțile unor incompetenți, care nici măcar nu aparțin unui mezheb. Susțin că plombarea dinților a fost permisă, iar fatwa a fost scrisă în publicația periodică Sebil-ur-reşad, în anul 1913 (1332 după emigrare). Mai întâi trebuie să amintim faptul că această publicație este plină de scrieri ale reformatorilor și ale celor ce nu aparțin nici unui mezheb. Unul dintre scriitori, Ismail Hakki Manastirli este un mason viclean. Dintre aceștia, un altul, Ismail Hakki din Izmir este în fruntea celor ce s-au lăsat înșelați de Mehmed Abduh, muftiul mason din Cairo, un reformator. Acesta și-a făcut studiile liceale în Izmir și a terminat școala pedagogică în Istanbul. Cultura și educația sa religioasă sunt slabe. Lingușindu-se pe lângă membrii partidului unionist a intrat ca profesor la seminariile teologice unde a încercat răspândirea ideilor reformiste și subversive ale lui Abduh. Elogiul scris de Ismail Hakki pentru cartea Tefik-î mezahib, o traducere prestată de Ahmed Hamdi Akseki, unul dintre discipolii săi, victimă a veninoaselor sale subterfugii, din Raşid Rîza, un egiptean fără mezheb, trădează răutatea lui interioară.

Astfel Ismail Hakki, în periodicul menționat anterior, redă foarte detaliat argumentele conflictuale ale savanților de fikh în ceea ce privește permisiunea legăturii dinților cu sârme din aur și folosindu-se de cărți, spre exemplu comentariile Siyer-i kebir, care informa despre consensul învățaților în fikh cum că este zaruret să se lege dinții cu firee din aur în loc să fie folosite fire din argint, concluzionând că problema dinților este zaruret. Cu toate că el nu fusese întrebat despre legarea dinților cu fire de aur sau argint, ci fusese întrebat dacă gusl-ul persoanei cu plombe și dinți îmbrăcați, este sahih. Izmirli Ismail Hakki a prezentat ca răspuns la întrebarea primită, concluzia sa extrasă din informații detaliate legate de o altă chestiune, cunoscute de toată lumea. Acest comportament reprezintă înșelătorie în religie. Este o încercare de a scrie propriile sale opinii ca fiind fatwa ale savanților în religie. Și

ca și cum nu ar fi fost de ajuns, citează afirmațiile scrise ale marilor învățați în fikh, în privința îmbăierii rituale și le copiază în opiniile sale personale. Spre exemplu afirmă, (După cum se reltează în Bahr, nu este obligatoriu ca apa să atingă locurile în care este dificil să ajungă). Cu toate că în cartea Bahr se relatează astfel, (părți ale corpului, unde este dificil să ajungă apa). Astfel el aseamănă o acțiune pe care omul o face din imposibilitatea de a proceda altfel cu o situație indispensabilă întâlnită la o persoană. De asemenea nu are dreptate nici în folosirea declarației, (Dacă este dăunător pentru o femeie să își spele capul, să nu și-l spele) din cartea Durr-ul-muhtar ca dovadă în legătură cu veridicitatea îmbăierii rituale în cazul plombelor și a dinților îmbrăcați. Faptul că apa dăunează capului este ceva legat de o boală fizică. În timp ce plombarea sau îmbrăcarea dinților reprezintă alegerea cuiva. De aceea chestiunea privind veridicitatea îmbăierii rituale a persoanei căreia i-au rămas resturi de mâncare în cavitatea dintelui, a fost tratată separat.

Izmirli Ismail Hakki nu s-a mulțumit cu trucurile și greșelile menționate până acum și nu s-a dat în lături să-i arate pe învățații islamici ca martori pentru minciunile sale, spunând, (Nu este obligatoriu să se spele locurile de sub plombe sau învelișurile de aur și argint ale dinților. Savanții în fikh afirmă în unanimitate că există zaruret în privința dinților în cauză și nu este obligatoriu ca apa să atingă zonele cu zaruret). Nici un savant în fikh, Hanefi nu a afirmat vreodată că există zaruret în privința plombelor și a dinților îmbrăcați. De fapt în vremurile acelor savanți nu existau plombe sau învelirea dinților. La pagina 64 a traducerii comentariilor Syer-i kebir, pe care a prezentat-o ca dovadă, imamul Muhammed Șeybani "rahime-hullahu teala" scrie că este permis ca unei persoane căreia i-a căzut un dinte să i se înlocuiască acel dinte cu unul de aur sau cu un dinte căruia i se va afce legătura cu fire de aur. Îmbrăcarea dinților nu este menționată ci este

adăugată de către Izmirli Ismail Hakki. Oamenii de religie masoni ce au apărut ulterior, cei fără mezheb, deviații s-au folosit de orice truc pentru a-i înșela și dezmina pe musulmani. Au scris articole greșite și subversive.

Imamul Muhammed "rahime-hullahu teala" a relatat că dintele care este mobil poate fi legat atât cu fire de aur, cât și cu fire de argint. Nu a afirmat că este permis ca dintele să fie plombat sau îmbrăcat cu aur. Acestea au fost adăugate de către Ismail Hakki și cei ca el.

Acestor scrieri subversive și înșelătoare ale lui Izmirli Ismail Hakki, prezentate mai sus, i-au răspuns muftii și oamenii de religie valoroși ai acelor vremuri, scoțând adevărul la suprafață. Unul dintre acești învățați este Yunus-zade Ahmed Vehbi efendi "rahime-hillahu teala", din Bolvadin. Acest mare învățat, posesor al unor vaste cunoștințe religioase, a dovedit că există un consens al învățaților cu privire la faptul că gusl-ul persoanei care își plombează dinții nu este sahih.

Administratorii publicației Sebil-ur-reșad trebuie să fi observat că articolul improvizat al lui Izmirli este înșelător și fals, căci au considerat necesar ca în a doua ediție să sprijine articolul prin adăugarea, ca dovadă, aunei fatwa (Îmbăierea este permisă), în cartea Mejmu'a-i Jedide apărută în anul 1911 (1329 hijri). Cu toate că în prima ediție din 1299 hijri, această fatwa nu apărea. Ea a fost introdusă în cea de-a doua ediție de şeyh-ul-islam al unioniștilor, Musa Kazîm. Publicația Sebil-ur-reșad a încercat, așadar, să prezinte o declarație inventată de un mason în sprijinul unui articol scris de un reformator al Islamului. Nici măcar un singur savant nu a afirmat că plombarea dinților sau îmbrăcarea lor reprezintă zaruret. Această declarație este susținută doar de teologii masoni, de reformatorii în religie și ignoranții înșelați și vânduți vehabiților sau celor ce nu aparțin nici unui mezheb.

Ahmed Tahtavi "rahime-hullahu teala" scrie în comentariul cărții Merak-îl-felah, (Pentru ca urmarea în rugăciune a unui imam ce aparține unui alt mezhebsă fie sahih, trebuie ca imamul să nu îndeplinească o condiție ce ar anula rugăciunea, conform mezheb-ului celui ce urmează imamul. Dacă există ceva ce anulează rugăciunea, conform mezheb-ului său, trebuie ca cel ce urmează rugăciunea să nu cunoască acest lucru. Aceasta este declarația cea mai demnă de încredere. Conform celei de-a doua reguli, dacă rugăciunea imam-ului este sahih, conform mezheb-ului său, chiar dacă se observă că nu este sahih conform mezheb-ului celui ce îl urmează în rugăciune, va fi sahih să îl urmeze). Aceeași regulă este scrisă și în Ibni Abidin. Din declarațiile lui Tahtavi și Ibni Abidin "rahime-humullahu teala" rezultă că există două convenții diferite în legătură cu împlinirea rugăciunii unui musulman hanefi ce nu are plombe sau dinți îmbrăcați când urmează în rugăciune un imam ce are plombe sau dinți îmbrăcați și dacă urmarea acestuia va fi sau nu sahih. Conform primei înțelegeri, urmarea imamului care are plombe sau dinți îmbrăcați, de către un musulman hanefi ce nu are plombe sau dinți îmbrăcați nu este sahih. Deoarece rugăciunea imamului nu este sahih conform mezheb-ului Hanefi. Conform celei de-a doua declarații, dacă acest imam imită mezheb-urile Șafi'i sau Maliki, musulmanul hanefi ce nu are plombe sau dinți îmbrăcați îl poate urma în rugăciune. Ijtihadul lui Imam-î Hinduvani "rahmetullahi aleyh" este astfel. Aceeași regulă se aplică și în mezheb-ul Maliki. Cu excepția cazului în care se știe că un imam salih cu plombe sau dinți îmbrăcați nu imită orientarea Șafi'i sau Maliki, musulmanii Hanefi ce nu au plombe sau dinți îmbrăcați ar trebui să urmeze acest imam în rugăciune. Nu este permis ca imamul să fie întrebat imamul, într-un mod curios, dacă imită orientarea Șafi'i sau Maliki. Cu toate că acest ultim acord este unul slab, am menționat mai sus că în cazurile în care există haraj, trebuie să acționăm pe o convenție slabă. În cartea Hadika se relatează că pentru a împiedica sedițiunea se

va acționa conform unei explicații slabe. Dacă o persoană neglijează cele patru mezheb-uri și nu își împlinește actele de adorare conform cărților de fikh, se va trage concluzia că nu este ehli sunnet. Iar cel ce nu aparține comunității ehli sunnet este ori eretic, ori reformator, ori și-a pierdut credința și a devenit un apostat. Noi nu vă spunem să nu vă plombați dinții. Însă le arătăm fraților noștri care au procedat astfel, o cale de urmat pentru ca actele lor de adorare să fie acceptate și le arătăm căi simple.

Există cincisprezece tipuri de gusl: cinci dintre ele sunt farz, cinci vajib, patru sunt sunnet și unul mustehab. Cele care sunt obligatorii sunt: când menstruația unei fete sau femei, ori perioada de lăuzie iau sfârșit; în urma unui act sexual; în urma unei ejaculări seminale motivate de poftă; după ejacularea nocturnă, dacă observă lichid seminal pe pat sau pe lenjeria intimă. Împlinirea îmbăierii este obligatorie înainte ca timpul de rugăciune neîmplinită să se sfârșească.

Cele care sunt vajib: spălarea unui mort musulman, îmbăierea unui copil imediat ce ajunge la pubertate, în cazul în care soțul și soția ce dorm împreună găsesc lichid seminal, când se trezesc și nu știu de la care din ei provine, ambii vor face gusl. De asemenea dacă cineva observă pe corpul său urme de lichid seminal și nu știe când s-a întâmplat acest lucru este vajib să facă gusl. Și atunci când o femeie naște un copil, chiar dacă nu a sângerat este necesar să facă gusl. (În cazul hemoragiei este farz să facă gusl).

Cele care sunt sunnet: îmbăierea pentru ziua de vineri și pentru zilele de sărbătoare, pentru îmbrăcarea ihramului-indiferent de intenție-și înainte de urca pe muntele Arafat. Îmbăierea ce este mustehab se face în cazul unei persoane ce se convertește la Islam-dacă atunci când se afla în necredință se afla în stare de impuritate, este farz să facă gusl, iar dacă nu se afla în stare de impuritate este mustehab să facă gusl.

Interdicțiile îmbăierii sunt trei:

1. -Expunerea părților corpului începând de sub ombilic și până sub genunchi, în timpul îmbăierii, față de persoane de același sex, adică este haram ca bărbații să își expună această zonă față de alți bărbați și femeile față de alte femei.

2. -Expunerea femeilor musulmane față de femeile non musulmane, în timpul îmbăierii. (regula este aceeași și pentru celelalte timpuri).

3. -Să se risipească apa, folosirea apei mai mult decât este nevoie.

În școala hanefită tradițiile (sunnet) îmbăierii sunt treisprezece:

1. - Să se facă istinja cu apă. Cu alte cuvinte să se spele cu apă zona anală și cea genitală.

2. -Să se spele mâinile până la încheieturi.

3. -Îndepărtarea murdăriei existente pe corp.

4. -Să efectueze cu mare atenție mazmaza și istinșak (mazmaza înseamnă să clătești gura cu apă, iar istinșak înseamnă să tragi apă pe nări). În cazul în care rămâne loc ce nu s-a umezit, în gură sau în nas, cât vârful acului, gusl-ul nu va fi sahih. Să se efectueze abluțiunea înaintea începerii îmbăierii.

5. -Intenția pentru gusl.

6. -Să se frece fiecare membru în timp ce se toarnă apă.

7. -Să se toarne apa de câte 3 ori mai întâi pe cap, apoi pe umărul drept, după care pe umărul stâng.

8. -Să se treacă cu degetul umed printre degetele de la mâini și picioare.

9. -Să nu se întoarcă cu fața sau spatele către Qibla.

10. -Să nu se vorbească în timpul îmbăierii.

11. -Să se facă mazmaza și istinșak de câte trei ori.

12. -Să se înceapă spălarea fiecărui membru din partea dreaptă.

13. -Să nu se urineze în locul în care se face gusl, dacă este un loc în care se strânge apa. Există și alte tradiții în afara acestora pe care le-am menționat aici.

În cartea El-fîkh-u alel-mezahib-il-erbe'a se relatează astfel: (Conform tuturor celor patru mezheb-uri este haram pentru bărbatul sau femeia ce se află în stare de impuritate să împlinească înainte de a face gusl, unul din actele ce nu sunt permise în absența abluțiunii. Spre exemplu nu îi este permis unei persoane aflate în stare de impuritate să împlinească o rugăciune farz sau nafilă. Dacă nu găsește apă sau suferă de o boală ce nu-i permite folosirea apei va face teyemmum. În stare de impuritate poate ține post obligatoriu sau nafilă. Nu-i este permis să țină și să citească Coranul. De asemenea nu este permis să fie atins Coranul nici fără abluțiune. Nu-i este permisă nici intrarea în moschee. Este permisă intrarea de scurtă durată, în moschee doar pentru a se adăposti de dușman, sau pentru a citi unul sau două versete scurte pentru a emite o decizie, pentru a lua găleată sau sfoară pentru a lua apă sau pentru că nu găsește altă cale. Poate recita un verset scurt cu intenția de rugă, spre exemplu Besmele. Înainte de a intra în moschee trebuie să facă teyemmum).

Ruga Tevhid

Yâ Allah, yâ Allah. Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun
Rasûlullah. Yâ Rahmân, yâ Rahîm, yâ 'afuwu yâ Kerîm, fa'fu
'annî wa-r-hamnî yâ erham-er-râhimîn! Tawaffanî musliman wa
alhiqnî
bi-s-sâlihîn. Allâhummaghfîlî wa li-âbâi wa ummahâtî wa li
âbâ-i wa ummahât-i-zawjâtî wa li-ajdâdî wa jaddâtî wa l-ebnâtî wa
benâtî wa li-ihwatî wa ahawâtî wa li-a'mâmî wa ammâtî wa li ahwâlî

wa hâlâtî wa li ustâzî 'Abd-ul-Hakîm-i-Arwâsî wa li-kâffa-t-
ilmu'minîna
wa-l-mu'minât. 'Rahmatullâhi ta'âlâ 'alaihim ajma'in'.

Yâ Allah, yâ Allah. Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah.
Yâ Rahmân, yâ Rahîm, yâ afüvvü yâ Kerîm, fa'fü annî verhamnî
yâ erhamerrâhimîn! Teveffenî müslimen ve elhiknî bissâlihîn.
Allahümmagfirî
ve li-âbâi ve ümmehâtî ve li âbâ-i ve ümmehât-i
zevceî ve li-ecdâdî ve ceddâtî ve li-ebnâi ve benâtî ve li-ihvetî ve
ehavâtî ve li-a'mâmî ve ammâtî ve li-ahvâlî ve hâlâtî ve li-üstâzî
Abdülhakîm-i Arvâsî ve li kâffetil mü'minîne vel-mü'minât.
"Rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in. "

CAPITOLUL DESPRE MENSTRUATIE ŞI LĂUZIE

Perioada menstruală este de trei zile minimum şi zece zile maxim. Pentru perioada de lăuzie nu există o limită minimă de zile. În momentul în care sângerarea se încheie se face gusl şi se reiau împlinirea rugăciunii şi postul. Lăuzia are o perioadă maximă de patruzeci de zile. Dacă sângerarea menstruală se opreşte mai devreme de trei zile, femeia în cauză îşi va recupera rugăciunile pe care nu le-a împlinit pe perioada în care a crezut că se afla la menstruaţie. Nu este nevoie să facă gusl. Dacă sângerarea se opreşte în trei zile va face gusl şi va împlini rugăciunea timpului în care s-a oprit sângerarea. Dacă s-au împlinit zece zile, indiferent dacă hemoragia s-a oprit sau nu va face gusl şi îşi va împlini rugăciunea. În zilele din timpul menstruaţiei sau lăuziei orice

scurgere se consideră ca sângele, (fie ele galbene sau de culoare închisă).

Dacă în timpul celor zece zile de menstruație sau cele patruzeci de zile de lăuzie, nu va avea hemoragie o zi sau două și va considera că hemoragia s-a oprit și va face gusl și va ține post, după care tot în acest timp hemoragia va începe iar, va trebui să recupereze postul ținut în această perioadă. Și va trebui ca la stoparea hemoragiei să facă gusl din nou. Dacă hemoragia se va sfârși înainte de perioada obișnuită, însă după trei zile, va afce gusl și își va împlini rugăciunea. Însă nu va întreține raporturi sexuale cu soțul ei până nu va trece perioada obișnuită de menstruație. Tot astfel se va proceda și în cazul lăuziei. Dacă hemoragia se va opri înainte de perioada obișnuită, însă în zece zile sau mai puțin, va fi tot menstruație. Dacă hemoragia va continua și după zece zile, aceasta nu se va mai considera menstruație după aceste zile și rugăciunile din aceste zile se vor recupera. Perioada de patruzeci de zile pentru lăuzie este precum perioada de zece zile pentru menstruație.

Dacă hemoragie menstruală sau puerperală se oprește după ivirea zorilor în luna Ramazan, nu se va mânca și nu se va bea în acea zi, ca și cum s-ar ține post. Însă nu va fi acceptat ca post și va trebui recuperată acea zi. Și dacă hemoragia începe după ivirea zorilor, dar este observată târziu după-amiază, femeia va mânca și va bea într-un mod retras. În general, o femeie va înceta postul și împlinirea rugăciunii la vederea sângerării. Și dacă hemoragia încetează înainte de trei zile, va aștepta până la ultima perioadă a timpului de rugăciune, dacă va observa sânge nu va face rugăciunea, dacă sângerarea s-a oprit însă, va face abluțiunea și va face rugăciunea. Dacă apoi sângerează iar, nu-și va împlini rugăciunea iar. Dacă se va opri din nou, va aștepta până apropae de sfârșitul timpului de rugăciune, când dacă sângerarea nu este prezentă va face abluțiunea și va împlini rugăciunea. Va proceda astfel timp de trei zile fără a fi nevoie de a face gusl. Doar abluțiunea va fi de ajuns.

Dacă hemoragia se oprește după trei zile va aștepta până aproape de sfârșitul timpului de rugăciune, dacă se observă absența hemoragiei va face gusl și își va împlini rugăciunea, dacă, însă va avea hemoragie nu va împlini rugăciunea. Dacă se va continua astfel, în cea de-a zecea zi va face gusl și își va împlini rugăciunea, chiar dacă va avea hemoragie. Tot astfel se va proceda și în cazul lohiilor din timpul lăuziei. Însă, de fiecare dată când hemoragia se va opri se va face gusl, chiar dacă se va opri într-o singură zi. În Ramazan dacă se va opri înainte de ivirea zorilor, se va face intenția și se va ține post. Dacă după răsăritul soarelui, sau după-amiază hemoragia va reveni, acel post nu va fi valabil și va fi nevoie de recuperarea sa.

Dacă se va produce un avort și degetul ori părul sau gura ori nasul copilului sunt evidente se va proceda ca în cazul nașterii unui copil întreg. Dacă niciunul din membre nu se cunoaște, atunci nu se consideră naștere, deci nici lăuzie. Însă dacă hemoragia va dura trei zile sau mai mult se va considera menstruație. Cu toate acestea nu este un caz de menstruație, dacă avortul a avut loc cincisprezece zile sau mai mult după oprirea menstruației, iar următoarea menstruație încetează înainte de împlinirea a trei zile, sau dacă nu au trecut încă cincisprezece zile de la oprirea menstruației. Se consideră ca hemoragia nazală. Trebuie să își îplinească rugăciunea și să țină postul. Nu este nevoie să facă gusl înainte de a avea contact sexual cu partenerul ei.

[Marele savant islamic Muhammed Birgivi "rahmetullahi aleyh" a scris o carte foarte valoroasă despre situația femeilor la menstruație și în timpul lăuziei, conform orientării Hanefi, Zuhr-ul-muteehhilîn. Cartea este în limba arabă. Allame-i Şami seyyid Muhammed Emin ibni Abidin "rahime-hullahu teala" a extins această carte și a numit-o Menhel-ul-varidin. Imam-i Birgivi a murit în anul 1573 (981 hijri) de ciumă. Este originar din orașul Birgi, Ödemiş, Anatolia. Ibni Abidin a murit în anul 1836 (1252 hijri) în Damasc. În cartea Menhel relatează că învățații în fikh au declarat în unanimitate că fiecare musulman,

bărbat sau femeie sunt obligați să învețe cunoștințele de ilmihal (învățăturile islamice). De aceea femeile și soții lor trebuie să învețe învățăturile despre hayz și nifas (menstruație și lăuzie). Soții trebuie să își învețe soțiile, iar dacă ei nu știu trebuie să le permită să învețe de la femei care cunosc. Soțiile care nu au permisiunea soților lor vor trebui să meargă să învețe chiar și fără permisiune. Aceste învățături, care privesc femeile, par să se fi cufundat în uitare în zilele noastre, ca și cum nu ar mai exista nici un om de religie care să le cunoască. Oamenii de religie din ziua de azi nu pot face diferența între hayz, nifas și istihaza. Nu au cărți care să le explice aceste chestiuni în detaliu, iar cei care le dețin nu sunt în stare să le citească și să le înțeleagă. Căci este dificil să înțelegi aceste învățături. Cu toate că trebuie să învățăm aceste cunoștințe despre hemoragie necesare în abluțiune, rugăciune, Coran, post, itikaf, pelerinaj, pubertate, căsătorie, divorț, perioada de iddet a femeii (perioada de așteptare a femeii, în urma divorțului, pentru a stabili paternitatea copilului, în cazul în care ar fi însărcinată) și istibra, precum și multe alte chestiuni religioase. Mi-a luat jumătate din viață pentru a înțelege bine aceste învățături. Voi încerca să explic clar și pe scurt cele învățate, fraților mei:

Hayz reprezintă sângele ce începe să curgă din zona genitală a unei fete sănătoase, ce a împlinit opt ani, sau a unei femei după o întreagă perioadă de puritate și care durează cel puțin trei zile. Acest sânge mai este numit și sânge sahih. Perioada ce începe imediat după menstruație, de cincisprezece zile sau mai multe, în care hemoragia lipsește, urmată de o altă perioadă de menstruație se numește perioadă de puritate sahih. Dacă există zile de sângerare falsă înainte sau după o perioadă de cincisprezece sau mai multe zile de puritate sau între două perioade de puritate sahih, toate aceste zile se vor numi puritate hukmi sau puritate fasid. Perioada mai scurtă de cincisprezece zile lipsită de hemoragie se numește perioadă de puritate fasid. Puritatea sahih și puritatea hukmi se numesc puritate totală. Hemoragiile observate

înainte și după o perioadă de puritate deplină și care durează cel puțin trei zile continuu sunt două perioade distincte de hayz. Sângele tulbure și de orice culoare, cu excepția albului este sânge menstrual.

În momentul în care o fată are prima menstruație, ea a ajuns la pubertate. Adică a devenit femeie. Numărul de zile dintre începutul menstruației și oprirea hemoragiei este perioada de adet (menstruație). Perioada maximă de adet este de zece zile, iar cea minimă de trei zile. Conform orientărilor Șafi'i și Hanbeli maxima este de cincisprezece zile, iar minimul de o zi.

Hayz nu este neapărat o sângerare continuă. Dacă prima sângerare se oprește și reîncepe după câteva zile, perioada de puritate mai scurtă de trei zile a fost acceptată în unanimitate de savanții islamici ca făcând parte din perioada de sângerare continuă. Puritatea care durează trei zile sau mai mult, dar se încheie înainte de a zecea zi a menstruației, conform imamului Muhammed "rahime-hullahu teala" care relatează de la imamul a'zam Ebu Hanife "rahime-hullahu teala", va fi acceptată ca făcând parte din perioada de menstruație. Există și o altă relatare a imamului Muhammed. Conform imamului Ebu Yusuf "rahime-hullahu teala" toate zilele de puritate care se sfârșesc înainte de a cincisprezecea zi se vor adăuga la perioada de sângerare continuă. Dacă o fată va avea o zi hemoragie, după care vor urma paisprezece zile de puritate, după care va avea o zi hemoragie și dacă o femeie va avea o zi sângerare, zece zile puritate și o zi sângerare sau observă trei zile hemoragie, apoi cinci zile puritate și o zi sângerare, conform imamului Ebu Yusuf, primele zece zile ale fetei se vor considera menstruație. În ceea ce privește primul caz al femeii se va considera menstruație perioada ei obișnuită de menstruație, iar celelalte zile se vor considera istihaza (menoragie). În cel de-al doilea caz al femeii toate cele nouă zile se vor considera menstruație. Conform primei relatări a imamului Muhammed doar cel de-al doilea caz al femeii, cele nouă zile se vor considera menstruație. Conform celei de-a doua relatări a imamului Muhammed,

doar primele trei zile ale femeii din al doilea caz se vor considera menstruație, celelalte zile nu se vor considera menstruație. Traducând din cartea **Multeka** pentru cartea de față, am scris toate informațiile următoare în funcție de prima relatată a imamului Muhammed . O zi întreagă înseamnă 24 de ore. Este mustehab pentru femeile necăsătorite, doar în timpul menstrelor, iar pentru femeile căsătorite, tot timpul, să folosească în zona genitală o bucată de pânză sau bumbac (tampoane), numit kursuf, ce poate fi parfumat. Este mekruh ca kursuf-ul să se introducă în totalitate în vagin. Fata care observă luni de zile, zilnic, pete de sânge pe kursuf, se va considera primele zece zile la menstruație, după care celelalte douăzeci de zile vor fi istihaza. Această regulă se va aplica până la încetarea acestei hemoragii, numită **istimrar**. Dacă o fată observă sângerare trei zile, după care o zi de puritate, urmată de o zi de hemoragie, după care urmează două zile de puritate, apoi încă o zi de sângerare și una de puritate, urmate de o zi de sângerare, toate aceste zece zile se vor considera zile de menstruație. Dacă în timpul unei luni, va observa o zi de sângerare și următoarea de puritate, iar acest proces va continua timp de zece zile, nu va împlini rugăciunea și nu va ține postul în zilele în care hemoragia este prezentă. În zilele de puritate va face gusl și își va împlini rugăciunile. [Mesail-ișerh-i vikaye]. Sângerarea care ține mai puțin, chiar și cu cinci minute de șaptezeci și două de ore sau care durează mai mult de zece zile, pentru o fată recent ajunsă la pubertate și care este mai îndelungată decât de obicei, pentru cele ce nu au menstruație pentru prima dată și care trece de zece zile, sângerarea ce apare după zilele de menstruație și cea ce survine în cazul femeilor însărcinate, a bătrânelor și a fetițelor mai mici de nouă ani, nu este menstruație. Aceasta este istihaza (menoragie) sau sângerare fasid. Femeile intră în menopauză în jurul vârstei de 55 de ani. Dacă o femeie a cărei perioadă de menstruație este de 5 zile observă sânge când jumătatea soarelui a răsărit și hemoragia sa se oprește când două treimi ale soarelui au răsărit, în cea de-a unsprezecea

dimineată, adică dacă trece cu câteva minute de a zecea zi, sângerarea care a fost în exces față de cele 5 zile este istihaza. Deoarece sângerarea ei a depășit limita de zece zile și zece nopți cu o șesime din răsărit. După trecerea celor zece zile va face gusl și va recupera rugăciunile pe care nu le-a împlinit în zilele de după menstruație.

Femeia în perioada sângerării istihaza se consideră o persoană cu un handicap, o incapacitate (özürlü) la fel ca persoanele care suferă de enurezis sau sângerare nazală continuă. Trebuie să țină post și să împlinească rugăciunea și îi este permis contactul sexual, chiar și când sângerează.

Conform unui qawl al imamului Muhammed, dacă o fată sângerează pentru prima dată, în prima zi, după care opt zile nu sângerează, iar în a zecea zi sângerează iar, toate aceste zece zile se consideră perioadă de menstruație. Însă, dacă sângerează în prima zi, după care are nouă zile de puritate și în a unsprezecea zi sângerează iar, nici una din aceste zile nu se va considera menstruație ci istihaza. Deoarece s-a menționat mai sus că zilele de puritate anterioare sângerării ce survine după cea de-a zecea zi nu vor fi considerate menstruație. Dacă va avea hemoragie în a zecea și a unsprezecea zi, se vor adăuga și zilele de puritate și se vor considera zece zile menstruație și a unsprezecea istihaza.

Menoragia (istihaza) este un semn de boală. Scurgerea sa îndelungată poate fi periculoasă, astfel că trebuie consultat un medic. Pentru oprirea hemoragiei se vor consuma biluțe de Sângele Dragonului (o substanță rășinoasă de culoare roșie), dimineata și seara câte un gram, înghițite cu apă. Se pot lua până la cinci grame zilnic. Perioada de menstruație, cât și cea de puritate a unei femei este formată, în general, din același număr de zile în fiecare lună. O lună, în acest context, reprezintă perioada dintre începutul unei menstruații și cel al următoarei menstruații. Fiecare femeie trebuie să memoreze numărul propriilor zile și ore de menstruație și de puritate. Perioada menstruală nu se

schimbă pentru mulți ani. Dacă se schimbă, va memora noile zile și ore de menstruație.

În cartea Menhel se explică schimbarea menstruației astfel: Dacă femeia prezintă sângerare conform perioadei și numărului de zile al menstruației anterioare, înseamnă că menstruația nu s-a schimbat. În caz contrar se înțelege că menstruația s-a schimbat, iar tipurile de schimbări vor fi explicate în continuare. În cazul în care nu este la fel, o singură dată, se va considera că s-a schimbat perioada menstruală. Această regulă este confirmată de fatwa, de asemenea. Dacă o femeie cu o menstruație de cinci zile, observă sânge timp de șase zile, după o perioadă de puritate sahih, aceste șase zile vor fi menstruație și se vor considera noua perioadă de menstruație. Și numărul zilelor de puritate se va schimba de asemenea la prima modificare. Odată cu modificarea numărului zilelor de puritate se schimbă și numărul zilelor de menstruație. Dacă perioada de menstruație este de cinci zile și cea de puritate de douăzeci și cinci de zile și noua perioadă de menstră va deveni de trei zile hemoragie și douăzeci și cinci de zile de puritate, sau cinci zile de menstră și douăzeci și trei zile de puritate, atunci în primul caz s-au schimbat zilele de menstruație, iar în cel de-al doilea cele de puritate. Tot astfel, dacă se va observa o sângerare fasid ce va depăși zece zile și ultimele trei sau mai multe zile ale sângerării fasid coincid cu zilele menstruației ei anterioare, iar zilele rămase din menstruația anterioară coincid cu zilele din noua perioadă de puritate, zilele ce coincid cu zilele menstruației anterioare vor fi noua ei perioadă de menstruație. Astfel perioada de menstruație s-a modificat. Dacă are o menstruație de cinci zile și cu șapte zile înainte de sfârșitul perioadei de puritate va avea o sângerare, care va dura unsprezece zile, această hemoragie va fi fasid, deoarece a depășit limita de zece zile. Din acestea mai mult de trei zile, adică patru zile fac parte din zilele de menstruație anterioară, iar ziua în plus din menstruația anterioară va face parte din zilele de puritate sahih. Perioada de menstruație nu s-a

schimbat fiind de patru zile. Să oferim mai multe clarificări pentru acest tip de schimbare:

Dacă noile zile de sângerare care sunt în număr diferit de cele din menstruația anterioară, continuă mai mult de zece zile, iar trei sau mai multe din ele nu au loc în zilele menstruației anterioare, perioada de timp a menstruației se schimbă. Nu se schimbă numărul zilelor de menstruație, care începe când se observă sângerarea. Dacă o femeie a cărei perioadă de menstră este de cinci zile nu observă nici o sângerare în aceste cinci zile din luna următoare, sau dacă nu prezintă hemoragie în primele trei zile, după care are hemoragie următoarele unsprezece zile, perioada sa de menstruație este de cinci zile începând cu ziua în care observă menstruația, dar timpul perioadei de menstruație s-a schimbat. Dacă trei sau mai multe zile ale noii menstruații se încadrează în zilele de menstruație ale perioadei trecute, doar aceste zile vor fi considerate menstruație, celelalte vor fi considerate istihaza. Dacă va prezenta hemoragie cinci zile înainte de perioada de menstruație obișnuită și nu va avea sângerare în perioada obișnuită, după care va sângera o zi imediat după perioada obișnuită, cele cinci zile de puritate dintre sângeri, conform imamului Ebu Yusuf, vor fi considerate menstruație și perioada menstruală obișnuită nu se va modifica. Dacă va sângera în ultimele trei zile ale perioadei obișnuite și pentru încă opt zile imediat următoare, primele trei zile vor fi considerate menstruație, iar numărul s-a schimbat. Dacă numărul de zile în plus este destul de mic astfel încât să nu depășească perioada maximă de zece zile și este urmat de o perioadă de puritate sahih, toate acele zile (3 plus acele zile mai puțin de opt) vor reprezenta menstruație. Dacă zilele de puritate care urmează sunt puritate fasid, atunci perioada de menstruație nu s-a schimbat. Dacă o persoană cu o menstruație de cinci zile, observă sângerare șase zile, urmate de 14 zile de puritate și o zi de sângerare, perioada menstruală nu se va schimba. Pentru a înțelege mai bine ceea ce s-a explicat până acum vom prezenta unsprezece

situații ipotetice în cazul unei femei cu o perioadă de menstruație formată din cinci zile cu hemoragie și cincizeci și cinci de zile de puritate:

1. -Dacă această femeie va avea 5 zile sângerare și 15 puritate și ulterior 11 zile de sângerare, nici o sângerare nu va avea loc în perioada ei obișnuită și anterioară de menstruație, care ar fi avut loc 55 de zile mai târziu. Deci perioada ei de menstruație s-a schimbat, însă numărul de zile de menstruație a rămas același, cinci. Primele cinci din cele unsprezece se vor considera menstruație.

2. -Dacă suferă 5 zile de sângerare, 46 de zile de puritate și 11 zile de sângerare, dacă ultimele două zile din cele unsprezece cad în perioada anterioară de adet (perioada de menstruație), fiind mai puține de trei nu se va schimba numărul zilelor. Dar se va schimba perioada de menstruație.

3. -Dacă suferă 5 zile sângerare, 48 de puritate, 12 de sângerare, șapte zile din doisprezece vor fi zile obișnuite de puritate, iar cele cinci de menstruație, deci nu va fi nici o modificare.

4. -Dacă trece prin 5 zile de sângerare și 54 zile de puritate și 1 zi de sângerare și 14 zile de puritate și apoi 1 zi de sângerare, ziua de sângerare de la mijloc este ultima zi de puritate. Având în vedere că paisprezecele sunt de puritate năqis (imperfecte, cu alte cuvinte, pentru că acestea sunt cinci zile mai puține decât puritatea complet acceptată) sunt zile de sângerare, iar primele cinci dintre ele sunt zile de menstruație. Perioada de adet și numărul de zile nu s-au schimbat.

5. -Într-o succesiune de 5 zile de sângerare, urmate de 57 de zile de puritate, urmate de 3 zile de sângerare urmate de 14 zile de puritate, urmată de 1 zi de sângerare, 3 zile de sângerare sunt în perioada de menstruație. Cele paisprezece zile care le urmează sunt considerate zile

de sângerare. Totuși, dat fiind că numărul mare trece de unsprezece zile, se schimbă doar numărul de zile al perioadei de menstruație.

6. -Dacă are 5 zile de sângerare și 55 zile de puritate și apoi 9 zile de sângerare, care este urmată de o perioadă de puritate sahih, cele 9 zile sunt considerate menstruație. Se va modifica doar numărul de zile al perioadei. Există maimult de trei zile, atât în timpul perioadei de menstruație cât și ulterior.

7. -În cazul a 5 zile de sângerare, urmate de 50 de zile de puritate, urmate de zece zile de sângerare, cele zece zile sunt menstruație. Perioada de puritate s-a modificat astfel la 50 de zile. Zilele de sângerare sunt în perioada de adet și așa este și numărul lor.

8. -În cazul a 5 zile de sângerare și 54 zile de puritateși 8 zile de sângerare, opt zile sunt menstruație și mai mult de trei zile din aceasta se află în adet . Numărul de zile de menstruație și zilele de puritate s-au schimbat cu o zi.

9. -În cazul a 5 zile de sângerare și 50 de zile de puritate și 7 zile de sângerare, cele șapte zile sunt menstruație, zilele echivalente cu numărul de nisab sunt înainte de adet, iar cele mai puține de treizile sunt în nisâb. Deci, menstruația s-a schimbat, atât în timp cât șiîn numărul său de zile, în timp ce zilele de puritate s-au schimbat doar în număr.

10. -În cazul a 5 zile de sângerare, 58 de puritate, 3 de sângerare, după care încă 3 zile de sângerare. Dintre acestea două zile vor fi între zilele de adet și una în zilele de după. S-a modificat atât timpul cât și numărul zilelor de menstruație, iar în cazul zilelor de puritate s-a modificat numărul.

11. -În cazul a 5 zile de sângerare și 64 zile de puritateși 7 sau 11 zile de sângerare, în primul caz 7 zile sunt menstruație, și schimbarea

a avut loc în număr și în timp. În cel de-al doilea caz, primele cinci zile din unsprezece sunt menstruație, restul de șase zile fiind istihaza. Se modifică doar timpul menstruației. Deoarece sângerarea continuă pentru mai mult de zece zile, numărul nu se schimbă. Se modifică numărul zilelor de puritate.

Imam-î Fahrurddin Osman Zeyla'i "rahime-hullahu teala" afirmă în cartea sa Tebyîn-ul-hakâik și Ahmed Şilbî "rahime-hullahu teala" în comentariul său: (Dacă se observă sângerare cu o zi înainte de adet, apoi zece zile puritate, după care iar o zi sângerare, conform imamului Ebu Yusuf, menstruația va începe cu cele zece zile în care nu a avut sângerare și va continua atât timp cât era perioada ei obișnuită. Astfel prima și ultimele zile ale noii perioade menstruale vor fi fără sângerare. Deoarece sângerarea a fost observată înainte de adet și după a zecea zi, ceea ce înseamnă că puritatea fasid dintre ele este considerată sângerare. Conform iammului Muhammed nici una din aceste zile nu este menstruație. Presupunând că o femeie are menstruație cinci zile și douăzeci și cinci de zile puritate:

1. -În cazul în care ea suferă o sângerare de o zi, cu o zi mai devreme și o zi de puritate, imediat după aceea și ulterior, sângerarea începe din nou și continuă într-un mod numit "istimrâr" (hemoragie neîntreruptă), care se desfășoară peste zece zile, conform imamului Ebu Yusuf va avea o menstruație de cinci zile. Zilele anterioare și ulterioare sunt sângerare istihaza. În conformitate cu imamul Muhammad, trei dintre zilele de sângerare, care coincid cu perioada ei obișnuită, sunt menstruație. Acestea sunt a doua, a treia și a patra zi de adet. Deoarece în prima zi de adet nu a avut sângerare. A cincea zi dintre cele în care sângerează este în afara perioadei menstruale.

2. -Dacă în prima zi prezintă hemoragie, după care o zi de puritate, urmată de o perioadă mai mare de zece zile de hemoragie

neîntreruptă, s-a acceptat în unanimitate că menstruația ei va fi de cinci zile. Deoarece prima și ultimele zile sunt cu sângerare.

3. -Dacă în primele trei zile ale perioadei prezintă hemoragie, urmate de două zile de puritate, după care urmează o perioadă de hemoragie continuă, ce depășește zece zile, conform imamului Ebu Yusuf, adetul ei este de cinci zile de menstruație. Conform imamului Muhammed primele trei zile ale perioadei sunt menstruație. Deoarece conform imamului Muhammed prima și ultima zi ale menstruației trebuie să prezinte sângerare).

În cărțile Bahr și Durr-ul-munteka se relatează, (Dacă sângerarea depășește perioada de adet și încetează mai devreme de zece zile, iar după stopare nu se mai observă hemoragie, timp de cincisprezece zile, s-a acceptat în unanimitate că zilele în care sângerarea a trecut perioada obișnuită, sunt menstruație. În acest caz zilele de menstruație s-au modificat. Dacă sângerează cel puțin o dată în cincisprezece zile, zilele care trec de perioada obișnuită nu se vor considera menstruație ci istihaza. Rugăciunile din zilele cu istihaza se vor recupera). Este mustehab pentru ea să aștepte până aproape de sfârșitul timpului de rugăciune în care sângerarea se oprește, în cazul în care hemoragia s-a oprit după perioada adet, dar înainte de zece zile. După aceea va face gusl și va împlini rugăciunea aceluia timp. După aceea relațiile maritale vor fi permise. Dacă pierde gusl-ul și rugăciunea în timp ce așteaptă, îi vor fi permise relațiile sexuale cu partenerul, fără gusl, după trecerea aceluia timp de rugăciune.

Când o fată are pentru prima dată sângerare și o femeie are o sângerare la cincisprezece zile după adet, iar aceasta se oprește în mai puțin de trei zile, va aștepta până aproape de sfârșitul timpului de rugăciune în care hemoragia s-a oprit. După care va face abluțiunea, fără a face gusl și va împlini rugăciunea respectivă, iar pe cele anterioare le va recupera. Dacă după împlinirea acelei rugăciuni sângerarea va reveni, nu va mai împlini rugăciuni. Dacă se va opri iar,

va aștepta până aproape de sfârșitul timpului de rugăciune și va face abluțiunea, va împlini rugăciunea și le va recupera pe cele anterioare, dacă există. Va proceda astfel până la împlinirea a trei zile. Însă chiar dacă va face gusl, relațiile sexuale nu sunt permise.

Dacă, în ambele cazuri, sângerarea durează mai mult de trei zile, și se oprește înaintea adet-ului, chiar dacă face gusl nu-i vor fi permise relațiile sexuale. Însă dacă până la sfârșitul timpului de rugăciune nu observă o pată de sânge, va face gusl și va împlini acea rugăciune și nu le va recupera pe cele neîmplinite. Va ține post. Dacă după ziua în care s-a oprit hemoragia va avea cincisprezece zile de puritate, ziua în care s-a oprit se va considera sfârșitul noii perioade menstruale. Însă dacă hemoragia se va porni din nou va întrerupe rugăciunea. Iar postul ținut va fi recuperat după luna Ramazan. Dacă hemoragia se va opri din nou va face gusl spre sfârșitul timpului de rugăciune și își va împlini rugăciunea. Va ține post. Timp de zece zile va proceda astfel. După zece zile chiar dacă va avea sângerare va împlini rugăciunea fără a face gusl și relațiile sexuale îi vor fi permise înainte de gusl. Însă este mustehab să faci gusl înainte de întreținerea relațiilor sexuale. Dacă hemoragia se oprește înainte de zorii zilei și nu există timp suficient decât pentru a face gusl și a se îmbrăca, nemai fiind timp pentru a spune Allahu ekber, va ține postul acelei zile. Însă nu va fi nevoit să recupereze rugăciunea de noapte (yatsi) a zilei anterioare. Însă dacă va avea timp suficient pentru a spune Allahu ekber va trebui să recupereze rugăciunea de noapte a zilei anterioare. Dacă sângerarea începe înainte de iftar, postul acelei zile se va anula și va fi recuperat după Ramazan. Dacă sângerarea începe în timpul rugăciunii, rugăciunea se va anula și după trecerea perioadei de menstruație rugăciunea obligatorie nu se va recupera. Rugăciunea opțională, nafilă se va recupera. Dacă va observa sânge pe kursuf (tampon), când se va trezi, după ivirea zorilor, se va considera că este la menstruație. Dacă la trezire tamponul este curat se consideră că a ieșit din menstruație, în somn. În ambele cazuri

este farz să recupereze rugăciunea de noapte a zilei precedente. Deoarece condiția ca o rugăciune să fie obligatorie este să fi pur în ultimele momente ale timpului acelei rugăciuni. Dacă observă sângerare înainte de împlinirea rugăciunii dintr-un anumit timp, nu va recupera acea rugăciune.

Între două menstruații trebuie să existe o perioadă de puritate deplină. Dacă această puritate este sahih, s-a declarat în unanimitate că sângerarea anterioară cât și cea ulterioară acestei perioade de puritate vor fi două menstruații diferite. Perioada de puritate ce apare în timpul unei menstruații de zece zile, se consideră menstruație, iar cea ce apare în perioada de istihaza, după zece zile, se va considera puritate. Dacă o fată are hemoragie trei zile, după care cincisprezece zile puritate, urmate de o zi de sângerare și o zi de puritate, apoi alte trei zile de sângerare, primele trei zile de hemoragie de la început și de la sfârșit se consideră două menstruații diferite. Deoarece datorită faptului că perioada adet va fi de trei zile, cea de-a doua menstruație nu poate începe cu acea singură zi de sângerare de la mijloc. Această zi de sângerare face ca zilele de puritate anterioare să fie puritate fasid. Molla Husrev "rahime-hullahu teala" spune în comentariul cărții Gurer, (Dacă o fată are hemoragie o zi, urmată de 14 zile de puritate, o zi hemoragie, 8 zile puritate, o zi hemoragie, 7 zile puritate, 2 zile hemoragie, 3 zile puritate, o zi hemoragie, 3 zile puritate, o zi hemoragie, 2 zile puritate, o zi hemoragie, conform imamului Muhammed, din aceste 45 de zile, doar cele zece zile de după cele 14 zile de puritate vor fi menstruație, celelalte se consideră istihaza). Deoarece după aceste zece zile nu urmează o perioadă de puritate totală nu poate începe o nouă perioadă de menstruație. Zilele de puritate care urmează după aceea nu pot fi acceptate ca perioadă de sângerare continuă, deoarece nu sunt în perioada de menstruație. (Conform imamului Ebu Yusuf "rahime-hullahu teala" primele zece zile și următoarea a patra perioadă de zece zile urmată și precedată de câte o perioadă de puritate, vor fi acceptate

ca menstruație. Deoarece zilele următoare de puritate fasid, conform imamului Ebu Yusuf se consideră ca zile cu sângerare continuă. Conform primului caz de mai jos, după zece zile de menstruație vor urma douăzeci de zile de puritate și alte zece zile de menstruație (a patra perioadă de zece zile).

Dacă sângerarea continuă pentru cincisprezece zile fără a fi întreruptă de o zi de puritate, într-un mod numit istimrar (continuu), calculul se va face pe baza adet-ului ei. Adică o perioadă de puritate egală cu cea din luna anterioară, începând imediat după menstruație, urmată de o perioadă de zile de hemoragie cât perioada ei de menstruație obișnuită.

Dacă istimrar survine în cazul unei fete, se precizează în cartea Menhel-ul-varidin, că pot apărea următoarele patru situații:

1. -Dacă sângerarea este istimrar se vor considera primele zece zile hayz și următoarele douăzeci de zile puritate.

2. -Dacă sângerarea istimrar survine după o sângerare sahih și o puritate sahih, fata este considerată femeie cu o perioadă menstruală stabilită. Spre exemplu dacă a suferit cinci zile de sângerare urmate de patruzeci de zile de puritate, primele cinci zile ale istimrar vor fi acceptate ca menstruație, iar următoarele patruzeci de zile ca puritate.

Se va proceda astfel până ce se va stopa hemoragia.

3. -Dacă va prezenta o sângerare fasid și o puritate fasid nici una nu va fi acceptată ca menstruație. Dacă puritatea a fost fasid deoarece era mai scurtă de cincisprezece zile, prima sângerare pe care o va avea va fi acceptată ca istimrar. Dacă va avea o sângerare de unsprezece zile și o perioadă de puritate de paisprezece zile, urmate de o sângerare istimrar, prima sângerare va fi considerată fasid, deoarece a trecut de zece zile. Cea de-a unsprezecea zi de sângerare și primele cinci zile de istimrar vor fi zile de puritate, după cea de-a cincea zi vor urma zece zile de sângerare și douăzeci de zile puritate. Dacă puritatea este una totală și totuși este fasid, deoarece există zile de sângerare care coincid, atunci din nou prima sângerare va fi acceptată ca istimrar, dacă suma

totală a zilelor de puritate fasid și a celor de sângerare nu trec de treizeci. Astfel este în cazul în care sunt unsprezece zile de sângerare urmate de cincisprezece zile de puritate și apoi de istimrar. Perioada de șaisprezece zile de puritate este fasid deoarece prima sa zi este una de sângerare. Primele patru zile de istimrar sunt zile de puritate. Dacă suma totală a acelor zile depășește treizeci de zile, primele zece zile vor fi hayz, iar următoarele zile până la istimrar se vor considera puritate. După istimrar zece zile vor fi hayz și douăzeci de zile puritate. Această regulă se aplică într-o situație în care unsprezece zile de sângerare sunt urmate de douăzeci de zile de puritate și apoi istimrar.

4. -Dacă va avea o perioadă de sângerare sahih, urmată de o perioadă de puritate fasid, perioada de sângerare sahih va fi acceptată ca adet, iar perioada rămasă până la împlinirea a treizeci de zile va fi perioadă de puritate. Spre exemplu, dacă va avea hemoragie cinci zile, urmate de paisprezece zile de puritate, iar apoi istimrar, primele cinci zile vor fi menstruație, iar următoarele douăzeci și cinci vor fi de puritate. Pentru a completa cele douăzeci și cinci de zile de puritate, primele unsprezece zile de istimrar vor fi considerate zile de puritate. De aici încolo menstruația va fi de cinci zile și douăzeci și cinci de zile vor fi perioadă de puritate. Tot astfel și în cazul în care istimrar are loc după trei zile de sângerare și cincisprezece zile de puritate, o zi de sângerare și alte cincisprezece zile de puritate, primele trei zile vor fi sângerare sahih, iar celelalte zile până la istimrar vor fi zile de puritate fasid, trei zile hayz și treizeci și trei de zile de puritate. În timpul istimrar însă vor urma trei zile de hayz și douăzeci și șapte de zile de puritate. Dacă a doua perioadă de puritate ar fi fost de paisprezece zile, deoarece conform imamului Ebu Yusuf sângerarea se va considera continuă, și primele două zile din cele paisprezece vor fi hayz și vor fi adăugate acelei singure zile dinaintea celor paisprezece, iar următoarele cincisprezece vor fi puritate. Deoarece primele trei zile de

sângerare și cincisprezece zile de puritate sunt sahih vor fi acceptate ca adet.

Femeia care își uită perioada adet se numește Muhayyire sau Dalle.

Nifas înseamnă lohiile eliminate în timpul lăuziei. Nifas se consideră și hemoragia ce survine în urma unui avort spontan în care mâinile, picioarele, capul fătului sunt formate. Nu există o limită minimă de zile pentru lăuzie. În moemntul în care sângerarea se oprește, se face gusl și se reia împlinirea rugăciunilor. Însă nu poate avea relații sexuale până ce nu trec atâtea zile cât perioada de adet. Perioada maximă este de patruzeci de zile. După trecerea a patruzeci de zile, chiar dacă hemoragia nu a încetat, va face gusl și va începe împlinirea rugăciunilor. Sângerarea ce continuă după împlinirea celor patruzeci de zile este istihaza. Dacă după nașterea primului copil femeia intră în perioada de puritate după 25 de zile, perioada ei de adet va fi de 25 de zile. În cazul celei de-a doua nașteri, dacă sângerarea sa va dura patruzeci și cinci de zile, primele douăzeci și cinci vor fi acceptate ca nifas, iar următoarele douăzeci vor fi istihaza. Astfel rugăciunile din cele douăzeci de zile vor trebui recuperate. De aceea și perioada de lăuzie va trebui memorată. Dacă după nașterea celui de-al doilea copil scurgerea lohiilor se va opri înainte de patruzeci de zile, spre exemplu la treizeci și cinci de zile, toate aceste zile se vor considera nifas, iar adet-ul ei se va modifica de la douăzeci și cinci de zile la treizeci și cinci.

În luna Ramazan, dacă sângerarea, atât în cazul menstruației, cât și al lăuziei, se oprește după ivirea zorilor, adică după sahur, femeia nu va mânca și nu va bea. Însă va recupera această zi. În schimba dacă menstruația sau lăuzia survin după sahur, chiar și după-amiază, femeia va mânca și va bea în acea zi.

Conform tuturor celor patru mezheb-uri este haram pentru femeia aflată la menstruație sau lăuzie să împlinească rugăciunea, să țină post,

să intre în moschee, să citească și să țină Coranul, să înconjoare Kaaba, relațiile sexuale. Postul va fi recuperat. Rugăciunile nu vor fi recuperate, ea fiind absolvită de împlinirea lor. Dacă la timpul fiecărei rugăciuni va face abluțiunea și va sta pe covorașul de rugăciune atât timp cât ar fi durat rugăciunea, pomenindu-L pe Allahu teala sau făcând tesbeeh, va primi recompensa unei rugăciuni împlinite în cel mai bun mod.

În cartea Jevhere se spune, (Femeia este obligată să își anunțe soțul de începerea menstruației. Va săvârși un mare păcat dacă îi va ascunde acest lucru, când el va întreba. De asemenea este un mare păcat să îi spună soțului că este la menstruație, când se află în perioada de puritate. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem,, a spus **(Femeia care ascunde de soțul ei începutul și sfârșitul perioadei de menstruație este blestemată)**. Este haram să se întrețină relații sexuale anale cu o femeie atât în perioada menstruației, cât și în perioada ei de puritate. Este un mare păcat). Cel ce procedează astfel cu soția sa este un blestemat. Pederastia este un păcat și ma grav. Acesta este numit livata. În sura Enbiya se folosește pentru livata termenul de lucru extrem de murdar. În comentariul la Birgivise relatează că Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a spus **(Dacă prindeți două persoane care practică pederastia, precum comunitatea lui Lut, ucideți-i pe amândoi!)**. Unii savanți islamici afirmă că ambii trebuie arși. Ambii vor fi în stare de impuritate dacă practică relații homosexuale. În schimb clisma nu induce starea de puritate, dar anulează postul (Feyziyye).]

Dacă o femeie observă în timpul unui timp de rugăciune, înainte de a o împlini, că i-a început menstruația, nu este nevoie să o recupereze.

CAPITOLUL DESPRE ABLUȚIUNE

Abluțiunea are patru obligații în școala hanefită, șapte în cea malikită și șase în cele șafii și hanbeli. În orientarea hanefită obligațiile sunt:

1. -Spălarea feței
2. -Spălarea antebrățelor împreună cu coatele
3. -Trecerea cum âna umedă (mesh) peste un sfert din cap.
4. -Spălarea picioarelor împreună cu călcâiele.

Și de asemenea abluțiunea este de patru tipuri: unul farz, unul vajib, unul sünnet și unul mendub.

Sunt patru situații când abluțiunea este obligatorie: pentru a putea ține Coranul, pentru a efectua rugăciunea, pentru împlinirea rugăciunii de înmormântare, pentru a face prosternarea tilavet.

Abluțiunea este vajib pentru vizita de înconjurare a Kaabei.

Abluțiunea este sunnet în următoarele situații: recitarea Coranului din memorie, vizita la cimitirul musulman și înainte de gusl.

Situațiile când abluțiunea este mendub sunt: înainte de culcare și la trezire. După ce s-a spus o minciună sau s-a bârfit, după ce se ascultă muzică ce atâță simțurile este bine să se ceară iertare lui Allahu teala, să se căiască și să se facă abluțiunea.

Și de asemenea, este de preferat să se facă abluțiunea înainte de a merge la o întrunire religioasă, sau să își reînnoiască abluțiunea, deși este încă valabilă, după ce a efectuat o acțiune ce nu ar fi permisă fără abluțiune, spre exemplu rugăciunea. Dacă nu a împlinit o astfel de acțiune este mekruh să își reînnoiască abluțiunea.

ÎN PRIVINȚA APEI

Apa este de patru feluri: ma-i mutlak, ma-i mukayyed, ma-i meşkûk, ma-i musta'mel. Ma' înseamnă apă.

1. -Ma-i mutlak suntapa de ploaie, apa de mare, apa unei ape curgătoare, apa de fântână. Aceste ape curăță ceea ce este murdar, impur. Poate fi folosită cu orice scop.

2. -Ma-i mukayyed sunt sucurile de pepene galben, pepene roșu, struguri, flori și alte asemenea. Aceste ape curăță ceea ce este impur, dar nu pot fi folosite pentru abluțiune și gusl.

3. -Ma-i meşkûk este apa rămasă după ce a băut un măgar sau un catâr a cărui mama este măgar. Cu această apă se poate face atât abluțiune, cât și gusl. Nu contează care se face mai întâi.

4. -Există o controversă în ceea ce privește dacă apa care cade pe jos sau cea care cade de pe corp în urma spălării memebrelor este Ma-i musta'mel. De fapt este cea care cade în urma spălării corpului, membrelor. Și în acest caz există trei declarații. Conform imamului a'zam "rahime-hullahu teala" reprezintă nejaset-i galiza, adică murdărie mare. Conform imamului Ebu Yusuf "rahime-hullahu teala" este murdărie ușoară, nejaset-i hafifa. Iar conform imamului Muhammed "rahime-hullahu teala" este curată. Aceasta este și declarația acceptată.

Există nouă condiții pentru a îndeplini necesitățile abluțiunii:

1. -Să fi musulman.
2. -Să fi ajuns la pubertate.
3. -Să fi rațional.
4. -Să nu ai abluțiune.
5. -Apa pentru abluțiune să fie curată.
6. -Să fie în putere să facă abluțiunea.
7. -Să nu fie la menstruație.
8. -Să nu fie lăuză.
9. -Să fie în timpul unei rugăciuni (această condiție este pentru cei ce au un oizr (un handicap).

TRADIȚIILE ABLUȚIUNII: Au fost menționate aproximativ douăzeci și cinci.

1. -Să rostești E'uzu (formula E'uzu billahi mineș-șeytanir-rajim)
2. -Să rostești Besmele (Bimillahirrahmanirrahim)
3. -Să se spele mâinile
4. -Să se treacă degetele printre degete (să se spele între degete folosind degetele de la o mână ca dinții unui pieptene între degetele de la mână cealaltă).
5. -Să se ia apă în gură.
6. - Să se tragă apă pe nas.
7. - Să se facă intenția. Pentru Hanefi este sünnet, nu farz. Pentru Şafi'i este farz, iar pentru Maliki este farz să se spună intenția când se spală mâinile.
8. - Să te întorci către direcția de rugăciune.
9. -Să se treacă degetele umede prin barba, dacă este deasă.
10. -Să se facă mesh peste barba.
11. -Să se înceapă cu partea dreaptă.
12. -Să se treacă cu degetul mic al mâinii stângi printre degetele de la picioare, începând de sub degetul mic de la piciorul drept.
13. -Să facă mesh pe cap, acoperind întreg capul.
14. -Să facă mesh pe urechi și gât cu apa ce rămâne de la cap.
15. -Să respecte ordinea prestabilită a spălării membrilor.
16. -Să nu facă pauze între acțiuni, spălând membrele unul după altul.
17. -Când face mesh pe cap să înceapă din față.
18. -Să folosească miswak.
19. -Să atingă apa și marginea ochiului și sprâncenele.
20. -Delc, să frece porțiunile spălate.
21. -Să se facă abluțiunea într-un loc puțin mai înalt.
22. -Să se spele membrele de câte trei ori.

23. -Să se umple recipientul din care s-a folosit apa pentru abluțiune
24. -Să nu se vorbească în timpul abluțiunii.
25. -Să aibă mereu această intenție.

CAPITOLUL DESPRE FOLOSIREA MISWAK-ULUI

Folosirea miswakului are cincisprezece beneficii. Acestea au fost preluate din cartea Siraj-ul-vehhaj și au fost menționate în continuare:

1. -Te ajută să rostești kelim-e-i șehadet în momentul morții.
2. -Întărește gingiile.
3. -Elimină flegma din piept.
4. -Oprește secreția excesivă a bilei.
5. -Elimină durerile orale.
6. -Elimină halena.
7. -Atrage mulțumirea lui Allahu teala.
8. -Întărește vasele de sânge ale capului.
9. -Întristează diavolul.
10. -Ochii se luminează cu lumină divină.
11. -Atrage creșterea faptelor pioase (hayr și hasenat).
12. -Se împlinește o tradiție a Profetului.
13. -Gura va fi curată.
14. -Vorbirea sa va deveni elocventă.
15. -Recompensa a două unități de rugăciune împlinite după ce s-a folosit miswak este mai mare decât recompensa a șaptezeci de unități de rugăciune împlinite fără a folosi miswak.

FAPTELE ACCEPTATE (MUSTEHAB) ALE ABLUȚIUNII:

Șase dintre acestea sunt:

1. -Să rostești intenția pe care o faci cu inima.
2. -Să faci mesh pe gât cu apa care rămâne de la spălatul urechilor.

3. -Să nu se spele picioarele îndreptându-le către Qibla.
4. -Dacă este posibil, să se bea apa care rămâne după abluțiune, stând în picioare îndreptat către Qibla.
5. -Să își stropască hainele cu puțină apă, după abluțiune.
6. -Să se șteargă cu un prosop curat.

Ibni Abidin afirmă următoarele în tratatul său despre cele ce anulează abluțiunea, (Este mustehab să faci ceva ce nu este mekruh conform mezheb-ului tău, iar în alt mezheb este farz). Imam-î Rabbani scrie în cea de-a 268-a scrisoare, (Trebuie neapărat frecate ușor cu mâna, membrele în timpul abluțiunii, deoarece conform orientării Maliki acest lucru este obligatoriu). Ibni Abidin declară următoarele, în explicația sa asupra rij'i talak (un tip de divorț), (Cel ce aparține școlii hanefite poate imita școala malikită. Deoarece imamul Malik este precum un discipol al imamului a'zam Ebu Hanife. Atunci când savanții islamici hanefi nu găsesc o declarație pentru soluționarea unei probleme, conforme orientării hanefi, au dat fatwa conform orientării maliki. Dintre orientările religioase cea mai apropiată de hanefi este maliki.)

FAPTELE NEAGREATE (MEKRUH) ALE ABLUȚIUNII:

Optsprezece dintre acestea sunt menționate în continuare:

1. - Să-și stropască, să-și lovească fața cu apă.
2. -Să sufle în apa cu care ia abluțiunea.
3. -Să se spele de mai puțin de trei ori.
4. -Să se spele de mai mult de trei ori.
5. -Să scuipe în apa pentru abluțiune.
6. -Să își sufle nasul în apa pentru abluțiune.
7. -Să i se ducă apă pe gât în timp ce face gargară.
8. -Să își întoarcă spatele către Qibla.
9. -Să își închidă ochii.
10. -Să deschidă ochii larg.

11. -Să înceapă spălarea cu partea stângă.
12. -Să își sufle nasul cu mâna dreaptă.
13. -Să ia apă în gură cu mâna stângă.
14. -Să ia apă în nas cu mâna stângă.
15. -Să bată cu piciorul în podea.
16. -Să facă abluțiunea cu apă încălzită la soare.
17. -Să nu se ferească de ma-i musta'mel.
18. -Să vorbească în timpul abluțiunii.

LUCRURI CARE ANULEAZĂ ABLUȚIUNEA: Sunt prezentate în continuare douăzeci și patru dintre ele:

1. -Ceea ce iese din partea din spate a omului.
2. -Ceea ce iese din partea din față.
3. -Viermi sau pietricele mici ce se elimină prin partea din față sau din spate.
4. -Clisma.
5. -Dacă medicamentul picurat în vagin se scurge înapoi.
6. -Dacă medicamentul picurat în ureche se scurge prin gură. [Dacă iese prin ureche sau nas nu anulează abluțiunea,(**Hindiyye**).]
7. -Dacă bucata de vată pe care un bărbat și-a introdus-o în canalul urinar se umezește și cade. [Dacă o porțiune a bucății de vată rămâne în exterior, iar aceasta este uscată, abluțiunea nu se anulează decât în cazul în care vata cade.]
8. -Dacă vata cade, iar porțiunea rămasă în afară este umedă.
9. -Să vomezi cu gura plină. Vomarea flegmei nu anulează abluțiunea indiferent de cantitate. Secreția ce se scurge din gura unei persoane care doarme nu anulează abluțiunea, chiar dacă aceasta este de culoare galbenă.
10. -Lacrimile ce se scurg din ochi, ca rezultat al unei boli. Dacă lacrimile curg din cauza plânsului, al cepei, sau alte motive de acest gen, nu anulează abluțiunea.

11. - Sângele, puroiul, lichidul gălbui din nas, chiar dacă nu ies din nară anulează abluțiunea. Mucozitățile nu anulează abluțiunea.

12. -Saliva unei persoane, dacă se observă în ea mai mult sânge decât saliva.

13. - Dacă atunci când mușcă ceva observă sânge în acel loc, iar sângele i-a murdărit dinții, gura abluțiunea se va anula. În caz contrar nu se va anula.

14. -Conform orientării hanefi dacă se observă sânge ieșind din orice parte a corpului și se răspândește, fie și foarte puțin, abluțiunea se anulează. Conform orientării maliki și șafi'i nu se anulează.

15. -Presupunând că moțâie în timp ce călărește un animal neînșeuat și coboară la vale.

16. -Dacă nu este sigur dacă are sau nu abluțiune, iar opțiunea predominantă este că nu are abluțiune.

17. -Dacă soții se îmbrățișează în timp ce sunt goi.

18. -Dacă uită să spele unul din membre și nu știe care din ele nu a fost spălat.

19. -Dacă se elimină dintr-o veziculă de pe corp, de la sine, sau când este stoarsă, sânge, puroi sau lichid gălbui.

20. -Presupunând că o persoană are o rană, ce are în mijloc puroi, sânge sau lichid gălbui, dacă aceste murdării au atins porțiunea sănătoasă a membrului, bandajul sau vata de deasupra, abluțiunea va fi anulată. S-a declarat că lichidul incolor ce iese din rană sau furuncul nu anuează abluțiunea. Cei ce suferă de vărsat de vânt, râie sau eczeme pot urma această declarație.

21. -Dacă s-a sprijinit de ceva și a adormit, iar atunci când se trage obiectul de care s-a sprijinit persoana poate cădea.

22. -Să râdă în timpul rugăciunii atât cât să audă propria persoană și cea de lângă ea. Dacă râde atât cât să audă doar propria persoană i se va anula doar rugăciunea.

23. -Un episod de epilepsie sau un leșin

24. -Dacă i se scurge din ureche sânge, puroi sau lichid gălbui și ajunge până la o parte a corpului ce trebuie spălată când se face gusl.

De la noi au învățat europenii să se spele.

Înainte nu se putea intra în casele lor de duhoare.

Musulmanii au răspândit curățenia în lume.

Astfel, salvând omenirea de marele dușman.

RUGILE DIN TIMPUL ABLUȚIUNII

Când se începe abluțiunea se rostește următoarea rugă: **Bismillahil-azîim velhamdu lillahi ala dinil-islami ve ala tevfikîl-imani elhamdu lillahillezi je'alel-mae tahuren ve je'alel-islame nuren.**

Când se ia apă în gură se rostește următoarea rugă: **Allahummeskîni min havdi nebiyyike ke'sen la azmeu ba'dehu ebeden.**

Când se trage apă pe nas se rostește: **Allahumme erihni rayihatel-Jenneti verzukni min namiha vela turihni rayihaten-nari.**

Când se spală fața se rostește ruga, **Allahumme beyyîd vejhi binurike yevme tebyaddu vujuhu evliyaike vela tusevvid vejhi bizunubi yevme tesveddu vujuhu a'daike.**

La spălarea mâini drepte se va rosti următoarea rugă: **Allahumme a'tîni kitabi bi-yemini ve hasibni hisaben yesiren.**

La spălarea mâinii stângi se va rosti următoarea rugă: **Allahumme la tu'tîni kitabi bi şimali vela min verai zahri vela tuhasibni hisaben şediden.**

Când se va trece palma umezită peste cap se va rosti, **Allahumme harrim şa'ri ve beşeri alennari ve ezîlleni tahte zîlli Arşike yevme la zîlle illa zîlluke.**

Când se va face mesh peste urechi se va rosti, **Allahumme-j'alni minelle-zine yestemi'unel-kavle fe yettebi'une ahseneh.**

Când se va face mesh pe gât se va rosti următoarea rugă: **Allahumme a'tik rekabeti minennari vahfaz mines-selasili vel-aglal.**

În timp ce se spală piciorul drept se va spune, **Allahumme sebbit kademeyye alessîrati yevme tezillu fihil-akdam.**

În timp ce se spală piciorul stâng se va rosti ruga, **Allahumme la tatrud kademeyye alessîrati yevme tatrudu kullu akdami a'daike. Allahumme-j'al sa'yi meşkuren ve zenbi magfuren ve ameli makbulen ve tijareti len'tebure.**

După ce s-a terminat abluțiunea se va rosti următoarea rugă: **Allahumme-j'alni minettevvabine vej'alni minel-mutetahhirine vej'alni min ibadikes-salihine vej'alni minellezine la havfun aleyhim vela hum yahzenun.**

După care privind către cer se va spune, **Subhanekellahumme ve bihamdike eşhedu en la ilahe illa ente vahdeke la şerike leke ve enne Muhammeden abduke ve resuluke.**

Apoi se va recita o dată, de două sau de trei ori sura care începe cu **(Inna enzelnă)** începând cu **Besmele.**

Este necesar să învățăm învățăturile religioase și să îi învățăm și pe copiii noștri și familiile noastre, căci în Ziua de Apoi bărbații vor fi trași la răspundere pentru soțiile lor.

CAPITOLUL DESPRE TEYEMMUM

În școala hanefită teyemmum va fi de asemenea sahih și înainte de a începe timpul de rugăciune. Nu va fi sahih în celelalte trei mezhebururi. Obligațiile teyemmumului sunt trei. Un teyemmum care este necesar pentru o abluțiune este același cu cel necesar pentru gusl. Singura diferență este intenția. De aceea nu pot fi folosite unul în locul celuilalt.

1. -Este obligatoriu să se facă intenția.
2. -Să se atingă pământul curat cu ambele palme după care să se treacă peste toată față, acoperind-o cu mâinile.
3. -Să se atingă iar pământul cu palmele, după care se va trece mai întâi cu palma stângă peste antebrațul drept și apoi cu palma dreaptă peste antebrațul stâng, inclusiv coate. Toate aceste acte sunt obligații ale teyemmumului.

Dovezile că teyemmum este obligatoriu se află în versetele 43 a surei Nisa și 6 din sura Maide. Conform orientărilor Șafi'i și Maliki teyemmum nu este permis înainte de începutul unui timp de rugăciune și de asemenea nu se pot împlini mai multe rugăciuni obligatorii cu același teyemmum.

Nu este permis să se facă teyemmum cu șase lucruri, cu excepția cazului în care se găsește praf, pământ pe ele. Acestea sunt: fier, cupru, bronz, cositor, aur, argint și toate celelalte metale. Teyemmum este permis cu altceva decât aceste metale ce se topesc, sticla care se înmoaie sub influența căldurii și porțelanul emailat. Cu toate acestea trebuie să fie din pământ.

Dacă s-a urinat pe o porțiune de pământ, se poate împlini rugăciunea acolo, după ce locul s-a uscat, însă nu se poate face teyemmum.

Pentru a fi permis să faci teyemmum este necesar să cauți apă, să nu găsești, să întrebi un musulman adil (musulman adil este musulmanul ce nu comite păcate grave și nici păcate minore în mod continuu), iar acel musulman trebuie să fie și salih (un musulman salih este cel care nu doar evită ce este haram ci și ceea ce este îndoielnic ca nu cumva să comită un păcat accidental).

Sunt cinci datorii esențiale pentru împlinirea teyemmum:

1. -Intenția
2. -Să se facă mesh.

3. -Obiectul care se folosește pentru teyemmmum să fie din pământ. Dacă nu este din pământ trebuie să fie acoperit cu praf.

4. - Obiectul din lut folosit pentru teyemmmum sau praful de pe el trebuie să fie pure.

5. -Să fie în imposibilitatea de a folosi apa. [Slăbiciunea mâinilor și picioarelor după o boală se consideră ozr. La fel este considerată și slăbiciunea în cazul bătrânilor. Aceștia își vor împlini rugăciunile stând.]

De asemenea tradițiile teyemmmum-ului sunt în număr de șapte:

1. -Rostirea Besmele

2. -Să lovească palmele de pământ curat

3. -Să frece palmele o dată înainte și înapoi pe obiectul pe care își lovește palmele.

4. - Să desfacă degetele.

5. -Să își scuture palmele lovindu-le una de alta.

6. -Să își treacă prima dată palmele peste față.

7. -Să își treacă palmele peste tot antebrațul, inclusiv coatele.

Condițiile căutării apei sunt patru:

1. -Locul în care se află să fie locuit.

2. -Dacă este informat de existența apei.

3. -Dacă este ferm convins că există apă.

4. - Dacă nu se află într-un loc înfricoșător.

Dacă cineva găsește apă, dar locul în care se află apa este la o distanță mai mare de o milă, este permis să facă teyemmmum. Dacă distanța este mai mică de o milă și timpul rugăciunii nu se sfârșește, nu este permis să se facă teyemmmum. [O milă este 4000 'zra, adică conform orientării Hanefi $0,48 \times 4000 = 1920$ metri.]

În cazul în care o persoană caută apă și nu găsește, face teyemmmum și își împlinește rugăciunea, iar după rugăciune găsește apă, își va reîmplini rugăciunea sau nu? Există un dezacord între savanții islamici în ceea ce privește această chestiune. Soluția concludentă ar fi să nu își recupereze rugăciunea împlinită.

Dacă o persoană se udă și totuși nu găsește apă pentru abluțiune și nici nu găsește un loc pentru a putea face teyemmmum, va usca o bucată de noroi și va face teyemmmum cu aceasta. Dacă mai multe persoane au făcut teyemmmum și dintre acestea doar una a văzut apă, se va anula teyemmmumul tuturor.

Dacă o persoană va aduce unui grup o cantitate de apă și va spune ca doar o anumită persoană din grup să facă abluțiune, teyemmmul tuturor va deveni fasid. Însă dacă va spune să facă toți abluțiunea, deși apa nu ajunge decât pentru o singură persoană, teyemmmul tuturor va fi sahih.

Dacă o persoană aflată în stare de impuritate nu găsește apă decât la moschee, va face teyemmmum pentru gusl și abia apoi va intra în moschee după apă. Însă dacă va intra în moschee și nu va găsi apă va trebui să facă un nou teyemmmum pentru rugăciune.

Dacă o persoană ce stă în moschee intră în stare de impuritate în urma unei ejaculări nocturne (ihtilam), va face mai întâi teyemmmum și abia apoi va părăsi moscheea.

O persoană ce nu are mâini poate face teyemmmum. Cu toate acestea nu va fi absolvit de la curățarea zonelor anale genitale după nevoile fiziologice(istinja) dacă are pe cineva care să îl ajute. În cazul în care are pe cineva care să îl ajute va fi absolvit.

Dacă persoana nu are nici mâini, nici picioare, conform lui Imam-î A'zam Ebu Hanife și imamului Muhammed Şeybani, va fi absolvit de împlinirea rugăciunii. Conform imamului Ebu Yusuf, însă, persoana în cauză va trebui să își îplinească rugăciunea.

De asemenea teyemmmum nu este permis pentru rugăciunea de Vineri. Cu alte cuvinte dacă o persoană nu are timp îndeajuns pentru a

face abluția pentru rugăciunea de Vineri, nu va fi permis să facă în grabă teyemmun, cu excepția cazului în care va pierde rugăciunea de Vineri. [Deoarece rugăciunea de prânz va ține locul rugăciunii de Vineri.] În cartea Durr-ul-muhtar se scrie că nu este permis să se facă abluțiunea cu sucul curmalelor, o melasă din curmale numită nebiz.

Dacă o persoană suferă o ejaculare nocturnă, în timpul unei călătorii, va face teyemmun și va împlini rugăciunea de dimineață. După care își va continua călătoria până la amiază. Când mai este puțin timp ca rugăciunea de după-amiază să înceapă și puțin timp ca rugăciune de prânz să ia sfârșit va face teyemmun și va împlini rugăciunea de prânz. Dacă această persoană va găsi apă după-amiaza târziu își va recupera rugăciunile de dimineață și de amiază? Savanții islamici nu au ajuns la un consens în privința acestei chestiuni. Conform unor declarații ar trebui recuperate, iar conform altora nu ar trebui recuperate. Probabil în această chestiune ar trebui să se ia după tertib.

Presupunând că o persoană are apă pe măgar și își pierde măgarul, va face teyemmun și își va împlini rugăciunea. Dacă în timp ce își împlinește rugăciunea va auzi răgetul măgarului, abluțiunea i se va anula.

În cazul unui călăreț, care dacă ar coborî de pe cal nu ar fi așteptat de tovarășii săi, acesta va face teyemmun și își va face rugăciunea prin simulare.

În cazul în care drumul este periculos sau este frig și există pericolul să se îmbolnăvească dacă face gusl, își va împlini rugăciunea cu teyemmun.

O persoană ce pleacă în călătorie trebuie să aibă printre bagajele sale și o cărămidă sau o țigla. Astfel încât dacă este nevoie să facă teyemmun și împrejur este ud, va face teyemmun cu cărămida sau țigla, după care își va împlini rugăciunea.

Dacă o persoană își începe rugăciunea de sărbătoare și i se anulează abluțiunea, iar în cazul în care ar face abluțiunea iar, ar pierde rugăciunea, sau se teme că ar putea fi blocat în mulțime, va face

teyemmmum și va împlini rugăciunea. Această declarație este conformă imamului a'zam. Conform imamilor Ebu Yusuf și Muhammed Şeybani, doi dintre discipolii imamului a'zam Ebu Hanife, se va lua abluțiune.

[În comentariul cărții Merak-il-felah, Tahtavi afirmă, (Boala este acceptată ca o'zr pentru teyemmmum. În schimb nu este acceptat ca o'zr pentru o persoană sănătoasă care se teme că se va îmbolnăvi dacă face abluțiunea. Savanții islamici care au afirmat că este permis să se recupereze postul în altă perioadă, pentru o persoană sănătoasă ce se teme că se va îmbolnăvi dacă ține post, au afirmat că este permis pentru persoana care se teme că se îmbolnăvește în urma abluțiunii să facă teyemmmum. Boala este de patru feluri: Apa poate fi dăunătoare pentru sănătatea sa. Mișcarea poate dăuna sănătății sale. El se află în imposibilitatea de a folosi apa. Nu este capabil să facă nici teyemmmum. Faptul că acestea dăunează sănătății sale poate fi judecat prin auto-sesizare sau prin avertismentul unui doctor specialist, musulman și adil. Dacă nu se găsește un doctor adil se poate consulta un doctor despre care nu se cunoaște că păcătuiește în mod deschis și public. Persoana care se află în imposibilitatea de a folosi apa, va face teyemmmum dacă nu găsește pe cineva să o ajute să facă abluțiunea. Dacă are un copil sau un ajutor plătit, ori pe cineva care îl ajută de plăcere să facă abluțiunea, va proceda astfel. În caz contrar va face teyemmmum. Conform imamului a'zam nu este necesar să plătească pe cineva. Cel ce nu poate face nici teyemmmum își va amâna rugăciunile până când va fi posibil să le îplinească. Chiar dacă soții nu sunt obligați să se ajute unii pe alții în efectuarea abluțiunii și rugăciunii, soțul trebuie să-i ceară ajutor soției. Persoana care se află în afara orașului sau satului și nu găsește apă caldă și de asemenea se teme că în cazul în care va face gusl cu apă rece se va îmbolnăvi, va face teyemmmum. S-a emis fatwa că se va proceda la fel și în zonele urbane. Dacă mai mult de jumătate din membrul ce se spală la abluțiune sau gusl prezintă rană, va face teyemmmum. Dacă este rănit jumătate din membru se vor spăla părțile sănătoase. Peste rană se va face mesh, în cazul în care aceasta dăunează, se va trece mâna umedă peste bandaj. Dacă și acest lucru dăunează nu se va mai face mesh deloc. Dacă are probleme de sănătate la cap, iar

mesh este dăunător sănătății sale, va fi absolvit de a face mesh. Persoana care are tăiate porțiunile ce trebuie spălate la abluțiune, din mâini și picioare, iar pe față are rană, va face rugăciunea fără abluțiune, deoarece nu va putea face nici teyemmum și nici nu va fi nevoie să recupereze această rugăciune. Dacă fața este sănătoasă va pune pe cineva să îi spele fața. În cazul în care nu are un ajutor își va freca fața de pământ. Dacă o persoană sănătoasă are o mână paralizată, rănită sau tăiată ori infirmă va face abluțiunea cu cealaltă mână. Dacă ambele mâini sunt astfel își va freca fața și mâinile de pământ. Dacă bandajul, atela, unguentul sau ghipsul puse pe o rană sau un furuncul pentru a le proteja și trata, nu se pot desface, iar rana nu poate fi spălată sau umezită, se va face mesh pe porțiunile de piele sănătoasă și pe marea parte a bandajelor sau a materialelor ce acoperă rana. Dacă este posibil acestea trebuie îndepărtate și trebuie să se facă mesh peste rană și să se spele porțiunea de piele sănătoasă. Nu există o perioadă limită pentru utilizarea acestor lucruri și nici nu trebuie aplicate neapărat imediat după abluțiune. Este permis să se spele piciorul sănătos și să se facă mesh peste bandajul celuilalt. Dacă bandajul cade înainte ca piciorul să se fi vindecat, abluțiunea nu va fi anulată. La fel și în cazul în care se va face mesh peste bandaj, iar acesta va fi schimbat, abluțiunea nu va fi anulată. Dacă se va folosi unguent pe o rană, o unghie ruptă sau o crăpătură a piciorului, iar îndepărtarea acestuia va dăuna, se va spăla peste unguent deoarece va fi zaruret. Dacă și spălatul va dăuna se va face mesh. Dacă și acest act dăunează atunci nu se va face nici mesh. [Deoarece și în celelalte școli religioase sunt aceleași reguli nu există posibilitatea imitării unui alt mezheb.] În Ibni Abidin se declară că acest unguent este precum o atelă. Însă în cazul plombelor și învelișului dinților îmbrăcați nu se aplică aceeași regulă. Deoarece este posibilă imitarea orientărilor malikite și șafi'i. Dacă o persoană își pierde temporar mințile sau leșină, o perioadă de timp încât pierde șase timpuri de rugăciune, nu își va recupera rugăciunile neîmplinite în această perioadă de timp cât nu a fost conștient. Indiferent de numărul de rugăciuni pe care o persoană bolnavă nu le-a putut împlini nici măcar prin simulare, nu va trebui să le adauge ca iskat în testamentul său. Dacă se va însănătoși le va recupera.)

Ibni Abidin "rahmetullahi aleyh" spune, (Este mekruh ca membrele unei persoane sănătoase să fie spălate de altcineva, sau să i se facă mesh, în timpul abluțiunii. Este permis ca o altă persoană să îi aducă apa pentru abluțiune și să o verse după ce acesta face abluțiunea. În cazul în care persoana bolnavă își murdărește mereu hainele și așternutul, sau în cazul în care este foarte dificil să fie schimbate, se va împlini rugăciunea astfel, chiar dacă sunt nejs. Dacă atelele, plastruii, bandajele, unguentele, cad după ce rana de dedesubt s-a vindecat, abluțiunea va fi anulată. Dacă rana s-a vindecat, iar bandajul de deasupra poate fi îndepărtat fără vreo problemă, abluțiunea va fi anulată și în acest caz.)

Allahu teala le dă oamenilor pe care îi iubește boli sau greutăți pentru a le ierta păcatele sau pentru a le înmulți binecuvântările din Rai. Actele lor de adorare sunt grele și obositoare. În schimbul acestora le oferă ușurință și ajutor în treburile lor lumești și belșug în traiul lor. Cei ce nu împlinesc acte de adorare nu au parte de belșug și confort, ușurință. Aceștia trăiesc în huzur câștigând mult prin înșelăciune și trădare, trudind din greu. Însă această plăcere nu va dura mult. După un timp scurt se vor chinui prin spitale și închisori. Iar pedeapsa pentru ei, în lumea de apoi va fi foarte severă.]

ISTINJA, ISTIBRA, ISTINKA

Istinja înseamnă să se spele cu apă porțiunile cunoscute. Istibra înseamnă ca după urinare să se petreacă timp plimbându-se sau în alt mod până ce vezica urinară nu mai este udă, după care se face abluțiunea. Istinka înseamnă ca inima să fie sigură de curățenia fizică.

Istinja este de șase tipuri:

Cea care este obligatorie: dacă există pe haine sau corp și pe locul în care se va face rugăciunea, murdărie mai mult decât un dirhem, este obligatoriu ca aceasta să fie curățată cu apă. Istinja este obligatorie de asemenea și când se face gusl. [În acest context un dirhem reprezintă un miskal, adică 4 grame și 80 centigrame.]

Este vajib să fie curățată murdăria cât un dirhem care se găsește pe haine și în locul în care se va face rugăciunea.

Dacă este în cantitate mai mică decât un dirhem curățarea ei este sunnet.

Dacă există murdărie în cantitate mică, este mustehab să fie curățată. Este mendub ca persoana care elimină gaze când are fundul umed, să se spele. Dacă elimină gaze când este uscat este bid'at să se spele.

Tradițiile pentru istinja: Curățarea cu piatră sau pământ și spălarea cu apă după aceea.

Este obligatoriu să se spele cu apă dacă nu se poate curăța cu pământ sau piatră și dacă rămâne mai mult decât un dirhem, sau dacă o cantitate mai mare decât un dirhem se întinde murdărind zona anală. După care se va șterge cu o cârpă curată, iar în absența cârpei se va usca cu mâna.

Pentru istinja există un singur mustehab; să se folosească un număr impar de pietre, adică ori trei, ori cinci, ori șapte.

[O persoană care suferă de enurezis va folosi o bucată de material de 12×12, pentru a nu-și murdări lenjeria. Va lega capătul unei bucăți de material, ca o sfoară, de o jumătate de metru, de un colț al bucății pătrate de pânză după ce în prealabil a îndoit puțin colțul acesteia. Cârpă se va înfășura în jurul vârfului penisului. Sfoara se va înfășura peste capetele cârpei, adică se va înfășura o dată peste penis. Partea apropiată de învelișul de pânză se va dubla, această parte dublă se va trece pe sub învelișul de pânză și se va trage astfel încât învelișul să fie bine strâns. La capătul liber se va face o buclă care va fi prinsă cu un ac de siguranță de lenjerie. În momentul când este nevoie să urineze se va deschide acul, se va scoate bucla, se va trage ața și imediat se va putea scoate și învelișul de pânză. Dacă bucla nu se desface ușor de pe ac se va atașa acului o agrafă de care se va prinde bucla de sfoară. În cazul unora dintre bătrâni organul genital se micșorează și nu se poate înfășura acest înveliș de pânză. Aceștia vor folosi o punguță de plastic

în care vor introduce penisul și scrotul și pe care o vor lega la gură. Persoana din școala hanefită care suferă de urinare involuntară, dar care nu este considerată a avea un oZR, va începe abluțiunea, gusl sau rugăciunea exprimându-și intenția de a imita orientarea maliki. În cartea **Kitab-ul-fikh alel-mezahibil-erbe'**apregătită de învățații islamici egipteni, în frunte cu Abdurrahman Jaziri (decedat în 1384 hijri), unul dintre profesorii de la Jami'ul-ezher, se declară, (Conform unui al doilea kavl al orientării malikite, un invalid sau o persoană în vârstă care întâlnește o situație în care abluțiunea sa se anulează va deveni imediat o persoană cu oZR, astfel abluțiunea sa nu se va anula. Musulmanii hanefi și șafi'i care întâmpină un haraj vor imita acest kavl). Musulmanul hanefi care scapă involuntar urină în timpul rugăciunii, iar situația nu îi permite să își refacă abluțiunea, va imita acest kavl maliki. Va face intenția și va continua rugăciunea astfel, ca persoană cu oZR.]

MODUL DE ÎMPLINIRE AL RUGĂCIUNII

Există patru lucruri prin care se intră în rugăciune: farz, vajib, sunnet și mustehab. Conform orientării Hanefi este sunnet să îți ridici mâinile în dreptul urechilor. Este sunnet să se îndrepte palmele către direcția de rugăciune. Este mustehab ca bărbații să își atingă lobul urechii cu degetul mare și femeile să își ridice palmele în dreptul umerilor. Este farz să rostească **Allahu ekber**. Este sunnet ca după tekbir (Allahu ekber) să se împreuneze mâinile. Este de asemenea sunnet ca bărbații să își împreuneze mâinile mai jos de ombilic, iar femeile pe piept. Este mustehab ca bărbații să își cuprindă bine cu mâna dreaptă, încheietura mâinii stângi.

Este sunnet ca la rugăciune să se recite ruga Subhaneke, indiferent dacă persoana în cauză este imam, persoana care urmează imamul sau dacă face rugăciunea individual. Dacă este imam sau împlinește rugăciunea individual (nu și pentru persoana care urmează imamul în rugăciune) este sunnet să rostească E'uzu. La fel ca și recitarea formulei Besmele. Recitarea surei Fatiha este vajib, la fel ca și recitarea a trei versete sau a unui verset lung cât trei versete, după sura Fatiha. Este

farz să se recite un verset din Coran, când se stă în picioare, la toate unitățile rugăciunilor tradiționale (sunnet) și vitr și atunci când se împlinește rugăciunea individual la primele două unități ale rugăciunilor obligatorii (farz).

Este obligatoriu să îți apleci corpul pentru ruku. Se va sta în această poziție cât să se spună de trei ori Subhanallah. Este sunnet să se rostească de trei ori **Subhane rabbiyelazîim**. Este mustehab să se rostească de mai multe ori, spre exemplu cinci sau șapte. Conform imamului Ebu Yusuf este farz să se stea un timp cât s-ar rosti Subhanallah, când ne îndreptăm din ruku și între două prosternări. Conform tarafeyn (Imam-î a'zam Ebu Hanife și discipolul său Imam Muhammed) este vajib. Deși au fost învățați care au afirmat că este sunnet, declarația dominantă este că este vajib.

Este farz ca în timpul prosternării să se pună capul jos pe locul de prosternare. Este vajib să petreacă un timp cât să se spună de trei ori Subhanallah. Este sunnet să se recite de trei ori **Subhane rabbiyel a'la**. Și este mustehab să se recite de cinci sau șapte ori.

Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" relatează, (Când se face prosternarea mai întâi se vor așeza pe sol cei doi gennchi, apoi cele două mâini, nasul și apoi fruntea. Degetele mari vor fi în dreptul urechilor. La Șafi'i mâinile se vor așeza în dreptul umerilor. Este farz ca cel puțin câte unul dintre degetele de la picioare să atingă solul. Locul prosternării trebuie să fie tare, astfel încât capul să nu se afunde. Un covor, o rogojină sau orz răspândit pe jos vor servi acestui scop. Masa, canapeaua, mașina care sunt pe sol vor substitui solul. Samarul și lucrurile asemenea ce se află pe animal nu vor substitui solul. La fel ca și covorul, rogojina, materialul legate sau agățate de leagăne, copaci sau stâlpi și suspendate în aer. Prosternarea nu va fi sahih pe materiale alunecoase precum orezul, porumbul, semințele de in întinse pe jos. În schimb dacă sunt în saci va fi acceptat. Dacă nivelul locului unde se face prosternarea este mai înalt cu jumătate de 'zra, adică doisprezece degete lățime [25 centimetri] față de locul unde avem genunchii, rugăciunea va fi sahih, însă va fi mekruh. În timpul prosternării coatele vor fi depărtate de corp, iar abdomenul de coapse. Degetele de la

picioare vor fi îndreptate către direcția de rugăciune. Așa cum este sunnet ca atunci când ne aplecăm la ruku să ținem călcâiele apropiate, tot așa și la sejde se vor ține apropiate.

Atunci când femeia își începe rugăciunea își va ridica mâinile în dreptul umerilor. Mâinile nu-i vor ieși din mâneci. Își va așeza mâinile pe piept cu palma dreaptă deasupra mâinii stângi. La ruku se va apleca ușor și nu va avea spatele și capul drept la același nivel. Atât la ruku cât și la prosternare ea nu-și va deschide degetele ci le va ține lipite. Își va așeza palmele pe genunchi și își va îndoi ușor genunchii. Nu își va cuprinde genunchii cu palmele. În timpul prosternării își va așeza antebrațele aproape de abdomen. Își va lipi abdomenul de coapse. La teșehhud (poziția de ședere) se va așeza scoțându-și picioarele în partea dreaptă. Își va îndrepta degetele de la mâini către genunchi. [Bărbații de asemenea nu-și vor cuprinde genunchii.] Își va ține degetele lipite. Este mekruh să împlinească rugăciunea în grup între ele sau în grup cu bărbații sub conducerea unui imam. Nu este farz pentru ele să împlinească rugăciunea de sărbătoare și pe cea de Vineri. Va rosti în liniște Tekbir-i teşrik, ce se rostesc după rugăciunile obligatorii din timpul Sărbătorii Sacrificiului. Nu este mustehab să împlinească rugăciunea de dimineață, târziu. Nu vor rosti rugile din timpul rugăciunii cu voce tare. Aici se încheie traducerea din Ibni Abidin). În comentariul la cartea Eşbah, Hamevi "rahime-hullahu teala" spune: Este o faptă neagreată, aproape de interzis ca femeile să își radă sau să își taie foarte scurt părul din cap, ori să își îndepărteze părul capilar prin utilizarea unui produs chimic. [Reiese că este permis să își scurteze părul până în dreptul urechilor cu condiția să nu semene cu bărbații.] Este mekruh pentru femei să recite ezanul sau ikamet. Femeia nu poate pleca în călătorie fără a fi însoțită de soțul ei sau o persoană mahrem. (adică cu care îi este interzis să se căsătorească). În pelerinaj nu-și va dezveli capul. Va face sa'yîntre Safa și Meve, chiar dacă este la menstruație. Va efectua tavaf (înconjurarea Kaabei) fiind la distanță de Kaaba. Nu va spune hutbe (predică ținută la amvon în timpul rugăciunilor de vineri sau de sărbătoare). Deoarece este acceptat că vocea sa este avret. În timpul pelerinajului va purta mest. Femeia nu se va putea alătura bărbaților în transportarea unei persoane decedate.

Dacă devine murted nu va fi ucisă. Mărturia ei nu va fi acceptată în procese referitoare la pedeapsa numită had sau kîsas. Nu va face i'tikaf în moschee. Este permis să își vopsească mâinile și picioarele cu henna. [Nu va folosi oă.] În cazurile de moștenire, mărturie și întreținerea rudelor nevoiașe este jumătatea bărbatului. O femeie căsătorită și castă nu va fi chemată la tribunal, ci judecătorul sau ajutorul acestuia se va deplasa la locuința femeii. Femeia tânără nu va saluta, nu va oferi condoleanțe și nu va spune nimic unui bărbat străin care strănută și de asemenea nu va răspunde dacă un bărbat străin îi va adresa ei acestea. Nu va rămâne singură cu un bărbat străin într-o cameră. Aici ia sfârșit traducerea noastră din Hamevi.

Este vajib să se stea în ka'de-i ula (prima poziție de ședere din cadrul rugăciunii) și este farz să se stea în ka'de-i ahire (ultima poziție de ședere din cadrul rugăciunii). Este vajib să se recite Ettehiyyatu în timpul ultimei poziții de ședere.

Este sunnet să se recite salavat doar în timpul ultimei poziții de ședere a rugăciunilor obligatorii, vajib și primele rugăciuni tradiționale a rugăciunii de amiază și a celei de Vineri și în ambele posturi de ședere ale celorlalte rugăciuni [cum ar fi cele patru unități de rugăciune tradițională a rugăciunilor de după-amiază și noapte]. Este vajib să se rostească cuvântul Selam (Es-selamu aleykum ve rahmetullah). Și este tradiție să se privească în timpul selam-ului către cei doi umeri. Privitul cu atenție este mustehab.

De asemenea perfecțiunea rugăciunii este condiționată de evitarea a ceea ce este haram, hușu și takwa și îndepărtarea de ceea ce este malaya'ni și terk-i kesel și ibdad. Hușu reprezintă teama de Allahu azîim-uș-șan; takwa înseamnă să îți ferești toate cele nouă membre de haram și mekruh; să te îndepărtezi de malaya'ni reprezintă îndepărtarea de discuțiile și acțiunile care nu aduc nici un folos nici în această lume, nici în cea de apoi; terk-i kesel înseamnă să eviți lipsa de zel în împlinirea tuturor actelor din cadrul rugăciunii; ibdad înseamnă să părăsești orice acțiune de care te ocupi, în momentul în care auzi chemarea la rugăciune și să te alături grupului pentru rugăciune.

Există șase lucruri a căror respectare este importantă în cadrul rugăciunii: ihlas, tefekkur, havf, reja, ruyet-i taksir, mujahede.

Ihlas înseamnă să fi sincer în intenție, adică să împlinești actele de adorare doar pentru mulțumirea lui Allahu teala. Tefekkur înseamnă să reflectezi asupra chestiunilor din cadrul rugăciunii; havf înseamnă să te temi de Allahu teala; reja reprezintă speranța în mila lui Allahu teala; ru'yet-i taksir înseamnă recunoașterea unei persoane a imperfecțiunii sale; mujahede reprezintă lupta pe care fiecare o dă cu diavolul și cu propriul nefș.

Când se recită chemarea la rugăciune, Ezan-î Muhammedi, trebuie să ne gândim că Israfil aleyhisselam suflă din trâmbiță; când ne ridicăm pentru abluțiune să ne gândim că ne ridicăm din mormânt; în timp ce mergem către moschee să ne gândim că mergem către locul de adunare, mahșer; când muezzinul rostește kamet, iar oamenii se așează în rânduri pentru rugăciune, să ne gândim că oamenii se vor așeza la locul adunării în 120. 000 de rânduri, dintre care 80. 000 vor fi comunitatea Profetului nostru, iar celelalte 40. 000 vor fi ale celorlalți profeți. În timp ce îl urmezi pe imam în rugăciune, când se recită Fatiha-i șerife să ne gândim că avem în dreapta Raiul și în stânga Iadul, în spatele meu stă Azrail aleyhisselam , iar în fața noastră avem Beytullah și mormântul, iar sub picioare podul Sîrat. Oare vor fi ușoare întrebările mele? Oare îmi vor fi faptele coroană pe cap și tovarășși lumină în mormânt? Ori nu vor fi acceptate și îmi vor fi aruncate în față precum o cârpă învechită?

Trecătoare sunt toate binecuvântările tale, o lume josnică!

Furtunile morții distrug întreaga ta glorie.

EZAN-I MUHAMMEDI

Chemarea la rugăciune

Următorul text reprezintă traducere din cartea Durr-ul-muhtar și din comentariul acesteia, Ibni Abidin:

Recitarea unor anumite cuvinte transmise în cărțile de ilmihal, de către persoane cu judecată, într-un anume mod reprezintă Ezan-i Muhammedi. Adică trebuie ca persoana ce face chemarea la rugăciune să urce în minaret și să recite în picioare, în arabă. Recitarea în alte limbi, chiar dacă se înțelege sensul, nu se consideră ezan. Chemarea la rugăciune se recită cu scopul de a anunța cele cinci timpuri de rugăciune zilnice. Este tradiție cu obligativitate continuă pentru bărbați să recite ezanul în afara moscheii, într-un loc înalt. Pentru femei este mekruh să recite chemarea la rugăciune și ikamet. Căci este haram pentru femei să își facă auzite vocile bărbaților na-mahrem (adică cu care se pot căsători).

Muezzinul (persoana care face chemarea la rugăciune) trebuie să recite în afara moscheii, într-un loc înalt, cu voce tare, suficient ca vecinii să îl audă. Nu este permis să țipe foarte tare. Când pronunță Ekber, se va opri la ultima literă ca și cum ar avea jezm, sau va continua ca și cum ar avea ustun (liniuță oblică așezată deasupra unei litere ce face ca litera respectivă să se citească urmată de vocala e sau a). Nu se va citi cu otre (semn sub formă de buclă care așezat deasupra unei litere face ca litera să se citească urmată de vocala u). Nu este permisă recitarea adăugând la începutul sau sfârșitul cuvântului litere sau sunete ce vor prelungi astfel încât să se recite ca și cum s-ar cânta o melodie. Nici ascultarea unui ezan recitat astfel nu este permisă. Este sunnet să se întoarcă fața către dreapta și respectiv stânga, când se pronunță salat și felah. Picioarele și pieptul nu se vor întoarce din direcția de rugăciune. Ori se va recita în minaret efectuând un înconjur al acestuia. Primul minaret a fost construit de hazreti Mu'aviye. Deasupra moscheii trimisului lui Allah se construiseră o platformă înaltă. Hazreti Bilal-i Habeși urca pe această platformă și făcea chemarea la rugăciune. Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" i-a poruncit lui Bilal să își pună degetele pe urechi. Dacă între timp vorbește, va trebui să reia recitarea. Este permisă recitarea a mai multor persoane împreună. Însă nu va fi sahih dacă o parte dintre aceștia nu recită o parte pe care ceilalți au recitat-o. Este mekruh aproape de interzis să se recite ezanul stând. Este sunnet ca muezzinul să fie salih, să cunoască timpurile și tradițiile ezanului, să recite zilnic în mod continuu, să recite fără plată, pentru

mulțumirea lui Allahu teala. Este permis să facă ezanul și constra cost. Ezanul recitat de un copil de vârstă mică ce nu poate discerne binele de rău, nu va fi acceptat. Deoarece vocea acestuia este precum ciripitul unei păsări sau sunetul unui instrument. [De aceea nu este sahih să se redea ezanul sau ikamet prin difuzor. Nu se poate avea încredere în ezanul redat de o persoană fasîk și repetarea de către acesta a tekbirurilor rostite de imam în rugăciune. Recitarea acestuia este mekruh. Este esențial ca muezzinul să știe că a recitat ezanul la timpul potrivit și că celelalte persoane și-au împlinit rugăciunea la timp. Dacă cineva își împlinește rugăciunea îndoidu-se de intrarea timpului acesteia, chiar dacă după împlinirea rugăciunii reiese că și-a împlinit rugăciunea la timp, aceasta nu va fi sahih. Rugăciunea împlinită conform orarului realizat de necredincioși sau fasîk nu va fi sahih. În legătură cu calendarul folosit în regiunile non-musulmane va trebui să consulte un musulman în care are încredere că este salih și învățat pe care să îl întrebe dacă acel calendar este corect.] Presupunând că ezanul conform tradiției profetice se redă în mai multe locuri simultan și le auzi pe toate, vei repeta doar pe primul auzit și dacă este de la moscheea pe care o frecvențezi va trebui să te alături grupului în rugăciune. Trebuie să spună și cei ce recită Coran. Cei ce împlinesc rugăciunea de înmormântare, cei ce se află la toaletă, cei care se află la masă, cei ce se află la mesjid, cei ce învață și cei îi învață pe alții învățăturile religioase nu sunt nevoiți să repete ezanul. Chemarea la rugăciune ce nu este în limba arabă sau cea ce se recită într-o manieră ce seamănă mai mult cu o muzică nu sunt în conformitate cu tradiția Profetului. Este mustehab ca cel ce stă să se ridice la auzul ezanului, iar cel ce se află în mers să se oprească. În capitolul despre jurământ se declară după cum urmează, (Este vajib asupra conducerii unei țări să construiască în fiecare localitate, în fiecare cartier moschei. Acestea se vor construi din bugetul statului. Este vajib ca în cazul în care guvernul se află în imposibilitatea construirii lor, musulmanii să le construiască.)

[Se observă astfel că dacă se urmează modul de viață islamic, s-ar construi o moschee în fiecare cartier, s-ar auzi chemarea la rugăciune în fiecare cartier și fiecare și-ar auzi chemarea la rugăciune din cartierul său. Atunci nu ar mai fi nevoie ca muezzinul să strige foarte tare și nici

să folosească difuzorul. Difuzorul este o inovație ce duce la părăsirea tradițiilor ezanului. Este un mare păcat să se folosească această inovație în citirea ezanului și în împlinirea rugăciunii. Este un motiv și pentru alterarea actelor de adorare. De aceea comisia însărcinată cu deliberarea și studiul de lucrări religioase al Direcției de chestiuni religioase (Diyanet işleri) a adoptat hotărârea 737/ 1. 12. 1954, articolul 15, care prevede, (Este strict interzisă instalarea difuzoarelor în mihrab. În cazul în care congregația de musulmani ce împlinesc rugăciunea în acea moschee este prea numeroasă astfel încât tekbirurile și tesmi'i rostite de imam nu vor putea fi auzite, unul dintre muezzini și/sau un altul mai departe își pot asuma obligația de a transmite spusele sale.) Este explicat în detaliu în capitolul care se ocupă de sejde-i tilavet din cartea "El-fikh-u alel-mezahib-il-erbe'a" și de asemenea în capitolul despre muzică și melodie din cartea "Seadet-i Ebediyye" că ezanul și Coranul care sunt redat la difuzor, radio sau casetă nu sunt voci umane ci un sunet instrumental produs de aparatele electrice și magnetice activate de către cel ce recită și se presupune că ar fi vocea acestuia, deși nu este vocea umană originală. Ezan-î Muhammedi impus de Islam trebuie să fie vocea unui musulman salih. Sunetul ce iese dintr-o țeavă nu reprezintă ezanul. Elmalili Hamdi efendi "rahime-hullahu teala" unul dintre adevărații savanți ai secolului nostru spune în cel deal treilea volum al cărții sale de comentarii, la pagina 2361, (După cum se vede poruncile referitoare la ascultare și tăcere au fost impuse în cazul acțiunii de kîraat. Kîraet este o activitate lingvistică opțională și este realizată prin respectarea locurilor prevăzute de articulare și intonată în asociere cu intenție și înțelegere. De fapt, chiar actul înfăptuit de Gebrail aleyhisselam nu era kîraet în sine ci mai mult un act de a face pe cineva să efectueze kîraet. Actul divin efectuat de Allahu teala a fost un act de revelație și de creare a actului de kîraet. Prin urmare vocile provenite din niște obiecte neînsufletește nu poate fi numit kîraet; așa cum nu putem numi kîraet nici un sunet reflectat de o suprafață. De aceea savanții în fikh au declarat că ecoul unui kîraet efectuat nu ar trebui numit kîraat propriu zis și că nu necesită executarea unei prosternări tilavet. Așa cum studiul în liniște al unei cărți nu este o activitate de kîraat, tot astfel ecoul unui sunet care este produs nu

reprezintă o activitate de kîraat, iar ascultarea lui nu este ascultarea unui kîraat, ci ascultarea unui sunet sau a unui țiuit. Prin urmare, sunetul sau vocea emisă de un gramofon sau radio, care redă vocea unei persoane ce citește sau recită Coranul este ecoul sau reproducerea unui kîraat și nu acțiunea în sine, astfel că nu se impune regula de ascultare și tăcere. Cu alte cuvinte este vajib să ascultăm în liniște versetele din Coran care sunt citite sau recitate în actul de kîraat și nu cele care sunt reproduse de aparate. Totuși, faptul că nu este vajib sau mustehab ascultarea lor nu înseamnă că nu este permisă ascultarea lor sau că este vajib să nu se asculte. Căci audiția Coranului la radio și reproducerea versetelor din Coran prin intermediul radioului sunt două lucruri diferite. Este evident că este ceva nejustificat să se transmită Coranul la radio sau să fie transmis prin instrumente muzicale. De fapt, chiar dacă citirea Coranului este un act de apropiere față de Allahu teala, citirea lui în locuri dăunătoare este o acțiune necorespunzătoare. Cu toate acestea, în cazul în care această acțiune necorespunzătoare are loc, a nu sculta va fi un act mai vinovat decât a asculta. Spre exemplu, cel ce citește Coranul în baia publică făptuiește un păcat. Cu toate acestea nu primești răsplată dacă nu asculți atunci când este citit. Așa cum ascultarea ecoului unui kîraat al Coranului transmis prin radio sau gramofon nu este o datorie pentru noi să nu credeți că neascultarea sa ar fi. Pentru că deși nu este kîraat este asemănător. Deoarece este ceva indicativ pentru kelam-î nefsi. Prin urmare, deși nu este vajib sau mustehab ca ascultarea kîraatului propriu zis, este permis sauchiar lăudabil, de fapt lipsa de respect nu este permisă. Musulmanul ce se află într-o astfel de situație este ca și musulmanul ce se află în fața unei pagini din Coran care a fost pusă într-un loc nedemn de ea. Datoria sa religioasă este să ia acea pagină din Coran și să o pună într-un loc demn de sfîntenia sa, în loc de a trece cu indiferență.))]

Este scris în multe cărți de fikh, cum ar fi Kadîhan că, (Este sunnet să se citească ezanul. Deoarece este unul dintre caracteristicile, simbolurile religiei islamice, în cazul în care locuitorii dintr-un oraș sau cartier nu citesc ezanul, conducerea țării va trebui să îi oblige să reia citirea ezanului. Muezzinul trebuie să cunoască direcția de rugăciune și timpurile rugăciunilor. Deoarece ezanul se recită de la început până

la sfârșit stând îndreptat către Qibla, aceasta fiind o tradiție a profetului. Ezanul se citește pentru a marca începutul timpurilor de rugăciune și deschiderea postului. Astfel citirea ezanului de către o persoană ce nu cunoaște aceste lucruri sau de către un fasîk, va cauza seditiune, neînțelegere. Este mekruh ca persoana aflată în stare de ebrietate, copilul ce nu a ajuns la pubertate, nebunul, persoana aflată în stare de impuritate și femeia să citească ezanul. În astfel de cazuri muezzinul va trebui să reia ezanul. [Citirea, organizarea citirii și ascultarea de mevlid atrage recompensă. Însă îi este interzis femeii să își facă auzită vocea bărbaților străini (cu care se poate căsători) și aceștia să o asculte recitând mevlid, ezan, cântând sau vorbind mai mult decât este necesar. Femeia trebuie să citească doar pentru femei, neînregistrându-și vocea pe casete, la radio sau televiziune.] Deși este mekruh să citești ezanul stând, sau în lipsa abluțiunii, în oraș călare pe animal, acestea nu vor fi recitate. Ezanul se va efectua în minaret sau în afara moscheii. Nu se va citi în moschee. Este mekruh să se recite ezanul cântând melodios și prelungind silabele, astfel încât să distorsioneze cuvintele. Nu se va recita ezanul în altă limbă decât araba.) În cartea Hindiyye se afirmă, (Este mekruh ca muezzinul să ridice vocea mai mult decât îi stă în putere). Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" afirmă, (Este sunnet ca muezzinul să urce într-un loc înalt pentru a da ezanul, pentru a fi auzit de departe. Este permis ca mai mulți muezzini să recite ezanul împreună.) Din aceste scrieri ale învățaților reiese că este bid'at să se citească ezanul sau kamet la difuzor și să se împlinească rugăciunea la difuzor. Împlinirea unui act bid'at este un mare păcat. Într-un hadis se relatează: **"Celui ce împlinește ceva bid'at nu i se va accepta nici un act de adorare"**. Chiar dacă vocea ce se aude din difuzor seamănă foarte bine cu vocea umană, nu este vocea umană în sine. Este sunetul produs de mișcarea particulelor magnetice. Deci nu este vocea unei persoane ce stă în picioare, la înălțime. De asemenea este păcat faptul că difuzoarele sunt așezate în dreapta, stânga și în partea din spate a acoperișului minaretului, astfel încât sunetul nu este transmis către direcția de rugăciune. De asemenea nu este nevoie de sunetul metalic, deranjant al difuzorului și nici ca sunetul să ajungă foarte departe. Deoarece este vajib să se construiască moschei în fiecare cartier.

Atunci s-ar recita chemarea la rugăciune în fiecare cartier și ar fi auzită din fiecare casă. În afara de asta Ezan-î jawk este permis. Ezan-î jawk înseamnă ca mai mulți muezzini să recite ezanul împreună. Vocile umane emoționante se vor face auzite de departe, vor înfiora inimile și spiritele, îmborsăvărând credința. [Muezzinul și imamul vor recita ezanul, respectiv versetele din Coran cu vocile lor naturale, suficient de tare doar pentru a fi auzite de musulmanii din jurul moscheii și respectiv de grupul de musulmani din interiorul moscheii. Este mekruh să se forțeze pentru a le fi auzite vocile de departe. Și de aici reiese că nu este nevoie să folosească difuzoare.] Pe scurt sunetul ce este redat prin acea conductă numită difuzor nu este ezan. Sunetul redat de muezzin reprezintă Ezan-î Muhammedi. Marele savant islamic, Ebu Nuaym Isfehani relatează într-un hadis citat în cartea sa Hilyet-ul-evliya: **”Sunetul ezanului ce provine dintr-un instrument muzical este ezanul diavolului. Cei ce recită astfel sunt muezzinii diavolului”**.

În hadisuri se relatează: **”În apropierea Zilei de Apoi Coranul va fi citit și recitat prin mizmar (fluier, caval și orice instrument muzical de suflat)” și ” Va veni o vreme când Coranul va fi citit prin mizmar. Nu va fi citit pentru Allah ci pentru plăcere” și ”Exită mulți oameni care citesc Coran și Coranul îi blestemă”. ”Va veni o vreme când muezzinii vor fi cei mai răi dintre musulmani” și ”Va veni o vreme când Coranul va fi citit prin mizmar. Allahu teala îi va blestema pe cei ce vor citi astfel”**. Difuzorul este de asemenea un mizmar. Muezzinii ar trebui să se teamă de aceste hadisuri și să nu mai recite ezanul prin difuzor. Unii ignoranți religioși afirmă că difuzorul este benefic deoarece face ca sunetul să ajungă departe. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a spus: **”Împliniți actele de adorare așa cum ați văzut la mine și la companionii mei! Cei ce aduc modificări în actele de adorare sunt bid'at ehli. Cei ce împlinesc acte bid'at vor merge cu siguranță în Iad. Actele lor de adorare nu vor fi acceptate**. Nu este corect să spună că adaugă actelor de adorare lucruri folositoare. Astfel de afirmații sunt minciuni ale dușmanilor religiei. Dacă o modificare va fi sau nu utilă vor înțelege doar învățații islamici. Acești mari învățați sunt numiți **mujtehid**. Aceștia nu vor

modifica nimic pe cont propriu. Ei vor ști dacă o modificare sau o adăugare va fi bid'at. În privința recitării ezanului cu mizmar (difuzor) s-a acceptat în unanimitate ca fiind bid'at. Inima omului este calea care îl călăuzește pe om către mulțumirea și iubirea lui Allahu teala. Inima este din creație ca o oglindă pură. Actele de adorare cresc puritatea inimii și o lustruiesc. Inovațiile și păcatele o înnegresc. Astfel că nu va mai putea primi lumina divină și feyz. Musulmanii salih simt acest lucru și se întristează. Ei nu doresc să păcătuiască și își doresc ca actele lor de adorare să fie numeroase. Își doresc să împlinească mai mult decât cele cinci rugăciuni zilnice. Păcătuirea i se pare sinelui plăcută și utilă. Toate păcatele și inovațiile îi dau putere sinelui, dușmanul lui Allahu teala. Astfel este și recitarea ezanului prin difuzor. Rauf Ahmed, unul dintre califii lui Abdullah-i Dehlevi spune în prefața cărții Durr-ul me'arif, (Este interzisă citirea Coranului și împlinirea celorlalte datorii prin mizmar.) Tot astfel este și recitarea ezanului prin difuzor.

[În cărțile șafi'i "El-mukaddimet-ul-hadremiyye" și "Envar" se declară, (Pentru ca urmarea în rugăciune a imamului pentru persoana care se află în afara moscheii, conform orientării șafi'i, să fie sahih, trebuie să vadă și să audă imamul și nu trebuie ca ultimul rând să fie la o distanță mai mare de 300 'zra ($300 \times 0,42 = 126$ metri) de imam). Rugăciunea împlinită urmând un imam a cărui imagine se vede la televizor și a cărui voce se aude tot la televizor nu va fi sahih nici conform orientării hanefi, nici celei șafi'i. Să implici în actele de adorare ceva ce nu exista pe vremea selef-i salihin reprezintă un act de bid'at. Din versetul 114 al surei Nisa reiese că cei ce împlinesc acte bid'at cum ar fi folosirea radioului, televizorului sau a difuzorului în efectuarea ezanului și a rugăciunii vor merge în Iad. Căci sunetul ce se aude prin difuzor nu este ezanul în sine ci un sunet asemănător. Așa cum și imaginea unei persoane în oglindă sau pe hârtie, chiar dacă este identică nu este persoana în sine.]

NECESITĂȚILE (VAJIB) RUGĂCIUNII: Necesitățile rugăciunii conform orientării hanefi: Sub conducerea imamului nu se

va recita nimic altceva decât Subhaneke. Imamul și cel ce împlinește rugăciunea individual va recita o dată Fatiha-i șerif la primele două unități de rugăciune obligatorie și la fiecare unitate de rugăciune a celorlalte rugăciuni. Se va recita o sură scurtă la primele două unități de rugăciune ale rugăciunilor obligatorii de trei sau patru unități și la fiecare unitate a celorlalte rugăciuni. În cazul rugăciunilor de trei sau patru unități sura Fatiha se va citi la primele două unități. Să treci de la un farz la altul. Să se recite sura Fatiha înaintea surei scurte. Să se stea în ka'de-i ula (prima poziție de ședere). Prosternările să se facă una după alta. Să se recite ruga Ettehiyyatu în cadrul celei de-a doua poziții de ședere. Să se termine rugăciunea cu sela. Să se recite rugile kunut în rugăciunea vitr. În timpul rugăciunii de sărbătoare să se rostească tekbirurile suplimentare. Să se recite în șoaptă acolo unde se cere acest lucru și să se recite cu voce tare acolo unde este cazul. Să se împlinească rugăciunea conform tadil-i erkan (ceea ce înseamnă rămâi nemișcat pentru o perioadă de timp care să îți permită să spui "Subhanallah," în timpul ruku' și în timpul poziției în picioare, după îndreptare de la poziția de rukû', în timpul celor două prosternări și în timpul șederii între cele două prosternări). Să împlinească prosternarea tilavet dacă în timpul rugăciunii recită versete ce necesită această prosternare sau dacă imamul le recită. Să facă sejde-i sehv când este necesar. În cadrul rugăciunilor obligatorii de patru rekat să se ridice imediat din prima poziție de ședere după recitarea rugii Ettehiyyat. Să urmeze imamul în toate cazurile. Să împlinească rugăciunile în grup, dacă nu are un oizr (un motiv întemeiat, dictat de Islam care îl împiedică să facă un anumit lucru), conform unui kavf. Să rostească tekbir-i teşrik la sfârșitul fiecărei rugăciuni obligatorii din cele 23, începând cu rugăciunea de dimineață din ziua premergătoare Sărbătorii Sacrificiului (Arefe) și până la rugăciunea de după-amiază a celei de-a patra zi.

TRADIȚIILE (sunnet) RUGĂCIUNII: Tradițiile rugăciunii conform orientării Hanefi:

Bărbații vor ridica mâinile în dreptul lobilor urechilor, iar femeile în dreptul pieptului atunci când rostesc tekbir-i iftitah (să rostească Allahu ekber la începutul rugăciunii) și înainte de a recita rugile kunut. Atunci când rostesc aceste tekbiruri (la începutul rugăciunii și înainte de ruga kunut) palmele vor fi îndreptate către direcția de rugăciune. În poziția kîyam (poziția de stat în picioare) încheietura mâinii stângi va fi cuprinsă cu degetele mâinii drepte. Femeile vor așeza mâna dreaptă deasupra mâinii stângi. Bărbații își vor împreuna mâinile sub ombilic, iar femeile în dreptul pieptului. Se va recita Subhaneke, la începutul primului rekat al fiecărei rugăciuni, indiferent dacă face rugăciunea singur sau în grup, sau dacă este imam. Imamul sau cel ce își împlinește rugăciunea individual va spune la primul rekat, după Subhaneke, E'uzu și Besmele. De asemenea atât imamul cât și cel ce împlinește rugăciunea individual va spune Besmele înainte de ruga Fatiha, la toate unitățile de rugăciune. Atât imamul cât și grupul de rugăciune și cel ce împlinește rugăciunea individual vor spune cu voce joasă "Amin" la sfârșitul surei Fatiha, când imamul spune "Veled-dallin". Se va rosti tekbir când ne aplecăm la ruku'. La ruku' se vor așeza palmele pe genunchi cu degetele depărtate. Se va spune de trei ori **Subhane rabbiyel'azîim** la ruku'. Tot în această poziție capul și trunchiul trebuie să fie la același nivel. Imamul și cel ce împlinește rugăciune singur vor spune **Semi'allahu limen hamideh** în timp ce se îndreaptă de la ruku'. Cel ce împlinește rugăciunea singur și cel ce se afla în grup vor spune **Rabbena lekel hamd**. Să spui Allahu ekber când cobori la prosternare. La prosternare se va spune de trei ori **Subhane rabbiyel-a'la**. Se va rosti Allahu ekber când se ridică de la prima prosternare și când se merge la cea de-a doua prosternare. În prosternare degetele vor fi alăturate, lipite. La prosternare bărbații vor avea genunchii pe sol și coapsele depărtate de abdomen, iar femeile vor avea coapsele lipite de

abdomen. Se va rosti Allahu ekber când se va îndrepta de la a doua prosternare. Bărbații vor sta pe piciorul stâng și vor ține piciorul drept în poziție dreaptă. În timpul ultimei poziții de ședere se va citi ruga salevat. Rotirea capului în timp ce se dă selam spre dreapta și spre stânga. În timpul rugii Ettehiyyatu se vor așeza mâinile pe marginea genunchilor și degetele se vor lăsa libere. La prosternare mâinile și degetele de la picioare vor fi îndreptate către direcția de rugăciune. În timpul prosternării mâinile vor fi în dreptul urechilor. Prosternarea se va face atingând solul cu cele șapte membre, simultan. La ultimele două rekat ale rugăciunilor obligatorii de patru rekat să se recite doar Fatiha. Să se recite ezanul conform tradiției profetului. Bărbații să recite ikamet, indiferent dacă fac rugăciunea individual sau în grup.

FAPTELE ACCEPTATE (mustehab) ALE RUGĂCIUNII:

Faptele acceptate ale rugăciunii conform orientării Hanefi:

În momentul când muezzinul rostește **Hayye alessalah** în cadrul ezanului, grupul de rugăciune se va ridica în picioare. În timpul tekbir-i iftitah și tekbir-i kunut bărbații își vor atinge lobii urechilor cu degetele mari de la mână. La kîyam, când își împreunează mâinile, își vor strânge bine încheietura. În poziția kîyam vor privi la locul prosternării. La ruku' și prosternare se vor rosti rugile tesbih de cinci sau șapte ori. La ruku'să privească către picioare. La ruku' să apropie picioarele. Când se ridică la kîyam să depărteze piciorul stâng de cel drept. Să își lipească de sol mai întâi nasul și apoi fruntea. La prosternare să privească în ambele părți ale nasului. Să privească umărul în timp ce dă selam. Persoana care se afla în stânga imamului, când dă selam, va face intenția de a saluta imamul, îngerii hafaza și musulmanii din jama'at. Cel ce se afla în dreapta imamului va face intenția de a saluta îngerii hafaza și jama'at-ul. Dacă în stânga și în dreapta nu se afla nimeni atunci nu va saluta decât îngerii hafaza. Să nu își șteargă transpirația în timpul rugăciunii. Să evite să tușească și să caște. Când

stă la tehiyyat să privească către coapsele sale. Imamul se va întoarce către grupul de musulmani, după ce rugăciunea s-a sfârșit.

REGULI DE COMPORTAMENT (adab) ALE RUGĂCIUNII:

1. -Atât persoana care împlinește rugăciunea individual, cât și cea care împlinește rugăciunea în grup va rosti la sfârșitul rugăciunii, **Allahumme entessellamu ve minkes-sellamu tebarekte ya zel-jelali vel-ikram**. După care va rosti de trei ori **Estagfirullahel'azîm ellezi la ilahe illa huv elhayyelkayyume ve etubu ileyh**. Aceasta este ruga istgfar. Este permis să fie rostită și fără abluțiune.

2- După aceea se va recita **Ayet-el-kursi**.

3. -Se va spune de 33 de ori **Subhanallah**.

4. -Se va spune de 33 de ori **Elhamdulillah**.

5. -Se va spune de 33 de ori **Allahu ekber**.

6. - Se va rosti o dată **La ilahe illallahu vahdehu la șerikeleh lehul mulku ve lehulhamdu ve hüve ala külli şey'in kadir**.

7. -Să întindă brațele înainte, să deschidă palmele în sus către Arș, care este qibla rugii și să se roage sincer.

8. -Dacă a făcut rugăciunea în grup să aștepte să facă împreună dua.

9. -Să spună **Amin** la sfârșitul rugii.

10. - Să își treacă mâinile peste față la sfârșitul rugii.

11. -După aceea să recite 11 **Ihlas-î șerif**, spunând la începutul fiecăreia **Besmele**. Acest act este recomandat într-un hadis relatat în ultima pagină a primului volum din cartea Berika. După care se va recita câte un **Kule'uzu**, 67 de **Estagfirullah**, completând până la 70 cu formula completă și de 10 ori **Subhanallah ve bihamdihi subhallahil'azîm**. În continuare se va recita versetul **Subhane Rabbike**... Acestea sunt scrise în cartea Merak-il-felah. Într-un hadis șerif se relatează, (**Ruga făcută după cele cinci rugăciuni zilnice va fi acceptată.**) Însă ruga trebuie făcută în șoaptă și cu o inimă vigilen-

tă. Este mekruh ca rugile să se facă doar după rugăciuni, sau în anumite perioade și rostind din memorie, ca pe o poezie, mereu aceleași lucruri. Este sünnet ca după ce se termină ruga să se treacă mâinile pe față. Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" se ruga și când înconjura Kaaba, după masă și la culcare. La aceste rugi nu își întindea brațele în față și nici nu își trecea mâinile peste față. Rugile și orice alt fel de pomeniri este bine să fie spuse în șoaptă. Este mustehab să se recite rugile și rugile istiğfar având abluțiune. Este acceptat în unanimitate ca fiind interzis să se danseze, să se rotească, să se bata din palme, să se cânte din instrumente muzicale, precum timpane, fluier, tobe sau instrumente cu coarde. Este de preferat ca grupul de rugăciune să se roage împreună cu imamul, în liniște, dar este permis să se roage și separat sau să părăsească moschee fără să rostească rugi. În fatwa din cartea Hindiyye se reltează, (Este mekruh pentru imam să rămână așezat după ce a dat selam în cazul rugăciunilor ce au o rugăciune tradițională finală. Se va muta către dreapta, stânga sau se va trage puțin în spate și imediat își va împlini rugăciunea tradițională finală. Sau se va retrage imediat către casă unde își va împlini această rugăciune. Jama'at-ul sau cel ce împlinește rugăciunea singur vor putea rămâne pe loc să intoneze rugi. De asemenea le este permis să se mute puțin spre dreapta, stânga sau în spate și să împlinească rugăciunea tradițională finală. După rugăciunile ce nu au rugăciune tradițională finală este mekruh ca imamul să rămână cu spatele către direcția de rugăciune, este bid'at.

Trebuie să se ridice să plece, sau să se întoarcă către grup, ori să se întoarcă către dreapta ori stânga.)

RUGA DE DUPĂ RUGĂCIUNE:

Elhamdulillahi Rabbil'alemin. Essallatu vesselamu ala resulina Muhammedin ve alihi ve Sahbihi ejma'in. Ya Rabbi! Acceptă rugăciunea pe care am împlinit-o! Binecuvântează-mi cu binefaceri sfârșitul și binecuvântează-mă în viața de apoi! Hărăzește-mi să pot

roști Kelime-i tevhid la ultima mea răsuflare! Iartă-mi și miluiește-mi toate rudele mele moarte! Allahummagfir verham ve ente hayrurrahimin. Teveffeni musulmen ve elhîkni bissalihin. Allahummagfir-li ve li-valideyye ve li-ustaziyye ve lilmu'minine vel mu'minat yevme yekumul hisab. Ya Rabbi! Apără-mă de răutatea diavolului și a dușmanilor mei și de răutatea sinelui meu păcătos! Binecuvântează-ne casa cu binefaceri și hrană halal și binecuvântată! Binecuvântează lumea islamică cu pace! Elimină și distruge dușmanii Islamului! Oferă ajutorul Tău divin musulmanilor ce se lupta cu necredincioșii! Allahumme inneke afuvvun kerimun tuhibbul afve fa'fu anni. Ya Rabbi! Oferă-le sănătate bolnavilor noștri și ușurare celor necăjiți dintre noi! Allahumme inni es'elukessîhate vel-afiyete vel-emanete ve husnelhulkî verrîdae bilkaderi bi-rahmetike ya erhamerrahimin. Ya Rabbi! Oferă-le părinților mei și copiilor mei și rudelor și prietenilor mei și tuturor fraților mei în religie vieți binecuvântate, un comportament frumos, minți luminate și sănătate, călăuzire pe calea cea dreaptă! Amin. Velhamdu-lillahi rabbil'alemin. Allahumme salli ala..., Allahumme barik ala..., Allahumme Rabbena atina... Velhamdulillahi Rabbil'alemin. Estagfirullah, estagfirullah, estagfirullah, estagfirullahel'azîm elkerim ellezi la ilahe illa huv el-hayyel-kayyume ve etubu ileyh.

FAPTELE MEKRUH ALE RUGĂCIUNII:

1. -Să se uite în ambele părți cu gâtul îndoit.
2. -Să se joace cu un obiect de pe el.
3. -Să măture locul de prosternare cu mâna, fără a avea un motiv bun pentru a proceda astfel.
4. -Pentru bărbați să-și țină mâinile pe piept, când sunt în picioare și în prosternare să țină mâinile la nivelul pieptului.
5. -Să-și trosnească degetele.
6. -Să stea cu picioarele încrucișate, sub el, fără a avea un ovr.

7. -Să ridici unul din picioare în prosternare.
8. -Să împlinească rugăciunea cu o haină atât de murdară încât nu ar purta-o în prezența superiorilor săi.
9. -Să împlinească rugăciunea către fața unei persoane.
10. -Să împlinească rugăciunea îndreptat către foc.
11. -Să aibă pe corp sau pe haine, fotografii, imagini de ființe vii.
12. -Să caști fără motiv.
13. -Să împlinească rugăciunea fără a scoate mâinile din mâneci.
14. -Să stai precum câinii cu gambaie ridicate, drepte.
15. -Să închizi ochii.
16. -Să îți întorci mâinile de la direcția de rugăciune.
17. -Când împlinești rugăciunea în grup, să faci rugăciunea pe rândul din spate deși există loc pe cel din față. Dacă există o altă persoană lângă tine este tenzihen mekruh. Dacă nu mai este nici o altă persoană lângă tine este tahrimen mekruh. Astfel că se consideră că ai omis ceva ce este vajib, iar rugăciunea va trebui recuperată.
18. - Să împlinești rugăciunea către un mormânt, fără a avea ceva (ce ar ține loc de barieră) în față.
19. -Să împlinești rugăciunea îndreptat către murdărie.
20. -Un bărbat și o femeie să stea alături și să împlinească rugăciuni diferite.
21. -Să împlinești rugăciunea când simți că ai o urgență și trebuie să mergi la toaletă.
22. -Să atingi solul mai întâi cu mâinile, fără a avea un oZR, atunci când după ce te-ai îndreptat de la ruku' cobori la prosternare.
23. -Să te scarpini de două ori în timpul unui rukn (un rukn începe la începutul unei poziții de ședere și se termină la începutul următoarei poziții de ședere). (Dacă în timpul unui rukn va ridica mâna și se va scărpi de trei ori rugăciunea va fi fasid și va trebui recuperată).
24. -Să meargă la ruku'înaintea imamului.
25. -Să se îndrepte de la ruku' înaintea imamului.

26. -Să se prosterneze înaintea imamului.
27. -Să se ridice din prosternare înaintea imamului.
28. -Să se ridice sprijinindu-se de ceva, fără a avea un motiv.
29. -Să-și ridice genunchii înaintea mâinilor când se ridică din prosternare.
30. -Să își șteargă praful de pe față și de pe ochi.
31. -În împlinirea unui rekat să sară sura imediat următoare celei citite în rekat-ul anterior.
32. -Să recite aceeași sură în primul și al doilea rekat sau să recite aceeași sură de două ori în cadrul aceleiași rekat. (în rugăciunile nafle este permis).
33. -Într-un rekat împlinit ulterior să recite sura dinaintea surei recitate într-un rekat anterior.
34. -Să recite în cel de-al doilea rekat trei versete mai mult decât sura pe care a recitat-o în rekat-ul anterior.
35. -Să se aplece sau să se ridice sprijinindu-se, fără a avea un ozr.
36. -Să alunge muște.
37. -Să îplinească rugăciunea cu mânele suflecate, cu umerii și picioarele goale.
38. -Să negligeze să se acopere când se află în aer liber.
39. -Să îplinească rugăciunea într-un loc de trecere.
40. -Să numere tesbih cu degetele la ruku'sau în prosternare.
41. -Imamul să se afle în mihrab într-un mod în care dacă s-ar trage perdeaua ar rămâne total înăuntru.
42. -Imamul singur să fie mai sus sau majos decât jama'at-ul cu mai mult de un 'zra (un 'zra reprezintă aproximativ jumătate de metru).
43. -Imamul să stea în altă parte decât în mihrab.
44. -Să se rostească amin cu voce tare în timpul rugăciunii.
45. -Ceea ce se citește în poziția kîyam să se completeze la ruku'.
46. -Ceea ce se citește în ruku' să se completeze la kîyam.
47. -Să se stea pe un picior, fără ozr.

48. -Să se legene în timpul rugăciunii.

49. -Să omoare păduchi sau alte asemenea, care nu mușcă.

50. -Să miroasă ceva în timpul rugăciunii.

51. -Să împlinească rugăciunea cu capul descoperit. În pelerinaj, pelerinii îmbrăcați în ihram împlinesc rugăciunea cu capul descoperit.

52. -Să se împlinească rugăciunea cu brațele descoperite.

53. -Să împlinească rugăciunea cu picioarele goale. (Conform unei declarații, pentru femei este mekruh să împlinească rugăciunea în picioarele goale. Conform celei de-a doua declarații anulează rugăciunea.) În pagina 439 a cărții Ibni Abidin este relatat că este mekruh, când se intră într-o moschee, să se lase încălțăminte în spate.

În cartea Berika se relatează că este sunnet să îți așezi încălțăminte în partea stângă, nu în în față sau în dreapta.

În cartea Tergib-us-salat se declară că este mekruh să se recite rugi, printre care și unele rugi numite evrad, între rugăciunea obligatorie și rugăciunea tradițională finală.

FAPTE CARE ANULEAZĂ RUGĂCIUNEA: Conform orientării hanefi există aproximativ 55 de fapte care împlinite intenționat sau din neatenție anulează rugăciunea:

1. -Rostirea vorbelor lumești.

2. -Râsul atât cât să audă el însuși.

3. -Să faci ceva ce poate fi numit ”amel-i kesir”.

4. -Să neglijeze o obligație, fără oizr.

5. -Să neglijeze o obligație involuntar.

6. -Să plângă cu voce tare pentru ceva luresc.

7. -Să tușească, să-și curețe gâtul, fără oizr.

8. -Să mestece gumă de mestecat.

9. -Să se scarpine de trei ori în cadrul unui rukn, sau să-și ridice mâinile și să bată din palme.

10. -Să facă musafaha (a da mâna cu cineva).

11. -Să nu rostească tekbir-i iftitah atât de tare încât să se audă singur.

12. -Să nu recite atât de tare încât să nu se audă singur.

13. -Când este strigat de cineva să spună **La havle vela kuvvete illa billahil-aliyyil azîm** sau **Subhanallah, La ilahe illallah**. Rugăciunea nu va fi anulată dacă se spun cu intenția de a anunța că te afi în rugăciune. Cu toate acestea rugăciunea se va anula dacă intenția a fost de a-i răspunde acelei persoane.

14. -Să răspunzi la salut în mod voluntar.

15. -Să simți gustul a ceva dulce precum zahărul, pe care îl ai în gură și sucul acestuia să ți se ducă pe gât.

16. -În cazul în care se împlinește rugăciunea afară să deschidă gura și să îi intre în gât picături de ploaie sau gheață.

17. -Să tragi hăturile animalului de trei ori.

18. -Să ridice mâna de trei ori sau să omoare de trei ori, strivind, purice, păduche sau alte asemenea.

19. -Să rupă trei fire de păr în decursul unui rukn.

20. -Să rostească cuvinte monosilabice, precum uf, puf.

21. -Când își împlinește rugăciunea fiind călare, într-o manieră potrivită Islamului, să împingă de trei ori cu un picior, scărița.

22. -Să împingă scărița cu ambele picioare, o dată.

23. -Să stea în fața imamului, la împlinirea rugăciunii în grup.

24. -Să se deplaseze un rând, fără ovr.

25. -Să își pieptene părul și barba.

26. -Bărbatul și femeia să împlinească rugăciunea alături, în același rând, sub conducerea imamului, când imamul a exprimat intenția de a conduce rugăciunea pentru bărbați și femei. (Este permis dacă bărbatul și femeia nu se află în același rând, sau dacă sunt despărțiți printr-o perdea. Este interzis fetelor și femeilor să iasă afară pentru a merge la moschee, sau din alte motive, cu capul și brațele descoperite, pe scurt cu porțiunile corpului ce nu trebuie văzute, expuse.

Actele de adorare împlinite în acest mod nu vor fi recompensate, ba chiar sunt mari păcate.)

27. -Să ajuți alt imam aflat în dificultate, în timpul rugăciunii, decât imamul tău. (Spre exemplu dacă imamul ezită când recită versetele, să reciti în locul lui).

28. -Presupunând că o femeie stă pe un loc neocupat și începe rugăciunea, sub conducerea imamului, iar între timp vin alți bărbați și se formează alte rânduri, ce acoperă și locul unde este femeia, astfel încât aceasta este înconjurată de bărbați ce împlinesc aceeași rugăciune, rugăciunea celor trei bărbați ce se află în dreapta, stânga și în spatele femeii se anulează.

29. -Să îmbrățișeze copilul.

30. -Să mănânce sau să bea ceva.

31. -Să înghită un rest de mâncare, ce i-a rămas printre dinți, cât un bob de năut.

32. -Să își împreuneze ambele capete ale gulerului, să își scoată cu mâna acoperământul de pe cap, sau să îl scoată și să îl pună din nou.

33. -Să spună **Inna lillahi ve inna ileyhi rajiun**, când aude o nenorocire.

34. -Să spună **Elhamdulillah** când aude vești bune.

35. -Conform unei declarații să spună **Elhamdulillah** când strănută, în rugăciune.

36. -Să spună **Yerhamukellah**, când cineva strănută lângă el.

37. - Să spună **Yehdikumullah** când strănută altcineva.

38. -Bărbatul să sărute femeia ce face rugăciunea.

39. -Să se roage pentru ceva lumesc, precum aurul sau argintul, în timpul rugilor din cadrul rugăciunii.

40. -Să își întoarcă pieptul de la direcția de rugăciune. Există două moduri de a afla direcția de rugăciune. 1. - Cu ajutorul unghiului direcției de rugăciune. Pe hartă dacă se desenează o linie între Mecca și un anumit oraș, aceasta va fi linia direcției de rugăciune. Diferența

acesteia către sud este unghiul direcției de rugăciune și 2. - Cu ajutorul timpului, orei Qibla. Persoana care se va întoarce către soare la timpul indicat în calendar ca fiind timpul Qibla va fi întoarsă către direcția de rugăciune. Dacă o mașinărie a timpului este așezată cu fața către cer și indicatorul orar către soare, linia de mijloc a unghiului dintre indicatorul orar și ora 12 va indica sudul.

41. -Să ridice ambele picioare de pe sol, în prosternare.

42. -Să recite din Coran atât de greșit încât să i se schimbe sensul.

43. -Femeia să își alăpteze copilul.

44. -Să își schimbe locul la cererea cuiva.

45. -Să biciuiască animalul de trei ori.

46. -Să deschidă ușa închisă.

47. -Să scrie ceva până la trei litere.

48. -Să își îmbrace caftanul.

49. -Să își amintească rugăciunile restante, dacă sunt mai puține de șase.

50. -Să fie întors în altă direcție decât cea de rugăciune, în timpul rugăciunii obligatorii împlinite (cu un oZR) în tren, pe vapor, pe animal.

51. -Să fie o povară pe animal.

52. -Să devină apostat cu inima.

53. -Să devină impur sau pentru o femeie să înceapă menstruația.

54. -Imamul să treacă pe altcineva în locul său, crezând că și-a anulat abluțiunea.

55. -Să recite Coran cu modificări atât de mari în litere, încât să schimbe sensul cuvintelor. [Ibni Abidin ”rahime-hullahu teala” declară următoarele la începutul explicațiilor sale asupra tradițiilor rugăciunii, (Rugăciunea ce se împlinește urmând pe cineva care nu este în rugăciune nu este sahih. Este mekruh pentru imam și muezzin să ridice vocea mai mult decât este necesar pentru jema'at să îi audă. Când imamul și muezzinul vor spune tekbir-i iftitah pentru a începe rugăciunea vor trebui să își exprime și intenția de a începe rugăciunea.

Rugăciunea lor nu va fi sahih dacă își vor exprima intenția doar cu scopul de a fi auziți de jema'at. De asemenea nici rugăciunea celor ce îi urmează nu va fi sahih. Este mekruh și bid'at ca muezzinul să repete tekbir-urile rostite de imam, atât timp cât vocea sa este auzită de jema'at. Deși este mustehab să repete atunci când este nevoie, dacă va repeta ca și cum intonează o melodie, rugăciunea sa va fi anulată.) De aici reiese că folosirea difuzorului de către imam și muezzin pentru a-și face auzite vocile către jema'at anulează rugăciunile acestora, dar și pe ale imamului și muezzinului. Și este de asemenea o inovație urâtă. Actele bid'at sunt păcate mari. Este scris într-un articol din al doisprezecelea număr al publicației El-muallim, editată de savanții islamici indieni, din orașul Malappuram, din luna Rebiul-evvel 1406, decembrie 1985 că nu este sahih să se împlinească rugăciunea urmând un imam în timp ce conduce rugăciunea și a cărui imagine și voce apar pe televizor.]

Faptele care nu anulează rugăciunea: Dacă este un loc liber în rândul din față și treci acolo făcând un pas sau doi; dacă spune amin, fără ca aceasta să fie un răspuns la vorbele cuiva; dacă răspunde cuiva la salut făcând semn cu ochiul sau sprânceana; în cazul în care vine o persoană și întreabă câte rekat-uri s-au împlinit și îi arată acesteia folosindu-se de degete, rugăciunea nu se va anula.

Sensul lexical al cuvântului salat (rugăciune) este de milă a lui Allahu teala, rugă de iertare din partea îngerilor și rugă din partea dreptcredincioșilor. Sensul tehnic este de ef'al-i ma'lume și erkan-î mahsusa, în turcă se numește namaz kılmak, iar în română împlinirea rugăciunii. Ef'al-i ma'lume sunt acțiunile pe care le împlinim în afara rugăciunii, iar erkan-î mahsusa reprezintă acțiunile din cadrul rugăciunii, care sunt specifice doar rugăciunii.

Într-o zi Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" i-a spus bucuros lui hazreti Ali "keremallahu vejhehu ve radiyallahu anh", **"O, Ali! Trebuie să respecti obligațiile, necesitățile, tradițiile și faptele acceptate ale rugăciunii.** "Atunci unul dintre ensari a spus, "O,

Resulullah! Ali știe deja toate acestea. Spune-ne nouă despre virtuțile respectării obligațiilor, necesităților, tradițiilor și faptelor acceptate ale rugăciunii. Și noi să ne comportăm în consecință”. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a spus: **”O, voi, comunitatea mea și companionii mei! Rugăciunea este ceea ce îi face plăcere lui Allahu azîm-uş-şan. Ceea ce le face plăcere îngerilor. Este sunnah profeților. Este lumina divină a ma'rifet. Este cea mai bună faptă (practică islamică). Puterea trupului. Este belșugul rîzk-ului. Este lumina sufletului. Este primire rugii. Este mijlocire pentru îngerul morții. Este lumină în mormânt. Este răspuns pentru Munker și Nekir. Este baldachin deasupra voastră în Ziua de Apoi. Este perdea între voi și Iad. Vă va trece podul Sîrat, precum fulgerul. În Paradis vă va fi coroană pe cap. Este cheia porții Paradisului.”**

VIRTUȚILE ÎMPLINIRII RUGĂCIUNII ÎN GRUP

Dacă o persoană împlinește două unități de rugăciune în grup și alte douăzeci și șapte de unități de rugăciune individual, tot recompensa pentru cele două unități de rugăciune împlinite în grup va fi mai mare.

Într-o relatare se spune că dacă ar împlini o mie de unități de rugăciune individual și tot recompensa pentru cele două unități de rugăciune împlinite în grup va fi mai mare. Împlinirea rugăciunii în grup are multe virtuți. Dintre acestea menționăm câteva:

1. - Când dreptcredincioșii se adună ei vor nutri afecțiune unii față de alții.

2. -Ignoranții vor învăța de la cei învățați cunoștințele despre rugăciune.

3. -Dacă rugăciunea unora nu va fi acceptată și a altora va fi acceptată, datorită celor a căror rugăciune a fost acceptată și rugăciunea celorlalți va fi acceptată.

Într-un hadis se relatează: **O, ummah mea și companionii mei! Sunt două căi pentru voi: una este Coranul , iar cealaltă este tradiția (sunnat) mea. Cel ce va urma altă cale diferită de acestea nu face parte din comunitatea mea!** [Abdulgani Nablusi "rahime-hullahu teala" spune la pagina 99 a cărții Hadika, (Allahu teala a transmis o parte a Islamului prin Coran și o parte l-a transmis prin sunnah Trimisului Său "sallallahu aleyhi ve sellem". Sunnah Profetului constă în convingerile sale, în spusele, faptele sale, comportamentul său și în tăcerea sa față de spusele și faptele cuiva [care a fost interpretată ca acceptarea lui]). Acest hadis prezintă cea de-a doua sursă din Edille-i şer'iyye.]

IMAMAT ÎN RUGĂCIUNE (în jama'at)

De asemenea există patru tipuri de persoane care urmează imamul în rugăciune. Aceștia sunt cunoscuți sub numele de mudrik, muktedi, mesbuk și lahîk.

1. - Mudrik este persoana care rostește tekbir-i iftitah împreună cu imamul, adică începe rugăciunea în același timp cu imamul.

2. -Muktedi este persoana care nu ajunge la tekbir-i iftitah.

3. -Mesbuk este persoana care începe rugăciunea după ce imamul a împlinit unul sau două unități de rugăciune.

4. -Lahîk este persoana care a spus tekbir-i iftitah împreună cu imamul, dar ulterior i s-a anulat abluțiunea și a fost nevoit să și-o refacă, după care s-a alăturat din nou imamului, în rugăciune. Acesta va proceda ca și înainte în împlinirea rugăciunii, rostind doar tesbih pentru ruku' și sejde, fără a recita. Dacă nu a spus vreun cuvânt referitor la chestiuni lumești (în timp ce părăsește moscheea pentru a-și reînnoi

abluțiunea) se consideră la fel ca în cazul în care a evoluat întreaga rugăciune sub conducerea imamului. Însă trebuie să nu se fi depărtat foarte mult de moschee pentru abluțiune. Dacă merge prea departe, conform unor învățați islamici rugăciunea sa va deveni fasid.

Dacă o persoană care intră în moschee observă imamul la ruku' și se grăbește ca să ajungă la ruku' și rostește tekbir-i iftitah în timp ce se apleacă la ruku', nu se consideră că a urmat imamul în rugăciune.

Dacă în momentul când vine imamul este la ruku', iar el face intenția de a-l urma și spune tekbir-i iftitah complet, în picioare, după care se apleacă la ruku', unde va spune tesbih atît timp cît imamul este încă în poziția de ruku', se consideră că a urmat imamul în acel rekat. Însă dacă atunci când el se apleacă la ruku' imamul se ridică se consideră că nu a ajuns la acel rekat.

TA'DIL-I ERKAN ÎN RUGĂCIUNE

Conform imamului Eu Yusuf "rahime-hullahu teala" rugăciunea persoanei care neglijează tadil-i erkan voluntar în cinci locuri din rugăciune, se anulează. Conform tarafeyn (imamul a'zam Ebu Hanife și imamul Muhammed) rugăciunea nu este fasid. Însă din cauză că s-a neglijat voit un vajib va fi nevoie să se refacă rugăciunea. Dacă neglijența are loc din uitare va fi nevoie să se facă Sejde-i sehv.

26 de daune ce apar în urma neglijării tadil-i erkan:

1. -Este motiv de sărăcie.
2. -Învățații Zilei de Apoi îl vor urî.
3. -Va decădea din drepturi, astfel mărturia sa nemaifiind acceptată.
4. -Locul în care își împlinește rugăciunea va fi martor în Ziua de Apoi împotriva sa.

5. -Dacă o persoană observă că o alta își împlinește rugăciunea fără a respecta tadil-i erkan și nu-i atrage atenția, va deveni păcătoasă.

6. -Va fi necesar ca acea rugăciune să fie împlinită din nou.

7. -Va fi motiv pentru moarte în necredință.

8. -Va deveni hoțul rugăciunii sale.

9. -Rugăciunea împlinită astfel îți va fi aruncată în față, ca o zdreanță, în Ziua de Apoi.

10. -Va fi privat de mila lui Allahu teala.

11. -Va avea un comportament neadecvat în ruga către Alalhu teala.

12. - Va fi privat de multe recompense inerente în rugăciune.

13. -Va fi privat de multe recompense ce se oferă pentru alte acte de adorare.

14. -Va face să meriți Iadul.

15. -Va face ca și ignoranții care îl văd să neglijeze tadil-i erkan. De aceea împlinirea faptelor greșite de către oamenii de religie vor duce la o pedeapsă mai grea pentru ei.

16. -Se va opune imamului său.

17. -Va omite tradițiile din intikalat (tekbirurile rostite când se merge și se ridică de la ruku și sejde).

18. -Va suporta mânia lui Allahu teala.

19. -Îl va bucura pe diavol.

20. -Va fi departe de Paradis.

21. -Va fi apropiat de Iad

22. -Își va chinui propriul nefș.

23. -Își va murdări propriul nefș,

24. -Își va chinui îngerii pe care îi are în partea dreaptă și în partea stângă.

25. -Îl va întrista pe Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem”.

26. -Va aduce prejudicii tuturor ființelor. Căci din cauza păcatelor sale nu va ploua, recoltele nu vor fi bogate, va ploua în perioade nepotrivite, astfel că în loc de beneficii va aduce prejudicii.

RUGĂCIUNEA ÎN CĂLĂTORIE

În cartea Ni'met-i islam se relatează, (Este permis oriunde și oricând ca rugăciunile opționale să se poată împlini stând, chiar dacă persoana în cauză are puterea să le împlinească în picioare. Dacă face rugăciunea stând la ruku' se va apleca cu corpul. La prosternare va atinge solul cu capul. Totuși dacă împlinește rugăciunile opționale stând, fără a avea un oZR, va primi jumătate din recompensele care se oferă pentru rugăciunea împlinită în picioare. Cele cinci rugăciuni tradiționale zilnice și rugăciunea teravih sunt rugăciuni opționale. Este permis ca pe drum, adică în afara orașului, a localității să se împlinească rugăciunile opționale stând călare pe animal. Nu este obligatoriu să se întoarcă spre direcția de rugăciune și nici să facă ruku' și sejde. Va împlini rugăciunea prin intenție. Adică pentru ruku' își va apleca puțin corpul. Iar pentru sejde se va apleca un pic mai mult. Existența unei cantități mari de murdărie pe animalul pe care se va împlini rugăciunea, nu va împiedica rugăciunea. Este permis pentru persoana care obosește când împlinește rugăciunea opțională stând, să se sprijine de o altă persoană, baston sau perete. În schimb nu este permis pentru cel care merge singur. Rugăciunile obligatorii și vajib pot fi împlinite pe animal, în afara zonei urbane, doar în prezența unui oZR. OZR se consideră unul din următoarele cazuri: dacă coboară de pe animal există riscul ca tovarășii de drum să îl părăsească și să rămână singur, teama pentru viața sa, pentru bunurile sau animalul său, teama de hoți, pe jos să fie noroi și să nu poată să se urce înapoi pe animal. Dacă este posibil va împlini rugăciunea oprind și întorcând animalul către direcția de rugăciune. Dacă nu este posibil va împlini rugăciunea în direcția de

mers a animalului. Aceleași reguli se aplică în cazul unei unei cutii acoperite ce se așează pe animal cu scopul de a transporta persoane, numită mahmil. Dacă animalul este oprit și se așează un stâlp sub mahmil, se va considera ca masa, canapeaua și se vor aplica regulile împlinirii rugăciunii pe sol. Atunci se va împlini în picioare, îndreptat către Qibla.

Rugăciunea pe vapor se împlinește în modul pe care l-a învățat Jafer-i Tayyar de la Resulullah, cu ocazia călătoriei sale către Etiopia. Pe corabia aflată în mișcare se vor împlini și rugăciunile obligatorii și cele vajib, fără a fi nevoie de existența unui ozr. Rugăciunea poate fi împlinită în grup, pe navă. În cazul corabiei în mișcare nu este permisă împlinirea rugăciunii prin intenție ci se vor face ruku' și sejde. De asemenea trebuie să se întoarcă spre direcția de rugăciune. Când începe rugăciunea se va sta îndreptat către Qibla. În timp ce nava își schimbă direcția și persoana care face rugăciunea se va întoarce spre Qibla. Pe navă este obligatorie și curățarea murdăriei (nejaset). Conform orientării Hanefi este permisă și împlinirea rugăciunii obligatorii, stând, fără a avea un ozr.

Nava care este ancorată în larg, dacă se mișcă foarte puternic, se va proceda ca în cazul unei nave în mișcare. Dacă se mișcă ușor se va proceda ca în cazul navei ancorate la mal. În cazul navei ancorate la mal rugăciunile obligatorii nu vor fi împlinite stând. Dacă este posibil să se iasă pe uscat, nu este permisă nici împlinire în picioare, ci va trebui să se iasă pe uscat și să se împlinească rugăciunea. Dacă viața, bunurile sale se află în pericol sau există pericolul ca nava să se depărteze, se va împlini rugăciunea în picioare, pe navă. Aici ia sfârșit citatul nostru din Ni'met-i islam.

Ibni Abidin declară, (Rugăciunea împlinită într-un vehicul cu două roți ce nu poate sta în echilibru, fără a fi legat de un animal, atât în staționare, cât și în deplasare se vor aplica regulile care se aplică în rugăciunea împlinită pe un animal. Vehiculul cu patru roți în staționare

este precum serir (masă, canapea). Atunci când este în mișcare, rugăciunea obligatorie va fi efectuată ținând cont de aceleași ozi care au fost menționate anterior în cazul rugăciunii pe animal, vehiculul se va opri și se va împlini rugăciunea către Qibla. Dacă nu poate opri vehiculul va împlini rugăciunea ca în cazul navei aflate în mișcare.)

Dacă o persoană aflată într-o călătorie de lungă distanță (numită seferi) nu poate sta jos în mijlocul de transport sau nu se poate îndrepta către direcția de rugăciune, la coborâre va imita orientările șafi' sau maliki și va împlini două rugăciuni împreună. Pentru bolnavul ce poate sta jos nu este permis să îplinească rugăciunea stând pe scaun sau fotoliu și prin intenție. Rugăciunea în autobuz sau în avion se va împlini la fel ca în mașină. Persoana care hotărăște să plece în călătorie și intenționează să se deplaseze pe o distanță de trei zile, adică 18 fersah=54 de mile[$54 \times 0,48 \times 4 = 104$ kilometri]de la marginea orașului sau a satului, va deveni seferi imediat ce părăsește marginea localității. Ibni Abidin a afirmat că o milă reprezintă 4000 'zra, iar o 'zra este cât 24 de degete. [Un deget are 2 centimetri. În orientarea șafi' și în cea maliki, 16 fersah=48 mile= $48 \times 0,42 \times 4000 = 80$ kilometri.]

***Veniți să-mpliniți rugăciunea, să ștergem rugina din inimă,
Nu te poți apropia de allah dacă nu îplinești rugăciunea!***

***Unde se îplinește rugăciunea toate păcatele dispar,
Omul nu poate fi înțelept, dacă nu face rugăciunea!***

***În Coranul cel Sfânt Allah a lăudat rugăciunea,
A zis nu-i iubesc pe cei ce nu împlinesc rugăciunea!***

***Într-un hadis: Nu se văd semnele credinței la om,
Dacă nu îplinește rugăciunea!
Este păcat mare să nu-mplinești rugăciunea
Și nu va fi iertat cel care nu o va recupera!***

*Cel ce nu o ia în serios, va deveni necredincios,
Nu va putea fi musulman dacă nu-și împlinește rugăciunea!*

*Rugăciunea curăță inima, te ține departe de rău,
Nu poți fi fericit dacă nu faci rugăciunea!*

VIRTUȚILE TEKBIR-I IFTITAH

Când o persoană face tekbir-i iftitah împreună cu imamul păcatele sale cad precum cad frunzele bătute de vânt, din copaci, toamna.

Într-o zi pe când Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" împlinea rugăciunea, o persoană nu a ajuns la tekbir-i iftitah a rugăciunii de dimineață. Acea persoană a eliberat un sclav. Apoi a venit la trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" și l-a întrebat: "O, Resulullah! Eu nu am ajuns azi la tekbir-ul de început. Am eliberat un sclav. Am primit eu oare o recompensă egală cu cea pentru iftitah tekbiri?" Resulullah l-a întrebat pe hazrtei Ebu Bekr "radiyallahu anh": **"Ce spui cu privire la acest tekbir-i iftitah?"** Ebu Bekr-i Sîddîk a răpsuns: "O, Resulullah! Dacă aș avea 40 de cămile și toate patruzeci ar fi încărcate cu giuvaieruri, pe care le-aș oferi nevoiașilor, tot nu aș putea atinge recompensa pentru tekbir-i iftitah rostit împreună cu imamul". După aceea Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" l-a întrebat pe hazreti Omer "radiyallahu anh": **"O, Omer! Tu ce spui cu privire la tekbir-i iftitah?"**, iar acesta răpsunse: "O, Resulullah! Dacă aș avea cămile cât să umple distanța dintre mecca și Medina și toate ar fi încărcate cu giuvaieruri pe care le-aș oferi nevoiașilor, tot nu aș putea atinge recompensa tekbir-i iftitah împlinit cu imamul". Apoi Trimisul lui Allah l-a întrebat pe hazreti Osman: **"O, Osman tu ce spui în privința acestui tekbir-i iftitah?"**. Osman-î zin-nureyn "radiyallahu anh" răpsunse: "O, Resulullah! Dacă noaptea aș împlini

două rekat de rugăciune și la fiecare rekat aş recita Coranul în întregime și tot nu aş atinge recompensa oferită pentru tekbir-i iftitah spus împreună cu imamul. ” Apoi Trimisul lui Allah l-a întrebat pe hazreti Ali ”keremallahu vejheh”: **”O, Ali! Tu ce spui în privința acestui tekbir-i iftitah?”**, iar acesta a răspuns: ”O, Resulullah! Dacă toți necredincioșii dintre răsărit și apus m-ar ataca și Allahu teala mi-ar da putere să mă lupt cu ei și să îiucid, tot nu aş putea atinge recompensa tekbirului făcut împreună cu imamul”.

După care Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” spuse: **”O, voi comunitatea și companionii mei! Dacă cele șapte ceruri și cele straturi ale Pământului ar fi hârtie și toate apele cerneală, iar toți copacii ar fi creioane și toți îngerii ar fi scribi și ar scrie în continuu până în ziua de apoi nu ar putea termina de scris recompensa tekbir-i iftitah făcută împreună cu imamul. ”**

Și dacă te-ai întreba, ”Doar atâtia sunt îngerii creați de Allahu azîm-uș-šan?” , iată răspunsul: în noaptea Miraj,când Resulullah a fost înălțat la cer, îngerii înconjurau Raiul, Iadul și beyt-i ma'mur și plecau. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem l-a întrebat pe gebrail aleyhisselam: **”O, Gebrail, fratele meu! Îngerii care înconjoară beyt-i ma'mur nu se mai întorc. Unde se duc?”**. Gebrail aleyhisselam spuse: ”O, tu cel preiubit de Allah! De când am fost creat și până acum nu am văzut ca îngerii care vizitează beyt-i ma'mur să se mai întoarcă. Celor ce trec o dată pe aici nu le va mai veni rândul până în Ziua de Apoi. ”

Când o persoană rostește E'uzu Besmele în cadrul rugăciunii, Allahu teala îi oferă atâtea recompense cât numărul firelor de păr de pe corp (adică foarte multe). Când recită Fatiha, Allahu teala îi oferă recompensa unui pelerinaj acceptat. Și când se apleacă la ruku', Allahu teala îi oferă recompensa a multe mii de bani de aur oferiți ca milostenie, iar când rostește, conform tradiției, de trei ori tesbih, Allahu teala îi ofera recompensă ca și cum ar fi citit toate cele patru cărți divine

și cele 100 de suhuf. Când va spune **Semi'allahu limen hamideh**, Allahu teala îl va scălda pe robul său în izvorul milei Sale. Când robul se va prosterna, Allahu teala îi va oferi recompense cât numărul tuturor oamenilor și djinilor la un loc. Când va rosti de trei ori tesbih, în cadrul prosternării, Allahu teala îi va oferi foarte multe recompense, dar nu au fost menționate decât câteva:

Allahu teala îi va oferi recompense cât greutatea Arș-ului și Kursi împreună. Allahu teala îi va ierta păcatele. Cea de-a treia recompensă va fi când robul va muri, Mikail aleyhisselam va veni continuu, în mormântul său, până în Ziua de Apoi. Mikail aleyhisselam îl va lua pe rob pe aripa sa, va mijloci pentru el și îl va duce în cel mai înalt Paradis.

Când va sta în ka'de-i ahire Allahu teala îi va oferi recompensa musulmanilor nevoiași, dar răbdători (fukara-i sabirin).

Fukara-i sabirin vor intra în Paradis cu 500 de ani mai devreme decât agniyay-i şakirin (musulmanii bogați și recunoscători). Aceștia văzându-i pe fukara-i sabirin vor spune, "Ce bine ar fi fost dacă eram și noi dintre fukara-i sabirin, pe pământ!"

Vor veni îngerii cu întrebări în mormânt,

Vor întreba dacă ți-ai împlinit rugăciunea corect,

Ai crezut că moartea e o scăpare?

Pedeapsa e pregătită pentru tine, vor spune.

DESPRE JENNET-I ALIYYET **(Grădinile sublime ale Paradisului)**

Există opt porți și opt chei pentru cele opt Raiuri. Prima este credința musulmanilor care împlinesc cele cinci rugăciuni zilnice. Cea de-a doua este Besmele-i şerif. Iar celelalte șase se află în interiorul surei Fatiha. Cele opt Raiuri sunt:

1. -Dar-î jelal. 2. -Dar-î karar. 3. -Dar-î selam. 4. -Jennetul-huld.
5. -Jennetul-Me'va. 6. -Jennetul-Adn. 7. -Jennetul Firdevs. 8. -
Jennetul-Naim.

Dar-î jelal este din lumină albă.

Dar-î karar este din rubin roșu.

Dar-î selam este din hrisolit verde.

Jennetul-Huld este din coral.

Jennetul-Me'va este din argint.

Jennetul-Adn este din aur.

Jennetul-ul Firdevs este din aur și argint.

Jennetul-Naim este din rubin roșu.

Credincioșii ce vor intra în Rai vor rămâne veșnic acolo. Huriile ce se află în Rai nu au menstruație sau perioade de lăuzie și nici capricii sau obiceiuri rele. Orice mâncare sau băutură pe care și-o doresc, le va veni în față. Ele vor fi departe de probleme precum gătitul sau culesul. Deasupra capetelor lor vor zbura păsări. Dreptcredincioșii vor putea vedea acestea stând în palatele, casele lor. Dacă vor gândi despre ceva, de ai fi venit atât de aproape și în cealaltă lume, te-aș fi făcut friptură, acel lucru le va fi servit imediat fript, pe o farfurie de lumină, gata de a fi servit. Va strânge oasele deoparte și se va gândi, dacă era pasăre din nou și imediat în acel moment va deveni iar pasăre și va zbura.

Pământul Paradisului este din mosc, iar clădirile sunt făcute cu cărămizi din aur și argint.

Oamenii vor avea în Paradis puterea a 100 de bărbați, fiecare. Și fiecăruia i se vor da cel puțin șaptezeci de huri și două femei lumești. De asemenea în Paradis curg patru râuri. Acestea izvorăsc din același loc dar au cursuri diferite, iar gustul fiecăruia este diferit de celelalte. Unul dintre râuri este de apă pură, unul de lapte pur, unul de băutură a Raiului, iar cel de-al patrulea este de miere pură.

În Paradis există palate înalte. Când se apleacă dreptcredincioșii se urcă pe ele și acestea îi transportă unde vor. (Exemplul lumesc pentru acestea ar putea fi scările rulante sau avioanele).

În Rai există un copac, numit Tuba. Rădăcinile sale sunt sus, iar crengile și ramurile sale atârnă în jos. Exemplul pentru acest copac, în această lume ar fi soarele și luna.

De asemenea oamenii Paradisului vor simți gustul și plăcerea de a mânca și a bea, însă nu vor simți nevoile lumești, fiziologice de a urina sau defeca, ei fiind departe de astfel de nevoi umane și angoase.

Allahu teala le va spune robilor săi, în Paradis: ” **Robii Mei! Ce doriți mai mult, să vă dau? Bucurați-vă de plăcere și bunăstare!**” Iar robii vor spune: ”O, Doamne! Ne-ai eliberat din Iad și ne-ai adus în Paradis, ne-ai oferit atâtea hurii, gîlmani și vildan. Ne-ai mai oferit și atâtea binecuvântări ce nici cu mintea nu gîndești și ochii nu au văzut iar urechile nu au auzit. Ne e rușine să mai cerem și altceva. Atunci Rabbul-alemin le va zice: ”**Robii Mei! Mai este ceva ce trebuie să-Mi cereți!**”. Atunci robii vor spune: ”O, Doamne! Ne este jenă să mai cerem ceva și nici nu știm ce să cerem”. ”**Robii Mei! Ce obișnuiați să faceți când întâmpinați o problemă în lumea trecătoare?**” va spune Allahu teala. Iar robii vor răspunde: ”Apelam la învățați pentru a învăța despre acea problemă și apoi o rezolvam ca atare”. Allah subhanehu ve teala le va spune: ”**Tot astfel să procedați și acum, consultați-vă cu învățații! Și ceea ce vă vor spune, vă voi oferi.**” Învățații îi vor întreba: ”Ați uitat de Jemalullah? În lumea trecătoare spuneți că vă doriți ca în Paradis, Domnul nostru să ne arate frumusețea Sa. Iată, asta cereți acum.” Și ei își doreau același lucru, astfel că Allahu teala deși este aspațial, le va arăta frumusețea Sa perfectă. Oamenii vor rămâne mii de ani în admirație văzând frumusețea pură a lui Allahu teala.

De asemenea, oamenii vor sta palatele lor iar în fața ferestrelor din jur vor exista fructe. Când se vor gîndi să se întindă să rupă și să mănânce un fruct, acea creangă cu fructe îi va apărea în față, fără a fi

nevoie să se ridice și să o rupă. Nici nu va apuca să-i simtă bine gustul că pe creangă, în același loc va apărea alt fruct. Fructul va fi copt și gustos. Astfel Allahu teala va crea un altul proaspăt.

***Dacă ești înțelept, fă rugăciunea, căci este coroana fericirii.
Ar trebui să știi că este Miraj pentru dreptcredincios.***

RUGĂCIUNILE NEÎMPLINITE LA TIMP

(Rugăciunile de recuperare)

Rugăciunea împlinită la timp are foarte multe virtuți. Dintre acestea menționăm:

1. -Luminează chipul celui ce o împlinește.
2. -Îmbelșughează viața.
3. -Atrage acceptarea rugilor.
4. -Face ca persoana care împlinește să fie printre cei binecuvântați.
5. -Toți musulmanii vor nutri afecțiune față de el.

De asemenea neîmplinirea rugăciunii, adică împlinirea ei după timpul stabilit, fără a avea un ovr, aduce cincisprezece prejudicii. Dintre acestea cinci sunt în această lume, trei în momentul morții, trei în mormânt și patru la Arasat.

Cele cinci daune în această lume:

1. -Fața îi va fi lipsită de lumină divină.
2. -Viața îi va fi lipsită de belșug.
3. -Rugile sale nu vor fi primite.
4. -Ruga sa pentru un frate în credință nu va fi acceptată.
5. -Nu va primi recompensă pentru actele de adorare împlinite.

Cele trei daune din timpul agoniei morții:

1. -Va muri înfometat.
2. -Va muri însetat.

3. -Va muri într-un mod josnic. Oricât ar mânca sau oricâtă apă ar bea nu se va sătura.

Cele trei daune din mormânt:

1. -Mormântul îl va strânge și oasele sale vor intra unele în altele.

2. -Mormântul i se va umple de foc.

3. -Va fi atacat de un monstru (dragon), numit Akra'. Acesta va ține în mână un bici. Când va lovi din bici o dată va trimite acea persoană în străfundurile pământului. Va ieși și va fi lovit din nou. Astfel, va dura această pedeapsă până în Ziua de Apoi.

Cele patru daune de la Arasat:

1. -Judecata sa va fi grea.

2. -Va fi demn de mânia lui Allahu teala.

3. -Va merge în iad.

4. -Îi vor fi scrise pe frunte trei rânduri:

Primul rând: Acesta merită mânia lui Allahu teala.

Al doilea rând: Acesta a risipit dreptul lui Allahu teala.

Al treilea rând: Dacă ai risipit dreptul lui Allahu teala, azi ești lipsit de mila Sa.

Rugăciunea este stâlpul religiei. O persoană care își împlinește rugăciunea este o persoană care a înălțat stâlpulde rezistență al religiei sale. Astfel va avea un umbrar deasupra sa și va sta sub el în pace.

Conform declarației a trei dintre orientările religioase, există o fatwa în legătură cu persoana care a omis voluntar un timp de rugăciune și nu a recuperat-o ulterior, să fie ucisă. Conform orientării Hanefi nu trebuie ucisă. Însă se consideră că a comis un păcat grav. Astfel că va trebui întemnițat până va începe să împlinească rugăciunea. Cel ce nu împlinește rugăciunea, neacordându-i atenția cuvenită sau pentru că nu crede în faptul că aceasta este prima datorie a unui musulman, va deveni necredincios.

O persoană care nu a împlinit voluntar o rugăciune la timpul ei, dar pe care a recuperat-o ulterior va arde un Hukbe, adică 80 de ani, în

focul iadului. Pentru a fi absolvit de această pedeapsă trebuie să se roage pentru căința sa și să ceară iertare.

(O zi din lumea de apoi este cât o mie de ani ai acestei lumi. Astfel trebuie calculați anii lumii de apoi).

[Muhammed Emin ibni Abidin "rahmetullahi aleyh" afirmă în cartea sa Redd-ul-muhtar că în toate cărțile divine rugăciunea a fost poruncită. Se relatează că Adem aleyhisselam împlinea zilnic rugăciunea de după-amiază (ikindi, 'asr), Yakub aleyhisselam împlinea zilnic rugăciunea de seară (după asfințitul soarelui), iar Yunus aleyhisselam împlinea rugăciunea de noapte (yatsî, 'isha). Așa cum credința în obligațiile și interdicțiile lui Allahu teala este o condiție a credinței, tot astfel și credința în faptul că împlinirea rugăciunii este o datorie ce trebuie împlinită, este o condiție a credinței. Însă împlinirea rugăciunii nu este o condiție a credinței.

Este o obligație pentru fiecare musulman, bărbat sau femeie, ce au ajuns la pubertate și sunt raționali să împlinească rugăciunea de cinci ori pe zi, dacă nu sunt împiedicați de vreun ovr. Cele cinci rugăciuni zilnice au devenit obligatorii în noaptea Miraj. Într-un hadis ce este menționat în **Mukkadimet-us-salat, Tefsir-i Mazheri și Halebi-yi kebir** se relatează: **Gebrail aleyhisselam mi-a fost imam două zile la rând, lângă ușa Kaabei. Amândoi am împlinit rugăciunea de dimineață, când se iveau zorii, rugăciunea de amiază, când soarele părăsea meridianul, rugăciunea de după-amiază când umbra fiecărui obiect avea lungimea sa, rugăciunea de seară, după asfințit, [când marginea superioară a soarelui a dispărut] și rugăciunea de noapte când s-a întunecat. A doua zi am împlinit rugăciunea de dimineață când s-a luminat de ziuă, rugăciunea de amiază când umbra fiecărui obiect avea de două ori lungimea sa, rugăciunea de după-amiază imediat după aceea, rugăciunea de seară când am deschis postul, iar rugăciunea de noapte la o treime din noapte. După care mi-a spus o, Muhammed acestea sunt timpurile de rugăciune**

pentru tine și profeții trecuți. Comunitatea ta să împlinească fiecare rugăciune dintre cele cinci, între aceste timpuri când le-am împlinit noi. Împlinirea celor cinci rugăciuni zilnice a fost poruncită. Părinții trebuie să le poruncească copiilor să împlinească rugăciunea, începând cu vârsta de șapte ani, iar la vârsta de zece ani dacă nu împlinesc rugăciunea vor fi loviți ușor cu palma. Nu este permis ca un discipol, învățacel să fie lovit mai mult de trei ori și nici să fie lovit cu bățul. Aceeași bătaie va fi aplicată copilului și dacă nu ține post și pentru a preveni consumul de băuturi alcoolice. Cel ce neagă că rugăciunea este o obligație și este o datorie primară va deveni necredincios. Cel ce crede însă nu împlinește rugăciunea din lene, nu va deveni necredincios, însă va deveni fasîk. Acesta va fi închis până începe să împlinească rugăciunea. Nu va fi tratat cu compasiune sau toleranță. Dacă nu va începe să-și împlinească rugăciunea va fi ținut închis până moare. Există și savanți care declară că trebuie bătut până sângerează. Conform orientărilor șafi'i și maliki cel ce nu împlinește o rugăciune din lene nu va deveni necredincios, însă drept pedeapsă va fi ucis. Conform orientării hanbeli s-a declarat că va deveni necredincios și va fi ucis. Există savanți în cadrul orientării șafi'i care împărtășesc acest ijtihad. Dacă o persoană împlinește rugăciunea în comunitate, la timp, se înțelege că este musulman. Deoarece în celelalte religii rugăciunea se împline individual, nu în comunitate. De asemenea împlineau și pelerinajul. Deoarece rugăciunea este un act de adorare ce se împlinește cu trupul, un credincios nu poate efectua rugăciunea în numele altui credincios. Dania, fiind un act de adorare ce se împlinește doar cu bunurile, o persoană, fără oZR, poate oferi dania în locul altei persoane, cu bunurile și la cererea acesteia. Pelerinajul, fiind un act de adorare ce se împlinește atât fizic cât și cu bunurile poate fi împlinit de o persoană fără oZR, în numele altei persoane la cererea acesteia și cu bunurile sale. O persoană foarte în vârstă care nu va mai putea ține post până moare, va putea plăti persoanelor nevoiașe fidyе, pentru fiecare zi

de post pe care nu o poate ține. Nu este permis să se plătească fidyе în cazul rugăciunii. Persoana care nu poate împlini rugăciunea își exprima ultima dorință ca după moartea sa să i se plătească din bunurile sale fidyе pentru datoriile sale de rugăciune. Dacă bunurile sale nu vor fi de ajuns pentru a plăti fidyе, este permis să se facă transferul (devr). Este vajib să se facă iskat pentru post.

Vara, în țările nordice, în locuri unde zorii zilei se ivesc înainte de a se întunece și astfel timpul pentru rugăciunile de dimineață și noapte nu începe, conform orientării hanefi, nu este nevoie să se îplinească aceste rugăciuni. Conform ijtiihadului imamului Șafi'i aceste rugăciuni trebuie împlinite. Însă conform majorității savanților islamici nu este obligatoriu pentru cei aflați în aceste zone să îplinească rugăciunile de dimineață și noapte. Însă această regulă nu se aplică și în cazul postului. Dacă luna nouă este observată într-o țară, atunci luna Ramazan începe în fiecare țară.

Dacă în timp ce se efectuează o obligație sau în timp ce se evită o inetrdicție apare un haraj, se va imita un alt mezheb în care nu există acest haraj. Haraj înseamnă să îplinești o faptă cu dificultate sau să te afli în incapacitatea de a putea împlini acea faptă. Dacă nu există un alt mezheb în care să nu existe haraj, iar cauza dificultății există datorită unui zaruret, va fi absolvit de împlinirea acelei obligații sau evitarea interdicției. Dacă nu există un zaruret trebuie să se încerce eliminarea acelu haraj.

Persoana care întârzie la rugăciunea de dimineață, pentru a nu pierde rugăciunea împlinită în grup, va omite împlinirea rugăciunii tradiționale. Este necesară omiterea rugăciunii tradiționale de dimineață pentru a nu pierde timpul rugăciunii de dimineață. Dacă poate ajunge la rugăciunea în grup, va împlini rugăciunea tradițională în afara moscheii sau în spatele unuia dintre piloni (în interiorul moscheii). Dacă nu există un loc convenabil va omite rugăciunea

tradițională și nu va împlini rugăciunea lângă jema'at. Deoarece este permisă omiterea tradiției pentru a nu face o faptă ce este mekruh.

Rugăciunile obligatorii ce nu pot fi împlinite datorită unui oZR poartă numele de fevait și reprezintă rugăciunile obligatorii pierdute.

Rugăciunile neîmplinite din lene, fără a fi condiționat de un oZR, se numesc metrukat. Savanții în fikh au numit rugăciunile neîmplinite (kaza) faite, nu rugăciuni care au fost omise prin neglijență. Deoarece este un păcat grav să nu efectuezi rugăciunea la timpul ei, fără oZR. Acest păcat nu va fi iertat doar prin recuperare. Trebuie de asemenea să ne căim sau să împlinim hajj-î mebrur (pelerinajul împlinit conform tuturor condițiilor și cu sinceritate). Când se recuperează rugăciunea se va ierta doar păcatul neîmplinirii rugăciunii. Căința ce se cere fără recuperarea rugăciunii nu este valabilă. Deoarece condiția căinței este încetarea împlinirii păcatului respectiv.

Există cinci motive bune (oZR) pentru a nu împlini rugăciunea la timpul ei: imposibilitatea împlinirii rugăciunii în confruntarea cu un inamic chiar și stând în altă direcție decât direcția de rugăciune sau stând pe animal; dacă persoana aflată într-o călătorie se află în pericolul de a fi prins de hoți, tâlhari sau animale de pradă; în cazul în care mama sau copilul sunt în pericol de moarte, moașa poate întârzia rugăciunea. Cel de-al patrulea oZR este uitarea și al cincilea somnul. Conform orientării Hanefi să reușești să rostești tekbir-i iftitah înainte de ieșirea timpului de rugăciune și conform orientării Șafi'i împlinirea unui rekat înainte de sfârșitul timpului de rugăciune reprezintă eda (îndeplinire, plătirea datoriei).

Este obligatorie recuperarea rugăciunilor obligatorii și necesitate recuperarea rugăciunilor vajib. Dacă se recuperează rugăciunile tradiționale va primi recompensă pentru fapte sunnet. Este necesar să se respecte ordinea când se împlinesc și când se recuperează rugăciunile obligatorii. Însă această regulă nu se aplică atunci când timpul este restrâns. Adică nu se va amâna rugăciunea obligatorie a aceluia timp

pentru a recupera altă rugăciune. Dacă uită că are rugăciuni pe care le-a omis sau le-a pierdut (fevait) sau dacă numărul acestora este de șase regula menționată mai sus nu va fi aplicată. Dacă numărul rugăciunilor făita scade la mai puțin de șase regula celor cinci rugăciuni nu va reveni. Deși rugăciunile obligatorii împlinite nerespectând tertib (regula celor cinci rugăciuni zilnice) vor deveni fasid, în cazul în care numărul lor devine șase, toate vor deveni sahih, când ia sfârșit timpul celei de-a cincea rugăciuni. Spre exemplu să presupunem că o persoană a omis rugăciunea de dimineață; dar împlinește rugăciunile de amiază, după-amiază, seară, noapte și vitr, chiar dacă și-a adus aminte, deși nici o rugăciune nu va fi sahih, la răsăritul soarelui toate vor deveni sahih.

Rugăciunile făita trebuie recuperate repede. Este permisă amânarea recuperării lor doar cât să câștige mijloacele de subzistență pentru familia sa și cât să poată împlini cele cinci rugăciuni tradiționale zilnice și rugăciunea duha, rugăciunile tesbih și tehiyyet-ul-mesjid. În cadrul secțiunii despre tradițiile abluțiunii, Ibni Abidin declară, (Permis, admis înseamnă că nu este interzis. O faptă tenzihen mekruh este de asemenea permisă.) Prin urmare nu este necesar să nu faci lucruri considerate admise și rugăciunile ce trebuie recuperate nu trebuie amânate pentru efectuarea rugăciunilor tradiționale. Nu trebuie să se grăbească neapărat pentru recuperarea postului lunii Ramazan.

Musulmanul aflat într-o țară non-musulmană care a omis rugăciunile, postul și dania despre care nu avea cunoștință că sunt obligatorii, nu este nevoit să le recupereze. Însă în cazul musulmanilor din țările islamice nu este un oZR necunoașterea obligațiilor și interdicțiilor. Apostatul care revine în credință nu va recupera rugăciunile pe care nu le-a împlinit în perioada de apostazie. Deoarece Islamul nu se adresează necredincioșilor. Dacă un sabi (copil ce se află sub vârsta pubertății și deci nu este responsabil pentru poruncile Islamului) împlinește rugăciunea de noapte după care merge la culcare și în timpul nopții are o ejaculare nocturnă și se trezește dimineața după ivirea

zorilor, va trebui să recupereze rugăciunea de noapte. Deoarece rugăciunea împlinită de el era opțională, iar în timpul somnului a devenit obligatorie. Dacă există rugăciuni neîmplinite în timpul cât a fost sănătos este permisă recuperarea lor în timpul bolii, efectuândteyemmum și împlinirea prin intenție. Rugăciunea neîmplinită de patru rekat dacă se va recupera în timpul călătoriei va fi tot de patru rekat. Rugăciunea obligatorie de amiază de două unități neîmplinită în timpul călătoriei va fi recuperată tot ca două unități, chiar dacă se află în localitatea de reședință. Când se împlinește rugăciunea obligatorie de amiază se va menționa că este rugăciunea obligatorie de amiază a zilei în curs, sau doar că este rugăciunea obligatorie de amiază. Dacă numărul rugăciunilor făcute este mai mare de una se va face intenția de a efectua prima rugăciune obligatorie de amiază care nu a fost împlinită sau ultima rugăciune obligatorie neîmplinită. Însă când se recuperează câteva zile din luna ramazan nu este nevoie să se țină cont de ordinea zilelor.

Recuperarea rugăciunilor metruk trebuie efectuată fără ca altcineva să cunoască acest lucru. Deoarece este păcat să nu împlinești rugăciunea la timpul ei. Iar dezvăluirea păcatului împlinit este un păcat separat. De asemenea dezvăluirea ziua a păcatului împlinit noaptea, pe ascuns este tot păcat. Aici încheiem traducerea din Ibni Abidin.

Se observă de aici că rugăciunile făcute trebuie recuperate cât mai repede posibil, conform orientării Hanefi. Aceeași regulă este valabilă și pentru orientarea Șafi'i. Șemsuddin Muhammed Remli "rahmetullahi aleyh", unul dintre savanții Șafi'i afirmă în fatwa sa, (Nu este un păcat ca persoana care are rugăciuni neîmplinite, având un oZR, să împlinească în Ramazan rugăciunile teravih și să recupereze rugăciunile neîmplinite după luna Ramazan. Însă este păcat ca persoana care nu a împlinit rugăciunile fără a avea un oZR să procedeze astfel. Deoarece rugăciunile neglijate trebuie recuperate cât mai repede posibil.) Savanții orientării Șafi'i explică în mod clar că este un păcat să efectuezi mai rugăciunile

tradiționale, cum ar fi cele teravîh, înainte rugăciunilor neîmplinite fără a avea un oîr. Aceeași regulă se aplică și în cazul orientării Hanefi. În orientarea Hanefi faptul că se afirmă că este permis să amâni recuperarea rugăciunilor neîmplinite avînd un oîr cît să împlinești rugăciunile tradiționale ne arată că este mai bine să nu se întîrzie recuperarea lor. Deoarece în Islam jaiz, permis înseamnă ceva ce nu este interzis. Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" explică afirmația că este admisă risipa apei care curge, ca fiind tenzihen mekruh. Recuperarea rugăciunilor ce au fost omise, avînd un oîr trebuie să se facă cît mai curînd, iar rugăciunile omise fără a avea un oîr trebuie împlinite în locul rugăciunilor tradiționale. Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" afirmă, (Este tradiție cu obligativitate continuă-sunnet-i muekkede-să se spele un membru de trei ori în timpul abluțiunii. Nu este mekruh să se omită această tradiție din cauza unui oîr, cum ar fi apa rece, sau apa care este costisitoare, ori nevoia de apă). Pentru a trece peste situația păcătoasă gravă de a omite rugăciunea, trebuie să recuperăm rugăciunile omise cît mai curînd și să le recuperăm în locul celor cinci rugăciuni tradiționale zilnice, cu excepția rugăciunii de dimineață. Ulterior, în cadrul capitolului despre importanța rugăciunii va fi menționată metoda de recuperare a rugăciunilor omise, în locul rugăciunilor tradiționale.]

ISKAT PENTRU RUGĂCIUNILE DECEDATULUI

[Iskat pentru rugăciune înseamnă să se elibereze persoana decedată de datoriile sale de rugăciune. Pentru aceasta se va oferi o răscumpărare pentru rugăciunile sale. Pentru a se putea da această răscumpărare este necesar ca persoana să menționeze această dorință ca ultimă dorință și să transmită o moștenire destul de mare pentru a finanța răscumpărarea. Adică o treime din bunurile lăsate ca moștenire să nu fie mai mică decît suma necesară pentru răscumpărare. Aceasta

va fi plătită de veli-ul decedatului, care va fi persoana desemnată de acesta prin testament sau unul dintre moștenitori. În Islam există patru tipuri de veli: cel al decedatului, al orfanului, cel pentru femeia ce urmează să se căsătorească și cel pentru un sclav sau jariye. Cel din urmă poartă numele de **mevla**. În afara acestora, Allahu teala are și El veli proprii, care poartă numele de **evliya**. Ei sunt oameni pe care Allahu teala îi iubește foarte mult. Pentru a atinge această afecțiune, toate faptele, vorbele și comportamentul lor trebuie să fie conforme cu învățăturile lui Muhammed aleyhisselam. Acestea pot fi învățate cu ușurință de la savanții adevărați. Iar cei care nu găsesc un savant adevărat pot apela la cărțile scrise de savanții ehl-i sunnet. Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" declară, (Persoana care are rugăciuni făcute, adică rugăciuni care au fost omise cu un ozer, dacă va cere (ca ultimă dorință) să se plătească răscumpărare pentru acestea, se va plăti pentru fiecare farz și vajib jumătate de sa' [2,1 litri], adică 520 dirhem [1750 grame] grâu sau făină, din o treime din bunurile lăsate și se vor da nevoiașilor. Răscumpărarea se poate da și unei singure persoane nevoiaș. Este mai bine să se ofere valoarea sa [în aur sau argint]. Dacă persoana decedată nu a lăsat bunuri deloc din care să se poată face răscumpărarea sau procentul de o treime din bunurile lăsate nu acoperă răscumpărarea necesară, sau nu a cerut prin testament răscumpărarea, iar cel delegat ca veli va efectua răscumpărarea rugăciunilor donând o sumă mică de bani și deoarece suma necesară pentru fiecare zi este $1750 \times 6 = 10500$ grame, adică 10,5 kilograme, va împrumuta suma necesară pentru un an, 3780 kilograme de grâu [sau valoarea a 10 kilograme de grâu este de 1 gram de aur, ar fi necesare 52,5 sau din prudență 60 de bani de aur, ori 432 grame de aur, greutatea acestor bani de aur, în brățări, inele sau alte bijuterii]. Considerând, de asemenea, că rugăciunile efectuate de către decedat ar fi prezentat greșeli se vor scade anii copilăriei, 12 pentru bărbați și 9 pentru femei și astfel va rezulta numărul de ani în care decedatul a fost responsabil de împlinirea rugăciunilor sale.

Deoarece în orientarea Hanefi numărul de rugăciuni de care este responsabil este șase va împrumuta 3780 de grame de grâu, cantitatea necesară pentru răscumpărarea rugăciunilor dintr-un an solar, sau mai bine valoarea acestei cantități în aur, care este 60 de monezi de aur. După care va oferi această sumă unui musulman nevoiaș cu intenția de răscumpărare a rugăciunilor. Persoana nevoiașă trebuie să fie rațional, pioasă, să fi ajuns la pubertate și să fie bărbat. Acesta va lua aurul menționând că a acceptat, după care îi va dăruia înapoi moștenitorului. Acesta preia cadoul și îl oferă iar lui sau altei persoane nevoiașe. Aceasta se va repeta de atâtea ori cât numărul anilor decedatului în care a fost responsabil de rugăciune. Dacă cantitatea aurului împrumutat este mai mare decât numărul de cicluri ce trebuie efectuate se va schimba într-un raport invers. Dacă cel responsabil cu răscumpărarea nu are monezi de aur poate împrumuta de la o femeie brățări, inele sau alte bijuterii din aur. Din acestea se vor cântări $7,2 \times$ fiecare an în care nu s-a împlinit rugăciunea și se vor pune într-o batistă, astfel încât aceasta va conține atâtea monede de aur cât numărul anilor în care decedatul nu a împlinit rugăciunea. Acest număr se va înmulți cu 60, iar produsul se va împărți la numărul de persoane nevoiașe, va rezulta numărul de devr ce trebuie efectuate. Dacă cantitatea de aur este mică se va cântări jumătatea cantității din primul caz. Atunci numărul devr (transfer) va fi de două ori mai mare decât în primul caz. În cazul unui bărbat de 60 de ani se vor da unui nevoiaș $60 \times 48 \times 7,2 = 20376$ grame de aur. Deoarece răscumpărarea pentru un an de rugăciune este de 60 de monezi de aur. Se vor efectua 30 de transferuri cu 7 săraci și 100 de grame de aur. Sau se vor efectua 43 de transferuri cu 7 nevoiași și 70 de grame de aur. Când transferurile iau sfârșit ultimul nevoiaș va oferi cadou aurul pe care l-a primit responsabilului cu răscumpărarea, iar acesta își va plăti împrumutul. După care va efectua transferurile pentru post, sacrificarea animalului și jurământ. Însă pentru răscumpărarea jurămintelor trebuie să se ofere unui număr de cel puțin zece nevoiași

și nu se poate oferi unui nevoiaș mai mult de jumătate de sa' pe zi. Cu toate că în cazul răscumpărării rugăciunii se poate oferi unui nevoiaș zilnic, ba chiar o dată, răscumpărare pentru mai multe rugăciuni. Iskat-ul pentru danie nu poate fi efectuat dacă persoana decedată nu a cerut asta prin testament. Deoarece această prevedere nu se aplică în cazul postului este bine ca veli să efectueze transferul și în cazul daniei, prin doanrea din bunurile sale. După efectuarea tuturor transferurilor, moștenitorul va dăruia nevoiașilor o sumă de bani.

Dacă procentul de o treime din moștenirea lăsată nu acoperă suma necesară pentru toate răscumpărările, veli nu are voie să efectueze răscumpărarea cu mai mult de o treime din moștenire, fără acordul moștenitorilor. Dacă procentul de o treime este suficient pentru plata răscumpărărilor și decedatul are datorii, plata acestora are prioritate față de răscumpărare, chiar dacă creditorul oferă pentru iskat. Nu este permis ca după ce și-a primit datoria să ofere acea sumă pentru răscumpărare. Deoarece răscumpărarea se poate face doar cu bunurile donate de moștenitor. Dacă persoana decedată a cerut să se efectueze răscumpărarea rugăciunilor pentru întreaga sa viață, dar nu se cunoaște durata acesteia, testamentul său cu privire la răscumpărare va deveni nul. Însă dacă o treime din bunuri este mai mică decât suma estimată pentru răscumpărarea rugăciunilor pentru întreaga viață, el ar fi cerut ca toată acea treime să fie dată, caz în care cererea sa testamentară a fost făcută pentru o anumită sumă, de aceea această parte a testamentului său va fi valabilă.

Chiar dacă defunctul a cerut prin testament să se efectueze răscumpărarea, nu este vajib pentru executor (veli) să doneze din bunurile sale pentru a acoperi răscumpărarea. Este însă vajib ca persoana decedată să lase o moștenire a cărei treime să fie suficientă pentru acoperirea răscumpărării și să ceară efectuarea acesteia. Dacă va cere prin testament ca răscumpărarea să se facă cu o parte din treime, iar ceea ce rămâne să fie donat moștenitorilor sau altor oameni, el va

încălca un vajib, iar acest lucru va fi un păcat. De aceea nu este sahih să poruncească ca o parte a acelei treimi din moștenire să fie folosită pentru transfer (devr) și cu ceea ce rămâne să se efectueze hatim ale Coranului și hatm-i tehlil. Mai mult de atât nu este permis să se citească Kuran-i kerim contra cost. Vor intra în păcat atât cel care percepe taxa cât și cel care oferă banii. Deși unii învățați au declarat că este permis să se predea coranul contra cost, nimeni nu a declarat că este permis să fie citit contra cost.

Dacă o persoană decedată a declarat prin testament că îl deleagă pe moștenitorul său să îi recupereze rugăciunile, nu este sahih ca acesta să împlinească rugăciunile în locul lui. Totuși este sahih să se dăruiască recompensele primite în urma împlinirii rugăciunilor și postului pentru persoana decedată. Nu este permis pentru bolnavul aflat pe patul de moarte să plătească fidy (răscumpărare) pentru propriile rugăciuni. Aici se încheie traducerea din Ibni Abidin.

Ahmed Tahtavi "rahmetullahi aleyh" declară în adnotările sale la cartea Merak-îl-felah că a fost transmis prin nass (versete și hadisuri explicate clar) că posturile care nu au putut fi ținute vor fi răscumpărate oferindu-se fidy. Rugăciunea fiind mai importantă decât postul, savanții islamici au declarat în unanimitate că se aplică aceeași regulă și în cazul rugăciunii. Declarația precum că răscumpărarea rugăciunii nu există, nu are un fundament, venită din partea unui om de religie nu face decât să arate ignoranța acestuia. Prin această declarație contrazice un consens al învățaților islamici.

Dacă o persoană bolnavă, invalidă nu poate împlini rugăciunea nici prin intenție, nu este nevoie să poruncească în testamentul său răscumpărarea acestora, chiar dacă sunt mai puține de cinci timpuri.

De asemenea, în cazul în care o persoană care nu poate să postească fiind seferi (călător într-o călătorie de lungă distanță) sau bolnav și nu poate găsi un loc în care să se stabilească sau o perioadă de sănătate destul de lungă cât să recupereze rugăciunile restante, nu va

include în testament cerința de răscumpărare a acestora. De asemenea se vor include în testament și răscumpărarea pentru sadaka-i fitr, mijloacele de subzistență pentru soție, infracțiunile comise în timpul cât a fost în ihram în timpul pelerinajului, milostenia adak. Este permis inshaallah ca moștenitorul sau oricine altcineva să doneze din bunurile sale pentru persoana decedată care nu a declarat aceasta în testament. Dacă o persoană decedată a cerut în testamentul său să se efectueze pelerinajul în numele său, persoana delegată va porni în pelerinaj din orașul defunctului sau dintr-un loc pe care îl acoperă o treime din moștenirea lăsată; cel ce donează însă va putea pleca în pelerinaj de unde dorește. Nu este sahih pentru nici o persoană să postească sau să efectueze rugăciuni în numele unui decedat contra cost, sau gratuit. Hadisul privind această problemă este mensuh (tip de hadis care au fost relatate iar ulterior au fost abrogate). Prin milosteniile oferite pentru răscumpărare, Allahu teala va ierta datoriile defunctului referitoare la actele de adorare. În cartea şafi'i intitulată Envar se relatează, (Nu este vajib să se ofere fidyе pentru rugăciunile neîmplinite de către defunct. Dacă se oferă nu se consideră iskat). Maliki și şafi'i îi imită pe hanefi în această chestiune și efectuează devr (transfer).

În cazul în care valoarea poruncită de către defunct nu este suficientă pentru keffaret sau dacă o treime din proprietatea lăsată nu este suficientă, ori dacă a murit fără a porunci prin testament răscumpărarea, transferul va fi efectuat astfel încât iskat pentru toate datoriile să poată fi realizat din mica sumă donată de cineva. Suma se va oferi unei persoane nevoiașе cu intenția de iskat. Persoana nevoiașă va accepta dupăcare va oferi cadou delegatului (veli) sau unei alte persoane nevoiașе. Important este să țină acea sumă în mână. După care spunând că acea sumă este pentru iskat-ul datoriilor defunctului, o va dona altui nevoiaș. Aici ia sfârșit traducerea din Tahtavi.

CU PRIVIRE LA ZIUA DE VINERI

Există șapte condiții ca rugăciunea de vineri să fie sahih:

1. -Locul unde are loc rugăciunea de Vineri să fie destul de mare încât să poată fi numit oraș.

2. -Să se citească hutbe (un discurs dictat).

3. -Hutbe să fie citită înaintea rugăciunii.

4. -Să fie prezent imamul sau un locțiitor pentru șeful statului.

5. -Să se împlinească în timpul destinat rugăciunii de amiază.

6. -Să existe jema'at. Conform imamului azam și imamului Muhammed "rahime-humullahu teala" în afara imamului, care trebuie să fie ajuns la pubertate, să aibă discernământ și să fie bărbat, trebuie să mai fie trei bărbați, iar conform imamului Ebu Yusuf "rahime-hullahu teala" trebuie să fie încă doi bărbați, în afara imamului. Declarația imamului azam și cea a imamului Muhammed este cea acceptată.

7. -Să existe libertatea ca toată lumea să poată veni la rugăciune.

În cartea de fatwa intitulată Hindiyye se precizează următoarele, (Este farz-î ayn pentru bărbații liberi, sănătoși și care nu sunt seferi (nu se află într-o călătorie de lungă distanță) să împlinească rugăciunea de Vineri. Împlinirea rugăciunii de Vineri nu este obligatorie pentru persoana aflată în călătorie, pentru cel bolnav și pentru femei. De asemenea nu este obligatoriu nici pentru bărbații care nu pot ieși din cauza unei ploi torențiale puternice sau de teama persecuțiilor oficialilor guvernamentali. Superiorii, comandanții sau angajatorii nu pot împiedica oamenii de la rugăciunea de Vineri. Le pot opri din salariu suma pentru acea perioadă de timp. S-a afirmat că în cazul în care imamul care conduce rugăciunea de Vineri este fasîk și nu poți împiedica acest lucru, va fi urmat în rugăciune mai degrabă decât să nu se împlinească rugăciunea de Vineri. La alte rugăciuni trebuie să mergeți la o moschee în care un imam salih conduce rugăciunea în grup,

în loc să urmați un imam fasîk. Este mekruh pentru femei să meargă la moschee să împlinescă orice rugăciune cu jema'at.)

Dacă o persoană ajunge imamul în rugăciune la ruku' celui de-al doilea rekat al rugăciunii de Vineri, el va împlini rugăciunea de amiază, conform imamului Muhammed "rahime-hullahu teala". Conform imamului azam și imamului Ebu yusuf "rahime-humallahu teala", chiar dacă ajunge imamul în poziția de ședere, teșehhud, va împlini rugăciunea de Vineri. Și dacă o persoană împlinește rugăciuni voluntare în timpul când imamul citește hutbe, nu va împlini mai mult de două unități. Și dacă este rugăciunea tradițională de Vineri, va împlini două unități după care va da selam, sau o va împlini întreagă, patru unități? Nu există un consens în ceea ce privește această chestiune. Este esențial cu toate acestea să împlinescă toate cele patru unități.

Necesitățile rugăciunii de Vineri sunt cinci:

1. -Să se oprească orice activitate la momentul chemării la rugăciune.
2. -Să se meargă la moschee într-un mod numit sa'y (ca mersul între Safa și Merve în pelerinaj).
3. -Să nu se împlinescă rugăciuni voluntare când imamul citește hutbe.
4. -Să nu se vorbească vorbe lumești.
5. -Să fie tăcut.

Există șase fapte mustehab ale rugăciunii de Vineri:

1. -Rayiha-i tayyibe (ceea ce înseamnă să te parfumezi).
2. -Să se folosească misvak.
3. -Haine curate.
4. -Tekbir, [ceea ce înseamnă să mergi la moschee devreme. În anii fericirii, Eshab-î kiram "radiyallahu teala anhum ejmain" nu se risipeau după rugăciunea de dimineață ci părăseau moscheea abia după

rugăciunea de Vineri. Primul sunnet care a fost neglijat de către comunitatea Profetului a fost acesta, tekbir].

5. -Să se facă gusl.

6. -Să se recite salevat (rugi de binecuvântare asupra Profetului "sallallahu aleyhi ve sellem").

Faptele mekruh ale rugăciunii de Vineri:

1. -Să se dea selam când imamul citește hutbe.

2. -Să se recite Coran.

3. -Să-i spui Yerhamukellah, unei persoane care strănută.

4. -Să mănânci și să bei.

5. -Să împlinești orice faptă care este mekruh. [Este mekruh și ca imamul să lungească predica, hutbe.]

După ce se va recita primul ezan al rugăciunii de Vineri, în minaret, imamul va împlini prima rugăciune tradițională a rugăciunii de vineri, lângă minber. Apoi va trece în fața minberului, unde va rosti o rugă scurtă, în picioare, îndreptat către direcția de rugăciune, după care va urca în minber și îndreptat către jema'at va asculta cel de-al doilea ezan. Apoi stând în picioare va începe hutbe.

[Vehabiții nu aparțin orientării Ehl-i sunnet. Ei nu aparțin nici unui mezheb. Ei sunt numiți Vehabi sau Nejdi. Această sectă a fost înființată de englezi, prin intermediul lui Abdulvehhab bin Muhammed, un om de religie ignorant și josnic, din Nejd. În cărțile lor îi numesc pe musulmanii ce nu sunt vehabi, necredincioși și mușrik. De asemenea scriu că este permis să-i ucizi pe non-musulmani, să profiți de femeile și fetele lor și să îți însușești bunurile lor ca pradă de război. Mituiesc prin sume mari de bani oamenii de religie ignoranți și fără mezheb, pe care îi modelează ca vehabi și îi trimit în centrele lor, deschise în toată lumea, numite Rabîta-tul'alem-il-islami. Aceștia răspândesc peste tot în lume publicațiile lor anti-islamice, ca fiind fatwa ale uniunii mondiale a savanților islamici. Le oferă în fiecare an gratis, pelerinilor în timpul sezonului de pelerinaj. Într-una din aceste publicații scrie,

(Este farz pentru femei să împlinească rugăciunea de Vineri). Trimit cu forța femeile și fetele la rugăciunea de Vineri, pe care o împlinesc în grupuri mixte de bărbați și femei. Într-un alt text vehabit se declară, (Hutbe pentru rugăciunea de vineri și pentru rugăciunea de Sărbătoare trebuie rostite în limba pe care o înțelege jema'at-ul. Nu trebuie rostită în arabă). Adevărații savanți islamici din țările musulmane resping aceste fatwa invocând dovezi-text. Unul dintre aceste răspunsuri adevărate sunt fatwa emise de savanții ehl-i sunnet din diferite locuri din India. Spre exemplu muftiul orașului Madras "allame hibrunnihir vel-fehame sahibut-takrir vettahrir mevlana Muhammed Temim bin Muhammed Madrasi "nevverallahu merkadehu" declară:

Este mekruh să se efectueze hutbe în altă limbă decât araba sau să se efectueze atât în arabă, cât și într-o limbă tradusă. Este vajib ca hutbe să fie recitată, citită în totalitate în limba arabă. Deoarece Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a efectuat toate hutbele în limba arabă. În cartea Bahrur-raîk, în capitolul despre rugăciunile de Sărbătoare: (Rugăciunile voluntare (nafile), cu excepția rugăciunilor teravîh și kusuf, nu se vor împlini în grup. Deoarece rugăciunile de Sărbătoare se împlinesc întotdeauna în grup, înțelegem că acestea nu sunt rugăciuni nafile, ci vajib). De aici reiese că actele de adoare pe care Resulullah "sallallahu aleyhi vesellem" le-a împlinit continuu, sunt vajib. Allame Zebidi "rahime-hullahu teala" spune în comentariul cărții Ihya, (Un act de adorare pe care Resulullah l-a împlinit cu regularitate este vajib. Nu rezultă că este neapărat un act obligatoriu.)

Allame mufti Ebussu'ud efendi "rahime-hullahu teala" spune în cartea Feth-ullah-il-mu'in, (Regularitatea în împlinirea faptelor Trimisului lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" ne arată că acea faptă este vajib.) [Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" declară în capitolul despre tradițiile abluțiunii, (Faptele împlinite de Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" cu regularitate, fără nici o omisiune, sunt fapte sunnet-i muekkede. Dacă nu numai că nu le-a neglijat, dar a și descurajat

persoanele care le-au omis, atunci acele fapte sunt vajib. Deoarece a nu descuraja ar fi fost interpretat ca aprobare de a omite. De aceea Ebusu'ud efendi a susținut că un act de adorare împlinit cu regularitate este vajib.) În finalul capitolului despre faptele mekruh ale rugăciunii s-a explicat că este tahrimen mekruh să fie omise ambele, fără un oqr.] Faptul că Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" rostea regulat hutbe în limba arabă, ne arată că este vajib ca acestea să fie efectuate în limba arabă. De aceea este tahrimen mekruh să se efectueze hutbe în altă limbă decât arabă, sau să fie efectuate atât în arabă, cât și în limba în care sunt traduse. Deoarece în primul caz se omite citirea în limba arabă, iar în cel de-al doilea caz se omite citirea doar în limba arabă a hutbei. În ambele cazuri s-a omis fapta pe care Resulullah "sallallahu aleyhi vesellem" a împlinit-o în mod regulat. Tot astfel, rostirea tekbir-i iftitah (Allahu ekber) la începutul rugăciunii, în limba arabă și rostirea tekbir (Allahu ekber) în cadrul rugăciunii sunt două lucruri diferite. Omiterea uneia dintre ele este tahrimen mekruh. Deoarece această faptă este vajib pentru că Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a rostit Allahu ekber, în mod regulat, iar omiterea acestei fapte este tahrimen mekruh. Ibni Abidin spune în cartea Redd-ul muhtar, (Mekruh, reprezintă omiterea unui vajib sau a unui sunnet. Primul este mai aproape de interzis (tahrimen), cel de-al doilea este mai aproape de permis (tenzihen). Omiterea unui vajib este tahrimen mekruh.) În cartea Fetva-yi Sirajiyye se spune, (Este permisă citirea hutbei în limba persană). Este batîl (nul și neavenit) să declari că este permis și că nu este mekruh nici tahrimen, nici tenzihen, să citești hutbe și în altă limbă, pornind de la afirmația de mai sus. Deoarece în Sîrajiyye se declară că este sahih, ceea ce nu înseamnă că nu este mekruh. Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" specifică în cartea Redd-ul muhtar, (Declarația lui (a autorului cărții Sirajiyye) că este sahih nu demonstrează că nu este mekruh.) Muhammed Abdulhayy Luknevi "rahime-hullahu teala" specifică în cartea Umdet-ur-ri'aye, (Nu este o condiție obligatorie ca

hutbe să fie citită în limba arabă. Declarația că este permisă citirea și în limba persană sau o altă limbă ne arată că rugăciunea de Vineri împlinită astfel va fi valabilă. Adică, condiția de a se citi hutba a fost îndeplinită, pentru ca rugăciunea de vineri să fie sahih. Nu demonstrează însă că hutba va fi fără kerahat, că nu va fi mekruh. Deoarece Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" și companionii săi "radiyallahu anhum" au efectuat hutbe întodeauna doar în limba arabă. Este tahrimen mekruh să acționezi contrar lor.) De asemenea Tabi'in și Tebe'i tabi'in "rahime-hullahu teala" au rostit hutbe întotdeauna doar în limba arabă. Așa cum nu au rostit hutbe în altă limbă, nici nu au rostit în arabă și în traducere în altă limbă. [Cu toate că în țările din Africa sau Asia nu cunoștea nimeni limba arabă și nu înțelegeau ceea ce se spunea. Deși ar fi trebuit să fie traduse hutbe și deși era necesar ca noii musulmani să fie învățați Islamul, nu au permis citirea hutbei în altă limbă decât araba. Și le-au predat Islamul cu alte ocazii în afara hutbei. Le-au poruncit acestora să învețe araba pentru a înțelege bine Islamul și hutbe, cât și sensul acestora. Și noi trebuie să procedăm la fel ca acești învățați.]

Este bidat să acționezi contrar acestora și să rostești, să citești hutbe în altă limbă decât limba arabă. Va fi tahrimen mekruh. Este batıl (nul) să numim primul caz tahrimen și pe cel de-al doilea tenzihen. Deoarece tenzihen mekruh înseamnă omiterea unei tradiții. Deoarece Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem,, a rostit întotdeauna hutbe doar în limba arabă, este vajib să se rostească hutbe doar în limba arabă. Cum poate fi omiterea acestui vajib, tenzihi (aproape de permis)? Evitarea unei fapte tahrimen mekruh este vajib. Mevlana Bahr-ul-ulum "rahime-hullahu teala" declară în cartea erkan-ul-erbe'a, (Este vajib să se omită o faptă care este tahrimen mekruh. Împlinirea acestei fapte reprezintă omiterea a ceea ce este vajib.)

Persoana care împlinește regulat o faptă care este tahrimen mekruh, nu este adil. Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" declară în

începutul capitolului despre necesitățile rugăciunii, din cartea Redd-ul-muhtar, preluând de la Ibni Nujeym "rahime-hullahu teala", (Împlinirea faptelor tahrimen mekruh este un păcat minor. Persoana care va persista în împlinirea păcatelor mici nu va mai fi un musulman adil.) Astfel imamii care vor citi, rosti hutbe în limbile traduse vor deveni fasîk. Este tahrimen mekruh să îi urmezi în rugăciune. În cărțile Nur-ul-izah și cea a lui Ibni Abidin se spune, (Este mekruh pentru un sclav, un sătean și copilul ilegitim, în cazul în care sunt ignoranți și pentru o persoană fasîk sau ce împlinește un bid'at, chiar dacă sunt învățați, să fie imami. Este păcat ca aceștia să fie desemnați imami.) Allame Ibrahim Halebi "rahime-hullahu teala" spune în cartea Halebi-yi Kebir: Musulmanii care permis unor persoane fasîk să fie imami comit un păcat. Deoarece este tahrimen mekruh ca persoanele fasîk să fie imami.) În cartea Merak-îl-felah se menționează, (Este mekruh să i se permită unei persoane fasîk să conducă rugăciunea, chiar dacă este învățat. Deoarece este delăsător în a se adapta la Islam. Este vajib ca acesta să fie tratat cu dispreț. Pe când numirea sa ca imam înseamnă să îl tratezi cu respect. Dacă nu poate fi împiedicat să fie imam, se va împlini rugăciunea de Vineri și toate celelalte rugăciuni la altă moschee.) Allame Tahtavi explică acest pasaj astfel, (Este tahrimen mekruh ca persoana fasîk să fie numită imam.)

Nu trebuie să cauzeze citirea hutbei de către imam în altă limbă, decât araba, căci este păcat să provoci o astfel de faptă. Deoarece ajutorul la înfăptuirea unui păcat este de asemenea păcat. Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" declară în Redd-ul-muhtar, (Nu se efectuează rugăciunea sub conducerea unui imam fasîk. Trebuie să se caute un imam ce nu este fasîk. Rugăciunea de Vineri este o chestiune diferită. Cu toate acestea dacă în oraș se împlinește rugăciunea de Vineri în mai multe moschei, este mekruh să împlinești rugăciunea de Vineri sub conducerea unui imam fasîk. Deoarece există posibilitatea de a împlini rugăciunea în urma altui imam. Tot astfel este scris și în cartea feth-ul-

kadir.) De aceea nu trebuie să împlinim rugăciunea în urma unui imam care citește hutbe în altă limbă decât limba arabă și ar trebui să căutăm un imam ce citește hutbe în limba arabă și să împlinim rugăciunea de Vineri în urma acestuia. Pentru mai multe informații consultați cărțile Et-tahkikat-us seniyye fi kerahet-il-hutbet-i bi-gayril' arabiyye ve kiraetiha bil arabiyyeti ma'a terjemetiha bi-gayr-il'arabiyyeti. Aici ia sfârșit traducerea din Allame Muhammed Temimi Madrasi.

Înscrisul de mai sus a fost scris în India, în anul 1349 (1931 miladi) în limba arabă. A fost aprobat și semnat de treisprezece mari învățați. Împreună cu această fatwa istorică au mai fost tipărite în Istanbul, în anul 1396 (1976 miladi) și fatwa arabe ale învățaților indieni din Diyobend, Bakîyat-us-salihat, Madras și Haydarabad. Mii de mari savanți islamiciotomani de renume mondial și Șeyh-ul-islami "rahime-humullahu teala" au căutat soluții de a ajuta oamenii să înțeleagă hutbe-urile. Deoarece nu au găsit nici un indiciu care să permită citirea hutbei în limba turcă, nu și-au dat acordul pentru așa ceva. Astfel că în fiecare zi de vineri, după rugăciune se organizau predici pentru a le explica musulmanilor sensurilor hutbe-urilor, timp de 600 de ani musulmanii au fost informați cu privire la conținutul hutbe-urilor, astfel s-a prevenit încălcarea regulilor islamice.]

Rugăciunea de Eid (sărbătoare) cuprinde nouă tekbir-uri, ce senumesc Zevaid tekbirleri: unul este farz, unul este sunnet și șapte sunt vajib. Tekbiri iftitah este farz. Tekbirul ce se rostește la primul ruku' este sunnet. Zevaid tekbirleri sunt vajib. Și tekbirul dela ruku' al celui de-al doilea rekat este vajib deoarece coincide cu un alt tekbir (ultimul tekbir zevaid) ce este vajib.

ÎMPLINIREA RUGĂCIUNII

În cartea Ni'met-i Islam se spune că este farz pentru orice musulman ajuns la pubertate și care posedă discernământ, să

împlinească zilnic cele cinci rugăciuni. Nimeni nu poate împlini rugăciunea în locul altei persoane. O persoană care împlinește rugăciunea poate oferi recompensa rugăciunii împlinite și a altor acte de adorare efectuate altor persoane vii sau decedate. [Fiecare va primi aceeași recompensă pe care o va primi și cel ce a împlinit rugăciunea. Iar recompensa sa nu se va diminua.] Nu este permis să se împlinească rugăciuni și să se ofere recompensa obținută astfel persoanei ale cărei drepturi le-a încălcat sau către care are o datorie, pentru a renunța la drepturile încălcate. Cel ce crede că rugăciunea este obligatorie, dar nu o împlinește din lene, fără a avea un ozr, nu va deveni necredincios, însă va fi fasîk. [S-a relatat că va arde în Iad 70 000 de ani pentru o singură rugăciune.] Acea persoană va fi închisă până va începe să împlinească rugăciunea. Când un copil împlinește șapte ani, acestuia i se va porunci de către părinții săi să împlinească rugăciunea. Dacă atunci când atinge vârsta de zece ani nu împlinește rugăciunea, va fi lovit cu palma. Nu va fi lovit mai mult de trei ori. Nu se va lovi cu bățul. Lovitura cu bățul se aplică doar în cazul unui adul care a înfăptuit o crimă, prin hotărâre judecătorească. Nici soțul nu are voie să își lovească soția cu bățul. [Nu este permisă lovirea nici unei ființe vii în cap, pe față, pe piept, în față și pe abdomen.] Este obligatoriu și pentru cel bolnav să împlinească rugăciunea atât cât îi permite puterea și capacitatea sa.

PERSOANA CARE POSEDĂ UN OZR

Dacă ceea ce se elimină din corp și strică abluțiunea este continuu, înseamnă că este un ozr. Persoana care suferă de incontinență urinară, diaree, care elimină gaze continuu, care suferă de hemoragie nazală, căreia îi curge sânge, lichid galben dintr-o rană sau ulceratie, care lăcrimează de durere sau din cauza inflamării ochilor și femeia care suferă de menoragie sunt persoane care posedă un ozr. Trebuie să

elimine cauza acestui ozr prin utilizarea de metode cum ar fi înfundarea, medicamente sau împlinirea rugăciunii stând sau prin intenție. [Bărbatul care suferă de incontinență urinară va introduce în uretră un fitil din bumbac natural, de mărimea unui bob de secară. Dacă se va folosi bumbac artificial, fibrele acestuia ar putea ajunge la rinichi și ar putea produce infecții. În momentul când va urina fitilul va fi eliminat de la sine. Dacă cantitatea de urină pierdută este mai mare, aceasta va umezi fitilul, se va scurge la exterior și va anula abluțiunea. Urina care se scurge nu trebuie să murdărească lenjeria intimă. De aceea se va înfășura o bucată de pânză în jurul organului de micțiune, care se va lega cu o ață legată la unul din colțuri. Bucla formată la capătul liber al aței se va prinde cu ac de siguranță de lenjerie. Dacă se pierde urină în cantitate mai mare se poate pune și vată în interiorul bucății de pânză. Dacă bucla aței iese greu de pe acul de siguranță, se poate atașa o clamă pe care să se treacă bucla. Astfel bucla va putea fi manevrată ușor și pânza va putea fi spălată de trei ori la chiuvetă. Persoana care suferă de incontinență urinară ar trebui să aibă asupra sa 3-5 astfel de bucăți de pânză. Pentru a pregăti o astfel de pânză cu ață este nevoie de o bucată de pânză de 12×15, al cărei colț se va răsuci și un șiret lung de 50 de cm, se va fixa pe acest colț. La unii bătrâni și bolnavi organul genital se micșorează, astfel că bucata de pânză nu stă fixată. În cazul acestor persoane se vor folosi punguțe din nailon, în care se va pune o bucată de pânză. Organul genital și testiculele se vor introduce în această punguță, care se va lega la gură. Dacă pe bucata de pânză pata de urină este mai mare de un dirhem, aceasta se va schimba când se va împlini abluțiunea. Când timpul rugăciunii ia sfârșit abluțiunea persoanei ce posedă un ozr se anulează. Abluțiunea se anulează și înainte de sfârșitul timpului de rugăciune, din alte motive. Spre exemplu, dacă face abluțiunea când îi sângerează una din nări, după care începe să sângereze și cealaltă nară, abluțiunea se va anula. În cadrul orientărilor Șafi'i și Hanefi pentru a fi considerat ca o persoană cu ozr, trebuie ca

ceea anulează abluțiunea să curgă în continuu, pe durata unui timp de rugăciune. Dacă, spre exemplu, hemoragia unei persoane se oprește temporar și nu curge atât timp cât este necesar pentru abluțiune și împlinirea rugăciunii obligatorii a aceluia timp, nu se consideră a avea un ozr. Dacă o persoană este considerată având un ozr, această stare va continua și pentru celelalte timpuri de rugăciune atât timp cât cauza ozr-ului său se repetă, chiar și cu o singură picătură, o dată, la fiecare din acele timpuri. Dacă sângerarea nu mai apare la un singur timp de rugăciune, persoana în cauză nu mai este considerată ca având un ozr. Dacă pata murdăriei ce cauzează ozr-ul este mai mare decât un dirhem și este posibilă prevenirea apariției unei noi pete, locul pătat trebuie spălat. În cartea "El-fîkh-u alel-mezahib-il-erbe'a" se spune, (Există două kavî în ceea ce privește situația unei persoane bolnave ce posedă un ozr, conform orientării maliki: Conform primului kavî, ceea ce anulează abluțiunea trebuie să dureze mai mult de jumătate din timpul unei rugăciuni și nu trebuie să se cunoască momentul când începe și când ia sfârșit. Conform celui de-al doilea kavî, chiar dacă cele două condiții menționate în primul kavî nu sunt îndeplinite, când încep aceste scurgeri, persoana este considerată o persoană cu ozr. Abluțiunea nu i se va anula. Dacă momentul în care ozr-ul a încetat este cunoscut este mustehab să se facă abluțiunea, înainte de a începe o rugăciune. Persoana bolnavă sau bătrână ce nu posedă un ozr, conform orientărilor Șafi'i și Hanefi, va imita cel de-al doilea kavî al orientării Maliki.)]

Cel ce se teme că atunci când va face îmbăierea rituală se va îmbolnăvi sau boala sa se va agrava ori se va prelungi, va face teyemmum. Aceste temeri au sens în lumina propriei experiențe sau ca urmare a sfatului unui medic musulman și adil. Se poate accepta și sfatul unui doctor care nu este recunoscut ca un păcătos notoriu. Imposibilitatea găsirii unui adăpost pe o vreme rece sau a unui mijloc de a încălzi apa, a găsirii banilor necesari pentru plata unei băi publice sunt cauze ce duc la îmbolnăvire. Conform orientării Hanefi, cu un

teyemmum se pot împlini câte rugăciuni obligatorii dorește. În orientările Șafi'i și Maliki se va face un nou teyemmum pentru fiecare rugăciune obligatorie.

Dacă o persoană prezintă răni pe o porțiune mai mare de jumătate a membrului care se spală la abluțiune, va face teyemmum. Dacă rana este pe o porțiune mai mică de jumătate, va spăla porțiunea sănătoasă și va face mesh pe rană. În cazul îmbăierii rituale, deoarece corpul se consideră un membru, va face teyemmum în cazul în care are răni pe mai mult de jumătate de corp. Dacă rănilor sunt pe mai puțin de jumătate din corp se va spăla porțiunea sănătoasă și se va face mesh pe răni. Dacă mesh pe răni va dăuna acestora, se va face mesh pe bandaj. Dacă și acest lucru va dăuna se va omite mesh. Dacă în timpul abluțiunii și a îmbăierii rituale efectuarea de mesh pe cap va dăuna capului, se va omite. Cel ce prezintă eczeme sau răni pe mână și nu poate folosi apă, va face teyemmum. Își va freca fața și brațele ușor de pământ [perete vărut, sau din piatră ori din pământ]. Dacă o persoană care are mâinile și picioarele tăiate și prezintă răni pe față, va împlini rugăciunea fără a face abluțiunea. Cel ce nu găsește pe cineva să îl ajute să împlinească abluțiunea va face teyemmum. Copilul, sclavul sau persoana angajată contra cost sunt obligați să îl ajute. Poate cere ajutorul și altor persoane, dar acestea nu sunt obligate să îl ajute. De asemenea nici soțul și soția nu sunt obligați să se ajute unul pe altul să facă abluțiunea.

În cazul în care o persoană folosește un bandaj sau un plasture aplicat pe bumbac sau tifon, ori unguent ca urmare a unei hemoragii, a aplicării de lipitori, a unei răni, furuncul, fractură sau luxație; dacă nu poate spăla acel loc cu apă caldă sau rece și nu poate face nici mesh, la abluțiune și gusl va face mesh o singură dată peste mai mult de jumătate din acea parte. Dacă desfacerea bandajului este dăunătoare, nu se vor spăla porțiunile sănătoase de dedesubt. Poate face mesh pe porțiunile sănătoase care se observă prin bandaj. Nu este nevoie ca bandajul să

fie aplicat când are abluțiune. Dacă după mesh se schimbă bandajul, chiar dacă se aplică un nou bandaj nu se va mai face mesh peste acesta.

RUGĂCIUNEA ÎN TIMPUL UNEI BOLI

În cartea Ni'met-i islam se relatează:

Dacă un invalid nu poate sta în picioare sau are puternica convingere că stând în picioare boala i se va prelungi, va împlini rugăciunea stând, aplecându-și corpul ușor pentru ruku'. După care se va îndrepta și apoi se va prosterna. Va sta cum îi este mai comod. Este permis să stea pe genunchi, sau cu picioarele încrucișate sub el sau să stea ghemuit pe fese cu brațele în jurul genunchilor. Durerile de cap, dinți sau ochi se consideră boli. De asemenea și teama de a fi văzut de dușman se consideră tot oizr. De asemenea persoana căreia i se anulează abluțiunea stând în picioare, va împlini rugăciunea stând. Cel ce poate împlini rugăciunea în picioare, sprijinindu-se de ceva, va împlini rugăciunea sprijinindu-se. Cel ce nu poate sta mult timp în picioare, va rosti tekbir-i iftitah în picioare, după care va continua rugăciunea stând, când va simți durerea.

Persoana ce nu este capabilă să facă prosternarea pe podea, va recita în picioare și va împlini ruku' și sejde stând, prin intenție. Stând se va apleca ușor pentru ruku' și mai mult pentru sejde. Cel ce nu își poate apleca corpul, își va apleca capul. Nu este necesar să facă prosternarea pe ceva. Dacă atunci când face prosternarea pe ceva ce a fost ridicat, se apleacă mai mult decât cei aflați la ruku', se consideră că a împlinit rugăciunea prin intenție. Astfel rugăciunea sa va fi valabilă. Atunci este inutil să ridici ceva cu mâna. Nu este permis să se împlinească rugăciunea prin intenție, prin semne atât timp cât este capabil să stea sprijinit. Profetul nostru "sallallahu aleyhi ve sellem" văzând un bolnav care își pusese o pernă în față, pe care făcea prosternarea, i-a luat perna. Atunci acea persoană și-a așezat în față o

bucată de lemn, o scândură. Resulullah "sallallahu aleyhi vesellem" a aruncat-o și pe aceea și a spus: **"Faceți rugăciunea pe pământ [adică atingeți pământul cu fruntea]! Dacă nu ai putere de ajuns, împlinește prin semne și apleacă-te pentru prosternare mai mult decât pentru ruku'!** După cum s-a declarat în cartea Bahr-ur-raîk, în versetul 191 din sura Al-i Imran se spune, (Cei ce au putere fac rugăciunea în picioare, cei bolnavi ce nu pot sta în picioare vor face stând, iar cei ce nu pot sta vor face stând culcați). Când Imran bin Husayn a fost bolnav, Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" i-a spus acestuia, **"Împlinește rugăciunea în picioare! Dacă nu ai putere, împlinește-o stând! Dacă nu ai putere de ajuns atunci împlinește-o stând culcat pe o parte sau culcat!"** [Observăm de aici că bolnavul ce nu poate sta în picioare, va împlini rugăciunea stând. Cel ce nu poate sta va împlini rugăciunea culcat. Cel ce nu poate sta sub nici o formă va împlini rugăciunea culcat. Nu este permis pentru bolnavul ce poate sta jos, pentru călătorul ce este în autobuz, în avion, să împlinească rugăciunea stând pe scaun cu picioarele atârinate. Cel ce nu poate împlini rugăciunea în grup, în picioare, în moschee, acasă va împlini rugăciunea în picioare. Unul dintre următoarele douăzeci de lucruri menționate în continuare te absolvă de la împlinirea rugăciunii, în grup: ploaia, canicula și frigul extrem, teama de atacul dușmanului asupra sa sau a bunurilor sale, teama de a fi lăsat singur pe drum de către tovarăși, întunericul foarte adânc, teama datornicului sărac că va fi prins și întemnițat, orbirea, să fi paralizat încât să nu te poți deplasa, să aibă un picior tăiat, să fie schilod, noroiul, să fie incapabil de a se deplasa, bătrânul ce nu se poate deplasa, să piardă o lecție foarte rară de fikh, teama de a pierdemâncarea preferată, deplasarea în timpul unei călătorii, îngrijitorul unui bolnav care nu are un înlocuitor, vântul puternic pe timpul nopții, nevoia urgentă de a merge la toaletă. Bolnavul care se teme că boala i se va înrăutăți sau se va prelungi și îngrijitorul care se teme că bolnavul pe care îl are în grijă va rămâne fără îngrijitor, bătrânul ce se află în

imposibilitatea de deplasare din cauza bătrâneții sunt situații de motive pentru a nu merge la rugăciunea de Vineri. Este mai bine să se meargă la rugăciunea cu grupul, pe jos, decât să se meargă cu un mijloc de transport. Nu este permisă împlinirea rugăciunii stând pe scaun sau fotoliu, prin semne, în moschee. Împlinirea actelor de adorare într-o manieră ce nu este conformă Islamului reprezintă Bid'at. În cărțile de fiqh se explică faptul că orice inovație este un mare păcat.]

Persoana care este prea bolnavă pentru a se putea întoarce către direcția de rugăciune va împlini rugăciunea îndreptat către orice direcție posibilă. Bolnavului care stă culcat pe spate i se va așeza ceva sub cap și își va întoarce fața către qibla. Este bine să își strângă și să își ridice genunchii. Este permis pentru bolnavul care nu își poate împlini rugăciunea prin semne să își amâne rugăciunea până când o va putea împlini. Cel ce se va îmbolnăvi în timpul rugăciunii va continua cum va putea. Dacă bolnavul care împlinește rugăciunea stând se simte mai bine în timpul rugăciunii, va continua rugăciunea în picioare. Cel ce își pierde judecata nu va împlini rugăciunea. În cazul în care își revine înainte de trecerea a cinci timpuri de rugăciune, le va recupera. Dacă va trece de șase timpuri de rugăciune, nu se vor recupera.

Este obligatoriu să se recupereze rugăciunile neîmplinite la timp, chiar și prin semne. Nu este vajib să se poruncească să se facă iskat din bunurile lăsate ca moștenire pentru rugăciunile neîmplinite, dacă a murit înainte de putea recupera rugăciunile restante. Cu toate acestea devine vajib să poruncească să se efectueze iskat pentru rugăciunile restante, atât timp cât se însănătoșește și rămâne sănătos atât timp cât să recupereze rugăciunile restante. Dacă nu poruncește prin testament, este permis ca persoana delegată de el sau chiar și un străin să facă iskat din bunurile proprii. Aici ia sfârșit pasajul din Ni'met-i islam.

De asemenea într-un hadis se relatează: **Există douăzeci și patru de acte care atrag sărăcia asupra omului:**

1. -Să urineze în picioare fără a exista un zaruret.

2. -Să mănânce fiind în stare de impuritate.
3. -Să disprețuiască firmiturile de pâine și să calce pe ele.
4. -Să arunce în foc cojile de ceapă și usturoi.
5. -Să mergi înaintea oamenilor în vârstă.
6. -Să îți chemi părinții pe nume.
7. -Să îți scobești dinții cu crenguțe de copaci sau planta din care se fac măhuri.
8. -Să își spele mâinile cu noroi.
9. -Să stai pe prag.
10. -Să faci abluțiunea în locul în care urinezi.
11. -Să pui mâncare în farfurii și vase nespălate.
12. -Să îți coși hainele în timp ce le porți.
13. -Să mănânci ceapă pe stomacul gol.
14. -Să îți ștergi fața cu fusta.
15. -Să nu cureți păianjenii din casă.
16. -Să ieși în grabă din moschee după rugăciunea de dimineață.
17. -Să pleci devreme în piață și să te întorci târziu.
18. -Să cumperi pâine de la o persoană săracă.
19. -Să se blesteme părinții.
20. -Să dormi dezbrăcat.
21. -Să lași oalele, vasele fără capac.
22. -Să stingi lumânarea, lumina suflând.
23. -Să faci orice lucru fără a spune Besmele.
24. -Să se îmbrace șalvarii stând în picioare.

Dacă o persoană recită la culcare sura (Inna a'tayna) și după aceea se roagă spunând, (O, Doamne! Trezște-mă pe mine la timp pentru rugăciunea de dimineață) cu voia lui Allahu teala, acea persoană se va trezi la timp pentru rugăciunea de dimineață.

IMPORTANȚA RUGĂCIUNII

În cartea Eș'at-ul-leme'at sunt relatate diferite hadisuri despre importanța rugăciunii. Această carte este un comentariu scris în limba persană a cărții de hadisuri Mișkat-ul Mesabih. A fost scrisă de unul dintre marii învățați islamici din India, Abdulhak bin Seyfuddin Dehlevi "rahim-hullahu teala". În anul 1384 (1964 miladi) s-a tipărit a noua ediție, în orașul Luknov. Cartea este formată din patru volume. Cartea Mesabih a fost scrisă de Muyhissunne Huseyn Begavi "rahime-hullahu teala". Muhammed Veliyyuddin "rahime-hullahu teala" a comentat-o și a numit-o Mișkat-ul Mesabih. Abdulhak-i Dehlevi a murit în anul 1052 (1642 miladi) în Delhi.

În limba arabă rugăciunea este numită **salat**. Salat înseamnă, de fapt, rugă, rahmet (milă, compasiune) și istigfar (cerere de iertare de la Allahu teala). Deoarece toate aceste trei sensuri se regăsesc în rugăciune, aceasta fost numită salat.

1. -Ebu Hureyre "radiyallahu anh" relatează. Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a relatat: **Cele cinci rugăciuni zilnice și rugăciunea de Vineri sunt ispășire pentru păcatele ce vor fi comise până vinerea viitoare și postul lunii Ramazan este ispășire pentru păcatele ce vor fi comise până la următoarea lună Ramazan. Ele vor aduce iertarea păcatelor mici împlinite de musulmanii ce evită împlinirea păcatelor mari.** Ele anihilează păcatele mici care se comit între timp și care nu implică încălcarea dreptului unei alte persoane. Musulmanilor care le-au fost iertate toate păcatele mici, le vor cauza ușurarea pedepselor pentru împlinirea păcatelor mari. Iertarea păcatelor mari necesită în plus și căința. Dacă nu are păcate mari îi va atrage înălțarea în rang. Acest hadis este scris în Muslim. Rugăciunea de Vineri va atrage iertarea celor ce împlinesc cele cinci rugăciuni

zilnice defectuos. Dacă nici rugăciunea de Vineri nu este perfectă, atunci postul lunii Ramazan va fi motiv de iertare.

2. -Tot Ebu Hureyre "radiyallahu anh" relatează. Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **Dacă în fața casei unei persoane curge un râu, în care se spală de cinci ori pe zi, va mai exista murdărie pe trupul său?** Companionii au răspuns: Nu va mai exista murdărie deloc, o, Trimis al lui Allah. **Tot astfel sunt și cele cinci rugăciuni zilnice. Allahu teala va ierta păcatele scuzbile ale celor ce împlinesc cele cinci rugăciuni zilnice,** a spus Trimisul lui Allah. Acest hadis se regăsește în culegerile lui Buhari și Muslim.

3. -Abdullah ibni Mes'ud "radiyallahu anh" relatează că o persoană a sărutat o femeie străină. Adică un Ensar vindea curmale. O femeie a venit să cumpere curmale, iar vânzătorul a nutrit instincte animalice față de femeie. Astfel că i-a spus femeii să îl urmeze acasă, unde are curmale mai bune. Ajunși acasă a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe femeie. Aceasta i-a spus, (Ce faci? Teme-te de Allahu teala!). Vânzătorului i-a părut rău. A venit la Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" și i-a povestit ce s-a întâmplat. Trimisul lui Allah nu i-a răspuns, ci a așteptat revelație de la Allahu teala. Apoi acea persoană a împlinit rugăciunea. Allahu teala a trimis versetul 114 din sura Hud. În traducere în acest verset se spune, **(Și îplinește rugăciunea la cele două capete ale zilei și la anumite ceasuri din noapte! Faptele bune le alungă pe cele rele. . .).** Cele două capete ale zilei reprezintă înaintea amiezii (dimineța) și după-amiaza. Adică rugăciunile de dimineță, amiază și după-amiază. Iar rugăciunile de la anumite ceasuri din noapte sunt rugăciunea de seară și cea de noapte. În acest verset se explică faptul că împlinirea celor cinci rugăciuni zilnice atrag iertarea păcatelor. Acea persoană a întrebat, (O, Resulullah! Această veste bună este doar pentru mine? Sau este pentru toți musulmanii?). Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem,, i-a răspuns, **(Este pentru toți**

musulmanii). Acest hadis se regăsește în ambele culegeri de hadisuri, Sahih-i Buhari și Sahih-i Muslim.

Enes bin Malik "radiyallahu anh" relatează că o persoană a venit la Resulullah „sallallahu aleyhi ve sellem” și i-a spus, (Am comis un păcat ce merită pedeapsa had. Biciuiește-mă !). Trimisul lui Allah nu l-a întrebat ce păcat a comis. A intrat timpul de rugăciune și am împlinit rugăciunea împreună. Când Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a terminat rugăciunea acea persoană a venit iar la el și i-a spus, (O, Resulullah! Am comis un păcat ce se pedepsește cu had. Pedepsește-mă așa cum s-a poruncit în cartea lui Allahu teala!) Trimisul lui Allah l-a întrebat, **(Nu ai împlinit rugăciunea împreună cu noi?)** Bărbatul răspunse afirmativ. Atunci Trimisul lui Allah spuse, **(Nu te întrista, Allahu teala ți-a iertat păcatul!)**. Acest hadis este scris în cele două cărți de bază, de hadisuri. Acea persoană a presupus că a împlinit un păcat mare pasibil de pedeapsa had. Însă faptul că păcatul i-a fost iertat după împlinirea rugăciunii ne arată că era un păcat minor. Ori prin had a vrut de fapt să spună ta'zir, ce este pedeapsa pentru păcatele minore. Acesta trebuie să fi fost cazul, într-un cânt nu a spus (Aplică pedeapsa had!) ca răspuns la cea de-a doua întrebare.

5. -Abdullah ibni Mes'ud "radiyallahu anh" relatează că l-a întrebat pe Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" care este cea mai plăcută faptă de către Allahu teala. Resulullah i-a răspuns: **Rugăciunea împlinită la timp**. În unele hadisuri se relatează, **(Îți place rugăciunea împlinită la începutul timpului ei)**. "După aceea care este fapta cea mai agreată?", am întrebat. Mi-a răspuns, **(Lupta pe calea lui Allahu teala)**. Și acest hadis este menționat în cele două culegeri Sahih. Într-un alt hadis se relatează, **(Cea mai bună dintre fapte este să oferi cuiva mâncare)**. În alt hadis se relatează că cea mai bună dintre fapte este, **(Să răspândești modul în care se salută musulmanii unii pe alții, selam)**. Într-un alt hadis se spune că cea mai bună faptă este **(Împlinirea rugăciunii în miezul nopții, când toată**

lumea doarme). Un alt hadis spune, **(Cea mai bună faptă este să nu rănești pe nimeni cu vorba sau fapta).** În alt hadis se relatează, **(Cea mai prețioasă faptă este lupta pe calea lui Allahu teala).** Un alt hadis spune că **(Cea mai valoroasă faptă este pelerinajul respectând toate condițiile și neîmplinind nici un păcat).** De asemenea există și hadisuri în care se relatează că cele mai bune fapte sunt **(Pomenirea lui Allahu teala)** și **(Fapta care este împlinită regulat).** Au fost date răspunsuri diferite în conformitate cu situațiile celor ce puneau întrebarea. Spre exemplu la începuturile Islamului cea mai meritorie dintre fapte era jihadul, lupta pe calea lui Allahu teala. [În zilele noastre cea mai meritorie faptă este răspândirea ideologiei ehli sunnet prin publicații și difuzări ca răspuns pentru necredincioși și cei fără mezheb. Persoanele ce îi ajută pe cei ce împlinesc aceste fapte, financiar, fizic sau prin donații vor primi aceeași răsplată pe care o primesc și cei care împlinesc fapta. Versetele din Coran și hadisurile ne arată că rugăciunea este mai importantă decât dania, milostenia. Însă să oferi ceva cuiva care se află în pragul morții și să îl salvezi astfel de la moarte este mai valoros decât rugăciunea.]

6. -Jabir bin Abdullah relatează: Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem,, spune: **Frontiera dintre om și necredință este neîmplinirea rugăciunii.** Deoarece rugăciunea este o perdea ce apără omul de necredință. Dacă această perdea se ridică omul poate cade în necredință. Acest hadis este menționat în culegerea lui Muslim. Acest hadis ne arată cât de dăunător este să neglijezi rugăciunea. Mulți companioni au afirmat că persoanele care omit rugăciunea fără a avea un ovr, devin necredincioși. Conform orientărilor șafi'i și maliki, chiar dacă nu devine necredincios, este vajib să fie ucis. Conform orientării hanefi persoana care nu împlinește rugăciunea va fi închisă și bătută până va începe să împlinească rugăciunea.

7. -Ubade bin Samit "radiyallahu anh" transmite că Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus, **(Allahu teala a poruncit**

împlinirea a cinci rugăciuni zilnice. Dacă o persoană va face abluțiunea frumos, va împlini rugăciunile la timp și se va apleca și se va prosterna cu umilință, Allahu teala a promis că îi va acorda iertarea păcatelor. Pentru cel ce nu împlinește acestea nu a făcut nici o promisiune. Pe acesta îl va ierta, dacă va voi sau îl va pedepsi, dacă va voi). Acest hadis a fost relatat de Imam-i Ahmed, Ebu Davud și Nesai. De aici reiese că trebuie să acordăm o mare atenție condițiilor rugăciunii, plecăciunilor și prosternărilor. Allahu teala nu se dezice niciodată de cuvântul dat. Astfel că îl va ierta cu siguranță pe cel ce împlinește rugăciunea corect.

8. -Ebu Emame-i Bahili "radiyallahu anh" transmite că Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus, (**Împliniți cele cinci rugăciuni zilnice! Țineți post timp de o lună! Oferiți dania bunurilor voastre! Ascultați de superiorii voștri! Intrați în Paradisul Domnului vostru**). Reiese de aici că un musulman ce împlinește rugăciunea, ține post în luna Ramazan, dă dania și ascultă ordinele conforme Islamului ale califilor lui Allahu teala pe pământ, va intra în Paradis. Acest hadis a fost transmis de Imam-i Ahmed și Tirmizi.

9. -Unul dintre cei maieminenți companioni, Bureyde-i Eslemi "radiyallahu anh" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus, (**Legământul dintre mine și voi este rugăciunea. Cel ce nu împlinește rugăciunea devine necredincios.**) De aici reiese că cel ce împlinește rugăciunea este musulman. Iar cel ce neglijează rugăciunea, ce nu o împlinește, considerând că nu este datoria primară a oricărui musulman, va deveni necredincios. Acest hadis a fost transmis de imam-i Ahmed, Tirmizi, Nesai și Ibni Maje (patru dintre cei mai mari savanți în hadisuri).

10. -Ebu Zer-i Gîffari "radiyallahu anh" relatează că într-o zi de toamnă a ieșit în stradă cu Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem". Frunzele se scuturau din copaci. Trimisul lui Allah a rupt

două crenguțe din copaci, ale căror frunze s-au scuturat imediat. Atunci i-a spus lui Ebu Zer, (**O, Ebu Zer! Când un musulman face rugăciunea de dragul lui Allahu teala, păcatele i se vor șterge tot astfel cum sescutură aceste frunze**). Acest hadis a fost transmis de imam-i Ahmed.

11. -Zeyd bin Halid Juhemi relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem,, a spus, (**Dacă un musulman va împlini două rekat de rugăciune corect și plin de smerenie, păcatele sale trecute vor fi iertate**). Adică păcatele sale minore vor fi toate iertate. Acest hadis a fost transmis de imam-i Ahmed "rahime-hullahu teala".

12. -Abdullah bin Amr ibni As "radiyallahu anhum,, relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus, (**Dacă cineva își împlinește rugăciunea, această rugăciune va deveni nur și dovadă în Ziua de Apoi și va determina salvarea sa de Iad. Dacă își va neglija rugăciunea, aceasta nu se va transforma în lumină și mărturie și nu va atinge mântuirea. Atunci se va afla împreună cu Karun, cu Faraon, cu Haman și Ubey bin Halef.**) După cum se vede dacă musulmanul efectuează rugăciunea atent la obligațiile, necesitățile, tradițiile și obiceiurile ei, această rugăciune va fi pentru el un motiv ca în Ziua de Apoi să fie în lumină divină. Dacă va neglija împlinirea rugăciunii în acest mod, în Ziua de Apoi va fi împreună cu necredincioșii menționați și va fi pedepsit aspru în Iad. Ubey bin Halef era unul dintre cei mai aprigi necredincioși din Mecca. În timpul luptei de la Uhud, Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" l-a trimis cu mâna sa binecuvântată, în Iad. Acest hadis a fost transmis de imam-i Ahmed și Beyheki și Darimi.

13. -Abdullah bin Șakik "rahime-hullahu teala" unul dintre cei mai mari Tabi'in relatează că Companionii profetului "radiyallahu anhum" au spus că dintre toate actele de adorare, doar omiterea rugăciunii duce la necredință. Această informație a fost furnizată de Tirmizi. Abdullah bin Șakik a transmis hadisuri de la Omer, Ali,

Osman și Aişe "rdaiyallahu anhum". El a decedat în anul 108 după emigrare.

14. -Ebudderda "radiyallahu anh" relatează că preiubitul i-a spus, **(Nu aduce nici un asociat lui Allahu teala, chiar dacă vei rupt în bucăți sau ars în foc! Nu-ți neglija rugăciunile! Cel ce își neglijează rugăciunile voit iese din credință. Nu bea vin (băuturi alcoolice)! Vinul este cheia tuturor răutăților.)** Se observă că cel ce nu acordă importanță rugăciunilor obligatorii și le neglijează devine necredincios. Cel ce neglijează rugăciunile din lene, chiar dacă nu va deveni necredincios, va împlini un mare păcat. Neîmplinirea rugăciunilor datorită celor cinci mari oizr transmise de Islam nu este un păcat. Vinul și toate băuturile alcoolice te fac să îți pierzi mințile. Iar cel ce nu are minte poate face orice faptă rea.

15. -Ali "radiyallahu anh" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus, **(O, Ali! Trei lucruri nu le amâna: Împlinește rugăciunea imediat la timpul ei! Când musulmanul care a murit este pregătit, împliniți imediat rugăciunea de înmormântare! Când îi găsești un soț fiicei tale, căsătorește-o imediat!)** Acest hadis a fost transmis de Tirmizi. Pentru a nu fi amânată rugăciunea de înmormântare, poate fi împlinită și la cele trei timpuri, ce sunt mekruh.

[Se observă că femeia, fata trebuie căsătorită cu kufv-ul ei, adică cu persoana potrivită. Kufv nu înseamnă să fie bogat, să aibă un salarium mare. Kufv înseamnă ca bărbatul să fie un musulman pios, să aibă crezul ehli sunnet, să îplinească rugăciunea, să nu consume băuturi alcoolice, adică să urmeze Islamul și să aibă un loc de muncă, care să îi permită să câștige mijloacele de subzistență. Cei ce își doresc ca bărbatul să fie bogat, să posede case, locuințe, nu fac decât să își arunce fiicele în ghearele nenorocirii și în focul Iadului. Și fata de asemenea trebuie să îplinească rugăciunea, să nu iasă descoperită

afară și să nu stea singură cu o persoană ce nu este mahrem, chiar dacă este rudă.]

16. - Abdullah ibni Omer "radiyallahu anhum" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus, (**Allahu teala va fi mulțumit de cei care își împlinesc rugăciunile imediat cum intră timpul lor. Iar pe cei ce rămân către sfârșitul timpului îi va ierta.**) Acest hadis a fost transmis de Tirmizi.

În școala Șafi'i cât și în cea Hanbeli este mai bine să se îplinească rugăciunea în prima parte a timpului de rugăciune. Orientarea Maliki este și ea aproape. Însă, în perioadele când este foarte cald, este mai bine pentru cel ce îplinește rugăciunea individual să îplinească rugăciunea de amiază mai târziu. Conform orientării Hanefi este mai bine ca rugăciunile de dimineață și cea de noapte să se îplinească mai târziu, la fel ca și rugăciunea de amiază, când este foarte cald. [Cu toate acestea conform imameyn este bine și precaut să se îplinească rugăciunea de amiază înainte de începerea timpului pentru rugăciunea de după-amiază și să îplinească rugăciunile de după-amiază și cea de noapte imediat cum începe timpul lor, conform lui Imam-î a'zam. Cei ce sunt cu frică de Allahu teala vor proceda întotdeauna precaut.]

17. -Umm-i Ferve "radiyallahu anha" relatează că atunci când Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a fost întrebat care faptă este mai bună, a răspuns, (**Cea mai bună dintre fapte este rugăciune împlinită la începutul timpului ei**). Acest hadis a fost transmis de imam-i Ahmed, Tirmizi și Ebu Davud "rahime-humullahu teala". Rugăciunea este cel mai superior act de adorare. Ea este cu atât mai superioară când este împlinită imediat ce începe timpul ei.

18. -Aişe "radiyallahu anha" relatează, (Nu am văzut de două ori, ca Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" să își îplinească rugăciunea către sfârșitul timpului ei).

19. -Umm-i Habibe "radiyallahu anha" relatează că Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem,, a spus, **(Dacă un musulman împlinește doisprezece rekat de rugăciune, ca fapte agreate, în afara rugăciunilor obligatorii zilnice, Allahu teala îi va face o casă în Paradis).** Acest hadis este mneționat în Muslim. Reiese de aici că Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" numea rugăciunile tradiționale zilnice împlinite împreună cu rugăciunile obligatorii, rugăciuni voluntare, opționale.

20. -Abdullah bin Şakik "rahime-hullahu teala" unul dintre mai marii Tabi'in relatează că a întreat-o pe hazreti Aişe "radiyallahu anha" despre rugăciunile nafile ale Trimisului lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem". Ea i-a răspuns, (Împlinea înainte de rugăciunea de amiază patru rekat și după ea două rekat; după rugăciunile obligatorii de seară și noapte câte două rekat și înainte de rugăciunile obligatorii de dimineață două rekat.) Această informație a fost transmisă și de Muslim și Ebu Davud.

21. -Aişe "radiyallahu anha" a spus, (Dintre actele benevole de adorare, Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" rugăciunea tradițională de dimineață era cea pe care o împlinea cu cea mai mare regularitate.) Buhari și Muslim au transmis această relatare. Aişe "radiyallahu anha" numea cele cinci rugăciuni tradiționale zilnice, rugăciuni benevole.

[Imam-i Rabbani mujeddid-i elf-i sani, Ahmed bin Abdul-ehad Faruki Serhendi "rahmetullahi aleyh", un mare savant islamic, cel mai puternic luptător împotriva ereticilor și a oamenilor ce nu aparțin unui mezhleb, un mare mujahid ce a luptat pentru răspândirea religiei ales de Allahu teala și care a dărâmat bidat (inovațiile în religie) prevede în scrisoarea 29 din primul volum al cărții Mektubat, ce nu are seamăn în religia islamică:

Faptele de care Allahu teala este mulțumit sunt obligațiile (farz) și faptele benevole (nafile). Faptele benevole nu au nici o valoare

comparativ cu cele obligatorii. Este mai valoroasă împlinirea unei obligații la timpul ei, decât împlinirea neîncetat timp de 1000 de ani a faptelor benevole. Toate tipurile de acte benevole precum rugăciunea, dania, postul, umre, pelerinajul, pomenirile, meditația sunt astfel. Ba chiar, atunci când se efectuează o obligație, împlinirea tradiției ei sau a unei fapte agreate este mult mai valoroasă decât împlinirea altor acte benevole. Emir-ul-muminin, Omer-ul-Faruk "radiyallahu anh" în timp ce conducea rugăciunea de dimineață într-o zi, nevăzând o persoană din jema'at întrebă ce s-a întâmplat cu acesta. I se răspunse că acea persoană împlinește rugăciuni benevole toată noaptea și este posibil să fi adormit și să nu fi putut veni la moschee. Hazreti Omer le răspunse: Dacă ar fi dormit toată noaptea și ar fi împlinit rugăciunea de dimineață cu jema'at-ul, ar fi fost mai bine pentru el. Înțelegem de aici că este mai prețios ca atunci când împlinești un act obligatoriu să respecti faptele sale agreate și să eviți faptele neagreate decât împlinirea pomenirilor, a meditației și murakaba (mortificare). Este adevărat că aceste acte benevole sunt utile când sunt efectuate în plus față de respectarea faptelor agreate și evitarea celor neagreate. Însă singure nu sunt de nici un folos. La fel cum oferirea unui ban ca danie este mai bună decât oferirea a unei sume mari de bani ca milostenie, ce este un act benevol. De asemenea când se oferă acel ban ca danie respectarea unui edeb, ca oferirea lui unei rude apropiate este mult mai bine decât oferirea acelei milostenii benevole. [De aici reiese că cei ce vor să împlinească rugăciuni noaptea, trebuie să își recupereze rugăciunile restante. Poruncile lui Allahu teala se numesc **farz**, interdicțiile **haram**, poruncile Profetului nostru se numesc **sunnet**, interdicțiile sale se numesc **mekruh** și toate acestea poartă numele de **ahkam-î islamiyye**.] Este farz să ai un comportament ales și să faci bine oamenilor. Cel ce nu crede sau nu agreează unul dintre principiile ahkam-î islamiyye devine **kafir** (necredincios) sau **murted** (apostat). Iar cel ce crede în toate principiile islamice este **musulman**. Musulmanul ce neglijează

din lene principiile islamice se numește **fasîk**. Musulmanul fasîk ce neglijează o obligație sau evitarea unei interdicții va merge în Iad. Nici un act împlinit de acesta ca și tradițiile împlinite nu va fi acceptat, nu va primi nici o recompensă. Dacă o persoană nu-și plătește dania, fie ea și un ban, nici unul dintre actele sale de caritate sau donație nu vor fi acceptate. Nu va primi nici o recompensă pentru construirea moscheilor, a școlilor, a spitalelor și pentru ajutorul acordat organizațiilor de caritate. Rugăciunea teravîh împlinită de persoana care nu împlinește rugăciunea de noapte, nu va fi acceptată. Actele de adorare împlinite în afara obligațiilor și necesităților poartă numele de nafile (benevole, opționale). Rugăciunile tradiționale (sunnet) sunt acte de adorare **nafile**. În lumina acestei definiții, persoana care recuperează rugăciunile restante împlinește și rugăciunile tradiționale, de asemenea. Recompensa pentru împlinirea unui farz și evitarea unui haram este de milioane de ori mai mare decât recompensa pentru nafile. Persoana care neglijează un farz sau împlinește un haram va arde în Iad. Actele de adorare nafile nu-l pot salva de Iad. Modificările care se aduc actelor de adorare poartă numele de **bid'at**. Este haram să împlinești un bid'at în împlinirea actelor de adorare și duce de asemenea la alterarea acelui act. Într-un hadis se relatează, **(Celui ce împlinește un bid'at nu-i va fi acceptat nici un act de adorare)**. Dacă o persoană este fasîk, de exemplu în cazul în care soția și fiicele sale ies afară descoperite, sau dacă el comite o faptă bid'at, cum ar fi recitarea chemării la rugăciune prin megafon, nu ar trebui să fie urmat în rugăciune, nu ar trebui să-i fie ascultate predicile și discursurile sale perfide, pe teme religioase și nici să îi lectureze cărțile. Trebuie să fi zâmbitor și amabil atât față de prieteni, cât și de dușmani, nu ar trebui să avem vreo altercație cu nimeni. Într-un hadis se relatează, **(Nu trebuie să se dea un răpsuns idioților)**. Actele de adorare îmbunătățesc puritatea inimii. Iar păcatele înegresc inima și aceasta nu mai poate primi lumină. Este obligație pentru fiecare musulman să învețe principiile, obligațiile și interdicțiile

Islamului. Neștiința nu este un ovr. Adică este echivalent cu a ști dar a nu crede.] Cartea Mektubat este în limba persană. Aici ia sfârșit traducerea din această carte. Imam-i Rabbani a murit în anul 1034 (1642 miladi) în orașul Serhend din India.

Din scrierea de mai sus rezultă că și rugăciunile tradiționale ale celor cinci rugăciuni zilnice sunt rugăciuni nafile. Deoarece acestea sunt împlinite împreună cu rugăciunile obligatorii și deoarece compensează deficiențele rugăciunilor obligatorii sunt mai meritonii decât alte rugăciuni nafile. Musulmanul care deși prețuiește și acceptă rugăciunea, dar nu o împlinește la timpul ei, fără a avea un ovr, împlinește un mare păcat. El va fi în Iad împreună cu Faraon și Haman. Rugăciunile benevole, adică rugăciunile tradiționale nu îl pot salva pe om de acest mare păcat, de această pedeapsă aspră. De aceea este obligatoriu să recuperăm rugăciunile restante. De asemenea amânarea recuperării lor este tot un mare păcat. Trebuie să se pună capăt acestor păcate ce se multiplică. Deoarece recuperarea rugăciunilor obligatorii este obligatorie, aceasta va primi o recompensă de mii de ori mai mare decât împlinirea rugăciunilor tradiționale. Prin urmare și din moment ce este permisă omiterea rugăciunilor tradiționale, din cauza unui ovr, fiecare musulman trebuie să recupereze rugăciunile obligatorii care nu au fost împlinite, fără a avea un ovr, în locul celor patru rugăciuni tradiționale zilnice. Deoarece există savanți ce consideră rugăciunea tradițională de dimineață fiind vajib, nu trebuie să ne împlinim rugăciunile restante în locul rugăciunii tradiționale de dimineață. Astfel recuperând rugăciunile restante regulat vom scăpa cât mai degrabă de acest mare păcat. Când toate rugăciunile restante au fost recuperate, cele cinci rugăciuni tradiționale zilnice vor fi împlinite cu regularitate. Deoarece neglijarea rugăciunilor tradiționale în mod repetat, fără un motiv reprezintă un păcat minor. Iar cel ce nu acordă importanță unui sunnet va deveni necredincios.

Deși este de asemenea obligatorie recuperarea imediată a rugăciunilor ce au fost amânate, datorită unui ovr, savanții Hanefi au declarat că este permis să se amâne împlinirea rugăciunilor restante, cât se vor împlini rugăciunile tradiționale. Însă această declarație nu înseamnă că este permis și în cazul rugăciunilor amânate fără un ovr. De asemenea faptul că ceva este permis nu înseamnă și că acel lucru este vajib sau bine. Sunt multe lucruri permise care au fost declarate mekruh. Spre exemplu, este permis să se ofere sadaka-i fîtr necredincioșilor ce plătesc taxe unui stat islamic, însă este mekruh.]

***Împlinește rugăciunea, nu întinde mâna la haram,
Să nu crezi că vei trăi îndelung și că lumea va fi veșnică!
Îmbrățișează cele cinci rugăciuni cât ești în floarea tinereții!
Vei culege roadele în grădinile Paradisului.***

***Doi oameni nu se vor gândi la moarte,
Unul comite haram, celălalt nu împlinește rugăciunea!
Va veni o zi când nu vor mai ține aceste mâini,
Nu vor putea să spună, limbile ce nu rostesc Allah!***

OFERIREA DANIEI

De asemenea ca dovadă pentru oferirea daniei avem versetele 110 și 43 din sura Bakara.

De asemenea nu este permis să se ofere danie la doisprezece persoane:

Nebunului, pentru giulgiul unui musulman mort, necredinciosului, bogaților, strămoșilor și urmașilor, soției, sclavului, sclavului ce se va elibera oferind stăranului său o sumă de bani, sclavului ce va deveni liber odată cu moartea stăpânului său. Oferirea

daniei de către soție soțului ei este o chestiune contradictorie între savanții musulmani. Dar în esență nu ar trebui făcută.

Și de asemenea dacă s-a oferit danie unei persoane crezând că este străin, dar despre care ulterior se află că este copilul acelei persoane sau dacă presupui că o persoană este musulmană și reiese că este necredincioasă, chiar dacă nu este permis să se dea danie acestor persoane, având în vedere că a fost oferită în necunoștință, în esență nu se va înapoia.

Următoarele opt persoane sunt eligibile pentru a primi danie:

1. -O persoană care este miskin (persoana care nu posedă hrană pentru mai mult decât o singură zi).

2. -Nevoiașilor a căror proprietate este sub limita nisab pentru a sacrifica o jertfă.

3. -Musulmanilor ce au datorii.

4. -Persoanei care este însărcinată cu strângerea daniei și a ușrului (în cantitatea unui salariu).

5. -Persoanei care deși este bogată în țara sa, este săracă în țara în care se află pe moment.

6. -Persoanei care se află în nevoie în drum spre jihad sau hajj.

7. -Sclavului ce trebuie să plătească o sumă de bani stăpânului său, pentru eliberare.

8. -Necredincioșilor numiți muellef-i kulub, care nu mai există în zilele noastre.

Persoana care deține bunuri mai mult decât limita de întreținere zilnică, dar mai puțin decât limita nisab pentru sacrificarea unei jertfe este numită nevoiaș. Orice funcționar public care are dificultăți în întreținerea gospodăriei, indiferent de suma indemnizației sale, va putea primi danie și nu va vajib pentru el să sacrifice un animal și să ofere fitra. Cel ce învață sau învață pe alții învățăturile islamice, chiar dacă posedă bunuri cât pentru a se întreține patruzeci de ani, va putea primi danie. Cu banii de danie nu vor putea fi folosiți pentru construirea de

moschei, pentru jihad și nici pentru a împlini pelerinajul. Nici pentru procurarea giulgiului pentru persoana decedată. Nu se oferă danie copilului mic al unei persoane avute, propriilor părinți, copiilor și soției. Este mai bine să se ofere fraților, nurorilor, ginerilor, socrilor și soacrelor, mătușilor și unchilor. Unui musulman nevoiaș i se va da mai puțin decât limita nisab. Însă dacă are soție și copii, suma totală oferită poate fi mai mare decât limita nisab, cu condiția ca suma oferită fiecăruia individual să nu depășească limita nisab. Dania nu va fi oferită celui ce își risipește averea, ce o folosește în haram. Dania poate fi oferită și persoanelor seyyid (descendenți ai Profetului Muhammed "sallallahu aleyhi ve sellem") deoarece aceștia nu mai pot obține acțiunile lor de drept din ganimet, în zilele noastre.

Condițiile ca dania să fie obligatorie sunt șase:

1. -Să fie musulman.
2. -Să fi ajuns la pubertate.
3. -Să posede discernământ.
4. -Să fie liber.
5. -Să posede bunuri helal cât limita nisab, pentru danie.
6. -Să posede bunuri într-o cantitate mai mare decât necesarul său și datoriile sale.

[După ce dania este devine obligatorie pentru o persoană, atât timp cât această persoană nu o oferă unui musulman nevoiaș sau unui musulman cu datorii, actele sale de caritate, cum ar fi milostenia și donațiile nu vor primi nici o recompensă, ci vor fi păcate. Este obligatorie pentru el dania sau plățirea datoriilor, în cazul în care are. În cartea Hadika, în cel de-al II-lea volum, pagina 635 și în cartea Berika, pagina 1369 se afirmă cănu este permis să se dea [danie] milostenie, persoanelor care își cheltuiesc banii în locuri haram sau îi risipesc. Deoarece este haram să sprijini un fapt haram.]

Nu ar trebui să fie posibil ca persoana care oferădania să mai beneficieze de aceasta. Dacă soțul și soția și-ar oferi dania unul altuia,

atunci beneficiul părții care oferă dania nu ar fi total întrerupt. La fel ca în cazul fiecărui act de adorare și în cazul daniei trebuie să ne exprimăm intenția. Bunurile pentru care se acordă danie trebuie să fie mai mult decât datoriile persoanei care oferă dania și decât hajat-i asliyye (nevoile sale) și acest surplus să fie cât valoarea nisab. Valoarea nisab pentru aur este de 20 miskal [96 grame, 13,3 monede de aur]. Valoarea nisab pentru argint este de 200 dirhem [672 grame]. Pentru ca dania să devină obligatorie, după ce bunurile pentru care se oferă danie, după atingerea valorii nisab, trebuie să rămână în posesia persoanei, până la finele aceluia an hijri. Conform imamului Muhammed este mekruh să se efectueze un truc legal, numit hile-i șer'îyye înainte de finele anului hijri, pentru a împiedica ca danie să fie obligatorie. Conform imamului Ebu Yusuf nu este mekruh. Deoarece este păcat ca în momentul când devine obligație, să nu te supui. Evitarea păcatelor este ta'at. Fatwa este în concordanță cu declarația imamului Muhammed.

Bunuri pentru danie reprezintă bunurile ce se înmulțesc, se multiplică. Și acestea sunt de patru feluri: animalele cu patru picioare, femele sau masculi, ce au păscut mai mult de jumătate de an, la pășune, sau doar femele, care sunt numite saime; bunurile ce au fost cumpărate pentru comerț; obiectele din aur și argint; recoltele, produsele alimentare ce sunt obținute din teren. Pentru cei ce au la pășune doar masculi de naimale și pentru cei ce au măgari sau catâri, nu este obligatorie oferirea daniei. Dacă puii de cămile, vaci și oi sunt împreună cu animalele adulte, vor fi luate în calcul la calcularea valorii nisab. Este permis să se ofere și valoarea bunurilor ce ar fi oferite ca danie, kefareț, ușr și milostenie fițr. Conform orientării Șafi'i nu este permis. Dacă după ce dania devine obligatorie, bunurile sunt distruse, persoana în cauză va fi absolvită de darea daniei. Dacă proprietatea va fi distrusă de către proprietar, acesta nu va fi absolvit de la plata daniei.

După un an lunar, în care proprietatea unui musulman ce a atins pubertatea și posedă discernământ, atinge valoarea nisab, dacă este

proprietatea sa deplină și dacă a fost câștigată într-un mod helal, devine obligatoriu pentru el să plătească o anumită sumă din această proprietate unuia sau mai multor musulmani dintre opt grupuri; această plată obligatorie se numește zekat (danie). Persoana căreia se oferă dania trebuie să fie musulmană. Proprietate deplină înseamnă bunurile permise și posibile spre utilizarea cuiva. Chiar dacă proprietatea cumpărată devine proprietate proprie după ce s-a făcut un acord, nu se consideră proprietate deplină până ce nu se intră în posesie, deoarece nu poate fi utilizată înainte. Proprietatea obținută prin extorcere, prin asuprire, prin forță, furt, sau prin mită, sau dobândă, prin câștiguri obținute din jocuri de noroc, din cântat la un instrument muzical sau voce, din vânzarea băuturilor alcoolice și bunurile cumpărate prin vânzări anulabile, se numesc **mal-î habis**. Nu se oferă dania pentru mal-î habis. Deoarece acestea nu sunt proprietatea celor care le-au cumpărat. Ele trebuie înapoiate proprietarilor de drept, sau dacă aceștia au murit, moștenitorilor lor, iar în cazul inexistenței acestora se vor da musulmanilor nevoiași. Dacă mal-î habis se vor amesteca între ele, sau cu bunurile sale helal, acest amestec, chiar dacă este proprietatea sa de drept, va fi **mulk-i habis**. Este haram ca mulk-i habis să fie oferită cuiva și să fie utilizată și deoarece nu este proprietate deplină, nu se va da danie pentru ea. După ce se vor despăgubi proprietarii, plătindu-le din bunurile proprii helal cantitatea bunurilor habis, sau valoarea lor, va fi permisă utilizarea bunurilor habis și adăugarea lor la valoarea nisab. Dacă nu are bunuri helal pentru a plăti această datorie, se va împrumuta. Chiar dacă este haram să se utilizeze sau să se dea cuiva mulk-i habis, înainte de plata datoriilor, dacă este vândut, sau oferit cadou, acesta nu va fi haram pentru persoana care îl primește. În cazul în care proprietarii sau moștenitorii acestora nu sunt cunoscuți, sau dacă bunurile luate de la diferite persoane sau amestecat, devenind mulk-i habis, atunci toate mulk-i habis trebuie distribuite nevoiașilor, ca milostenie.

Dacă persoana nevoiașă oferă ceea ce a primit înapoi, drept cadou, este permis pentru cel ce a dăruit să primească bunurile înapoi.

Aurul și argintul nu vor fi folosite în starea lor pură. Dacă sunt mai mult de jumătate pure, se va da dania fără îndoială și se va calcula conform greutateii. Dacă două tipuri dintre acestea se găsesc pe piață, cea cu puritate mai mare se va numi **jeyyid**, iar cea cu puritate mai mică, **zuyuf**. Dacă puritatea lor este mai mica de cincizeci la sută și sunt folosite în comerț, dania se va acorda când valoarea lor atinge valoarea nisab pentru aur și argint.

Chiar dacă produsele de pe terenuri udate cu apă de ploaie sau râuri sunt în cantitate mică sau sunt fructe și legume ce se alterează și putrezesc repede, o zecime din cantitate trebuie acordată funcționarului ce se ocupă cu colectarea ușr-ului. Ulterior funcționarul va vinde produsele din zeciuială și va oferi banii trezoreriei numită **beyt-ul mal**. S-a declarat că este farz să se dea ușr pentru fructe când apar, sau atunci când se coc, ori când se culeg. Pentru produsele agricole care au fost udate folosind animale de tracțiune sau cu o pompă, ori un motor se va oferi ușr de douăzeci la sută. Acesta trebuie dat înainte de deducerea cheltuielilor de orice fel. Nu este permis pentru guvern să doneze ușr-ul proprietarului sau să îl scutească de plata acestuia. Se va da ușr și pentru miera produsă la munte sau pe terenurile agricole pentru care se percepe ușr.

Nu se acordă danie persoanelor zimmi. Însă se poate oferi fitra, keffaret, milostenie. (Zimmi sunt non-musulmanii ce trăiesc într-o țară musulmană.) În cartea Bahr se menționează, (Necredincioșilor ce nu sunt zimmi, indiferent dacă trăiesc într-o țară non-islamică, sau trăiesc într-o țară islamică pentru o perioadă de timp, nu se vor acorda nici un fel de milostenii ce sunt farz, vajib și nafil.) Este mekruh să se acorde unui necredincios ce are datorii, danie în valoarea nisab sau mai mare. Este mekruh să se acorde unui musulman nevoiaș ce nu are datorii o danie în valoarea nisab sau mai mare. Dacă nevoiașul are familie este

permis să se ofere o sumă astfel încât să îi revină fiecărui membru o sumă oarecum mai mică decât valoarea nisab.

Este permisă vânzarea proprietății în schimbul fulus curent de pe piață. Fulus reprezintă moneda din aur, argint, alte metale sau hârtie; deoarece este folosită în mod uzual ca preț nu este necesar să fie neapărat punctată, semnalată. Dacă moneda nu mai este actuală pe piață, conform imamului a'zam "rahime-hullahu teala" vânzarea devine invalidă. Conform imamilor Ebu Yusuf și Muhammed "rahime-humullahu teala" vânzarea nu devine invalidă. Se va oferi contravaloarea ei în monedă de trecere. Dacă moneda nu mai este actuală după ce a fost împrumutată, conform imamului a'zam se va plăti tot atât fulus cât a fost împrumutat. Conform celor doi imami, Ebu Yusuf și Muhammed contravaloarea monedei va fi rambursată. Pentru a face vânzare-cumpărare cu moneda actuală, aceasta trebuie arătată. Bunurile ce au fost arătate vor fi date, adică nu se vor putea da altele asemănătoare în locul lor. Presupunând că o persoană dă celui ce schimbă bani, argint ce cântărește un dirhem și îi cere acestuia să-i dea fulus pentru jumătate de dirhem din ea și argint în cantitate de un habbe mai puțin decât o jumătate de dirhem, această tranzacție va fi invalidă. Deoarece, vânzarea a jumătate de dirhem de argint în schimbul argintului care cântărește mai puțin de o jumătate de dirhem reprezintă dobândă. Dacă ar cere să i se dea fulus pentru jumătate din ea și argint care cântărește cu o habbe mai puțin de jumătate de dirhem, pentru jumătatea rămasă, tranzacția pentru fulus ar fi validă. Dacă va spune, "Dă-mi pentru acest dirhem de argint fulus în valoare de jumătate de dirhem și din cealaltă jumătate de dirhem, argint cu un habbe mai puțin", ambele tranzacții vor fi valide. Deoarece argintul ce cântărește cu un habbe mai puțin decât jumătate de dirhem va fi vândut pentru aceeași cantitate de argint și jumătate de dirhem de fulus va fi vândut pentru argintul cu un habbe mai greu decât jumătate de dirhem. Este

permis chiar dacă greutatea fulus și a argintului sunt diferite, și tipurile lor sunt diferite.

În cartea Beda'yi'us-sanayi' se spune, (Bunurile ce vor fi date ca danie trebuie să fie de același gen sau diferite cu bunurile pentru care se dă danie. [Nu este permis să se dea săracilor lucruri precumhaine, încălțăminte, grâu, ulei ca danie pentru aur.] Bunurile ce se dau ca danie trebuie să fie ayn sau deyn. Bunurile de danie ce sunt ayn sunt cele care se măsoară prin greutate sau volum sau care nu se măsoară. Dacă nu se măsoară este ori animal saime, ori bunuri comerciale portabile, altele decât animale. Dacă este vorba despre un animal saime, dacă se dă animalul în sine, care este definit prin nass, se va da un animal mediu. Dacă se va da un animal mai slab, se va plăti diferența până la greutatea celui mediu, în aur sau argint. Dacă se va da valoarea animalului, se va proceda la fel calculând valoarea unui animal mediu. Dacă se va da valoarea unui animal mai slab se va adăuga diferența în aur sau argint, până la valoarea animalului mediu. Este permis să se dea o oaie grasă în locul a două oi medii, ca sumă a valorilor lor. Deoarece în cazul bunurilor ce nu sunt susceptibile de dobândă, se ia în considerare valoarea. Pentru uruz comerciale se va oferi a patruzecea parte, așa cum a fost declarat în nass (versete și hadisuri explicate clar). În cazul în care se dau același gen de bunuri, se va compensa diferența dacă se oferă un bun de o calitate medie sau inferioară. Deoarece uruz reprezintă bunurile ce nu se cântăresc prin greutate sau volum. Astfel diferența de cantitate la acestea nu se va considera dobândă. Spre exemplu este permis să se dea două veștminte de calitate inferioară în locul unuia de calitate bună. Dacă se dau alte bunuri ce nu sunt de același gen și într-o cantitate mai mică decât cantitatea obligatorie, se va compensa diferența. Dacă bunurile pentru danie se cântăresc în greutate sau volum se va da a patruzecea parte din bunul însuși. Dacă se va da un bun ce nu este de același gen, se va da contravaloarea acestuia. Conform Şeyhayn"rahime-humullahu teala" dacă se plătește

un bun de același gen, nu se va da cât valoarea sa ci cât cantitatea sa. Spre exemplu, dacă valoarea a 200 kg de grâu de o calitate superioară este de 200 de dirhemi de argint, este permis să se dea 5 kg de grâu obișnuit, ca danie. De asemenea în loc de 5 dirhemi argint jeyyid, dania pentru 200 de dirhemi de argint jeyyid, se pot da 5dirhem zuyuf. Aceeași regulă se aplică și în cazul nezr (adak, promisiune).

Aurul și argintul sunt semen (preț) absolut. Așa au fost create. Ele nu vor fi folosite ele însele pentru scopul de a satisface nevoile oamenilor. Sunt mijloace pentru a putea cumpăra obiecte necesare. Alte lucruri au fost create pentru a fi folosite și ca semen cât și pentru a fi folosite ele însele.) Aici încheiem traducerea din Bedayi'.

Lucrurile de care are nevoie un om pentru a trăi confortabil și conform modului de viață islamic se numesc nevoi vitale. Aceste nevoi vitale sunt diferite în funcție de starea omului și de timp. Lucrurile ce nu sunt necesare pentru o viață confortabilă, ci care se folosesc pentru plăcere, pentru împodobire și pentru a atrage admirația se numesc obiecte de ornament. Aurul și argintul nu sunt nevoi vitale ci obiecte de ornament. Este permis ca bărbații să se împodobească atât în casă, cât și afară, iar femeile doar în casă.

Se observă că moneda ce este actuală este întotdeauna un bun comercial. Este farz să se dea dania când valoarea sa ajunge valoarea nisab în baza a celei mai puțin valoroase monede de aur de pe piață. Deoarece valoarea nisab pentru bunurile comerciale se calculează, conform celor doi imami, Ebu Yusuf și Muhammed "rahimehumullahu teala" cu aur sau argint, de preferință cu cel ce este mai des utilizat în tranzacțiile comerciale. Și dania acelui bun va fi dată în bani, pe baza cărora i-a fost calculată valoarea sau a patruzecea parte din bun. Persoana săracă va folosi aceasta pentru nevoile sale vitale. Fulus reprezintă moneda bani, alții decât aurul și argintul. Poate fi din bronz, cupru și alte amestecuri, precum și din hârtie. Adică bancnotele din hârtie reprezintă fulus. Dania acestora trebuie plătită. Însă valoarea

acestora, la fel ca și valoarea aurului și argintului nu este valoarea reală, este o valoare nominală. Valoarea acordată de guvern, care poate în același timp să îi și ia valoarea. În momentul când își pierde valoarea nominală ele nu mai pot fi considerate semen (preț). Nemaifiind astfel bunuri pentru care se acordă danie. Ibni Abidin declară, (Valoarea bunurilor comerciale se calculează cu moneda de aur sau argint, bătută ca unitate monetară și care este cel mai des folosită în scopuri comerciale. Dacă se calculează cu argint, pentru un bun în valoare de 240 de dirhemi de argint, iar dacă se calculează cu aur, un bun în valoare de 20 de miskal de aur, dacă ambele valori au atins valoarea nisab, totuși valoarea bunului va trebui calculată în argint. Deoarece proprietarul ar trebui să dea șase dirhemi de argint sau jumătate de miskal de aur, care este echivalent cu cinci dirhemi de argint, ceea ce este mai puțin avantajos pentru persoana nevoiașă căreia i se va plăti dania. [Deoarece 20 miskali de aur și 200 de dirhemi de argint indică aceeași valoare nisab, atunci valoarea lor este aceeași.] Moneda din aur în greutate de un miskal poartă numele de dinar. [Toate monedele turcești, lire, din aur cântăresc un miskal și jumătate, adică 7,2 grame.] Este vajib să se plătească zekat pentru moneda actuală care a fost folosită pentru a calcula valoarea nisab [aur sau argint].) De aici reiese că valoarea nisab pentru bancnote, se va calcula în funcție de cea cu valoarea cea mai mică și dania se va plăti în aur. Deoarece argintul nu mai este folosit deloc ca monedă. Dania pentru banii în bancnote se va plăti cu metalul cu care a fost calculată valoarea nisab, deci cu aur. Nu se poate da a patruzecă parte dintr-o bancnotă de hârtie, în sine. Deoarece bancnotele de hârtie, în sine, nu pot fi folosite ca nevoi vitale. Atât timp cât există hârtie obișnuită, folosirea bancnotelor ca hârtie ar fi o risipă. Iar risipa este haram. Dania pentru bancnotele de hârtie nu poate fi plătită în bancnote, ca acestea să fie folosite ca bani. Deoarece există aurul ca valută ce este valoroasă mereu și cu valoare autentică, care trebuie preferat întotdeauna pentru plata daniei.

Aurul poate fi dat atât ca monede cât și în alt fel. Acesta se găsește oriunde și oricând. Persoana care nu găsește aur în orașul său, va trimite bani, bancnote prietenului său ce se află într-un oraș în care se vinde aur. Va cumpăra aur și îi va cere acestuia să plătească dania în locul său. Este permis să plătească banii pentru aur și ulterior. Cu această facilitate practicabilă în plata daniei pentru bancnotele de hârtie, nu este justificat să refuzi să plătești aur de dragul de a plăti bancnote de hârtie cu valoare nominală și provizorie, când această preferință reprezintă neascultarea poruncii declarate în cărțile de fikh. Persoanele care nu urmează cărțile de fikh ci încearcă să împlinească actele de adorare așa cum înțeleg ele din versetele din Coran, sunt persoane deviate și fără mezheb. Ca răspuns trebuie să le spunem acestora, (Eu îmi împlinesc actele de adorare nu așa cum înțelegi tu din versete și hadisuri, ci așa cum au înțeles și ne-au transmis imamii mezheb-urilor). Cărțile în care ne sunt transmise învățăturile înțelese și transmise de imamii celor patru mezheb-uri se numesc cărți de fikh.

În Kitab-ul fikh al-el-mezahib-il-erbe'a pregătită de un grup de profesori de la universitatea Jami'ul ezher, prezidat de profesorul Abdurrahman Jeziri sunt scrise toate învățăturile de fikh pentru fiecare mezheb în parte, separat. Această carte cuprinde cinci secțiuni și a fost tipărită în Cairo, în anul 1392, 1972 miladi. În capitolul intitulat "Zekat pentru evrak-î maliyye, bancnote" se declară, (Savanții în fikh au declarat că trebuie plătită dania pentru bancnote. Deoarece acestea sunt folosite în tranzacțiile comerciale în locul aurului și argintului. Acestea pot fi schimbate oricând, cu ușurință cu aur sau argint. Nu este ceva acceptabil pentru mintea umană ca o persoană care are o mulțime de bancnote să nu le adauge și pe acestea la valoarea nisab a aurului și argintului și să nu plătească dania pentru ele. De aceea savanții din trei mezheb-uri au afirmat în unanimitate că trebuie plătită dania pentru bancnote. Doar mezheb-ul Hanbeli diferă de la acest consens. Savanții hanefi au declarat că bancnotele sunt certificate deyn-i kavi, ce pot fi

schimbate imediat în aur sau argint, oricând se dorește. De aceea trebuie ca dania pentru ele trebuie dată imediat. Deoarece plata daniei pentru un împrumut devine farz când se intră în posesia aurului sau argintului. Chiar dacă dania este obligatorie și înainte de intrarea în posesia aurului și argintului, plata sa nu este farz.) Dacă dorește va aștepta până ce va lua și atunci va plăti daniași pentru anii trecuți, sau nu va aștepta și va plăti dania anual și pentru ele din cantitatea de argint și aur pe care o posedă. Nu va putea da titlurile de valoare pe care le are în posesie, ca danie pentru aurul pe care îl deține; când va obține aurul și argintul înscrise pe titluri, de la debitor, va deveni farz să se separe a patruzecea parte pentru fiecare din anii care au trecut și să fie date săracilor. Tot astfel nu se pot da ca danie bancnote de hârtie. Cu a patruzecea parte din valoarea acestora se va cumpăr aur, cu valoarea cea mai mică, pot fi monede sau bijuterii în valoarea monedelor și vor fi oferite săracilor.

Nu este permis să se absolve debitorul de la datoria care îți revine în schimbul daniei pe care i-o vei plăti, spunând, (Îți voi da dania. Însă voi considera dania pe care ți-o voi da în schimbul datoriei tale. Acceptă și tu!). Dania trebuie dată unui nevoiaș, care la rândul său va da dania înapoi celui avut, plătindu-și astfel datoria. În volumul șase al cărții Fetava-i Hindiyye se spune în legătură cu cel care se teme că persoana nevoiașă nu va înapoia dania, (Creditorul va arăta debitorului o persoană în care are încredere și va spune: ”Delegă această persoană să primească în numele tău dania pe care ți-o voi da și să-mi plătească din ea datoria”. Debitorul va proceda astfel. Când acea persoană va lua dania, acea sumă va deveni proprietatea debitorului. După care acesta va înapoia acea sumă creditorului, plătind astfel datoria debitorului. În cazul în care două persoane au de recuperat datorii de la un debitor, și unul dintre aceștia dorește să îl absolve de datorie, îi va da danie echivalentă cu suma creditului. După care va dona acea sumă creditorului nevoiaș. Adică îl va aboli de datorie într-un mod care este

helal. Apoi, nevoiașul va oferi cadou această danie celui avut, creditorului. Sau creditorul va lua împrumut de la cineva aur, cât valoarea datoriei sale și îl va oferi cadou creditorului. Atunci cel bogat va înapoia acest aur săracului, cu intenția de danie. Apoi îl absolvă pe acesta de datorie. Adică îi iartă datoria. Persoana nevoiașă va da aurul primit ca danie persoanei de la care s-a împrumutat mai înainte. Bunurile date ca danie sau bunurile promise nu pot fi folosite pentru acte de caritate. Pentru a le putea folosi în astfel de acte, bunurile trebuie oferite unei persoane nevoiașe pe care o cunoaște, iar aceasta la rândul ei să îmlplinească acele acte de caritate cu aceste bunuri.) Din aceste exemple rezultă că pentru a da danie cu bancnote de hârtie, se vor împrumuta bijuterii din aur, în aceeași valoare cu a sumei bancnotelor pe care dorește să o ofere, de la soție sau de la un cunoscut. Aurul îl va da cu intenția de danie unui nevoiaș dintre cunoscuți sau dintre rude. Astfel va fi plătit dania pentru bancnotele de hârtie. După care persoana nevoiașă va oferi cadou acea cantitate de aur, persoanei care a dat dania. Acesta la rândul lui va înapoia aurul persoanei de la care l-a împrumutat, plătindu-și astfel datoria. Deoarece s-a plătit dania, persoana avută va oferi o parte din suma bancnotelor pentru care s-a plătit dania, persoanei nevoiașe. Iar cu partea rămasă va putea împlini acte de caritate. Dacă și persoana nevoiașă dorește să primească recompensă pentru aceste acte de caritate va vinde aurul primit ca danie, persoanei bogate. După care îl va delega pe cel bogat să îmlplinească acte de caritate și îi va înapoia bogatului bancnotele.

Seyyid Abdulhakim Arvasi "rahmetullahi aleyh" , unul dintre marii savanți, expert în științele celor patru mezheb-uri afirmă, (Valoarea banilor, bancnotelor este o valoare nominativă. În momentul în care se demonetizează, își pierde valoarea. De aceea nu este permis ca fitra și dania să se ofere cu bani. Daniile ce au fost plătite în trecut cu bani vor trebui recuperate prin devr (transfer) cu aur. Cu excepția

pelerinajului, toate celelalte acte de adorare materiale se vor recupera prin devr.)

În cartea Durr-ul-muhtar se spune, (Dacă Bagî, adică musulmanii care s-au revoltat împotriva guvernului și au preluat puterea și sultanii musulmani opresivi, colectează dania pentru animale și ușr-ul și o dau în locurile poruncite de Allahu teala, aceste bunuri colectate vor fi considerate danie. În cazul în care le vor da în alte părți decât cele poruncite de Allahu teala, nu vor fi considerate danie. Proprietarii bunurilor vor trebui să dea din nou danie săracilor. Dacă autoritățile menționate anterior colectează dania pentru bunurile comerciale și pentru bani, conform majorității savanților, nu se va considera danie. Tot astfel este și fatwa. Conform altor savanți islamici, deoarece conducătorii sunt musulmani și bunurile colectate astfel sunt dreptul poporului, vor fi considerați săraci și prin urmare bunurile ce le vor fi plătite cu intenția de danie vor fi acceptate ca danie. Ibni Abidin afirmă de asemenea, (Această regulă se aplică și în cazul bunurilor și banilor colectați ca taxe sau impozite. Este sahih argumentul celor ce afirmă că nu trec ca danie, chiar dacă se exprimă intenția. Cu alte cuvinte tiranii nu au dreptul să colecteze daniile bunurilor acestor musulmani.) În comentariul lui Tahtavi este scris faptul că și fatwa este astfel. Se observă că pentru ca daniile plătite pentru animale și ușr să fie valabile în Islam, guvernul care le colectează trebuie să fie un guvern musulman și să le ofere persoanelor care au datorii din patru departamente ale trezoriei statului numită Beyt-ul-mal. Conform majorității savanților islamici, nici o taxă din cele plătite guvernului nu va fi considerată ca zekat pentru bunuri comerciale și bani. Unii învățați afirmă că este permis cu condiția ca guvernul care colectează taxele să fie musulman și bunurile și banii dați să fie dați cu intenția de zekat, însă această afirmație areo sursă slabă.

CAPITOLUL DESPRE POST

Obligațiile postului sunt în număr de trei:

1. -Intenția.
2. -Exprimarea intenției între timpul de începere a postului și timpul de încheiere a lui.
3. -Evitarea lucrurilor care duc la anularea postului între nehar-î şer', adică de la revărsatul zorilor și până la apusul soarelui. Timpul de imsak este timpul când albeața numită fajr-i sadîk este văzută imediat peste linia orizontului aparent, ufk-î zahiri. Persoana care nu și-a exprimat intenția de a ține post, dar s-a abținut de la a mânca și a bea, până seara, nu se consideră că a postit. Va trebui să recupereze acea zi.

Există șapte condiții de îndeplinit pentru ca postul să fie obligatoriu:

1. -Să fie musulman, 2. -Să fi atins pubertatea. Postul copilului este valabil. 3. -Să atingă vârsta la care să posede discernământ, 4. - Persoana care se află într-o țară non-islamică să audă că postul este obligatoriu, 5. -Să fie rezident, adică să nu se afle în călătorie pe o distanță lungă, 6. -Să nu fie la menstruație, 7. -Să nu fie lăuză.

Există șase lucruri care anulează postul: să mănânci, să bei, să întreții raporturi sexuale, menstruația, lăuzia, să vomizi cu gura plină. Minciuna, bârfa, nemime (adică să duci vorba de la unul la altul), sperjurul nu anulează postul, însă vor elimina recompensele ce se acordă pentru post.

Și de asemenea șapte persoane nu vorține post:

1. - Bolnavul, 2. -Călătorul (a doua zi), 3. -Femeia sau fata aflată la menstruație, 4. -Femeia lăuză, 5. -Femeia însărcinată, dacă nu are putere îndeajuns, 6. -Femeia care alăptează, dacă va dăuna copilului, 7. -Persoana care este foarte bătrână și foarte slăbită.

Și de asemenea se va face intenția pentru fiecare zi separat. În cartea Hindiyye se relatează, (Intenția se face cu inima. Să te trezești pentru sahur reprezintă intenția.) Intenția pentru rugăciune este de două tipuri: primul tip este cel care se face zilnic în luna Ramazan, sau pentru un post care este nafile, ori pentru un post efectuat pentru îndeplinirea unui jurământ și care trebuie făcută între apusul soarelui din ziua precedentă și ora zilei actuale de dahve-i kubra. Dahve-i kubra reprezintă jumătatea timpului zilnic de post, care se calculează după cum urmează în termenii orei ezani,

$Fajr + \frac{24-Fajr}{2}$ sau $Fajr + 12 - \frac{Fajr}{2} = 12 + \frac{Fajr}{2}$. Adică timpul dahve-i kubra, va fi jumătatea numărului ce indică timpul fajr, în termenii orei ezani. Este înaintea amiezii cu atât timp cât diferența dintre jumătatea zilei șer'i și cea a zilei solare, din punct de vedere al orei obișnuite, această diferență este egală cu jumătate din hisse-i-Fajr, carela rândul său, este durata de timp între răsărit și Fajr, sau timpul de imsak. Dacă nu a mâncat și nu a băut până la timpul dahve-i kubra, atunci va face intenția și va ține postul. Nu este permis să se facă intenția în timpul dahve-i kubra. Când se exprimă intenția înainte de fajr se va spune, (Intenționez să țin post mâine). Când se exprimă intenția după fajr se va spune, (intenționez să țin post azi).

Cel de-al doilea tip de intenție se face în cazul recuperării posturilor, a keffaret sau nezr-i mutlak. Timpul de intenție pentru toate trei este același. Intenția se va face între apusul soarelui zilei anterioare și înainte de fejr-i sadîk a zilei curente. După ivirea zorilor nu este permisă intenția pentru nici unul dintre aceste trei posturi. Este scris la sfârșitul capitolului despre rugăciunile restante, din cartea lui Ibni Abidin că atunci când se recuperează postul pentru anumite zile din luna Ramazan, nu este nevoie să se numească zilele sau să se respecte

ordinea priorității. Persoanele care țin post sunt de trei tipuri: postul ignoranților, postul învățaților și postul profeților și al evliya. Postul celor ignoranți constă în abținerea dela mâncare, băutură și relații sexuale. Dar comit alte acte greșite. Învățații nu comit alte acte greșite, în timp ce țin post. Profeții și evliya evită tot ceea ce este îndoielnic, în timpul postului.

Sărbătorile celor ce postesc sunt de trei tipuri: sărbătoarea celor ignoranți, sărbătoarea celor învățați și sărbătoarea profeților și a evliya. Sărbătoarea ignoranților este seara când deschid postul, la masa de iftar. Ei mănâncă și beau ce vor și consideră că aceea este sărbătoarea lor. Sărbătoarea învățaților este seara la iftar, iar ei vor spune, dacă Allahu teala a fost mulțumit de postul ținut de noi, aceasta este sărbătoarea noastră. Și de asemenea stau și reflectă la starea lor în cazul în care Allahu teala nu a fost mulțumit de postul lor. Însă sărbătoarea Profeților și evliya este ru'yetullah. Ei au meritat harul lui Allahu teala.

Și de asemenea sărbătorile musulmanilor sunt de cinci feluri:

1. -prima este ca îngerul din partea stângă a unui dreptcredincios să nu găsească fapte rele de scris.

2. -a doua este ca în momentul agoniei morții, îngerii binevestitori să vină și să spună, ”Pace ție, dreptcredinciosule! Tu vei merge în Paradis!”.

3. -a treia este ca atunci când va ajunge în mormânt, acesta să fie o grădină dintre grădinile Raiului.

4. -a patra este ca în Ziua de Apoi să stea la umbră sub Arș-ur-rahman împrună cu enbiya, evliya și ulema și suleha.

5. -a cincea este atunci când un credincios a răspuns la toate întrebările care i se vor pune în șapte locuri de-a lungul drumului său pe podul Sîrat, care este mai subțire decât firul de păr, mai ascuțit decât o sabie, mai întunecat decât o noapte neagră și care este cale de o mie de ani în jos, o mie de ani în sus și o mie de drept. Dacă nu reușește să răspundă la întrebări, el va fi chinuit pentru o mie de ani pentru fiecare eșec. Aceste șapte întrebări sunt despre: credință, rugăciune, post, pelerinaj, danie, drepturile creaturilor și gusl, istinja și abluțiune, în această ordine.

Și de asemenea dacă o persoană își va anula postul, a cărui intenția o făcuse înainte de imsak, în mod voit, va fi nevoit să facă și kaza (recuperare) și keffaret (răscumpărare). În cazul posturilor nafile și kaza nu se cere răscumpărare.

Pentru răscumpărare se va elibera un sclav. Dacă nu are puterea să facă acest lucru, va ține post șaizeci de zile, în afara zilelor de Ramazan și a celor cinci zile în care este interzis să postești. În plus va posti cu intenția de recuperare pentru tot atâtea zile cât și-a anulat postul. [Este interzis să se țină post în prima zi a Sărbătorii fitr (Ramazan bayram) și cele patru zile ale Sărbătorii sacrificiului (Kurban bayram).] Dacă și acest lucru este peste puterile sale va hrăni șaizeci de săraci într-o zi sau un sărac, de două ori pe zi, timp de șaizeci de zile. Sau va oferi fiecăruia bunuri în valoarea fitra.

Pentru a recupera o zi de post va ține o zi de post.

Cinci persoane nu vor avea nevoie de răscumpărarea postului. Prima persoană este cea bolnavă. Cea de-a doua este cea care se află în călătorie. A treia este femeia care alăptează și care nu a ținut post de teama că acesta ar dăuna copilului. A patra persoană este pir-i fani,

adică persoana foarte bătrână și foarte slăbită. Iar cea de-a cincea este persoana care se teme că va muri de foame sau de sete.

Când motivele (ozr) acestor persoane vor înceta, aceștia vor trebui să recupereze postul o zi pentru o zi.

Și de asemenea intenția pentru yevm-i şekk (ziua suspiciunii, ziua în care nu știm dacă este 30 Şaban sau 1 Ramazan) este de mai multe tipuri: este permis pentru o yevm-i şekk să se facă intenția, deși este detestabil, pentru o zi în Ramazan sau pentru un alt post ce este vajib, ori dacă este Ramazan, pentru postul din luna Ramazan, dacă nu este Ramazan, pentru un post nafile sau gayr-i vajib. Celălalt tip este permis fără a fi detestabil și acesta este intenția pentru un post pur, sau pentru postul în luna Şaban, adică intenția pentru postul nafile.

Nu este permis sub nici o formă ca o persoană să spună ” Intenționez să postesc dacă suntem în luna Ramazan, dacă nu, nu intenționez”.

Și de asemenea dacă o persoană nu intenționează să postească, până când se ivesc zorii și mănâncă înainte de amiază, conform imamului a'zam nu va fi nevoie să își răscumpere postul. Conform celor doi imami, Ebu Yusuf și Muhammed este nevoie de răscumpărare. Deoarece a mâncat și nu a făcut intenția pentru post, deși era posibil să țină post. Și dacă mănâncă după amiază, s-a declarat în unanimitate că nu este nevoie să răscumpere (să țină 60 de zile de post pentru o zi) acea zi de post.

Presupunând că o persoană a încălcat ultimele două sau trei luni de Ramazan, întrerupând postul mai devreme, câte o dată în fiecare dintre luni, va face răscumpărarea pentru fiecare zi în parte, sau va face răscumpărarea pentru toate acele zile o dată? Această chestiune este controversată printre savanții islamici. Ca măsură de precauție ar trebui să se răscumpere fiecare din acele zile. Dacă o persoană are zile de post

restante din luna Ramazan, pe care nu le-a recuperat și peste care au trecut ani de zile, conform unor învățați, acea persoană este păcătoasă.

Și de asemenea dacă atunci când o persoană ține zilele de post din răscumpărare intervine luna Ramazan sau Sărbătoarea sacrificiului, persoana în cauză va trebui să reia răscumpărarea de la început după trecerea lunii Ramazan sau a sărbătorii. Iar zilele anterioare nu se vor lua în calcul.

Și de asemenea dacă o persoană mănâncă, fără a intenționa să plece într-o călătorie de lungă durată, după care face intenția pentru călătorie și pleacă, va trebui să facă și kaza (să țină post o zi pentru o zi) și keffaret (să răscumpere postul ținând 60 de zile pentru o zi). Călătoria nu face permisibilă anularea postului. Este vajib ca persoana care pleacă în călătorie să nu-și anuleze postul acelei zile. Nu este permis pentru călătorul, care zi sau noapte, și-a exprimat intenția pentru post până la timpul dahve, să-și anuleze postul acelei zile. Dacă totuși îl va anula va trebui doar să îl recupereze. Călătoria face permisibilă neînceperea postului.

Presupunând că o persoană își pierde mințile, în luna Ramazan și nu ține post, va recupera aceste zile când se va însănătoși. Dacă nu se va însănătoși de la începutul lunii Ramazan până la sfârșit, atunci va fi absolvit de postul acelei luni.

De asemenea dacă o persoană își strică postul, uitând că postește, postul acesteia nu se va anula. Dacă își va aminti că postea, dar crezând că i s-a anulat postul, va continua să mănânce, va trebui să recupereze acea zi de post. Însă nu va fi nevoie de răscumpărare. Dacă va mânca, știind că postul nu i s-a anulat, va fi nevoie și de recuperare și de răscumpărare.

Presupunând că o persoană își va înghiți sudoarea, sau cineva va mesteca o ață vopsită și înghite vopseaua, sau cineva înghite saliva altei persoane, ori va înghiți propria salivă după ce în prealabil a scos-o din gură, ori va ingera resturi alimentare rămase între dinți, iar ceea ce a

înghițit este mai mare decât un bob de năut, ori își injecta medicament sub piele, postul acesteia va fi anulat și va trebui să țină recuperare o zi pentru o zi.

De asemenea dacă o persoană mănâncă o bucată de hârtie sau un pumn de sare, ori dacă ingerează grâu crud, ori boabe de orez i se va anula postul. Cu toate acestea va trebui să facă doar recuperare. Deoarece nu este nici un obicei, nici un medicament să mănânci un pumn de sare. Este ca și în cazul pământului. Însă dacă sarea este în cantitate mică va fi nevoie și de răscumpărare. Astfel este menționat în cartea Eşbah. Deoarece sarea în cantitate mică este folosită atât ca aliment, cât și ca medicament.

În cazul în care un muncitor știe că va cădea bolnav, în timp ce lucrează pentru întreținere, nu este permis să întrerupă postul înainte de a se îmbolnăvi. Dacă își va anula postul, mâncând va trebui să îl recupereze și să îl și răscumpere. Pentru a evita răscumpărarea ar trebui ca înainte să înghită hârtie. Dacă o femeie însărcinată, sau o femeie care alăptează se simte prea slăbită și mănâncă, va recupera postul. Persoana care mănâncă și bea, în văzul lumii, în luna Ramazan, fără a avea un ovr, va deveni murtez, apostat. (Fatwa-i Feyziyye).

De asemenea dacă o persoană doar mestecă un bob de susan postul său nu va deveni fasid. Însă dacă îl înghite, mestecat sau nemestecat, postul va fi fasid. Va fi necesar să îl recupereze.

Există cincisprezece tipuri de post: Trei farz, trei vajib, cinci haram, patru sunnet. Posturile care sunt farz sunt cele din luna Ramazan și cele de recuperare și răscumpărare ale zilelor restante.

Posturile vajib sunt posturile nezr-i muayyen (postul pentru un jurământ condiționat), nezr-i mutlak (postul pentru un jurământ necondiționat), continuarea unui post nafile până la apusul soarelui.

Posturi care sunt interzise: postul în prima zi a sărbătorii fitr și postul în cele patru zile ale sărbătorii sacrificiului.

Posturile care sunt sunnet: postul în zilele eyyam-î beyzi, postul numit savm-î Davud, în zilele de luni și joi, în ziua așura, în ziua arafa și în zilele binecuvântate similare. Zilele 13, 14, 15 ale fiecărei luni arabe, zilele cu lună plină sunt eyyam-î beyz. Savm-î Davud înseamnă să ții o zi post, după care o zi să mănânci, anual.

Postul are unsprezece beneficii:

1. -Va fi pavăză pentru focul Iadului.
2. -Va cauza acceptarea celorlalte acte de adorare.
3. -Va fi pomenirea corpului.
4. -Va înfrâna aroganța, îngâmfarea cuiva.
5. -Va înfrânge egoismul, mândria cuiva în actele de adorare.
6. -Va îmbunătăți frica de Allahu teala.
7. -Răsplata sa va fi în balanță în Ziua de Apoi.
8. -Allahu teala va fi mulțumit de acel rob.
9. -Dacă va muri în credință, va intra în Paradis, mai repede.
10. -Va umple inima de lumină divină.
11. -Mintea îi va fi luminată.

Este vajib ca în ziua de 29 Șaban când soarele apune să se caute luna nouă pentru luna Ramazan, pe orizontul aparent din partea vestică. Un musulman adil, adică un musulman ce nu comite păcate mari, un musulman ce urmează calea ehli sunnet, va anunța judecătorul sau guvernatorul, dacă a văzut luna nouă, pe cerul înnorat. Dacă acesta va accepta, va începe peste tot, Ramazanul. În locurile în care nu există guvernator sau judecător, dacă un musulman vede luna nouă pentru luna Ramazan, în acel loc va începe Ramazanul. Informația care va veni de la o persoană ce împlinește un bidat sau de la o persoană fasîk nu va fi luată în considerare. În cazul în care cerul este degajat este nevoie ca mai multe persoane să anunțe vederea lunii. Dacă nu se vede luna nouă, se va considera luna Șaban de treizeci de zile și se va începe luna Ramazan în ziua următoare. Începutul lunii Ramazan nu va fi determinat după calendar, sau după calcule astronomice. În cărțile

Bahr, Hindiyye și Kadîhan se spune, (Un prizonier aflat într-o țară non-musulmană, neștiind când începe luna Ramazan și consultând calendarul, ținând post o lună, este posibil să fi început postul cu o zi înainte de prima zi a lunii Ramazan, cu o zi după începerea lunii Ramazan sau chiar în ziua când a început luna Ramazan. În primul caz a ținut post cu o zi înainte de luna Ramazan și în ultima zi a lunii Ramazan a sărbătorit. În cel de-al doilea caz nu a ținut post în prima zi a lunii Ramazan și a postit în prima zi de sărbătoare. În ambele cazuri a ținut post douăzeci și opt de zile ale lunii Ramazan și va trebui să recupereze două zile, după sărbătoare. În cel de-al treilea caz este îndoielnic că prima și ultima zi în care a postit coincid cu zilele lunii Ramazan. Deoarece postul în zilele îndoielnice a coincide cu luna Ramazan nu este sahih va trebui să recupereze aceste zile.) De aici reiese că cei ce încep postul de Ramadan nu după observarea lunii pe cer ci prin urmarea calendarelor pregătite cu un an înainte , vor trebui să postească două zile, cu intenția de recuperare, după sărbătoarea fitr.

[Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" declară, (În timpul zilelor înorate, chiar dacă va auzi chemarea la rugăciune nu va deschide postul până ce nu va fi sigur că soarele a apus. Atât timp cât o persoană face iftar înainte de iștibak-un-nujum (apariția majorității stelelor) persoana în cauză va efectua un act mustehab, numit ta'jil, adică graba pentru a face iftar. Când se observă apusul și se face iftar, într-un anumit loc, o persoană care se află într-un loc la înălțime, cum ar fi minaretul, nu ar trebui să facă iftar, până nu știe cu siguranță că soarele a apus. La fel se va proceda și pentru rugăciunea de dimineață și sahur.) În listele de Temkin din cărțile de astronomie înălțimea este una dintre variabilele pentru calculul lungimii timpului numit temkin. În calcularea tuturor timpurilor de rugăciune este folosit un singur timp de temkin pentru o anumită locație, proporțional cu cel mai înalt loc din acel loc. În cazul calendarelor pregătite fără a se lua în calcul timpul temkin, timpul apusului este scris cu câteva minute mai devreme. Se va observa că

soarele nu apune la timpul apusului indicat în aceste calendare. Posturile efectuate de persoanele care vor urma calendarele fără temkin, va deveni fasid.].

CONDIȚIILE SACRIFICIULUI SUNT TREI:

1. - Să fie musulman, să aibă discenământ și să fi ajuns la vârsta pubertății.
2. -Să fie rezident (să nu fie într-o călătorie).
3. -Să posede suficiente proprietăți pentru a atinge limita valorii nisab.

Principiul fundamental pentru animalul sacrificat este să fie o oaie, capră, cămilă sau vită, o vită sau o cămilă țin elocul a șapte animale sacrificate, este permis ca șapte persoane să se asocieze și să sacrifice o vită. Dacă dorește să se mai asocieze încă o persoană, sacrificiul celei de-a opta persoane va fi fasid. Valoarea nisab pentru sacrificiu este aceeași cu valoarea nisab pentru fitra.

[Ibni Abidin "rahime-hullahu teala" declară că dacă cota fiecăruia este mai mică de o șeptime, sacrificiul nici unuia dintre ei nu este permis. De aceea este permis să se asocieze mai puțin de șapte oameni la o vită. Este sahih să se asocieze când cumpără animalul. Deși este sahih să se asocieze și după ce se cumpără animalul, este mai bine să se asocieze înainte de a fi cumpărat. O persoană poate fi asociat la animalul altei persoane cu o cotă de la o șeptime la șase șeptimi din animal. Vor împărți carnea în proporție directă cu cotele partenerilor. Dacă unul din asociați moare va fi sahih ca moștenitorii săi să spună să se taie animalul în numele decedatului și al asociaților săi. Deoarece sacrificarea pentru persoana decedată este un act de Kurbet (un act de binefacere, de apropiere față de Allahu teala). Dacă nu-și vor exprima acordul, partea defunctului nu va fi kurbet și nici sacrificiile celorlalți nu vor fi sahih. Dacă unul dintre asociați este necredincios sau dacă s-

a asociat pentru carne, nici unul dintre sacrificii nu va fi permis. Deoarece fiecare partener trebuie să facă intenția pentru kurbet. Iar intenția necredinciosului este nulă. Pe de altă parte intenția pentru a mânca nu este un act de kurbet. Tot astfel, dacă unul dintre parteneri face intenția pentru a sacrifica animalul pentru anul acesta, iar ceilalți parteneri au intenționat să facă sacrificiul pentru anul anterior, intențiile acestora vor fi nule, iar carnea va deveni milostenie. Aceștia vor trebui să dea carnea săracilor ca milostenie. Chiar dacă intenția unuia dintre ei este sahih, nici acesta nu va putea mânca din carnea acelui animal. Deoarece hotărârea ca carnea să fie oferită ca pomană include toată carnea. Kurbet pentru care se face intenția nu este neapărat necesar să fie un kurbet vajib. Poate fi și sunnet sau nafile. De asemenea poate fi un kurbet constând în diferite acte vajib. Este permis să fie și akika pentru un copil sau pentru un adult. Deoarece akika reprezintă un kurbet realizat ca mulțumire față de binecuvântarea de a avea un copil. De asemenea masa oferită cu ocazia căsătoriei este un act de kurbet sunnet. Este bine ca toți partenerii să fi făcut intenția pentru sacrificarea animalului pentru Sărbătoarea Sacrificiului. Conform orientării hanefi sacrificarea animalului pentru akika, nu este un act sunnet. Este mustehab sau mubah. Actele mustehab sunt acte de kurbet. Și actele mubah împlinite cu intenția de mulțumire sunt acte de kurbet. Există multe obiceiuri care împlinite cu intenție devin acte de adorare. Și actele mubah împlinite cu intenție devin acte de ta'at. În legătură cu tăierea pentru akika găsiți mai multe detalii în cărțile Ukud-ud-duriyye și Durr-ul-muhtar.]

PRINCIPIILE PELERINAJULUI SUNT TREI:

1. - Să-ți exprimi intenția de a face pelerinajul când îmbraci veștmântul numit ihram.
2. -Să efectuezi vakfe pe muntele Arafat.

3. -Să se facă tavaf-î ziyaret la Kaaba.

Timpul de vakfe la Arafat începe cea de-a noua zi a lunii Zilhijje, în momentul prânzului până a doua zi dimineață. [Dacă se va sta pentru vakfe cu o zi înainte sau cu o zi după perioada indicată, pelerinajul se va anula. Vehabiții sărbătoresc Sărbătoarea Sacrificului cu o zi înainte, chiar dacă nu au văzut luna nouă. Pelerinajul persoanelor ce nu au stat la vakfe în perioada indicată, nu este sahih.]

Tavaf (înconjurarea Kaabei) este de șapte tipuri:

Primul este tavaf-î-ziyaret.

Cel de-al doilea este tavaf-ul pentru umre. (acestea două sunt obligatorii).

Cel de-al treilea este tavaf-î kudum, care este sunnet.

Cel de-al patrulea este tavaf-ul de adio.

Cel de-al cincilea este tavaf-î nezr (tavaful pentru un jurământ), care este vajib.

Cel de-al șaselea este tavaf-î nafil.

Cel de-al șaptelea este tavaf-î tetavuu', care este mustehab.

Este obligatoriu să se facă intenția pentru ihram, pentru pelerinaj. Este sunnet să porți materialul de ihram. Este vajib să se evite purtarea hainelor cusute.

De asemenea există opt condiții care trebuie îndeplinite de o persoană ca pelerinajul să fie obligatoriu pentru aceasta:

1. -Să fie musulman.

2. -Să fi atins vârsta pubertății.

3. -Să aibă discernământ.

4. -Să fie sănătos.

5. -Să nu fie sclav.

6. -Proprietatea sa să fie mai mare decât suma necesară nevoilor sale esențiale.

7. - Să fie perioada pentru pelerinaj. Această perioadă este de-a lungul zilei arafa și a celor patru zile de sărbătoare. Se va calcula și timpul necesar călătoriei.

8. -Pentru o femeie care va efectua o călătorie de lungă distanță, să fie însoțită de soțul ei sau de un bărbat cu care îi este interzis să se căsătorească în veci. [Este obligatoriu pentru persoanele care îndeplinesc aceste opt condiții să efectueze o dată în viață pelerinajul. Dacă va merge de mai multe ori, pelerinajul din anii următori va fi pelerinaj nafile. Actele de adorare nafile sunt actele de adorare ce nu sunt obligatorii sau tradiții și sunt împlinite din proprie voință. Răsplata pentru actele de adorare nafile în comparație cu răsplata pentru actele de adorare obligatorii este mică precum o picătură de apă în comparație cu un ocean. Savanții islamici nu au consimțit ca musulmanii aflați în țări îndepărtate față de Mecca să împlinească pelerinajul încă o dată. Abdullah Dehlevi "kuddise sirruh" relatează în cea de-a șaiszeci și treia scrisoare, (Actele de adorare nu pot fi împlinite corespunzător în timpul călătoriei de pelerinaj. De aceea Imam-i Rabbani "rahmetullahi aleyh" spune în scrisorile 123 și 124 că nu aprobă o călătorie pentru a face umre sau nafile hajj.) Pelerinajul nafile este haram dacă împiedică un act de adorare care este farz sau acoperirea femeilor în mod corespunzător. Să mergi într-un pelerinaj nafile în acest mod este un păcat și nu o faptă bună. La fel este și umre.

Este obligatoriu să dăm dania în următorul an hijri, după ce am atins valoarea nisab. Timpul obligatoriu pentru danie este diferit dela persoană la persoană. Dacă acest timp este înainte de pelerinaj, se va plăti dania și se va efectua pelerinajul din banii rămași. Dacă timpul de plată al daniei coincide cu perioada pelerinajului, se va merge mai întâi în pelerinaj. După pelerinaj se va plăti dania din banii rămași.]

CELE CINCIZECI ȘI PATRU DE OBLIGAȚII

Când un copil ajuns la pubertate sau un necredincios rostesc Kelime-i tevhid, adică **La ilahe illallah Muhammedun resulullah** și cred în aceasta, cunoscându-i sensul, devin musulmani. Necredinciosului îi vor fi imediat iertate toate păcatele. Cu toate acestea aceștia, ca orice musulman trebuie să memoreze, când le permite timpul, cele șase fundamente ale credinței, numite Amentu, în care trebuie să creadă cunoscându-i sensul, (Trebuie să menționeze că crede în tot, porunci și interdicții, trimise de Allahu teala prin intermediul Profetului Muhammed "sallallahu aleyhi ve sellem"). Apoi, ori de câte ori are timp și condiții favorabile, trebuie să învețe toate poruncile și interdicțiile lui Allahu teala. Dacă neagă că învățarea acestora sau împlinirea oricărei porunci, ori evitarea oricărei interdicții sunt obligatorii, adică dacă nu crede, nu acordă atenția cuvenită își va pierde credința. Va deveni apostat (murted). Adică dacă nu agreează una dintre aceste învățături, cum ar fi acoperirea femeii, va deveni apostat. Apostatul nu va putea deveni musulman până nu se va căi pentru cauza apostaziei sale, nu va deveni musulman prin rostirea **La ilahe illallah** și prin împlinirea anumitor porunci ale Islamului, cum ar fi rugăciunea, postul, pelerinajul și actele de caritate. Nu va avea nici un beneficiu de pe urma acestora acte de adorare împlinite, în lumea de apoi. El trebuie să se căiască, să regrete negarea sa.

Savanții islamici au ales cincizeci și patru dintre obligațiile pe care fiecare musulman trebuie să le învețe și să le respecte.

Aceste cincizeci și patru de obligații sunt:

1. -Să recunoști unicitatea lui Allahu teala și să nu Îl uiți niciodată.
2. -Să mănânci și să bei din ceea ce este helal (permis).
3. -Să împlinești abluțiunea.
4. -Să împlinești cele cinci rugăciuni zilnice la timpul lor.

5. -Să te cureți după menstruație și din starea de impuritate, prin gusl, înainte de a împlini rugăciunea.

6. -Să știi și să crezi că Allahu teala este cel ce asigură rîzk, mijloacele de subzistență ale unei persoane.

7. -Să îmbraci haine curate, din cele permise.

8. -Să muncești încrezându-te în Allahu teala (tevekkul).

9. -Să fi mulțumit.

10. -Să fi mulțumitor față de Allahu teala pentru binecuvântările oferite. Adică să le folosești în locurile și în maniera poruncită.

11. -Să accepți cu resemnare soarta hărăzită de Jenab-î Bari'

12. -Să fi răbdător și să accepți evenimentele dramatice ce vin de la Allahu teala. Să nu te răzvrătești.

13. -Să te căiești pentru păcatele comise. [Să rostești în fiecare zi istigfar.]

14. -Să îplinești actele de adorare cu ihlas (să îplinești actele de adorare doar pentru Allahu teala și doar cu scopul de a atrage mulțumirea Sa).

15. -Să accepte ca dușmani diavolii umani și dintre djini.

16. -Să accepte Coranul cel Sfânt ca dovadă și să accepte regulile sale.

17. -Să accepte că moartea este dorința lui Allahu teala și să se pregătească pentru ea.

18. -Să nutrească afecțiune față de cei iubiți de Allahu teala și să evite ceea ce îi displace lui Allahu teala. [Aceasta poartă numele de Hubb-i fillah și bugd-i fillah.]

19. -Să fie bun față de părinți.

20. -Să îndemne la bine și să descurajeze de la împlinirea aceva ce este rău.

21. -Să viziteze rudele care sunt mahrem (adică cu care nu se poate căsători).

22. -Să nu trădeze încrederea cuiva.

23. -Să fie mereu cu teamă de Allahu teala și să evite să facă ceva ce este haram.

24. -Să asculte de Allahu teala și de Trimisul Său. Adică să împlinească obligațiile și să evite interdicțiile.

25. -Să evite împlinirea păcatelor și să își petreacă timpul împlinind acte de adorare.

26. -Să nu se împotrivească legilor.

27. -Să contemple întreaga creație din jurul său cu profundă admirație.

28. -Să mediteze asupra existenței lui Allahu teala, adică asupra atributelor Sale și asupra creațiilor.

29. -Să își protejeze limba să rostească ceea ce este haram și de vorbe indecente.

30. - Să își purifice inima de dragostea pentru această lume.

31. - Să nu ia pe nimeni în băteie de joc.

32. - Să nu privească la ceea ce este haram.

33. -Să își respecte întotdeauna cuvântul dat.

34. -Să își protejeze urechile să asculte lucruri păcătoase cum ar fi vorbiri indecente și instrumente muzicale.

35. -Să învețe obligațiile și interdicțiile.

36. -Să folosească cu dreptate balanța și instrumentele de măsură.

37. -Să fie cu teamă față de pedeapsa lui Allahu teala.

38. -Să dea danie musulmanilor nevoiași și să îi ajute.

39. -Să nu își piardă speranța de la mila lui Allahu teala.

40. - Să nu-și urmeze poftele ce sunt haram, ale sinelui.

41. -Să hrănești o persoană înfometată, de dragul lui Allahu teala.

42. -Să muncească pentru a câștiga suficient rîzk [adică alimente, haine și locuință].

43. -Să dea dania pentru bunurile pe care le posedă și ușr pentru roadele pământului.

44. -Să nu întrețină relații sexuale cu soția sa în perioada de menstruație și lăuzie.

45. -Să-și purifice inima de păcate.

46. -Să se ferească să fie arogant.

47. -Să protejeze proprietatea orfanului ce nu a ajuns la vârsta pubertății.

48. -Să nu fie apropiat de băieții tineri.

49. -Să împlinească cele cinci rugăciuni zilnice la timp, să nu le amâne.

50. -Să nu deposeze pe cineva de proprietatea sa, prin asuprire.

[Plătirea mehr-ului femeii în cazul divorțului este tot un drept uman. În cazul în care nu plătește pedeapsa în această lume și chinul în lumea de apoi vor fi foarte aprige. Cel mai important dintre drepturile umane și cel a cărui pedeapsă este cea mai mare este să nu îți îndemni la bine rudele și pe cei ce se află în custodia ta. Să nu îi înveți cunoștințele islamice. Astfel reiese că o persoană care îi împiedică pe aceștia, cât și pe ceilalți musulmani să învețe cunoștințele religioase și să își împlinească actele de adorare, înșelându-i și asuprindu-i este necredincioasă, un dușman al Islamului. Tot astfel sunt și cei ce împlinesc bidat, și cei fără mezheb, care prin vorbele și scrierile lor întinează, modifică și strică credința ehli sunnet.]

51. - Aducerea de asociați lui Allahu teala.

52. -Să se ferească de preacurvie.

53. -Să nu consume vin și băuturi alcoolice.

54. -Să nu jure mincinos.

[Vinul, spirtul și băuturile alcoolice sunt toate considerate murdărie mare. În cărțile Bahr și Ibni Abidin se spune că în cazul în care se amestecă apa cu pământul, dacă una din acestea două este curată și nororiul ce se formează din acel amestec va fi curat, că această declarație este sahih și tot astfel este și fatwa. Deși există savanți care afirmă că această declarație nu are un fundament puternic, în Ibni

Abidin și Hadika se scrie că în cazul unui haraj (dificultate) se poate acționa conform unei declarații fără un fundament solid. Prin urmare, dacă substanțele amestecate cu alcool pentru a obține produse finite precum apă de colonie, lac, medicamentele și vopselele pe bază de spirt sunt curate, amestecul de asemenea va fi curat. În comentariul la cartea Ma'fuvat este scris că și conform orientării Șafi'i se aplică aceeași regulă. Dacă se întâmpină o dificultate în curățarea lor nu vor împiedica rugăciunea de la a fi sahih. Acceptarea acestor lichide ca fiind curate, în cazul unei dificultăți, nu permite și ingerarea lor, cu excepția cazului în care este zaruret. Băuturile alcoolice nu sunt niciodată curate. Deoarece, alcoolul din acestea nu a fost amestecat cu celelalte substanțe, ca în celelalte cazuri pentru o nevoie, ci pentru plăcere. Tot ceea ce va fi atins de ele va fi nejs. Este haram întotdeauna să fie consumate aceste băuturi alcoolice, dacă nu există un zaruret.]

DESPRE PĂCATELE GRAVE

De asemenea păcatele mari sunt de multe tipuri. În continuare sunt prezentate șaptezeci și două, după cum urmează:

1. -Să ucizi o persoană nejustificat.
2. -Preacurvia
3. -Homosexualitatea este interzisă în toate religiile.
4. -Consumul de vin și băuturi alcoolice.
5. -Furtul
6. -Consumul de substanțe narcotice, pentru plăcere.
7. -Să preiei proprietatea cuiva prin forță.
8. -Să depui mărturie falsă.
9. -Să mănânci în luna Ramazan, în fața musulmanilor, fără a avea un oZR.
10. -Riba, adică camăta.
11. -Să juri mult.

12. -Să te împotrivești părinților.
13. -Să nu îți vizitezi rudele apropiate care sunt mahrem și pioase.
14. -Să părăsești câmpul de luptă în război și să fugi de dușman.
15. -Să folosești proprietatea orfanului, fără acceptul acestuia. [În cartea Se'adet-i ebdiyye se afirmă că, (Este permis ca executorul orfanului să folosească din proprietatea orfanului. Nu este permis să îi doneze altcuiva, să plătească fitra și să sacrifice kurban din bunurile orfanului.)]
16. -Să nu folosească balanța și instrumentele de măsură corect, cu dreptate.
17. -Să împlinească rugăciunea înainte sau după timpul ei.
18. -Să rănească inima fratelui în credință.
19. -Să rostească declarații false pe care le atribuie lui Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" și pe care acesta nu le-a rostit.
20. -Mita
21. -Să evite jurământul drept.
22. -Să nu plătească dania și ușr-ul.
23. -Să nu îndepărteze de la rău, atunci când acest lucru îi stă în putere.
24. -Să frigă un animal viu.
25. -Să uite să citească Coranul cel Sfânt, după ce în prealabil învățase să citească.
26. -Să își piardă speranța în mila lui Allahu azîim-uș-șan.
27. -Să trădeze încrederea oamenilor, fie ei musulmani sau necredincioși.
28. -Să mănânce carne de porc.
29. -Să nu nutrească afecțiune și să folosească vorbe urâte la adresa chiar și a unuia dintre companionii Profetului "rîdvanullahi aleyhim ejmain".
30. -Să continue să mănânce după ce s-a săturat.
31. -Soțiile să evite actul conjugal, fără a avea un motiv.

32. -Femeile să iasă să viziteze pe cineva, fără acordul soțului.
33. -Să acuzi o femeie onorabilă de precurvie.
34. -Să ducă vorba între musulmani.
35. -Să arate cuiva părțile corpului interzise spre a fi expuse vederii. [Acestea sunt în cazul bărbatului de la ombilic, până la genunchi, iar pentru femeie părul, capul, picioarele.] Să privești la părțile interzise spre a fi văzute ale unei alte persoane.
36. -Să mănânci și să dai și unei alte persoane să mănânce leșuri, carnea unui animal mort înainte de tăiere. De asemenea și animalele care nu sunt tăiate conform regulilor islamice devin leșuri.
37. -Să comiți un abuz de încredere.
38. -Să bârfești un musulman.
39. -Invidia.
40. -Aducerea de asociați lui Allahu teala.
41. -Minciuna
42. -Aroganța, să te consideri superior altor persoane.
43. -Persoana aflată pe patul de moarte să-și priveze moștenitorul de moștenire.
44. -Avariția și zgârcenia excesivă.
45. -Să nutrești afecțiune față de această lume (de ceea ce este haram).
46. -Să nu se teamă de pedeapsa lui Allahu teala.
47. -În cazul în care un anumit lucru este haram să nu crezi că este haram.
48. -În cazul în care un anumit lucru este helal să nu crezi că este helal.
49. -Să crezi ghicitori și că ele cunosc necunoscutul.
50. -Să abandonezi religia, să devii apostat.
51. -Să privești la soția, fiica altuia, fără a avea un oZR.
52. -Femeile să poarte haine bărbătești.
53. -Bărbații să poarte haine femeiești.

54. -Să păcătuiești la Kaaba.
55. -Să reciți chemarea la rugăciune și să împlinești rugăciunea înainte de a intra timpul de rugăciune.
56. -Să nu respecti legislația și poruncile oamenilor de stat.
57. -Să asemeni părțile intime ale soției cu cele ale mamei.
58. -Să folosească vorbe urâte la adresa mamei soției.
59. -Să se îndrepte o armă către cineva.
60. -Să se mănânce resturile din mâncarea câinelui.
61. -Să reproșeze cuiva binele făcut.
62. - Bărbații să poarte mătase.
63. -Să stăruie în ignoranță. [Să nu învețe cunoștințele despre ideologia ehli sunnet, despre obligații, interdicții și toate învățăturile necesare.]
64. -Să jure folosind alte nume în afara celor indicate de Allahu teala și de Islam.
65. -Să evite cunoașterea.
66. -Să nu realizeze că ignoranța este o nenorocire.
67. -Să continue în împlinirea păcatelor minore.
68. -Să râdă în hohote, fără a fi nevoit.
69. -Să rămână în starea de impuritate atât timp încât să piardă un timp de rugăciune.
70. -Să întrețină relații conjugale în timpul menstruației și al lăuziei.
71. -Să cânte. Să intoneze cântece indecente. Să cânte la instrumente muzicale.

Mirza Mazher-i Jan-î Janan "rahimehullahu teala", unul dintre marii savanți din India declară în cartea Kelimat-î tayyibat, în limba persană, (A fost declarat în unanimitate că este haram să cânti și să asculți orice instrument muzical. Doar despre ney (un fel de flaut, fluier) s-a spus că este mekruh și tamburina [tobă]este singurul instrument acceptat la nunți. [Dacă Coranul sau chemarea la rugă-ciune

se vor recita ca și cum se cântă, dacă sensul se modifică sau dacă vreo literă se repetă este haram. În cartea El-fikhu alel mezahib se declară că, (Este haram să se recite ezanul cu melodie. Nu este permis nici să fie ascultat.) Se numește teganni sau sima' citirea, recitarea sau ascultarea unei rostiri bine proporționate, cu o voce bine proporționată.

Teganni înseamnă să se recite cu o voce melodioasă. Există două feluri de recitare a Coranului, ezanului, imnurilor religioase și a mevlidurilor, cu teganni:

1. - Teganni ce este sunnet, ce este o faptă bună, care se recită conform regulilor de tejvid. O astfel de recitare înviorează și dă vigoare inimilor și sufletelor.

2. -Teganni ce este haram, care se recită conform notelor muzicale și regulilor muzicii. Acesta cauzează o pronunție greșită și schimbă sensul cuvintelor. Melodiile, sunetele produse de cei ce recită astfel sunt plăcute sinelui. Ba chiar îi fac să plângă, sau îi distrează pe cei ce se lasă conduși de nefis. Astfel nu înțeleg nimic din sensul celor recitate și inimile, sufletele lor nu se pot salva de această boală, de nepăsare.

În cartea Tergibu-us-salat, la pagina 162 și în Berika, la pagina 1342 a celui de-al doilea volum și în Hadika, la pagina 589 a celui de-al doilea volum se scrie, (Este mekruh să călărești un animal ce este împodobit cu clopoței, doar în scopul plăcerii călărețului. Deoarece clopoțeii sunt instrumentele muzicale ale diavolului. Îngerii milei nu vizitează caravana în care se află animale cu clopoței.) Cu toate acestea este permis să călărești un astfel de animal pentru un beneficiu.

S-a declarat că recitarea poeziilor ce contravin religiei și moralei și recitarea poeziilor ce respectă normele în locuri păcătoase, în care se cântă, se consumă băuturi alcoolice, în care femeile stau împreună cu bărbații, sau să se asculte acest gen de poezii recitate în altă parte, în astfel de locuri prin intermediul radioului, a casetofonului și recitarea lor de către femei și băieți tineri este haram.] Este permisă recitarea poeziilor conforme religiei și moralei, în locurile potrivite.

Sensibilizând inimile vor atrage și mila lui Allahu teala. Unii savanți islamici nu au simțit o atracție nici față de sima', care este mubah. Refuzul lor față de sima' provine de la faptul că aceasta nu este plăcută naturii lor, dar nici nu i-au repudiat pe cei care au simțit înclinație către sima'.) Este interzisă recitarea plină de respect a versetelor din Coran, a mevlidurilor, a imnurilor religioase, a rugilor salevat în adunări de fîsk. Iar recitarea pentru distracție și plăcere duce la necredință. În pagina 6 a cărții Durr-ul mearif se declară, (Sunetul instrumentelor muzicale, vocea femeii și cea a băieților tineri sunt interzise. Recitarea poeziilor utile, fără a folosi astfel de voci este sima', este mubah.)

72. -Suicidul, este un păcat mai mare decât omuciderea. Persoana care se sinucide va avea parte în mormânt, de pedeapsa Iadului. Dacă nu moare imediat și se căiește, toate păcatele îi vor fi iertate. Nici nu va fi pedepsit în mormânt. [Pentru că căința pentru rugăciunile omise, să fie sahih, trebuie ca aceste rugăciuni să fie recuperate. Persoana care începe recuperarea rugăciunilor face practic niyyet pentru recuperarea rugăciunilor până la sfârșitul vieții sale. În schimbul acestei intenții toate datoriile sale de recuperare vor fi iertate. Tot astfel dacă un necredincios, sau o persoană ce împlinește bidat se căiesc pentru credința lor greșită, practic își exprimă intenția de a nu relua faptele greșite comise. În schimbul acestei intenții toate acestea le vor fi iertate.]

AVRET MAHALLI ȘI ACOPERIREA FEMEII

Se afirmă după cum urmează în deschiderea capitolului despre căsătorie din cartea Eșî'at-ul-leme'at:

1. -Ebu Hureyre "radiyallahu anھ" relatează. La Mesagerul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a venit o persoană și a zis că dorește să se căsătorească cu o fată dintre ensari. Trimisul lui Allah "sallallahu

aleyhi ve sellem” i-a zis: **”Vezi fata, o dată! Căci, cei din tribul Ensar au ceva la ochi”**. Acest hadis se regăsește în cartea lui Muslim. Este sunnet să vezi o dată, înainte de căsătorie, fata cu care dorești să te căsătorești.

2. -Abdullah ibni Mes'ud "radiyallahu anh" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **”Femeile să nu vorbească soților lor depre frumusețea, despre bunătatea femeilor cu care se întâlnesc. Deoarece aceasta va fi ca și cum soții lor au văzut aceste femei”**. Acest hadis este scris în Buhari și Muslim.

3. -Ebu Said Hudri "radiyallahu anh" relatează că Mesagerul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **”Bărbații să nu privească la părțile avret ale bărbaților și nici femeile la cele ale femeilor”**. Observăm că așa cum este haram ca bărbații să privească la părțile avret ale femeii și invers, este de asemenea interzis ca bărbații să privească la părțile avret ale bărbaților și femeile la cele ale femeilor. Partea avret ale bărbatului față de bărbat și față de femeie și ale femeii față de altă femeie este porțiunea dintre ombilic și genunchi. Partea avret a femeii față de un bărbat străin este tot corpul, cu excepția mâinilor și feței. De aceea femeile sunt numite și avret. Este haram să privești cu poftă la fețele femeilor musulmane sau non-musulmane și de asemenea este haram să privești, chiar și fără poftă la părțile lor avret.

4. - Jabir bin Abdullah "radiyallahu anh" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **”Nu înoptați în casa unei femei străine!”**

5. -Akabe bin Amir "radiyallahu anh" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **”Nu rămâneți singuri în cameră cu o femeie străină! Dacă femeia rămâne singură cu fratele soțului sau cu fiul acestuia singură în cameră, acest lucru poate duce până la moarte.”** Adică poate fi motiv de fina. Acest hadis se regăsește în Buhari și Muslim.

6. - Abdullah ibni Mesud "radiyallahu anh,, relatează că Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: ” **Corpul femeii este avret**”. Adică trebuie acoperit. ”**Când femeia iese pe stradă diavolul o privește mereu**”. Adică o folosește drept capcană pentru a-i induce pe bărbați în păcat.

7. -Bureyde "radiyallahu anh" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" i-a spus lui Hazreti Ali: ”**O, Ali! Când vezi o femeie, întoarce-ți fața de la ea. Nu o privi din nou! Chiar dacă nu este păcat să o vezi neașteptat, este păcat să o privești din nou.**” Acest hadis a fost transmis de Ebu Davud și Darimi.

8. -Ali "radiyallahu anh" relatează că Mesagerul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: ” O, Ali! Nu îți expune coapsa și nu privi la coapsa nimănui, fie el viua sau mort!” Acest hadis a fost transmis de Ebu Davud și Ibni Maje. De aici reiese că privitul părților avret ale unei persoane decedate este la fel ca privitul părților avret ale unei persoane vii. [Trebuie să ne ferim mult să privim la părțile avret în cazul sportivilor și ale înotătorilor.]

9. -Abdullah ibni Omer "radiyallahu anhumă" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: ” **Nu vă expuneți, deshideți părțile avret!** [Adică nu vi le expuneți nici când sunteți singuri.] **Căci, sunt lângă voi, creaturi ce nu vă părăsesc niciodată. Rușinați-vă de ei și fiți cu respect față de ei!**” Aceștia sunt îngerii Hafaza, care protejează omul de djini și se părăsesc omul doar când acesta este la toaletă sau în timpul relațiilor conjugale.

10. -Umm-i Seleme "radiyallahu anha" relatează că se afla împreună cu Meymune "radiyallahu anha" lângă Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem". Ibni Umme Mektum "radiyallahu anha" a cerut voie și a intrat. Văzându-l Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" ne-a cerut să ne retragem după o perdea. ”Dar el nu este orb? Nu ne poate vedea”, am zis. ”**Și voi sunteți oarbe? Voi nu îl vedeți?**”, ne-a spus. Adică a vrut să spună că chiar dacă acesta este orb

și nu poate vedea, noi îl putem vedea. Acest hadis a fost transmis de imam-î Ahmed, Tirmizi și Ebu Davud "rahime-humullahu teala". Conform acestui hadis așa cum este haram ca bărbatul să privească la femeia străină, tot astfel este haram ca femeia să privească la bărbatul străin. Imamiilor celor patru mezheburi "rahime-humullahu teala", luând în calcul și celelalte hadisuri au afirmat că este greu pentru o femeie să nu privească la capul și părul bărbatului. Poruncile care sunt dificil de îndeplinit sunt azimet. Partea avret a bărbatului față de femeie este porțiunea dintre ombilic și genunchi. Este ușor să nu privești această porțiune. Poruncile ușoare se numesc ruhsat.

[După cum se observă, Ezvaj-î tahirat "radiyallahu teala anhunne" și Eshab-i kiram "radiyallahu anhum" preferau calea azimet și evitau poruncile ruhsat. Englezii și zîndîk, ce încearcă distrugerea Islamului din interior, calomniază Islamul prin afirmații precum, (În timpul Profetului, femeile nu se acopereau. Modul de acoperire, precum căcpeăunii, observat la femei în zilele noastre, nu exista atunci. Hazreti Aişe umbla cu capul descoperit. Fanaticii și oamenii de fîkh au inventat acest mod de a se acoperi, din zilele noastre). Este adevărat că la început nu exista porunca acoperirii femeilor. Însă, în anii 3 și 5 după emigrare a fost trimisă porunca prin care femeile trebuiau să se acopere. În cartea Traducerea Tejrid-i sarih, la pagina 118 a lui Baban-zade Ahmed Na'im beg se spune că versetele privind acoperirea femeilor au fost revelate în trei etape.]

11. -Behz bin Hakim, unul dintre cei mai marii tabi'in relatează de la tatăl și de la bunicul său că Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: "Acoperă-ți părțile avret! Nu le expune nimănui, cu excepția soției și a jariei! Și când sunteți singuri rușinați-vă de Allahu teala!" Acest hadis a fost transmis de Tirmizi, Ebu Davud și Ibni Maje "rahime-humullahu teala". Jariye este numită și mulk-i emin, ceea ce înseamnă proprietatea mâinii drepte. Deoarece atunci când este

cumpărată este examinată cu mâna dreaptă și tot cu acea mână se plătesc și banii pentru achiziția ei.

12. -Omer-ul Faruk "radiyallahu anh" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: "Dacă un bărbat rămâne singur într-o cameră cu o femeie străină, al treilea va fi şeytan". Acest hadis a fost transmis de Tirmizi. [Este haram ca un bărbat și o femeie sau mai multe femei străine să rămână singuri în aceeași cameră. Ibni Abidin relatează, în discursul său despre a fi imam, (Dacă în acea cameră mai există un bărbat sau o femeie ce este mahrem, nu va fi halvet.)]

13. -Jabir bin Abdullah "radiyallahu anh" relatează că Resulullah a spus: "**Nu vizitați femeile ai căror soți sunt departe, sunt plecați! Căci diavolul vi se plimbă prin vene, precum sângele.**" Când au întrebat dacă și în cazul său se plimbă diavolul astfel, Trimisul lui Allah a răspuns: "**Da și la mine circulă. Însă Allahu teala mă ajută împotriva lui. L-a făcut musulman și acesta mi s-a supus.**" Acest hadis a fost transmis de Tirmizi.

14. -Ummi Seleme "radiyallahu anha" relatează că Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" se afla lângă ea. Se mai afla în cameră și sclavul fratelui meu Abdullah bin ebi Umeyye. Acest sclav era muhannes (efeminat). Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" văzându-l și auzindu-i vocea spuse: "**Nu acceptați oameni, ca acesta, în casele voastre!**" Acest hadis este menționat în Buhari și Muslim. Muhannes înseamnă o persoană care acționează, se comportă, vorbește și se îmbracă precum o femeie. Aceștia sunt blestemați. În legătură cu aceștia se spune într-un hadis: "**Allah îi condamnă pe bărbații ce se comportă precum femeile și pe femeile ce se comportă precum bărbații**". Femeile ce se îmbracă precum bărbații, ce se tund precum ei și fac lucruri specifice lor și bărbații ce își lasă părul lung precum femeile și se gătesc precum acestea, fără a exista un zaruret, sunt incluși în acest hadis.

15. -Misver bin Mahreme "radiyallahu anh" s-a născut în cel de-al doilea an după emigrare. Este fiul surorii lui Abdurrahman bin Avf "radiyallahu anhuma" "Căram o piatră mare, când pe drum, mi-au căzut hainele. Nu le-am putut ridica. Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" m-a văzut în această stare și a spus: **"Ridică-ți hainele! Nu ieșiți goi pe stradă!"**, povestește Misver bin Mahreme. Acest hadis este transmis de Muslim. Prin acest hadis înțelegem că este inetrzis ca bărbații și femeile să umble dezbrăcați (sumar îmbrăcați) pe străzi, plaje și terenurile sportive.

16. -Ebu Uname "radiyallahu anha" relatează că Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **"Dacă o persoană care atunci când vede frumusețea unei fete și întoarce capul, Allahu teala îi va oferi recompensă pentru un nou act de adorare și va simți imediat gustul acestui act de adorare."** Acest hadis a fost transmis de imam-î Ahmed bin Hanbel "rahime-hullahu teala".

17. -Hasan-i Basri "rahmetullahi aleyh" relatează următorul hadis: Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **"Allah îl condamnă pe cel ce își expune părțile avret și pe cei ce privesc la părțile avret ale altuia"**. Acest hadis este menționat în cartea Șu'abul-iman, a imamului Beyheki.

18. - Abdullah ibni Omer "radiyallahu anhuma" relatează că Trimisul lui Allah „sallallahu aleyhi ve sellem,, a spus: **"Cel ce se aseamănă cu o comunitate, va fi dintre aceștia."** Acest hadis a fost transmis de imamul Ahmed și Ebu Davud "rahimehumullahu teala". Asta înseamnă că dacă o persoană se comportă, se îmbracă precum dușmanii Islamului, va fi dintre aceștia. [Cei ce urmează moda, cei ce urmează obiceiurile rele ale necredincioșilor, cei ce numesc ceea ce este haram, arte frumoase și pe cei ce împlinesc haram, artiști, ar trebui să ia aminte la acest hadis.]

19. - Amr Șu'ayb relatează de la tatăl și de la bunicul său. Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **" Lui Allahu teala îi**

face plăcere să vadă binecuvântările pe care le-a oferit robilor Săi.

” Acest hadis a fost transmis de Tirmizi. Observăm că lui Allahu teala îi face plăcere ca veștmintele noastre să fie noi, frumoase și curate. Îi place și pe cei ce fac acest lucru pentru a arăta binecuvântările Sale. În schimb nu îi agreează pe cei ce fac acest lucru din aroganță. Nu este permis să ascundem darurile oferite de Allahu teala. Tot astfel este și binecuvântarea, darul cunoașterii.

20. -Jabir bin Abdullah ”radiyallahu anh” relatează: Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a venit la noi. În casă era o persoană cu părul în dezordine. Văzându-l, Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a zis: **”Acesta, nu a găsit nimic cu care să își așeze părul?”** Atunci când vedea o persoană cu hainele murdare întreba: **”Nu are nimic cu care să își spele hainele?”**

21. -Ebulahves, unul dintre tabi'in, relatează de la tatăl său: M-am apropiat de Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Hainele mi se uzaseră. **”Nu ai bunuri?”**, m-a întrebat Resulullah. I-am spus că am. **”Ce fel de bunuri ai?”**, m-a întrebat. I-am răspuns că am bunuri de toate felurile. Atunci mi-a spus: **”Când Allahu teala oferă binecuvântări, trebuie să vadă semnele acestora pe tine!”** Acest hadis a fost transmis de imam-i Ahmed și Nesai ”rahime-humallahu teala”. Aici ia sfârșit traducerea din cel de-al treilea volum al cărții Eș'at-ul leme'at.

22. -Yusuf Kardavi afirmă în cartea sa El-halal-u vel-haram-u fil-islam: Islamul a interzis femeii musulmane să se acopere cu ceva subțire, care permite să se vadă dedesubt. În hadisul transmis de Muslim și Muvatta se relatează: **” Femeile care sunt acoperite, dar goale și cele ale căror capete sunt umflate în sus, precum cocoșele de cămilă, nu vor intra în Paradis. Nu vor simți nici măcar mirosul acestuia. Cu toate că mirosul Paradisului se va simți de foarte departe. ”** Prin acest hadis se interzice femeii să poarte haine, ciorapi, eșarfe subțiri, strâmte, transparente care lasă să se cunoască corpul și să

își strângă părul astfel încât să formeze niște cocoloașe deasupra capului, precum cocoașele cămilelor. O astfel de acoperire este ca și cum ar umbla dezbrăcată. Femeile și fetele musulmane nu trebuie să se acopere cu lucruri subțiri și strâmte și de asemenea nu trebuie să își strângă părul sau să poarte perucă și să strângă părul acesteia în coc, sau să îl ridice formând astfel proeminențe ce aduc cu cocoașele cămilelor. Ar trebui să știe că acestea sunt păcate ce le vor duce în Iad.

[Am menționat în paginile acestei cărți faptul că Kardavi este un om de religie ce nu aparține unui anumit mezhleb. Islamul a indicat că este obligatoriu pentru femei să se acopere în mod corespunzător și descrie acoperământul ce trebuie utilizat. Această descriere nu merge în detalii cu privire la tipurile de material ce trebuie utilizate sau la rochiile, pardesiile sau cearșaful ce trebuie utilizate. Este scris în cărțile de fikh că femeile trebuie să se acopere și că tipurile de acoperământ, de haine sunt **sunnet-i zevaid**. Sunnet-i zevaid reprezintă fapte ce nu sunt acte de adorare, ci sunt tradiții profetice ce se referă la obiceiuri. De aceea, trebuie folosit ca acoperământ tipul de haină care este obișnuit. În cazul faptelor ce nu sunt acte de adorare este mekruh să nu se urmeze obiceiurile. Și dacă sunt motiv de fitna, este haram. În cartea Hindiyye se declară, (Este permis să privești femeia care este acoperită cu un haine din material gros și largi. Nu este permis să privești femeia îmbrăcată în haine strâmte și subțiri. De asemenea este haram să privești cu poftă la chipul femeii chiar dacă este acoperită. Iar să privești fără a fi nevoie, chiar și fără poftă, este mekruh. Tot astfel este și privitul femeii non-musulmane. S-a declarat că în cazul acestora este permis privitul doar la părul lor.)

Este mai bine să te acoperi folosind un pardesiu gros, larg și lung până la călcâie, de culoare închisă, decât să te acoperi cu un cearșaf din două piese. În Haleb-i kebir se spune, (Părul unei femei musulmane libere, ce atârnă până la urechi a fost declarat în unanimitate, avret. Porțiunea ce depășește urechile este la fel, conform majorității

savanților. Conform unor savanți porțiunea ce depășește urechile nu este avret, în rugăciune. Însă nu este permis ca un străin să privească la acea porțiune din păr.) Trebuie acoperit tot părul cu un acoperământ de cap gros. Partea din față a mijlocului acoperământului trebuie să fie lipit de frunte și să coboare până aproape de sprâncene, cele două părți laterale se vor coborî pe lângă capetele sprâncenelor către bărbie și se vor prinde cu acul, așezând ambele părți una peste alta, deasupra bărbiei. Acesta trebuie să atârne pe piept, iar partea din spate a mijlocului acoperământului trebuie să acopere spatele. Dacă este posibil să existe motiv de fitna, se vor acoperi și obraji. De asemenea trebuie să se poarte ciorapi groși, de culoare închisă. Dacă un sfert din părul femeii este descoperit în timpul unui rukn de rugăciune, rugăciunea acesteia nu va fi sahih. În cazul în care o porțiune mai mică va fi descoperită, va fi mekruh. Nici o carte religioasă nu a diferențiat femeile în vârstă de cele tinere. Deși s-a declarat că este permis să răspunzi la salutul femeii în vârstă, să faci musafaha cu ea și să rămâi singur în aceeași cameră cu ea, nu a existat nici un învățat care să afirme că este permis ca femeile în vârstă să își descopere părul și să privești la părul ei. Au existat învățați care au afirmat că este permis să privești la părul femeilor non-musulmane, însă, nu au existat învățați care să afirme că este permis să privești la părul unei femei musulmane, în vârstă. Cei care au afirmat că le este permis femeilor în vârstă să meargă la moschee sau la cimitire, au afirmat cu condiția ca femeia să aibă capul și părul acoperite.

Nu este corect să se afirme că în versetul 59 al surei Ahzab se spune că femeile musulmane trebuie să se acopere cu jilbab. Acest verset poruncește acoperirea cu veștmântul numit cearșaf, din două piese. Dacă acest verset poruncește purtarea cearșafului soțiile Profetului "sallallahu aleyhi ve sellem" și soțiile Companiilor Profetului "radiyallahu teala anhumajma'in" ar fi purtat cearșaf. Dar nu se reliează în nici o carte islamică cum că acestea ar fi purtat cearșaf.

Cartea de tefsir, în limba turcă, Tibyan explică aceasta prin (trebuie să își acopere capetele). În cartea de tefsir Jelaleyn se spune că jilbabul este acoperământul capului pe care femeile îl vor purta în așa fel încât acesta va atârna pe fața lor. Savi explicând jilbabaul afirmă că este acoperământul capului și Dîr', adică o bucată de material ce se acoperă peste cămașă. În cărțile de tefsir Ruhulbeyan și Ebussu'ud se spune, (Jilbabul este acoperământul capului ce se înfășoară pe cap pentru a împiedica ciufulirea părului și care se acoperă peste Himar, ce este o bucată de pânză subțire și moale din bumbac, mai largă și care se extinde până la piept și acoperă gulerul cămășii. În acest verset se poruncește ca femeile să își acopere capul și tot corpul.) În cărțile Zevajir și El-fikh-u alel mezahibil erbe'a este scris hadisul care indică faptul că și bărbații poartă jilbab, iar acesta în cazul bărbaților este Kamis, adică o cămașă lungă. În relizarea poruncii de a se acoperi a femeilor atât pardesiul larg și acoperământul capului, cât și piesa vestimentară numită cearșaf sunt egale. Femeile trebuie să se acopere conform obiceiurilor regiunii în care trăiesc, pentru nu da naștere la fitna. În pagina 26 a celui de-al șaselea capitol a cărții Sahih-i Buhari se relatează că o parte a versetului despre hijab a fost revelat în ziua căsătoriei lui hazreti Zeyneb "radiyallahu anha". Această căsătorie a avut loc în cel de-al treilea an după emigrare.]

Fiecare persoană care declară că este musulmană, trebuie să știe dacă acțiunile sale sunt sau nu în conformitate cu Islamul. Dacă nu știe, va întreba un învățat ehli sunnet, sau va învăța consultând cărțile scrise de aceștia. Dacă acțiunea sa nu este în conformitate cu Islamul, nu se va putea salva de păcat și necredință. Va trebui ca în fiecare zi să se căiască cu adevărat. Păcatul și necredința pentru care se căiește vor fi cu siguranță iertate. Însă dacă nu se va căi, va fi pedepsit în această lume și în Iad. În paginile acestei cărți sunt indicate aceste pedepse.

Părțile corpului ce trebuie acoperite în timpul rugăciunii și nu numai, de către femei și bărbați se numesc **avret mahalli**. **Este interzis**

să expui vederii părțile avret ale corpului și să privești la părțile avret ale altuia. Este sunnet ca bărbații să își acopere picioarele în timpul rugăciunii (purând șosete). Cel ce afirmă că nu există avret mahalli în Islam, devine necredincios. Religia noastră ne poruncește să ne acoperim părțile avret. Locurile în care se află bărbați sau femei ce au părțile avret expuse vederii și în care se cântă, se joacă jocuri de noroc, se bea alcool și se aud voci de femei sunt locurile unde au loc adunări de fîsk (locuri în care se împlinesc păcate). Este haram să mergem în astfel de locuri. Trebuie să avem inimile curate, pure. Puritatea inimii înseamnă moralitatea. Inima se purifică urmând Islamul. Inima ce nu urmează Islamul nu se poate curăța. Dacă o persoană că este helal să expui părțile avret ale corpului acceptate prin consens de învățații celor patru orientări religioase și să privești la părțile avret ale altei persoaneși nu se teme de pedeapsa acestui păcat, va deveni necredincios. Tot astfel este și cazul femeilor, care își expun părțile avret, care cântă și intonează mevlid în prezența bărbaților. Porțiunea dintre genunchi și zona inghinală nu este considerată avret, doar conform școlii Hanbeli.

Persoana care afirmă că este musulmană trebuie să învețe principiile fundamentale ale credinței și Islamului și obligațiile și interdicțiile acceptate în unanimitate de cele patru școli religioase și să le respecte cu atenție. Necunoașterea acestora nu este un ovr. Este ca și cum ai ști, dar nu crezi. **În toate cele patru orientări religioase femeile sunt avret, cu excepția feței și mâinilor.** Cel ce își expune vederii părțile avret ce nu sunt considerate astfel în unanimitate de către toate cele patru școli religioase, ci doar de una, deși nu va deveni necredincios, conform orientării sale religioase va înfăptui un mare păcat. Astfel este expunere vederii a coapsei, a porțiunii dintre genunchi și zona inghinală, la bărbați. Este farz să învețe ceea ce nu cunoaște. În momentul când a învățat trebuie să se căiască imediat și să se acopere.

CALITĂȚILE UNUI DREPTCREDINCIOS

Un credincios musulman are asupra altui credincios șapte drepturi:

Să participe la invitațiile sale,
Să îl viziteze când este bolnav,
Să meargă la funeraliile sale,
Să îl sfătuiască,
Să îl salute,
Să îl salveze de la opresiunea unui tiran.

Când strănută și spune Elhamdulillah, să îi răspundă zicând Yerhamukellah.

Un bun credincios este cel la care se regăsesc următoarele șase caracteristici:

Împlinește acte de adorare. Învăță cunoștințe. Nu face rău. Evită ceea ce este haram. Nu se lăcomește la proprietatea nimănui. Nu uită niciodată de moarte.

Avertisment: În hadis se relatează, ” **Toată lumea iubește pe cei ce fac favoruri. Această afecțiune este prezentă în firea omului.** ” Cel ce este înclinat către poftele propriului sine, va nutri afecțiune către cei îl vor ajuta în acest sens. Persoana ce posedă judecată și știință va nutri afecțiune față de persoanele ce îl vor ajuta să devină un om cultivat. Pe scurt, cei buni (tayyib) îi vor iubi pe cei buni. Iar cei răi (habis) îi vor iubi pe cei răi. Poți să îți faci o idee despre o persoană analizându-i prietenii. Trebuie să fim amabili și zâmbitori față de toată lumea, prieteni, și dușmani, musulmani și necredincioși, cu excepția persoanelor ce împlinesc bidat. Cel mai de preț dar, cel mai util favor ce poate fi făcut oamenilor este amabilitatea, o vorbă dulce și un chip zâmbitor. Când vezi necredincioșii care se închină vacilor, ar trebui să dai vacii paie, pentru a împiedica să îți devină dușmani. Nu trebuie să

discuți cu nimeni în contradictoriu. Disputele slăbesc prietenia și atrag dușmănia. Nu trebuie să fim furioși pe nimeni. Furia produce boli de inimă și nervi. Ni s-a poruncit într-un hadis să nu ne înfuriem, spunând ”**Nu te înfuria!**”.

Dacă o persoană tăinuiește patru lucruri, va fi dintre cei buni:

1. -Sărăcia.
2. -Milostenia.
3. -Nenorocirea, necazul.
4. -Problemele.

Și de asemenea Paradisul tânjește după patru persoane:

1. -Cel a cărui limbă aduce pomeniri.
2. -Cel ce memorează cuvântul lui Allahu teala.
3. -Cel ce hrănește oamenii.
4. -Cel ce ține post în luna Ramazan.

Fiecare om ar trebui să rostească mereu următoarele șapte lucruri:

Să rostească **Besmele-i șerif** la începutul fiecărei acțiuni permise, utile, bune.

Să rostească **Elhamdulillah** la sfârșitul fiecărei acțiuni permise, utile, bune.

Să spună **Inșaallah** când spun, spre exemplu, voi merge în cutare loc.

Când aude despre o nenorocire să spună **Inna lillah ve inna ileyhi raji'un**.

Când comite o greșeală să rostească rugile de căință și istigfar.

Să rostească des kelime-i tayyibe, **La ilahe illallahu vahdehu la șerike leh, lehul-mulku ve lehul-hamdu ve huve ala kulli şey'in kadir**.

Să rostească des kelime-i șerife, **Eșhedu en la ilahe illallah ve eșhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh**.

Și de asemenea să rostească zi și noapte aceste două rugi:

1. -**Estagfirullah**

2. -Subhanallahi vel-hamdulillahi vela ilahe illallahu vallahu ekber vela havle vela kuvvete illa billahil'aliyyil 'azîim.

DESPRE AHLAK-I HAMIDE (Calități morale lăudabile)

De asemenea omul are aproximativ șaptezeci și două de calități morale:

Iman, credința Ehli sunnet, Ihlas, Ihsan, Tevazu', Zikr-i minnet, Nasihat, Tasfiye, Gayret, Gîbta, Seha, Isar, Muruvvet, Futuvvet, Hikmet, Şukr, Rîza, Sabr, Havf, Reja, Bugd-i fillah, Hubb-i fillah, Hamul, Istiva-i zem și medh, Mujahede, Sa'y, Kasd, Amel, Zikr-i mevt, Tevfiz, Teslim, Taleb-ul ilm, Selamet, Sadr, Şejaat, Hilm, Rîfk, Inabet, Vefa-i ahd, Injaz-i va'd, Husn-i hulk, Zuhd, Kannat, Ruşd, Sa'y-i fil-hayrat, Rikkat, Şevk, Haya, Sebat fi emrillah, Unsu billah, Şevku ila likaillah, Vekar, Zekavet, Istikamet, Edeb, Firaset, Tevekkul, Sîdk, Murabata, Muşarata, Murakabe, Muhasebe, Muatebe, Kezm-i gayz, Hubb-i tul-i hayati li-ibadetihi, Tevbe, Huşu', Yakîn, Ubudiyet, Mukafat, Ri'ayet-i hukuk-i ibad.

Tevadu' înseamnă modestie și zikri minnet înseamnă să cunoști că fiecare act de supunere față de Allahu teala este datorită îndrumării și bunătății lui Allahu teala, pentru care trebuie să fim mulțumitori; nasihat înseamnă să îți sfătuiești fratele în credință; tasfiye înseamnă să scoți din inimă ahlak-i zemime (calitățile morale rele) și să o înfrumusețezi cu ahlak-i hamide (calități morale virtuozitate); gayret înseamnă perseverență în credință; gîbta înseamnă să tânjești după o binecuvântare posedată de altcineva; seha și futuvvet înseamnă, ambele, generozitate; isar înseamnă să vezi soluții pentru problemele fraților musulmani; muruvvet înseamnă să fi îndatoritor față de umanitate; hikmet înseamnă să cunoști învățăturile referitoare la

îndatoririle religioase musulmane și de a le practica; șukr înseamnă să utilizezi binecuvântările în locurile poruncite; rîza înseamnă să accepți ceea ce vine de la Allahu teala; sabr înseamnă să fi răbdător față de necazuri.

[Hukuk-i ibad înseamnă să fi atent cu privire la drepturile omului. Cele mai importante drepturi sunt cele ale părinților. Trebuie să le sărim în ajutor și să fim întotdeauna zâmbitori și să le vorbim cu blândețe, încercând să le cucerim inimile. Apoi urmează drepturile vecinilor, ale învățătorilor noștri, cele dintre soț și soție, ale prietenilor și în cele din urmă drepturile guvernului. Nu trebuie să minți pe nimeni, să nu înșeli, să folosești corect instrumentele de măsură, să plătești drepturile salariaților înainte de li se usca sudoarea. Neplata datoriilor, naplata contravalorii biletelor de autobuz sau alte asemenea reprezintă trădare. Neplata taxelor către guvern este de fapt o nedreptate față de alte mii de oameni. În cartea Berika, în capitolul despre fitna, cât și în cărțile Hindiyye și Durr-ul muhtar se declară că nu este permis ajutorul rebelilor oprimați ce se răzvrătesc împotriva guvernului care comite opresiuni. În hadis se relatează, **”Cel ce tradează guvernul, îl trădează pe Alalhu teala.”** Adică cel ce se răzvrățește va fi înjosit (Nibras). De aceea nu trebuie să ne lăsăm înșelați de scrierile dezbinătoare, ce îndeamnă la revoltă împotriva statului ale persoanelor fără un mezheb, precum Mevdudi și Seyyid Kutb. Rebeliunea nu este ceva justificat, fie că este vorba de un guvern opresiv și nici ajutorul rebelilor nu este recomandabil. Ibni Abidin ”rahimehullahu teala” explicând că mătasea este haram pentru bărbați, afirmă, (Este permis să se expună veștminte din mătase sau articole din aur și argint, fără a le folosi în timpul celebrării ceremoniilor de căsătorie sau sărbătoare, doar la porunca guvernului și nu în scop ostentativ. Cu toate acestea, este o utilizare nefolositoare și o risipă să se pună lumini, să se ardă lumânări, sau să se aprindă reclame luminoase, în timpul zilei, de aceea nu este permis acest lucru. Dacă este ordinul guvernului este permis să se

procedeze astfel și să își trimită copiii la școli mixte, fete și băieți. De asemenea nu este permis să se meargă la întruniri mixte, femei-bărbați și la întruniri unde se află persoane cu părțile avret expuse vederii.) În capitolele Rugăciunea de vineri și Să fi kadi, din cartea lui Ibni Abidin se indică de asemenea, că nu este permis să te răzvrățești împotriva legilor necredincioșilor. S-a declarat de către învățații islamici că persoanelor care au încălcat dreptul cuiva nu le vor fi acceptate actele de adorare și nu vor merge în Rai. S-a declarat că este mult mai greu să plătești dreptul unui non-musulman decât pe cel al unui musulman. Trebuie să fi bun cu toți și să nu răspunzi cu rău celor ce îți fac rău. Un adevărat musulman ascultă poruncile lui Allahu teala și legile statului.]

DESPRE VIRTUȚILE COMPANIONILOR PROFETULUI

Cei patru califi ”radiyallahu teala anhum ejma'in” sunt mai presus decât ceilalți companioni ai Profetului. Conducerea, califatul tuturor celor patru a durat treizeci de ani. [S-a declarat că toți companionii Profetului ”radiyallahu teala anhum ejma'in” vor intra în Rai. Nu este permis să săvârșești rău despre nici unul dintre ei.]

De asemenea faptele miraculoase ale evliya sunt adevărate.

Cel mai bun, cel mai superior dintre veli este hazreti Ebu Bekir-i Sîddîk ”radiyallahu teala anh”. Califatul său este hak, adevărat. Că el este primul calif este un fapt dovedit prin consensul companionilor. Este socrul Trimisului lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Mesagerul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” s-a căsătorit cu fiica sa, hazreti Aişe ”radiyallahu anha”, mama noastră. Avea cunoștințe vaste în cunoașterea Hakikat. Și-a cheltuit întreaga avere pe calea cea dreaptă, până ce nu i-a mai rămas nimic. A fost nevoit să își înfășoare un acoperământ din fibre de curmalîn jurul taliei. Chiar și Jebrail aleyhisselam s-a îmbrăcat ca el și a venit la Trimisul lui Allah

”sallallahu aleyhi ve sellem”. Văzându-l astfel, Trimisul l-a întrebat: **”O, Jebrail, fratele meu! Nu te-am văzut niciodată astfel. Ce se întâmplă, oare?”**. Jebrail aleyhisselam îi răspunse: ” O, Resulullah! Tu m-ai văzut acum astfel, să știi că toți îngerii care există sunt acum la fel. Motivul este că Allahu teala ne-a poruncit: **”Ebu Bekir, robul Meu și-a cheltuit tot avutul pe calea mea, pentru mulțumirea mea. Acum a îmbrăcat un veștmânt din fibre de curmal. O, voi, îngerii Mei îmbrăcați-vă și voi la fel ca el!”** Acum toți îngerii sunt îmbrăcați astfel. ” Și din acest motiv a fost numit Sîddîk.

După el cel mai bun dintre evliya este hazreti Omer ”radiyallahu anh”. Califatul său este dovedit prin consensul ummei. Are o vastă experiență în științele islamice. Într-o zi au venit la Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” un evreu și un munafîk (ipocrit), cerând o judecată. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” le-a ascultat pricina, iar dreptatea a fost de partea evreului. Ipocritul nu a fost de acord cu această hotărâre, iar Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” le-a spus: **”O, oameni! Mergeți la Omer, să vă judece!”** Aceștia veniră la hazreti Omer, care îi întrebă motivul venirii lor. Ipocritul răspunse că se judecă cu evreul. Hazreti Omer le spuse: ”Cum să vă judec eu, când există stăpânul Islamului?”. Atunci ipo-critul îi povesti că au fost la Resulullah, care i-a judecat, iar hotărârea a fost în favoarea evreului. Dar el nu a fost mulțumit de hotărâre. Imediat Omer ”radiyallahu anh” le spuse să aștepte că îi va judeca imediat și intră. Se întoarse după puțin timp cu un satâr, sub veștmânt și imediat îl trase afară și îi zbură capul ipocritului, spunând: ”Aceasta este dreptatea meritată de cel ce nu este mulțumit cu hotărârea lui Resulullah!” Iată, de aceea era numit Omer-ul Faruk ”radiyallahu teala anh”.

Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a spus, **”Omer este cel care distinge binele de rău”**.

După el, cel mai bun dintre evliya este hazreti Osman-î Zinnureyn ”radiyallahu anh”. Califatul său este drept și a fost dovedit prin

consensul ummei. Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" și-a căsătorit două fiice, una după alta cu acesta. Când cea de-a doua fiică a sa a decedat, Resulullah a spus, "**Dacă mai aveam o fiică, tot cu el o căsătoream!**"

Când și-a căsătorit a doua fiică cu hazreti Osman "radiyallahu anh", Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" l-a lăudat foarte mult pe acesta. După căsătorie, prețioasa sa fiică spuse: "O, preaiubitul meu tată! L-ați lăudat mult pe hazreti Osman. Dar nu merită laudele voastre binecuvântate!" Atunci Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" spuse: "**O, fiica mea! Până și îngerii din ceruri se rușinează de hazreti Osman!**"

Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" îl numea Osman-î Zinnureyn, deoarece își căsătorise două dintre fiicele sale cu el. Zinnureyn înseamnă posesorul a două nur (lumină divină). Era foarte învățat în cunoașterea spirituală a lui Allahu teala.

Următorul cel mai virtuos dintre veli este hazreti Ali "keremallahu vejheh ve radiyallahu anh". Califatul său a fost devedit prin consensul ummei. Este ginerele Profetului. A fost căsătorit cu hazreti Fatima "radiyallahu anha". A fost foarte învățat în știința Tarikat. El avea un gulam (sclav bărbat). Într-o zi acest sclav a intenționat să-și testeze stăpânul. În acest timp hazreti Ali se afla afaraă. Când a intrat în casă și i-a cerut acestuia unele servicii, sclavul a rămas tăcut. Atunci, hazreti Ali "radiyallahu anh" i-a spus acestuia: "O, sclavule! Ce rău ți-am făcut, cu ce te-am jignit și cum te-am rănit?" Sclavul replică: "Nu ai greșit cu nimic față de mine. Sunt sclavul tău. M-am comportat astfel doar pentru a te testa. Ești un adevărat veli."

[Toți cei ce nutresc afecțiune față de Companionii Profetului și urmează calea acestora se numesc Ehl-i sunnet. Cei ce afirmă că nutresc afecțiune doar pentru unii dintre ei și nu îi agreează pe majoritatea acestora se numesc Și'iți. Cei ce nutresc dușmănie față de toți companionii Profetului se numesc Rafizi. Cei ce afirmă că nutresc

afecțiune față de toți companionii Proeftului, dar care în unele fapte, nu îi urmează pe nici unul dintre ei, se numesc Vehabiți. Vehabismul a apărut ca un amestec al ideilor unui om de religie eretic, Ahmed ibni Teymiyye și minciunile unui spion englez, pe nume Hempher. Aceștia îi numesc necredincioși pe musulmanii ehli sunnet, ce resping principiile vehabite de credință. [Prin această stigmatizare, ei sunt cei care devin necredincioși.]

Doctrinile vehabite au fost născocite de englezi în Peninsula Arabică în anul 1150 (1737 miladi). Aceștia au jertfit mult sânge musulman în eforturile lor de a răspândi planurile britanice. Și în ziua de azi, de asemenea, ei înființează centre numite Rabitatul-alemil islami, în fiecare țară și vânează oamenii de religie ignoranți, pe care îi înecă în aur. Prin intermediul acestora îi înșeală pe musulmani. Ei îi calomniază pe învățații ehli sunnet, ce apără Islamul de 1400 de ani și pe ototmani, protectorii acestora. Ei consideră eronate învățăturile drepte pe care acești învățați le-au extras din Nass.

Unii dintre vehabiți afirmă, ”Și noi aparținem mezhebului Ehli sunnet, suntem din mezhebul Hanbeli.” Aceste afirmații ale lor sunt similare cu afirmațiile ”Și noi suntem ehli sunnet. Aparținem orientării Hanefi” ale celor ce aparțin grupului eretic, numit Mu'tezile. Aceștia fac astfel de afirmații deoarece cunosc faptul că persoanele ce nu aparțin unui mezheb vor merge în Iad. Însă, doar armonizarea practicilor religioase și a actelor de adorare a unui anumit grup de oameni cu unul din cele patru mezheb-uri nu arată neapărat că acei oameni aparțin acelui mezheb. Pentru a aparține unui mezheb este necesar să te adaptezi atât în dogme de credință și practici. Ideologia este aceeași pentru toate cele patru școli religioase. Toate patru respectă credința ehli sunnet. Pentru ca o persoană să aparțină unui mezheb, Hanefi sau Hanbeli, trebuie mai întâi să fie în credința Ehli sunnet. Vehabiții nu sunt în credința Ehli sunnet.]

CU PRIVIRE LA ALIMENTE ȘI A MÂNCA

Spălarea mâinilor înainte de masă, conștientizând că este un act sunnet, are zece beneficii:

Dacă o persoană se spală pe mâini înainte de masă și având mâinile umede își pune vârfurile degetelor pe colțurile interioare ale ochilor și șterge cu degetele pleoapele închise ale ochilor, nu va suferi, cu voia lui Allahu teala, de dureri de ochi. Cele zece beneficii:

1. -Un înger îi va striga sub Arș-i rahman. Așa cum ți-ai curățat mâinile și păcatele tale (minore) vor fi curățate.

2. -Va primi răsplată ca și cum ar fi împlinit rugăciuni năfile.

3. -Va fi ferit de sărăcie.

4. -Va primi recompensa oferită celor siddîk.

5. -Îngeri se vor ruga pentru iertarea păcatelor sale.

6. -Pentru fiecare îmbucătură va primi răsplată ca și cum le-ar fi oferit ca milostenie.

7. -Va fi curățat de păcatele săvârșite, dacă ar fi mâncat fără a rosti Besmele.

8. -Îi va fi acceptată ruga rostită după masă.

9. -Dacă va muri în acea noapte va muri martir.

10. -Dacă va muri ziua va fi trecut printre martiri.

Dacă se spală pe mâini, după ce mănâncă, cu intenția de a împlini un sunnet, va avea șase beneficii:

1. -Un înger va striga sub Arș-i rahman: ”O, dreptcredinciosule! Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” să fie mulțumit de tine!”

2. -Va primi o răsplată rezervată special pentru această binecuvântare.

3. -Va primi răsplată cât numărul firelor de pe corpul său.

4. -Va primi parte din oceanul milei lui Allahu teala.

5. -Va primi răsplată cât numărul picăturilor ce se scurg de pe mâinile lui.

6. -Va muri ca martir.

[Poruncile lui Allahu teala sunt de două feluri:Emr-i tekvini și Emr-i teklifi sau Emr-i teşri'i.]

Emr-i tekvini, înseamnă să spună ”Fii!” lucrurilor pe care dorește să le creeze. Aceste lucruri iau ființă imediat ce El spune ”Fii!”. Nimeni nu poate împiedica ca acel lucru să ia ființă. A creat anumite lucruri drept cauze pentru crearea fiecărei ființe. Așa cum a făcut ca anumite substanțe să fie cauze în crearea altor substanțe, tot astfel forța materială și spirituală a omului, anumite energii sunt cauze în crearea multor lucruri. Dacă Allahu teala dorește să ofere o binecuvântare robului său, va face ca acel rob să atingă cauzele acelei binecuvântări. Când cauza are efect, în cazul în care și El dorește va spune ”Fii!” și acel lucru va lua ființă. Dacă Allahu teala nu dorește, nimic nu va fi creat. El a ascuns înțelepciunea Sa și creația Sa prin cauze. Mulți oameni văd doar cauzele, dar nu înțeleg înțelepciunea creației ce se află în spatele acestora. Această incapacitate de înțelegere devine cauza distrugerii lor.

Emr-i teklifi: Aceasta constă în poruncile sau interdicțiile pe care Allahu teala Le-a poruncit oamenilor. Împlinirea acestora depinde de voința și de alegerea omului. Omul a fost lăsat liber în voința și alegerea sa. Cu toate acestea, este El, din nou, cel ce crează lucrul pe care omul îl dorește. Când omul vrea și optează pentru a face ceva, Allahu teala va crea, dacă și El dorește acest lucru. Dacă El nu dorește, nu va crea acel lucru. El este singurul care crează toate lucrurile și care oferă substanțelor diferite proprietăți și efecte. În afara Sa nu există alt creator. Să crezi că și altcineva în afara Sa ar avea atributul de uluhiyyet (divinitate) înseamnă să îi aduci asociați. Allahu teala a spus că nu va ierta deloc, în lumea de apoi, pe cel ce îi aduce asociați, îl va pedepsi și îl va supune la chinuri groaznice. Când omul își dorește să împlinească lucruri bune, să împlinească porunca Sa și Allahu teala, în mila Sa, dorește și crează supunerea lor și faptele lor bune. Când cei ce se

împotrivesc și nu ascultă poruncile Sale, doresc să împlinescă fapte rele, dorește și El și crează nesupunerea lor și faptele lor rele. Când cei ce se roagă lui și îl imploră vor să facă o faptă rea, Alahu teala din mila Sa nu dorește și nu crează voința lor și fapta rea. De aceea, dușmanilor Lui li se împlinesc toate voințele și devin tot mai agresivi.

Emr-i teklifi ale lui Allahu teala au fost clasificate în funcție de gradul lor de importanță:

1. -Le-a poruncit tuturor oamenilor să aibă credință și să devină musulmani.

2. -Le-a poruncit celor ce au credință să evite ceea ce este interzis și să nu împlinescă fapte rele.

3. -Le-a poruncit celor ce au credință să împlinescă obligațiile.

4. -Le-a poruncit musulmanilor ce împlinesc obligațiile și evită interdicțiile, să evite faptele mekruh (faptele neagreate) și să împlinescă faptele sunnet și nafil.

Nu este acceptabil ca în clasificarea de mai sus să se treacă peste o poruncă mai importantă și să se împlinescă următoarea în importanță; nu este agreat acest comportament. Și nu va fi de nici un folos. Spre exemplu, dacă o persoană ce nu posedă iman, evită faptele rele sau o persoană ce nu evită ceea ce este haram și faptele rele, împlinește obligațiile sau cel ce nu împlinește obligațiile împlinește faptele sunnet și nafil, Allahu teala nu va accepta și nu va agreea acest comportament. Din acest motiv, Allahu teala nu va accepta și nu va agreea milosteniile, actele de caritate și construirea de moschei, donațiile și spălarea mâinilor înainte și după masă și umre împlinite de musulmanul care nu împlinește rugăciunea, nu plătește dania, nu respectă drepturile părinților, ale soției și ale copiilor. După cum se vede, toată lumea ar trebui să împlinescă evamir-i teklfiyye, în ordinea menționată mai sus. Pe de altă parte, presupunând că o persoană împlinește o poruncă de o importanță mai mică, fără a o respecta pe cea superioară celei împlinite de el, iar împlinirea acesteia nu va cauza

neglijarea unei obligații sau comiterea unei interdicții, chiar dacă nu va primi răsplată, nu trebuie să renunțe la împlinirea ei. În cartea Ruh-ul-bayan, la sfârșitul celui de-al șaselea capitol se declară că prin bereket (belșug) al împlinirii în mod continuu a acelei fapte bune, se speră că Allahu teala, din mila Sa, îl va binecuvânta cu împlinirea poruncilor anterioare.]

De asemenea, obligațiile mâncării sunt în număr de patru:

1. -Să știe că satisfacția de săturare, când mănâncă și bea este de la Allahu teala.
2. -Să mănânce din alimentele care sunt helal.
3. -Să-și consume întreaga energie provenită din acel aliment, împlinindu-și datoria de rob față de Allahu teala.
4. -Să se mulțumească cu ceea ce obține.

Când începe să mănânce să o facă cu intenția de a dobândi energie pentru a împlini acte de adorare către Allahu teala, pentru a face fapte folositoare pentru robii lui Allahu teala, pentru a răspândi religia lui Allahu teala, calea fericirii veșnice și calea păcii, tuturor oamenilor. Este permis să se mănânce cu capul descoperit.

Faptele mustehab ale mâncării: Să se pregătească masa jos (se va așeza o masă mică joasă, sau se va așeza o bucată de material, rogojină, ce va ține locul mesei), să se stea la masă cu haine curate, să se mănânce stând pe genunchi, să se spele mâinile și gura înainte de masă, să rostească Besmele când începe să mănânce, înainte de a începe să mănânce să se guste un pic de sare, să se mănânce pâine de orz, să rupă pâinea cu mâna, să nu risipească firimiturile de pâine, să mănânce fiecare din fața sa, să mănânce oțet, să ia îmbucăturile mici, să mestece bine, să mănânce cu trei degete, să șteargă interiorul vasului, cu degetul, să lingă degetele de trei ori, să aducă mulțumiri lui Allahu teala la sfârșitul mesei, să folosească scobitoarea.

Faptele mekruh în mâncare: Să se mănânce cu mâna stângă, să miroasă mâncarea, să neglijeze să rostească Besmele. [Când își aduce aminte trebuie să rostească Besmele, fie chiar și în timpul mesei.]

Faptele haram în mâncare: Să continue să mănânce, după ce s-a săturat [În cazul în care are musafiri, va pretinde că mănâncă pentru a nu-și împiedica oaspeții să mănânce.], risipa în mâncare, conform unor învățați să rostești Besmele când mănânci din bunurile altcuiva [pe nedrept], să participi la o sărbătoare, fără să fi fost invitat, să mănânci mâncarea cuiva, fără permisiunea acestuia, să mănânce ceva ce îi va submina sănătatea, să consume mâncarea pregătită cu ostentație, să mănânce ceva ce a fost promis.

Prejudiciile consumului de alimente fierbinți: Cauzează surzenie, cauzează paloarea feței, ochii își pierd strălucirea, dinții se îngălbenesc, gura își pierde simțul gustului, foamea nu i se va potoli, îi va slăbi capacitatea de înțelegere, îi va afecta judecata și îi va provoca boli.

Beneficiile consumului de alimente, în cantitate mică: Trupul îi va fi puternic, inima îi va fi luminată, memoria îi va fi puternică, va reuși să se întrețină ușor, va găsi plăcere în munca sa, îl va pomeni pe Allahu teala foarte mult, va medita asupra vieții de apoi, va simți multă plăcere în împlinirea actelor de adorare, va avea o înțelegere profundă și o orientare bună în toate problemele, judecata îi va fi ușoară.

***Pentru cei ce spun sunt musulman,
Cele cinci rugăciuni sunt obligatorii.***

***Mâine, în Ziua de Apoi,
Îi vor fi haine, coroană și burak.***

DESPRE CĂSĂTORIE

De asemenea, căsătoria are multe beneficii.

În primul rând, va proteja credința. Se vor forma obiceiuri frumoase și va avea belșug în câștiguri. Va împlini un act sunnet. Profetul Muhammed "aleyhissalatu vesselam" spune: **"Căsătoriți-vă, să aveți mulți copii. Căci eu în Ziua Judecății mă voi mândri cu mulțimea ummei mele, față de celelalte comunități"**

De asemenea soțul și soția trebuie să respecte drepturile unul celuilalt.

De asemenea, când o persoană dorește să se căsătorească, trebuie să caute bine, până găsește o fată pioasă și care nu este dintre rudele mahrem și să se căsătorească cu fata, femeia care împlinește aceste condiții. Este permis să se căsătorească cu femeia care a rămas însărcinată prin preacurvie. Dacă cel cu care a preacurvit este alt bărbat, decât cel cu care se va căsători, actul sexual nu este permis, înainte de nașterea copilului. (Feyziyye)

De asemenea nu trebuie să se căsătorească cu o fată pentru averea sau frumusețea ei. Căci, mai târziu va deveni josnic. Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **"Dacă cineva se căsătorește cu o femeie pentru averea sau frumusețea ei, va fi lipsit de averea sau frumusețea ei"**.

Și dacă o persoană se va căsători cu o femeie pentru credința și pentru caracterul ei ales, Allahu teala îi va mări averea și frumusețea.

Soția trebuie să fie inferioară soțului din patru puncte de vedere: vârsta, statura, apropiată și rudele. Soția trebuie să fie superioară soțului în patru privințe: frumusețea, moralitatea, caracterul ales și evitarea celor interzise și a celor îndoielnice și să nu se arate bărbaților străini cu părul, capul, picioarele și brațele descoperite.

Fetele tinere nu trebuie căsătorite cu oameni în vârstă, căci aceasta este motiv de fesad (răutate).

Înainte de acordurile preliminare, privind căsătoria este sunnet și de asemenea va ajuta continuitatea mariajului, ca familiile să facă investigații amănunțite asupra tinerilor. S-a declarat, conform

învățaților islamici, că aceasta va avea trei beneficii: în primul rând, afecțiunea reciprocă a celor doi soți va continua pe tot parcursul vieții; în al doilea rând, va exista bereket (belșug) în rîzcul lor (mijloacele de subzistență); iar în al treilea rând, vor fi împlinit un sunnet.

Ulterior, se vor finaliza procedurile legale de căsătorie. Dacă contractul de căsătorie, nikah nu va fi compatibil cu tradiția Profetului, va fi un păcat grav. Iar neîncheierea unui contract de căsătorie legal va fi un delict.

După încheierea nikah, realizat într-o manieră conformă tradiției profetice, familia bărbatului trebuie să trimită cadouri frumoase și valoroase familiei fetei; aceasta va cauza afecțiune.

De asemenea este permis soției să se împodobească pentru soțul ei; va primi astfel mare răsplată.

Este sunnet să se sărbătorească printr-o masă noaptea căsătoriei. [Cina trebuie consumată după rugăciunea de seară și după rugăciunea de noapte, mirele trebuie dus la casa miresei și după rugi și binecuvântări, grupul trebuie să părăsească locul.]

Este sunnet ca în acea noapte mirele să spele picioarele miresei și să presare acea apă în cele patru colțuri ale casei. Se vor împlini două rekat de rugăciune nafilă și se vor rosti rugi. Orice rugi vor rosti în acea noapte, acestea vor fi acceptate. Cei ce îl văd pe mire ar trebui să îi amintească acest lucru și să-i spună: **”Barekellahu lek ve barekellahu aleyha ve jeme'a beynekuma bilhayri”**. Adică, Allahu teala să te binecuvânteze și să îți binecuvânteze soția și să vă unească pe voi doi cu bunătate!

Urările unora, precum, ”Să vă fie de bine! Să aveți mulți fii!” sunt urări ale ignoranților, ce sunt inutile. Este sunnet să se spună rugile prevăzute pentru acel moment.

Bărbatul ar trebui să cunoască învățăturile religioase necesare și să o învețe și pe soția sa. Căci în lumea de apoi vor fi întrebați despre acestea, iar necunoașterea nu va fi un oizr. [Este farz să înveți obligațiile

și interdicțiile și principiile credinței Ehli sunnet și să îi înveți și pe soție și pe copii. Este sunnet să înveți tradițiile profetice și să îi înveți și pe alții.]

Să nu își ducă soția în locurile pe care Islamul nu le permite! Să nu îi permită să iasă descoperită pe stradă. Căci, Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a spus: **"Dacă o femeie se parfumează și merge la moschee, pentru a-și împlini rugăciunea, aceasta nu va acceptată până ce femeia nu va veni acasă și nu va face gusl, ca și cum ar fi în starea de impuritate"**. Dacă nu le este permis să meargă la moschee parfumate, oare cât de grav este păcatul de a merge în altă parte și de a se expune privirii altora? Faceți o comparație și încercați să vă imaginați pedeapsa la care va fi supusă!

De asemenea, Resulullah "sallallahu aleyhi vesellem" a declarat într-unul din hadisuri: **"Cei mai mulți dintre oamenii din Paradis sunt nevoiașii și cei mai mulți dintre oamenii Iadului sunt femeile"**. În legătură cu acest hadis, hazreti Aişe "radiyallahu anha" a întrebat: "Care este motivul pentru care cei mai mulți dintre locuitorii Iadului sunt femei?" Resul-i ekrem "sallallahu aleyhi ve sellem" a răspuns: **"Ele nu sunt răbdătoare în fața dezastrelor și dacă o persoană le face zece favoruri și o dată se comportă urât, ele vor uita cele zece favoruri și se vor purta și ele urât. Și nutresc dragoste pentru podoabele acestei lumi și nu se pregătesc pentru lumea de apoi și bârfesc mult"**.

Oricine posedă aceste obiceiuri rele, indiferent că sunt bărbați sau femei, vor fi dintre locuitorii Iadului.

De asemenea, hazreti Ali "keremallahu vejheh" relatează că într-o zi a venit o femeie la Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" și i-a spus: "O, Resulullah! Doresc să mă căsătoresc cu un bărbat, ce mă sfătuiți?" Fericit, Resulullah a răspuns: **"Bărbatul are multe drepturi asupra femeii. Crezi că le poți respecta?"** Atunci femeia a întrebat: "O, Resulullah! Care sunt drepturile soțului?" **"Dacă îl rănești, te vei**

fi răzvrătit împotriva lui Allahu teala, iar rugăciunile nu îți vor fi acceptate", a răspuns Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem". "Mai sunt și alte drepturi?" a întrebat femeia. Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" a adăugat: **"Care femeie va ieși din casă, fără acordul soțului ei, i se va scrie câte un păcat pentru fiecare pas pe care îl face"**. Femeia a întrebat din nou, dacă mai sunt și alte drepturi, iar Trimisul lui Alalh "sallahu aleyhi ve sellem" a răspuns: **"Dacă îi va vorbi urât soțului, în Ziua de Apoi îi vor scoate limba prin ceafă"**. Apoi femeia întreabă iar și Resulullah răspunde: **"Care femeie are avere și nu își va ajuta soțul la nevoie, să aibă chipul negru în lumea de apoi."** Și femeia întreabă iar dacă mai sunt. Trimisul lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" îi răspunde: **"Dacă o femeie ia din proprietatea soțului ei, fără acordul acestuia și dă altcuiva, Allahu teala nu va accepta dania și milostenia ei, dacă aceasta nu cere iertare soțului ei."** Femeia întreabă iar dacă mai sunt și alte drepturi, iar Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" spuse: "Dacă o femeie își înjură soțul sau refuză să îl asculte, o vor atârna de limbă deasupra gropii Iadului, iar dacă o femeie iese afară și privește dansatoare și ascultă muzică și cheltuie un singur bănuț, toată răsplata agonisită de ea de la vârste fragede, va fi anulată și hainele ei vor mărturisi importiva ei, spunând: "Nu ne-a purtat în zile binecuvântate sau când era cu soțul ei, ne-a purtat în locurile haram unde s-a dus." Atunci Allahu teala va spune: "Va trebui să ard o mie de ani, astfel de femei". [De aici ar trebui să ne dăm seama care sunt efectele nocive ale cinematografului, televizorului și radioului]. Auzind aceste răspunsuri, femeia spuse: "O, Resulullah! Nu m-am căsătorit până acum și nu o voi face nici de acum încolo."

Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" spuse fericit, atunci: **"O, femeie! Ascultă acum și binecuvântările căsătoriei cu un bărbat! Oricare femeie căreia soțul îi spune: "Allahu teala fie mulțumit de tine!" este mai bine decât dacă ar fi împlinit acte de adorare timp**

de șaizeci de ani. Și dacă îi oferă soțului, chiar și o înghițitură de apă, este mai bine decât dacă ar fi ținut un an post. Dacă face gusl când se ridică din așternutul soțului ei, va primi răsplată ca și cum ar fi sacrificat un animal. Și dacă nu îl va înșela, îngerii din ceruri vor face tesbih în numele ei. Dacă se va juca cu soțul ei, va fi mai binecuvântată decât dacă ar fi eliberat șaizeci de sclavi. Dacă va proteja avutul soțului ei și dacă va fi cu milă față de rudele soțului și își va împlini rugăciunea de cinci ori pe zi și va ține post în luna Ramazan este mai meritoriu pentru ea decât vizitarea kaabei de o mie de ori. ” Când Fatima-i Zehra ”radiyallahu anha” a întrebat care va fi situația femeii ce și-a supărat soțul, Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem i-a răspuns: **”Dacă o femeie refuză să-i dea ascultare soțului ei, ea va fi blestemată de Alalhu teala, până ce își va cere iertare de la el; dacă ea se va sustrage de la îndatoririle conjugale va pierde toată răsplata ei; dacă se comportă cu aroganță față de soțul ei, Hak teala va fi furios pe ea; dacă ea îi spune ”Ești un băgăcios” sau ” Ai făcut vreodată ceva pentru mine?” , Allahu teala îi va face binecuvântăriel sale haram pentru ea. Chiar de va linge cu limba tot sângele soțului ei și tot nu va putea plăti drepturile sale. Și dacă iese descoperită pe stradă, cu voia soțului, îi vor fi trecute 1000 de păcate acestuia în cartea faptelor, pentru că i-a permis. ”** Gândiți-vă atunci care va fi situația femeilor ce ies descoperite, fără voia soțului!

Resul-i ekrem ”sallallahu aleyhi ve sellem” spune: **”O, Fatima! Dacă Allahu teala ar fi poruncit ca unul să se prosterneze în fața unuia și eu aș fi poruncit ca soția să se prosterneze în fața soțului. ”**

Hazreti Aişe ”radiyallahu anha” i-a cerut Profetului ”sallallahu aleyhi ve sellem” să facă un testament pentru ea. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a spus: **”O, Aişe! Eu îți voi mărturisi voința mea, iar tu să o mărturisești femeilor din comunitatea mea! Măine, în Ziua Judecății se vor pune întrebări: mai întâi despre**

credință, în al doilea rând despre abluțiune și rugăciune și în al treilea rând despre soții lor. Bărbatul care este răbdător cu severitatea, irascibilitatea soției, Hak teala îi va da răsplata lui Eyyub aleyhisselam. Dacă o femeie este răbdătoare față de severitatea, irascibilitatea soțului, să se ridice la rangul lui Aișe-i Sîddika. ”

De asemenea a relatat: ”**Dacă un bărbat își va lovi soția, eu voi fi împotriva lui, în Ziua de Apoi.** ”

Bărbatului îi este permis să își lovească soția cu palma sau cu o cârpă fără nod, în trei situații. Acestea sunt: neglijarea rugăciunii și a îmbăierii rituale, neîmplinirea datoriei conjugale și dacă iese afară fără permisiunea sa. Nu este niciodată permis să o lovească cu bățul, cu pumnul, cu piciorul, cu o cârpă înnodată, în cap sau pe corp. Ea nu trebuie să fie lovită pentru alte greșeli. Trebuie avertizată de câteva ori și dacă nu se corectează, atunci va trebui lăsată pentru a nu se chinui.

[În cartea Șir'at-ul islam se afirmă, după cum urmează: ”Când soția are o stare de spirit morocănoasă, bărbatul trebuie să caute vina la el însuși. Ar trebui să își spună, dacă eu aș fi fost bun, ea nu s-ar fi comportat așa. Nu trebuie să se ia o altă soție, dacă soția sa este o femeie pioasă. Nu este permis pentru un bărbat să își ia o a doua soție dacă nu va putea asigura mijloacele lor de trai, în mod egal. Chiar dacă este permis pentru cel ce consideră ca va putea fi drept în asigurarea mijloacelor de trai, este mai bine să nu ia două soții. Femeia trebuie să își acopere capul și corpul când merge în locurile permise. Este interzis ca femeia să iasă pe stradă parfumată și expunându-și podoabele. Femeia pioasă este cea mai de preț dintre binecuvântările lumești. Este mai demn de răsplată să tratezi un musulman cu milă și să nu îl superi, decât împlinirea actelor de adorare nafile. ” În cartea Riyad-un-nasihin se declară: ” În cel de-al 19-lea verset al surei Nisa se spune: ” **Purtați-vă cu soțiile voastre după cuviință!** ”. Într-un hadis se relatează că Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a zis: ”**O, Ebu Bekr!**

Cel ce zâmbește soției și îi vorbește cu blândețe i se va da răsplata eliberării unui sclav”. În alt hadis se relatează: ”Allah nu va fi milostiv față de femeia ce se căsătorește cu un bărbat fasîk (care comite păcate în mod deschis)” și ”Cel ce dorește mijlocirea mea să nu-și căsătorească fiica cu un bărbat fasîk!” și ”Cel mai bun dintre oameni este cel ce face bine oamenilor. Cel mai rău dintre oameni este cel ce face rău oamenilor” și ” Să rănești un musulman pe nedrept este un păcat mai mare decât demolarea de șaptezeci de ori a Kaabei”.

În Durr-ul-muhtar se afirmă: ”Este obligatoriu pentru bărbatul care s-a căsătorit cu o femeie printr-un contract de căsătorie sahih, să îi asigure acesteia mijloacele de subzistență numite nafaka. Nafaka constă în alimente, îmbrăcăminte și locuință. Trebuie să îi asigure soției locuință într-o proprietate proprie, sau închiriată. Soția poate cere ca nici una din rudele soțului ei să fie acceptate în casă. Soțul de asemenea poate cere ca nici una din rudele soției să fie acceptate în casă. Ambii posedă acest drept. Casa trebuie să fie în vecinătatea musulmanilor dreptcredincioși și să se poată auzi vocea muezzinului. Soțul nu poate interzice soției ca aceasta să își viziteze o dată pe săptămână părinții. Tot astfel și aceștia ar putea veni să își viziteze fiica. O dată pe săptămână. Dacă unul dintre părinți este bolnav și nu are pe nimeni să îl îngrijească, soțul ar trebui să fie de acord ca soția să meargă să îngrijească părintele bolnav. Soția trebuie să meargă să aibă grijă de părintele bolnav chiar și fără acordul soțului. De asemenea soțul nu poate împiedica vizita, o dată pe an a celorlalte rude mahrem ale soției sau vizita ei către aceste rude. În schimb dacă îi pemrite vizitarea altora sau a locurilor păcătoase, ambii vor păcătui. El o va împiedica să muncească pentru alții în schimbul unei plăți sau fără vreun beneficiu, la domiciliu sau în altă parte, de la a merge la școală sau pentru a predica. O femeie ar trebui să fie preocupată de treburile casnice la domiciliul ei, nu ar trebui să piardă timpul. Nu îi va permite să meargă

la băile publice unde sunt expuse părțile avret [la plajă sau să privească sportivii la televizor. Nu ar trebui să dețină în casă un televizor, ca astfel de programe să nu fie vizionate.] Nu ar trebui să i se permită să iasă pe stradă gătită sau cu veștminte noi. ”Chiar dacă este permis ca soțul să își ducă soția în vizită și la alte persoane, musulmani ce evită lucrurile haram, în afara rudelor mahrem, trebuie ca femeile și bărbații să stea separat. Rudele mahrem (cu care îi este permis să se căsătorească) ale femeii sunt următoarele 18 persoane: tatăl, bunicii, fiul și nepoții, fratele chiar dacă este doar de mamă sau de tată, fiii fratelui sau ai surorii, unchiul matern și unchiul patern. Acești șapte bărbați sunt mahrem pentru ea doar în cazul în care sunt înrudiți cu ea sau prin legătură de lapte, ori prin preacurvie. Și alți patru devin rude mahrem în urma căsătoriei, aceștia sunt: socrul și tatăl său, ginerele, tatăl vitreg și fiul vitreg. Pentru un bărbat nurorile copilului său și pentru o femeie ginerii copilului său sunt mahrem. Mahrem înseamnă interzis pentru căsătorie. Spre exemplu sora unui bărbat este ruda sa mahrem, cu care îi este interzisă căsătoria. Soțiile fraților, copiii unchilor materni și paterni și ai mătușilor materne și paterne nu sunt mahrem. Copiii mătușii materne și soțul acesteia sunt na-mahrem. Frații soțului sau surorile soției sunt na-mahrem. În capitolul referitor la pelerinaj din cartea Ni'met-i islam se spune că soțul mătușii sau al surorii și fratele soțului nu sunt rude mahrem. Este haram ca soția să se arate acestora descoperită, sau chiar dacă este acoperită corespunzător să rămână singură în cameră cu unul dintre aceștia, ori să meargă în călătorie însoțită de unul dintre ei. Pentru ginere sunt rude mahrem și mamele materne și paterne ale soacrei. O fată nu se poate căsători cu o rudă mahrem. Este permis să stea descoperită lângă ei, să stea singură în cameră cu unul dintre ei și să fie însoțită de unul din ei în călătorie. Când vine în vizită una din rudele ce nu sunt mahrem, în prezența soțului ei sau a femeilor ce sunt rude, fiind acoperită corespunzător, va ura bun venit oaspetelui. Va servi cu ceai sau cafea, ori ceva

asemănător, dar nu va sta lângă ei. Musulmanii trebuie să respecte Islamul și cărțile ilmihal (care ne învață Islamul) și nu obiceiurile și tradițiile. Fiecare musulman trebuie să își învețe soția învățăturile islamice, iar dacă el însuși nu le cunoaște, trebuie să o trimită la o învățătoare (hoja) pioasă pentru a o învăța. Dacă nu găsește o astfel de femeie, care să respecte Islamul și să evite cele interzise, va învăța, împreună cu soția sa, noțiunile de religie, de credință, poruncile și interdicțiile, din cărțile învățaților Ehli sunnet "rahimehumallahu teala". Nu ar trebui să aducă în casă și să citească cărțile greșite ale oamenilor de religie fără mezheb și ale deviaților. De asemenea nu ar trebui să permită în casele lor canalele de radio și de televiziune care difuzează programe distructive pentru Islam și de o moralitate îndoielnică. Acestea sunt mai dăunătoare decât un anturaj rău. Vor strica credința și comportamentul moral al soției și al copiilor. Soțiile și fiicele ar trebui să se ocupe de treburile casnice și nu ar trebui să lucreze pe câmp, în fabrici, bănci, în centre comerciale sau servicii civile. Acestea nu sunt nevoite să câștige bani, să își ajute tații și soții în comerț și în meseriile lor. Este datoria bărbatului să facă acestea treburi ca și procurarea lucrurilor necesare de la piață sau magazine. Dacă femeia va fi forțată să facă aceste lucruri, credința, comportamentul ei moral și sănătatea sa vor avea de suferit. Iar atât această lume cât și cea de apoi a ambilor soți vor fi ruinate. Vor avea remușcări amare, dar fără nici un rezultat. Căci nu se vor putea salva de păcate și de necazuri. Cei ce vor urma Islamul vor găsi fericirea și pacea atât în această lume, cât și în lumea de apoi. Nu trebuie să ne lăsăm înșelați de fețele zâmbitoare și vorbele mieroase ale prietenilor rău-intenționați și ale fățarnicilor, ci să urmăm cărțile de ilmihal, care ne învață religia. Trebuie să ne protejăm, de asemenea, copiii, fiicele de ceea ce este haram. Trebuie să își trimită fiii la școli în care se află profesori musulmani. Femeile nu au nevoie să muncească în magazine, în ateliere, în fabrici, în birouri împreună cu bărbații. Dacă nu are soț,

sau acesta este inapt de muncă, rudele sale mahrem sunt obligate să o întrețină. Dacă rudele sale mahrem sunt nevoiașe, guvernul trebuie să îi asigure o indemnizație mare. Allahu teala îi pune femeii la dispoziție, orice are nevoie și îl însărcinează pe bărbat cu câștigarea mijloacelor de subzistență. Deși nu are nevoie să muncească și să câștige, femeia va primi jumătatea din partea primită de bărbat, în cazul unei moșterniri. Misiunea femeii este de a se ocupa de treburile casnice. Și prima dintre acestea este educarea copiilor. Căci primul ghid, primul profesor al copilului este mama sa. Copilul ce va deprinde de la mama sa învățăturile religioase și morale nu se va lăsa înșelat de minciunile prietenilor răi, ale profesorilor nereligioși și ale dușmanilor Islamului. Va deveni la fel ca tatăl și mama lui un adevărat musulman.]

DESPRE TEJHIZ; TEKFIN ȘI TEDFIN ALE UNUI JENAZE

(Despre spălarea, îmbrăcarea în giulgiu și îngroparea persoanei decedate)

Rugăciunea de înmormântare, îngroparea, spălarea și îmbrăcarea în giulgiu, toate acestea sunt farz-i kifaye.

Pentru a fi spălat corpul unui musulman decedat va fi așezat întins pe spate pe o bancă de marmură sau lemn (teneșir), plasată într-un loc retras. I se va scoate cămașa. I se va face abluțiunea. Va fi spălat cu apă caldă de la cap până la ombilic. Apoi va fi spălat pe porțiunea dintre ombilic și genunchi, ce va fi acoperită. Cel ce spală va îmbrăca o mănușă în mâna dreaptă. Va spăla cu această mână, introducând-o sub materialul cu care este acoperit mortul, vărsând apă. Nu va privi sub acel material. După care va întoarce persoana decedată pe partea stângă și va spăla partea dreaptă, apoi o va întoarce pe partea dreaptă și va spăla partea stângă, cu mâna înmănușată. Una dintre cele trei părți

ale giulgiului se va așeza sub mort, pe teneșir. Această bucată va fi așezată împreună cu decedatul în sicriu.

Giulgiul este de trei feluri: Kefen-i farz (ce mai este numit și kefen-i zaruret), kefen-i sunnet, kefen-i kifaye.

Kefen-i sunnet este format din trei părți pentru bărbați și din cinci părți pentru femei.

Kefen-i kifaye este format din două părți la bărbați și trei părți la femei.

În cartea Bahr se spune, (Kefen-i kifaye în cazul femeilor este format din izar, lifafe și himar, adică acoperământul capului. Deoarece, femeile când sunt în viață se acoperă cu aceste trei piese de vestimentație.) În acele vremuri, izar era bucata de material cu care se acoperea corpul de la umeri, sau de sus, până la picioare. În Ibni Abidin se spune că lifafe este Kamis, cămașă lungă. De aici observăm că înainte femeile musulmane se îmbrăcau cu pardesiu, palton larg și acoperământ pentru cap. Este scris în cărțile Bahr și Durr-ul-munteka, (Este vajib pentru soț să asigure soției nafaka, constând în alimente, haine și locuință. Îmbrăcămintea constă în himar și milhafa.) Milhafa reprezintă acoperământul exterior. [Acum acesta este reprezentat de pardesiu, palton sau saya. După cum se vede îmbrăcămintea femeii constă în trei piese, iar cearșaf nu este una dintre ele. Acesta a început să se poarte mai târziu. Este permis femeilor să poarte cearșaf în locurile unde se obișnuiește acest lucru și să poarte un pardesiu amplu și acoperământ al capului (batic, eșarfă) acolo unde se obișnuiește astfel. Să te comporți aparte față de obiceiuri, înseamnă să te ții deoparte de comunitate. Iar acest lucru este motiv de fitna, ceea ce este haram.]

Kefen-i farz, atât în cazul bărbaților, cât și al femeilor este o singură bucată.

Dacă nu se găsește material pentru giulgiu și se va folosi mătase, se va utiliza pentru bărbați un strat și pentru femei două straturi.

Prioritate la efectuarea rugăciunii de înmormântare ca imam este după cum urmează: conducătorul țării, dacă este musulman, apoi judecătorul aceluia oraș, apoi hatib-ul (predicator, orator) autorizat pentru rugăciunea de Vineri și apoi imam-i hay.

Persoana numită imam-i hay este un musulman învățat despre care musulmanul decedat avea o părere bună, în timpul vieții. Următorul în ordinea conducerii rugăciunii jenaze este veli (tutore) al persoanei decedate. Dacă acesta este absent și rugăciunea este condusă de un alt musulman, care nu este unul dintre cei menționați anterior, veli va avea o opțiune. Dacă dorește poate să reefectueze rugăciunea, sau nu.

Presupunând că o persoană a fost tăiată pe jumătate (pe verticală) și doar o jumătate din corp a fost găsită, rugăciunea de înmormântare a acestei jumătăți nu va fi efectuată.

Presupunând că s-a găsit un cadavru sfâșiat în bucăți, iar acestea sunt împrăștiate, rugăciunea acestuia nu se va efectua. Însă dacă bucățile vor fi aduse laolaltă, atunci se va împlini rugăciunea de înmormântare.

Dacă un jenaze a fost spălat și se spune că unul dintre membre a rămas uscat, dacă nu a fost înfășurat în giulgiu, membrul va fi spălat. Pe de altă parte, presupunând că s-a spus că unul din membre a rămas uscat când s-a ajuns aproape de mormânt, se va spăla acel membru și abia apoi se va efectua rugăciunea de înmormântare. Dacă se va semnala că un membru a rămas uscat, după ce acesta a fost îngropat, cadavru nu trebuie să fie exhumat. Jenaze ce a fost înhumat, fără a fi spălat, va fi scos și spălat, în cazul în care înmormântarea nu a fost făcută încă.

De asemenea, dacă s-a făcut teyemmuu unui jenaze și în timp ce este dus se găsește apă, este opțional.

Dacă într-o localitate au murit mai multe persoane o dată, este permis să se efectueze o singură rugăciune pentru toți. Bineînțeles în

conformitate cu regulile islamice. Însă, este mai bine ca rugăciunea să fie împlinită pentru fiecare în parte.

De asemenea pentru rugăciunea de înmormântare, intenția se va face spunând: ” Intenționez să împlinesc rugăciunea pentru mulțumirea lui Allahu teala, pentru binecuvântare asupra musulmanului bărbat (sau femeie) și să urmez imamul care conduce rugăciunea”. ”Allahu tealanin rızası için nemaza, er (veya hatun) kişi için duaya, uydum şu hazır olan imama”.

Presupunând că o persoană este arestată în timp că comite o tâlhărie și este ucis prin hotărârea judecătorului și a tutorelui, ori un rebel este ucis, ori o persoană este ucisă deoarece și-a ucis părinții, rugăciunea de înmormântare a acestora nu se va împlini.

În cartea Durr-ul-muhtar se declară că rugăciunea va fi efectuată în cazul unei persoane ce s-a sinucis.

De asemenea, musulmanii Ehli sunnet au zece caracteristici:

1. -Se va alătura în mod regulat comunității, jemaat-ului.
2. -Va urma în rugăciune un imam a cărui credință și fîsk nu sunt atât de greșite încât să îl facă un necredincios.
3. -Va accepta permisibilitatea de a face mesh peste mest.
4. -Nu va defăima pe nici unul dintre companionii Profetului ”radiyallahu anhum ejmain”
5. -Nu se va revolta împotriva statului.
6. -Nu se va lupta sau certa pe nedrept în chestiuni religioase.
7. -Nu va avea îndoieli în religie.
8. -Va ști că binele și răul sunt de la Allahu teala.
9. -Nu va acuza de necredință pe nici unul dintre oamenii Qiblei (cu excepția cazului în care necredința sa este cunoscută).
10. -Îi va prefera pe cei patru califi asupra tuturor companionilor.

DESPRE STĂRILE MORȚII

O, voi, neputincioși, care fugiți de moarte! Vă temeți că cutare și cutare au murit și că de veți fi lângă ei vă veți molipsi și voi. Și fugiți în alt loc când ciuma sau alte boli molipsitoare au năpădit cartierul vostru. Este haram să credeți astfel. Căci boala se molipsește doar cu voia lui Allahu teala.

O, voi, neputincioși, unde fugiți! Moartea este un sfârșit ce v-a fost promis. Nu va fi amânată nici măcar cu o clipă! Când clipa morții va veni Hallak-i alem nu vă va da răgaz nici cât să clipiți. Nu va fi nici mai devreme, nici mai târziu de timpul ce v-a fost predestinat.

Fiecare va muri când îi va veni timpul. În versetul treizeci și patru al surei Araf se spune: **”Pentru fiecare comunitate este un soroc. Când sosește sorocul lor, ele nu pot nici să-l întârzie cu un ceas, nici nu-l pot grăbi”**.

Cât timp va trăi o persoană a fost predestinat încă înainte de nașterea unei persoane. A fost scris unde va muri, dacă va muri căindu-se sau nu, de ce boală, dacă va muri în credință sau nu, toate acestea au fost scrise în Levh-i mafhuz. Acest fapt a fost indicat în ultimul verset al surei Lokman.

Hallak-i alem a creat moartea, după care a creat viața, iar după aceea rîzk-ul și le-a scris în levh.

Hak teala cunoaște numărul respirațiilor noastre zilnice. Și le-a scris în levh. Îngerii veghează și atunci când se împlinește sorocul îi dau de știre îngerului morții.

Și dacă în viață ai crezut ceea ce este mneționat în Coran și ai acționat în consecință, vei merge fericit! Consideră totul de la Allahu teala! Și nu striga, nu boci după cel mort! Lucruri de genul acesta sunt motive ca o persoană să moară în necredință. Neuzubillah (ne refugiem la Allahu teala). Dacă comitem păcate sau greșeli, ar trebui să ne căim, să facem tevbe-i nasuh.

Hak subhanehu ve teala îi spune lui Azrail aleyhisselam: ” **Ia-le sufletul ușor, prietenilor mei și greu, dușmanilor mei!**” El-ıyaz-u billah, dacă sunt răzvrățiți!

O zi în lumea de apoi este cât o mie de ani sau cincizeci de mii de ani. Există diferite explicații cu privire la această chestiune. Acest fapt reiese din versetul 5 al surei Sejde și din versetul 4 al surei Me'arij.

Apoi, îngerii vor extrage sufletul persoanei răzvrătite prin tortură. Nu poate fi descrisă în cuvinte această tortură. Ne-am refugiat la Allahu teala, ce ne-a creat pe noi din nimic. Unii oameni aflați pe patul de moarte se crispează și se zvârcolesc în pat, ca un arc. Allahu teala îi descrie în sura An-Naziat. Îngerii vor tortura și vor vorbi între ei. Jebrail aleyhisselam le va spune: ”Nu arătați milă!” Sufletul ipocriților va veni până în vârful nasului. Apoi îngerii îl vor lăsa liber. Îngerii îi vor strânge membrele cu atâta putere încât lumina ochilor lui va pieri. Îngerii îi vor spune: ”Nu ești demn de Paradis! Creatorul Universului este furios pe tine! Nu există bunătate pentru tine! Ai uitat toate fărădelegile pe care le-ai comis în timpul vieții? O, tu, om bun de nimic! Ți s-a pregătit chinul ipocriților și al necredincioșilor. Căci nu ai rugăciune, nu ai danie, nu ai milostenie și nici milă față de cei nevoiași. Nu ai evitat cele interzise și tot ceea ce ai făcut era rău. Bârfeai și apoi spuneai ”Allah kerim”. Iată, pedeapsa este acum amară. Hak subhanehu ve teala le va spune atunci: ” **Acești ipocriți nu s-au gândit la morțile lor nici măcar o zi. Au fost aroganți și nu au respectat obligațiile, sunneturile sau faptele vajib. Lăsați-i să guste chinul Meu, acum!**” Din nou, Zebani (îngerii ce pedepsesc) îl vor ține de rădăcinile unghiilor și îi vor trage sufletul prin venele pieptului și îl vor scoate prin gât după care îi vor da drumul înapoi. Apoi, se va auzi din nou: ” **Învățații nu v-au spus? Nu ne-ați citit Cartea? Nu vi s-a spus să nu-l urmați pe diavol și să nu fiți neglijenți? Nu vi s-a spus să considerați totul de la Allahu teala?**” Nu vă lăcomiți pentru această lume dezgustătoare! Fiți mulțumiți cu ceea ce v-a dat Allahu teala, fiți milostivi față de robii

Săi, oferiți hrană celor săraci! Allahu teala este un astfel de suveran, care v-a creat și a preluat întreținerea voastră asupra Sa și când vă va veni o nenorocire de la El, tot pe El să îl chemați, să îl implorați și să cereți salvare de la El. Nu fi dintre cei ce spun eu am plătit medicul și m-a făcut bine! Trebuie să consideri vindecarea de la Allahu teala! Ceea ce tu numești averea ta este doar lăsat în grija ta. Și nu veți găsi salvare în ea. Dacă este obținută helal, veți fi trași la răspundere pentru ea. Oricum, nu vei avea parte decât de atât cât Allahu teala a hotărât pentru tine, și din avere, și din copii și din prieteni, oricât ai striga și oriunde ai fugi, nu vei putea scăpa. În cele din urmă, unde îți va fi locul, acolo vei fi înmormântat. Dacă ceasul morții nu ți-a sosit nimeni nu te va afecta. Ți-a fost poruncit doar să te protejezi de pericole și să cauți remedii pentru suferințele tale.

Și ori de câte ori Hakk teala vă binecuvântează cu sănătate, avere și copii, bucurați-vă și spuneți ”Elhamdulillah , Domnul nostru a fost bun cu noi!”. Și când Allahu teala vă trimite o nenorocire, o problemă, vă veți întrista în loc să fiți răbdători și uitați de recunoștință.

Allahu teala spune: ”**O, îngerii Mei! Țineți-l!**” Îngerii îi vor trage sufletul de la rădăcina tuturor firelor de păr și îi vor da drumul din nou. Nimeni nu are puterea să salveze o persoană ce este pedepsită, chinuită de Allahu teala.

Când persoana ce zace pe patul de moarte vede acest chin va spune: ” Ah, ah, ce bine ar fi fost dacă împlineam poruncile, cât eram în viață și nu aș fi suferit acum!” Din nou, Allahu teala le va spune celor ce așteaptă lângă persoana bolnavă: ” **O, voi robii mei aroganți! Haideți salvați-vă acum prietenul, prin averile voastre! Nu sunteți răbdători la necazurile trimise de Mine, în viață și vă plângeți de Mine. Iată, acest rob este închinuri și sufletul i-a ajuns la gât. Din puterea Mea!**” Îngerii auzind vocea Sa se vor prosterna zicând: ” O, Domnul nostru! Pedepsa Ta este dreaptă!” Allahu teala menționează toate acestea în Kuran-i Kerim. Apoi o voce le va spune iar îngerilor

să îl țină. Îl vor ține în așa fel de peste tot, încât nici măcar rădăcina unui singur fir de păr nu va rămâne liberă. Îngerii vor striga în cor: ” O, suflet al robului ce nu a ascultat de Allahu teala, vino, ieși din corpul tău! Azi e ziua în care ești chinuit. Deoarece ai nutrit afecțiune pentru altceva decât Allahu teala, ai fost arogant și nu ai salutat nevoiașii, ai comis ceea ce era interzis și ai considerat ceea ce era greșit, drept și ceea ce era drept, greșit. ” Acestea sunt menționate în Coranul cel Sfânt.

Apoi acea persoană va cere îngerilor un moment de răgaz ca să se poată aduna. Însă, îngerul morții veghează la căpătâiul său. Văzându-l va uita acele chinuri și va începe să tremure. Văzându-l pe îngerul morții îl va întreba: ” Cine ești tu, în mijlocul acestor chinuri provocate de toți acești îngeri? De ce ești aici?” După care moartea va spune cu un urlet înfiorător: ” Eu, sunt moartea, care te va scoate din această lume. Care îți va lăsa copiii orfani și îți va lăsa averea moștenire rudelor pe care nu le-ai iubit, în această viață. ”

Auzind aceste spuse ale morții, omul va tremura și își va întoarce fața înapoi și înapoi. Căci acesta este semnul și într-un hadis transmis de Buhari se spune: ” **Auzindu-i pe îngeri, își va întoarce capul spre perete, unde va vedea moartea în fața sa, stând în picioare. ”**

În orice parte se va întoarce va vedea moartea și se va întoarce din nou.

Îngerul morții va striga cu o voce înspăimântătoare: ”Eu sunt acel mare înger care am luat sufletele tatălui și mamei tale. Tu erai acolo atunci, cu ce le-ai fost de ajutor? Iată, toți prietenii te privesc, cu ce-ți sunt de ajutor? De asemenea, eu sunt acel mare înger care am luat sufletele unor oameni mai puternici ca tine, înaintea ta. ”

Cât această persoană a discutat atât cu îngerii, îngerii ce chinuiesc părăsesc acel loc. În momentul când îl vede pe Azrail aleyhisselam își va pierde mințile.

Azrail aleyhisselam îl va întreba cum a găsit această lume. Să spună că s-a lăsat înșelat de plăcerile acestei lumi și iată, în ce stare sunt.

Iar Allahu teala va transforma această lume într-o femeie cu ochii de culoarea cerului și dinții precum coarnele bouului, cu un miros hidos, ce va sta pe pieptul său.

Apoi va fi adusă averea acestui om în fața sa. Vor împărți, în fața ochilor săi, moștenitorilor, averea pe care a obținut-o neținând cont pe ce căi, helal sau haram.

După aceea acea avere îi va spune proprietarului său: ” **O, tu, răzvrătitule! M-ai obținut, mai cheltuit în locuri nedrepte, fără să mă oferi ca milostenie și danie. Acum, însă, nu mai sunt proprietatea ta, ci a celor pe care nu îi agreeai, m-au luat fără a-ți fi mulțumitori.** ”

Fiind în această stare, însetat și cu inima arzând va privi în toate părțile.

Pe când va fi în această stare, diavolul va profita de această ocazie și va veni la căpătâiul său, pentru a-i lua credința. Acel blestemat va ține în mână un pahar cu apă rece ca gheața, pe care îl va agita la căpătâiul bolnavului. Acesta îl va vedea și îl va auzi. Atunci se va face diferența între cel bogat și cel sărac.

Dacă este un nefericit va spune: ”Adu apa aceea să o beau!”. Și ce și-ar putea dori mai mult acel blestemat! Îi va spune: ”Spune că nu există un creator al lumilor (”hașa!”)! Dacă este un păcătos (șakîi) va spune precum diavolul și atunci- el-îyaz-u-billah- credința îi va pieri. Însă, peste tot, înțelepciunea este tot de la Allahu teala, astfel că este bine ca la căpătâiul bolnavului să se găsească apă. Și să i se dea des.

Dacă va fi pe calea cea dreaptă , îl va blestema pe diavol și va refuza apa sa.

Când i se va împlini sorocul, de va fi musulman, se va porunci. Azrail aleyhisselam îi va lua sufletul. Treisute șaizeci de îngeri vor lua acel suflet din mâinile lui Azrail aleyhisselam și luând forma celor dragi și ale prietenilor, îl vor îmbrăca în haine din Paradis și vor duce sufletul în palatele Raiului, după care îl vor aduce înapoi lângă cel decedat.

Însă, dacă a murit în necredință, 360 de îngeri din sijjin, îi vor înfășura sufletul în foi de zakkum, mai negre decât catranul și îl vor duce imediat în Iad, unde îi vor arăta locul, după care îl vor aduce înapoi la cel decedat.

Dacă o persoană atinge vârsta pubertății și oricât a trăit a dus o viață în care nu a ascultat poruncile și părăsește această lume fără a se căi, nauzu billah, va vedea toate aceste pedepse, va suferi aceste tratamente și va sfârși în Iad, doar dacă Allahu teala nu îl va călăuzi către calea cea dreaptă sau profetul Muhammed aleyhisselam nu va mijloci pentru el.

DESPRE MOARTEA COPIILOR INOCENȚI

Când un copil musulman se îmbolnăvește și e pe patul de moarte, Makam-i illiyyin, adică Paradisul, este locul său. De acolo vin treisute șaiszeci de îngeri și se așează rânduri, rânduri, în fața celui inocent și îi spun: ”O, tu, copil inocent! Vestea bună pentru tine! Azi e ziua în care poți cere lui Allahu teala pe părinții tăi, bunicii tăi și toți vecinii tăi trecuți”. O sută de îngeri îi vor așeza pe cap o coroană a mijlocirii și alți o sută de îngeri îi vor așeza o coroană a dragostei, iar alți o sută de îngeri îl vor îmbrăca cu o cămașă de putere și sânguință, iar șaiszeci de îngeri îi vor ridica de pe ochi vălul. Așa cum se vor ridica toate vălurile, va putea vedea toți strămoșii săi, de la Adem aleyhisselam încoace. Pentru unii dintre aceștia s-a pregătit pedeapsă. Văzând aceasta va plânge și va implora și va tremura. Iar cei ce nu cunosc acest lucru vor crede că trăiește agonia morții.

Apoi, când îngerii însărcinați cu luarea sufletului vor veni și vor vedea că poartă coroana mijlocirii și este îmbrăcat cu cămașa, iar vălul de pe ochi a fost ridicat, nu vor avea putere să îi ia sufletul și vor spune: ” O, copil nevinovat! Hallak-i alem îți trimite selam și spune: ”L-am creat și acum se va întoarce iar la mine. Căci eu i-am dat acel suflet, în

grijă și acum mi-l va înapoia tot Mie. În schimb îi voi dăruia Paradisul și posibilitatea de Mă vedea. ” Dacă nu crezi ridică-ți privirea către cer și vezi tu însuși. ” Atunci, copilul va privi către cer și va vedea îngerii și frumusețea lui Allahu teala. Se va cutremura, va face spume la gură și se va înroși de bucurie. Va sări și se va grăbi să-și dea sufletul. Atunci îi va vedea din nou pe înaintașii săi în chinuri și va refuza iar să își dea sufletul. Îngerii îi vor spune: ” O copil nevinovat! De ce nu îți predai sufletul?” Copilul le va răspunde: ”O, îngeri! Rugați-L pe Allahu teala în numele meu, să-mi ierte rudele și strămoșii!” Îngerii vor spune: ”O, Doamne! Tu știi situația noastră cu acest copil inocent”. Hazreti Allah ”jelle şanuhu” va zice: ”Pentru dreptul Puterii și Gloriei Mele i-am iertat”. Atunci îngerii i se vor adresa copilului: ” O, copile! Veste bună ție! Allahu teala i-a iertat pe toți cei ce au avut credință și a acceptat toate cererile tale”. Auzind acestea copilul va fi fericit, iar Allahu teala va trimite două hurii din Paradis ce vor lua forma mamei și tatălui său, ce își vor îndeinde brațele și îl vor chema: ”O, fiul nostru, sau fiica noastră! Vino cu noi, nu putem fi în Paradis fără tine!” Îi vor oferi un măr din Rai. Pe când copilul va mirosi acel măr, hazreti Azrail, sub forma unui copil nevinovat ca și el, îi va lua sufletul.

Conform unei alte relatări, pe când va mirosi mărul, sufletul i se va lipi de măr, iar îngerul morții îi va lua sufletul de pe măr. Ambele relatări sunt permise.

Apoi, îngerul morții îi va lua sufletul, îi va arăta cerurile și îl va duce în Paradis. Acolo se află un câmp deschis, din crisolit verde. Ajunși acolo, copilul va întreba de ce a fost adus acolo. Îngerii îi vor răspunde: ”O, inocentule! Există locul judecății, unde este foarte cald. Pe acest câmp sunt șaptezeci de mii de izvoare ale milei. Hazreti Resuli ekremin ”aleyhisselam” va sta la acest iaz binecuvântat, stai aici și vezi paharele din nur! Când părinții voștri vor fi aduși la locul învierii, veți umple aceste pahare cu apă și le veți oferi, dar să nu-i lăsați, să nu plece pe drumul Iadului și să nu fie chinuiți. Căci ruga voastră este acceptată

de Allahu teala. Și în nopțile de vineri (noaptea ce precede ziua de vineri) coborâți pe pământ. Atunci veți duce selamul lui Allahu teala către comunitatea Profetului ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Și veți da lumină divină asupra lor și veți duce lui Allahu teala mulțumirile lor.”

Le vor fi arătate aceste locuri sufletelor inocenților și apoi repede vor fi aduse și așezate la căpătâiul copilului decedat. Până când i se va împlini rugăciunea, va fi așezat în mormânt, va răspunde la întrebări și va fi judecat, acel suflet va sta deasupra mormântului. Dacă părinții copilului au murit fără a se fi căit pentru păcatele lor, în ziua învierii va exista o perdea între copil și părinții acestuia. Copilul îi va căuta și nu îi va găsi, astfel că vor tânji unii după alții. Iată, astfel este situația copiilor musulmani ce mor înainte de a atinge vârsta pubertății.

DESPRE MOARTEA FEMEILOR MUSULMANE

Dacă o femeie moare de lăuzie sau sarcină, ori de ciumă sau de o suferință internă, sau chiar de nu există nici una dintre aceste cauze și a murit de moarte naturală, însă, nu s-a expus bărbaților străini fără a fi acoperită corect și dacă soțul ei a fost mulțumit de ea, în timpul morții îngerii din Paradis vor veni și vor sta în fața ei, rânduri, rânduri și îi vor da selam cu respect și îi vor spune: ”Vino, tu, fată iubită și martiră a lui Allahu teala, ce cauți în palatul acestei lumi? Allahu teala a fost mulțumit de tine și ți-a iertat păcatele, cu pretextul acestei boli. Ți-a oferit Raiul, vino și ia-ți darul!” Când acea femeie văzând acest rang va dori să își dea sufletul, va privi în jur și va spune: ”Allahu teala să îmi judece apropiatii cu milă și apoi îmi voi preda sufletul”. Îngerii îi vor transmite cererea lui Allahu teala, care va spune: ”Pentru dreptul Măreției Mele i-am acceptat roabei mele toate rugile”. Îngerii i vor bine-vesti și îngerul morții va veni împreună cu o sută douăzeci de îngeri ai milei. Lumina chipurilor lor va lumina până la Arș, capetele le vor fi încoronate și vor purta veșminte din lumină, iar în picioare vor

avea nalin (saboți) din aur și aripi verzi. Vor avea în mâini fructe din Rai, vor mirosi a mosc, vor saluta cu respect și bunătate și vor spune: ”Hallak-i alem îți trimite selam și îți oferă Raiul, te va face vecină cu Muhammed ”aleyhisselam” și tovarășă pentru hazreti Aîşe”.

Această femeie credincioasă auzind aceste vorbe și luându-i-se vâlul de pe ochi va vedea femeile ehl-i iman și pe cele care sunt pedepsite și chinuite dintre ele și atunci va spune: ”O, Doamne, iartă-le păcatele!” Se va auzi de la Allahu teala: ”O, jariya a Mea! Ți-am acceptat toate dorințele, predă acum ceea ce ai avut în grijă, soția și fiica Preaiubitului Meu sunt pregătite și te așteaptă”. Auzind această voce, sufletul ei va tremura, picioarele se vor agita și va transpira. Când va fi pe punctul de a-și da sufletul doi îngerii vor veni. Aceștia vor avea în mâini bâte din foc și se vor așeza unul în stânga și unul în dreapta, iar diavolul va veni repede cu un bol din pietre prețioase, zicând: ”Nu mă aștept la nimic de aici, dar hai totuși să văd!” și îi va arăta apa. Văzându-l, îngerii îi vor sparge bolul cu bâtele și îl vor alunga. Femeia văzând cele întâmplate, va râde. Apoi acele hurii îi vor aduce în boluri din pietre prețioase, băutură din apa Kevser, pe care o va bea. Această băutură va fi atât de delicioasă, încât sufletul ei va sări și se va lipi de vas, iar îngerul morții îi va lua sufletul de pe vas. Îngerii vor striga și vor spune: ”Inna lillahi ve inna ileyhi raji'un”. Vor lua sufletul, îi vor arăta cerurile, îl vor duce în Paradis, unde îi vor arăta locul lui și imediat îl vor aduce înapoi la căpătâiul moartei.

Când îi vor scoate hainele și îi vor depleti părul, sufletul ei va veni la căpătâiul corpului și va spune: ”O, tu cea ce mă speli! Ține-l ușor! Căci e rănit de gheara lui Azrail, iar pielea mea a pătimit mult și a fost foarte afectată”. Când este așezată pe teneșir, va veni iar și va spune: ”Apa să nu fie prea caldă, căci pielea mea este foarte slăbită. Terminați cât mai repede ca să mă pot liniști”. Când va fi înfășurată în giulgiu, sufletul va sta puțin și apoi va spune iar: ”Este ultima dată când văd această lume. Să-mi văd rudele și apropiații și ei să mă vadă pe mine și

să ia aminte. Să nu plângă și să bocească după mine, căci în curând și ei vor muri ca și mine. Să nu mă uite și să citească Coranul și să mă pomenească mereu. Să nu se certe între ei pentru moștenirea mea. Ca să nu am parte de chin în mormânt. Să își amintească de mine în zilele de vineri și de sărbătoare. ”

Când corpul va fi așezat pe musalla, sufletul va striga iar: ” Rămâneți în pace, o, copiii mei, părinții mei! Nu este o altă zi a despărțirii ca aceasta. Ne va fi dor până ne vom revedea în Ziua Învierii. Rămâneți cu bine, o, voi ce plângeți după mine!”

Când i se va face rugăciunea și sicriul va fi ridicat pe umeri, sufletul va striga iar: ” Duceți-mă încet, încet! Dacă scopul vostru este răsplata, nu mă chinuiți! Să duc lui Allahu teala mulțumire, de la voi!”

Când va fi așezată pe marginea mormântului, sufletul va striga iar: ” Iată, starea mea și luați aminte! Mă veți pune acum în loc întunecos și veți pleca. Voi rămâne cu faptele mele. Priviți aceste momente desperate și nu vă lăsați înșelați de această lume mincinoasă!”

Când va fi pusă în mormânt, sufletul va veni la căpătâi. Nici o persoană moartă nu ar trebui lăsată fără telkin. [Este sunnet ca după ce este îngropat, o persoană salih să rămână lângă mormânt și să efectueze telkin. Vehabiții negă faptul că telkin ar fi sunnet. Ei îl consideră un act de bidat și afirmă că morții nu pot auzi. Învățații ehli sunnet ”rahimehumallahu teala” au scris multe cărți în care au dovedit că telkin este sunnet. Una dintre aceste cărți valoroase este Nur-ul-yakin fi-mebhas-it-telkin, scrisă de Mustafa bin Ibrahim Siyami ”rahime-hullahu teala”. În această carte sunt menționate hadisuri transmise de Taberani și Mende. Prin aceste hadisuri se poruncește să se efectueze telkin. Cartea nur-ul yakin a fost scrisă și tipărită în 1345 în Bangkok, Tailanda. În anul 1396 (miladi 1976) a fost tipărită a doua ediție în Istanbul, Turcia.] Din porunca lui Allahu teala, persoana decedată se va trezi în mormânt, ca și cum s-ar trezi din somn și va vedea că se află într-un loc întunecat. Își va chema servitorul sau sclavul sau persoana

care obișnuia să îl ajute și va spune: ” Aduceți-mi o lumânare!” Nu va primi nici un răspuns, nici măcar un sunet nu se va auzi. Mormântul se va despica și vor veni cei doi îngeri ai interogatoriului [Munker și Nekir]. Le vor ieși din gură flăcări furioase și vor scoate fum pe nări. Astfel, se vor apropia și vor întreba: ”**Men rabbuke ve ma dinuke, ve men nebiyyuke**”, adică Cine este Domnul tău și care este religia ta și cine este Profetul tău? Dacă va răspunde corect, îngerii îi vor bine-vesti mila lui Allahu teala și vor pleca. Imediat atunci se va deschide din mormânt o fereastră, pe partea dreaptă și o persoană cu chipul precum luna va veni. Acea femeie credincioasă îl va privi fericită și îl va întreba cine este. ” Eu am fost creat din răbdarea și mulțumirea ta în acea lume. Îți voi fi tovarăș până în ziua de apoi”, va răspunde acesta.

*Până ce sufletul nu va înceta să își dorească ceea ce este haram,
Inima nu va putea fi oglindă pentru lumina divină!*

DESPRE MOARTEA CELOR NEDREPTĂȚIȚI, A CELOR RĂBDĂTORI, A CELOR GARIB ȘI A MARTIRILOR

Morțile tuturor acestora sunt identice. Vom descrie în continuare una dintre ele, astfel încât restul se vor potrivi corespunzător. Există două tipuri de garib: unul dintre ele reprezintă persoanele care a fost lăsat singur într-un loc îndepărtat ce nu are rude sau cunoștințe care îl însoțesc. Iar celălalt este reprezentat de persoanele ce sunt nevoiașe, chiar dacă se află în locul de origine. Nimeni nu binevoiește să meargă să îl vadă. Ambii credincioși garib vor muri martiri. Dacă o persoană trece de șaizeci și cinci de ani și își împlinește în continuare cele cinci rugăciuni zilnice, va muri martir. [O persoană care moare în timp ce comite ceva interzis, spre exemplu dacă moare otrăvindu-se consumând

băuturi alcoolice, nu va muri martir. Însă dacă moare din alt motiv, în timp ce împlinește ceva interzis, spre exemplu, dacă se dărmă clădirea peste el, va muri martir. În cazul femeilor, toate părțile corpului, cu excepția feței și palmelor, sunt avret. Acoperirea părților avret este obligatorie. Cel ce nu acordă atenția cuvenită acestei chestiuni devine necredincios. Femeile și fetele ce nu ies pe stradă cu capul, părul, brațele, picioarele descoperite sunt de asemenea martiri. Poruncile și interdicțiile lui Allahu teala poartă numele de Ahkam-i islamiyye. Părinții ce învață ahkam-i islamiyye și care își învață la rândul lor copiii sunt martiri.] Nici una dintre aceste persoane nu va deveni martir dacă nu posedă credință și dacă nu își împlinește rugăciunile. De asemenea musulmanul ce moare în timp ce este ținut captiv de către un necredincios, va muri martir. Necredinciosul ce moare fiind torturat, nu va muri martir. Cel ce moare în necredință nu va ajunge niciodată în Rai.

Când acești oameni își pun capul pe pernă, pe patul morții, porțile cerului se vor deschide și vor coborî pe pământ atât de mulți îngeri, încât doar Allahu teala le va ști numărul. Aceștia vor purta în mâini coroane de nur și haine din Paradis. Vor chema sufletul celui om cu profund respect. Allahu teala menționează acest fapt în finalul surei Fejr.

Un alt martir este credinciosul ce își întoarce fața către dergah-i izzet și se roagă și imploră: "O, Doamne! Atât timp cât am trăit nu mi-am pus speranțele niciodată în nimeni, decât în Măreția Ta! Și nu m-am închinat nimănui. Nu m-am lăsat înșelat de farmecele acestei lumi și nici de dușmanii religiei. O, Doamne! Acum, speranța mea este că vei ierta și vei izbăvi pe toți musulmanii ce aparțin ummet-i Muhammed "sallallahu aleyhi ve sellem". Acesta este de asemenea martir.

Acei îngeri binecuvântați îi vor înfășura sufletul în acele veștminte din Paradis. Atunci se va auzi vocea lui hazreti Allah, spunând: "Duceți-l în Paradis! Căci în دنیا (această lume) împlinea

rugăciuni mai mult decât toți, îi plăceau oaspeții, era iertător și rostea des istigfar (ruga de iertare). Iar pe Mine mă pomenea mult. Nu ieșea pe stradă cu părțile avret expuse. Se ferea de cele interzise. Și asculta, respecta Islamul și Profeții. ”

Acum cei doi îngeri ce stau pe umerii oamnelor, în stânga și îndreapta și scriu faptele lor bune și rele, spun: ” O, Doamne! Ne-ai făcut responsabili pentru această persoană în această lume. Acum, permite-ne să urcăm sufletul acestui rob la ceruri. ” Se va auzi vocea Celui Măreț, spunând: ”Stați lângă mormântul lui, roștiți tesbih și tekbir și prosternați-vă și recompensele pe care le veți primi pentru aceste fapte, oferiți-le robului Meu”. Aceștia vor rosti tesbih și telbir până în Ziua Învierii și răsplata va fi scrisă în cartea aceluia rob.

AVERTISMENT: Ipocriții din Egipt au venit în Medina pentru a-l asasina pe hazreti Osman ”rdaiyallahu anh”. Cei din Medina i-au sprijinit cu intrigi și minciuni. Musulmanii din Medina i-au calomniat pe Companioni, spunând că nu l-au ajutat pe calif. De fapt, califul își dorea acel rang înalt al martirilor în Paradis și se ruga pentru această binecuvântare. Astfel că i-a împiedicat pe cei ce i-au venit în ajutor și i-a trimis înapoi. Rebelii au profitat de acest lucru și l-au martirizat pe calif, cu ușurință. Astfel ruga i s-a împlinit. Martirii nu simt durere când mor. În momentul morții le sunt arătate binecuvântările ce îi așteaptă în Paradis și bucurându-se de plăcerile ce îi așteaptă își predau sufletele de bună voie.

DESPRE MOARTEA NECREDINCIOȘILOR

Atunci când un necredincios, un apostat sau un idiot care disprețuiește Islamul și numește Coranul cel Sfânt, legea deșertului și care este atât de ignorant și imoral încât să-l numească pe hazreti Muhammed ”sallallahu aleyhi ve sellem”, cel mai onorabil dintre ființe și cel mai

presus dintre toți profeții, cioban de cămile –Allahu teala să ne protejeze de un astfel de act josnic- și care se coboară la a firma că religiile sunt inutile, ca urmare a evaluării Islamului –izvorul păcii sociale, a fericirii, sursa cunoașterii, a comportamentului ales, a sănătății, a dreptății și edificatoare pentru toate culturile – făcute cu criteriile unui creier alterat, ce nu este altceva decât o jucărie pentru propriul nefș, este pe moarte, vălul din fața ochilor săi este ridicat. Îi este arătat Paradisul. Un înger frumos îi va spune: ” O, tu, necredinciosule! O, tu, josnicule ce obișnuiai să numești musulmanii, înapoiați și pe cei ce alergau după poftele lor și călcau în picioare principiile etice, îi numeai iluminați și moderni! Ai fost pe calea greșită. Nu ai agreat calea adevărată a Islamului. Cei ce l-au ascultat și au urmat cunoștințele aduse de hazreti Muhammed aleyhisselam de la Allahu tealavor merge în acest Paradis. ” Va vedea binecuvântările din Rai, iar huriile din Paradis îi vor spune: ” Cei ce au credință vor fi salvați de pedeapsa lui Allahu teala”. Mai târziu va apărea diavolul, sub forma unui preot și va spune: ”O, tu, cutare și cutare! Cei de mai devreme te-au mințit. Toate acele binecuvântări pe care le-ai văzut vor fi ale tale”. Apoi i se va arăta Iadul, ce are munți de foc, scorpioni cât catării și tot felul de târătoare. Va vedea pedepsele indicate în hadisuri. Îngerii responsabili cu pedepsele, din Iad, numiți Zebani îl vor lovi cu bâte de foc. Aceștia sunt înalți ca minaretele, le ies flăcări de foc din guri și dinții le sunt precum coarnele boilor. Vocile le sunt precum tunetele. Necredinciosul va începe să tremure la auzul vocilor lor și se va întoarce către diavol, care de frică, nu va rezista și va da bir cu fugiții. Îngerii îl vor prinde pe diavol și vor da cu el de pământ. Apoi vor veni la acel necredincios și îi vor spune: ”O, tu, dușman al Islamului! Nu ai crezut în Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” cât ai fost în viață. Iar acum nu ai crezut în îngeri și te-ai lăsat înșelat de acest diavol blestemat”. Îi vor atârna lanțuri de foc la gât și îi vor trage picioarele peste cap, îi vor introduce mâna dreaptă prin partea stângă a pieptului și mâna stângă

prin partea dreaptă, scoându-le astfel prin spate. Există un verset care ne informează asupra acestu lucru. Necredinciosul va urla și își va chema lingușitorii din această lume. Îngerii Zebani îi vor răspunde: ” O, necredinciosule! O, tu, idiotule ce i-ai batjocorit pe musulmani! A trecut vremea implorărilor. Credința și rugile nu vor mai fi acceptate, de acum. A venit timpul să primești pedeapsa pentru necredința ta”. Îi vor scoate limba prin ceafă. Îi vor scoate ochii. Îl vor tortura în fel și chip și îi vor lua sufletul murdar și îl vor arunca în Iad. Fie ca Allahu teala să ne binecuvânteze să ne dăm sufletul în religia lui Muhammed aleyhisselam și cu credința indicată de savanții ehli sunnet în cărțile lor, care ne-au transmis corect religia nobilului Profet! Amin.

Oricât ai trăi, într-un final vei muri. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” relatează: **Când sufletul unei persoane părăsește corpul, o voce se aude: ”O, tu, fiul omului, tu ai părăsit această lume sau ea te-a părăsit pe tine? Tu ai adunat această lume, sau ea te-a adunat pe tine? Ai omorât tu această lume, sau te-a omorât ea pe tine?” Când vor începe să îi spele trupul, o voce va pune trei întrebări:**

- 1. -Unde îți este trupul puternic? Ce lucru te-a slăbit?**
- 2. -Unde îți este vorbirea frumoasă, ce te-a amuțit?**
- 3. -Unde îți sunt prietenii dragi, unde te-au lăsat și au plecat?**

Când trupul îi va fi înfășurat în giulgiu, o voce se va auzi din nou: ”Nu ieși la drum fără provizii! Acest drum este fără întoarcere, nu te vei mai întoarce în veci! Locul în care vei merge este plin de îngerii însărcinați cu pedepsirea. ” Când va fi așezat în sicriu, o voce se va auzi: ”Dacă ai câștigat mulțumirea lui Allahu teala, ferice de tine, măreția și fericirea vor fi ale tale. Dacă ai câștigat mânia lui Allahu teala, atunci vai ție!” Când va ajunge lângă mormânt, o voce se va auzi: ”O, tu, fiul omului! Ce ai pregătit în această lume, pentru mormânt? Ce lumină divină ai adus pentru acest mormânt întunecat? Ce ai adus din bogăția și renumele tău?

Ce ai adus pentru a mobila și a înfrumuseța acest mormânt pustiu?” Când trupul va fi coborât și așezat în mormânt, mormântul va striga și va spune: ”Pe spatele meu ai vorbit, acum în burta mea vei tăcea. ” Când, în sfârșit înmormântarea se va sfârși și toți oamenii vor părăsi acel loc, o voce din partea lui Allahu teala va spune: ” O, robul Meu! Ai rămas singur în acest mormânt întunecat, te-au lăsat singur și au plecat. Aceștia erau prietenii, frații, copiii și cei apropiați ție. Dar nici unul nu ți-a fost de nici un ajutor. O, robul meu, nu M-ai ascultat, nu Mi-ai împlinit poruncile, nu ai reflectat deloc la această situație. ” Dacă cel ce a murit, a murit în credință, se speră că Jenab-i Hakk îl va binecuvânta cu iertarea Sa și îi va spune: ”O, robul Meu dreptcredincios! Nu e demn de Mine să te las garib (singur) în mormânt. Pentru dreptul Măreției Mele te voi trata cu o astfel de milă, încât prietenii tăi vor fi uimiți, să te tratez cu compasiune, mai mare decât mila pe care o arată părinții copilului lor. Din Bunătatea și Favoarea Sa unică îi va ierta păcatele robului Său, astfel încât mormântul său va deveni o grădină din grădinile Paradisului îmbogățită cu hurii și binecuvântările Paradisului. Allahu teala este atât de milostiv încât iartă păcatele robilor Săi păcătoși. Este atât de Milostiv încât de câte ori vede pe zi păcatele robilor Săi, le acoperă și nu le reproșează. Atunci trebuie să împlinim poruncile unui astfel de Creator și să evităm interdicțiile Sale, să împlinim fapte bune, pentru a ne salva mâine de pedeapsa Sa. ”

Toți credincioșii, păcătoși sau nepăcătoși, vor fi supuși întrebărilor din mormânt. Pedeapsa mormântului este doar pentru cei ale căror păcate nu au fost iertate și pentru toți necredincioșii. Cei ce duc vorba între musulmani și cei ce stropesc cu urină hainele lor, la toaletă, vor fi pedepsiți în mormânt. [Pedeapsa în mormânt nu va fi doar asupra sufletului, ci și asupra corpului. Aceste fapte sunt mai

presus de înțelegerea omului. De aceea ar trebui să evităm să încercăm să înțelegem cu mintea noastră.]

Dacă acea persoană a murit în necredință, acesta va fi supus la chinuri grele până în Ziua Judecății, [după care va fi pedepsit etern, în Iad.]

În continuare vom prezenta traducerea aproximativă a unui poem otoman al lui Abdurrahman Sami Pașa. Acesta a decedat în anul 1295 (miladi 1878), pe când era membru al Senatului:

O, tu, vizitator în această viață, nu-ți pierde inima decât pentru Allahu teala.

Nimeni nu va rămâne în viață, în afara lui Allahu teala. Nimeni în afara lui Allah nu poate face nimic.

Toată lumea are griji, zile dulci și amare.

Această lume nu merită să te întreci cu nimeni pentru ea.

Și eu am fost, în timpul meu, ca o piatră prețioasă,

Pe inelul unui sultan. Eram precum semnătura pe fermanul sultanului. Dar acum destinul s-a întors cu susu-n jos.

Apoi, inima mi s-a îmbolnăvit. Toată energia mi-a dispărut.

În cele din urmă pasărea sufletului meu a zburat, căci cușca este în ruină.

Sănătatea mea, ca o lumânare s-a stins, întunericul mă înconjoară,

A răsărit soarele lumii de apoi, s-a luminat cu lumina lui Allahu teala.

L-am găsit atunci pe Domnul meu. Păcatele mi-au fost expuse.

Am implorat iertare și El m-a întâmpinat cu nesfârșită îndurare.

O, Doamne! Deși am comis mii de păcate, am venit la poarta Ta cea mai înaltă, cu chipul negru,

Să mă rog pentru iertare.

Am făcut numele Tău Gafur, dată pentru înscrisul meu. Sensul său va fi cu siguranță adevărat. Greșelile mele vor fi iertate.

Nimeni nu poate face nimic, cu excepția lui Allahu teala. Nimeni nu este etern, în afara lui Allahu teala.

Abdurrahman Sami Paşa

VIZITAREA MORMINTELOR ȘI CITIREA CORANULUI

Vizitarea mormintelor este sunnet. Aceasta se poate efectua o dată pe săptămână, sau măcar în zilele de sărbătoare. Este mai merituos să fie vizitate în zilele de joi, vineri sau sâmbătă. La sfârșitul cărții Șir'at-ul-islam se menționează că vizitarea mormintelor este sunnet. Cel ce face vizita ar trebui să ia aminte gândindu-se că cel ce este îngropat acolo a putrezit. Osman "radiyallahu anھ" plângea foarte mult când trecea pe lângă morminte, încât barba i se uda. Rugile care se rostesc sunt de ajutor și persoanei decedate. Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem" vizita mormintele rudelor sale și pe cele ale companionilor săi "radiyallahu teala anھum". După ce se dă selam și se rostesc rugi, persoana care vizitează se va întoarce cu spatele la qibla și va sta îndreptat către mormânt. Să îți treci mâinile și fața peste mormânt, să săruți pământul de pe mormânt sunt obiceiuri creștine. Într-un hadis se relatează: **"Când o persoană merge în vizită la mormântul unui cunoscut și dă selam, acesta îl recunoaște și îi răspunde la selam"**. Ahmed ibni Hanbel "rahime-hullahu teala" spune:

”Când treceți prin cimitir, recitați Ihlas, cele două Kul e'uzu și Fatiha, după care oferiți recompensa din citirea acestora celui decedat. Răsplata va fi oferită lor”. Enes bin Malik ”radiyallahu teala anھ” relatează următorul hadis: ” **Când se citește Ayet-el-kursi și răsplata este oferită morților, Allahu teala face ca această răsplată să ajungă la toți morții de acolo**”.

În cartea Hazanet-ur-rivayat se spune: ” Este permisă călătoria în locuri îndepărtate pentru vizitarea învățaților, după moartea lor, pe care obișnuia să îi viziteze în timpul vieții. Din punct de vedere al beneficiilor, nu există nici o diferență între a vizita Profeții ”aleyhimussalevatu vetteslimat” și vizitarea învățaților și a evliya ” rahime-humullahu teala”. Diferența este între ranguri și grade. ”

[Dacă un musulman așează o tăbliță pe peretele camerei sale și scrie pe aceasta numele unei persoane iubite sau dacă așează o piatră cu numele acestei persoane pe mormântul acesteia, ori de câte ori musulmanii care intră în cameră sau vizitează mormântul, rostesc sura Fatiha și alte rugi asupra acelei persoane, Allahu teala va binecuvânta proprietarul aceluia nume cu mila și iertarea Sa. Scrierea numelui pe perete sau pe piatra de mormânt nu este destinată amintirii numelui proprietarului. Ci pentru ca musulmanii să rostească rugi și Fatiha pentru proprietarul aceluia nume. De aceea, există în țările musulmane obiceiul să se scrie pe pereți și pe pietrele de mormânt nume. Dacă numele unui veli este scris, când vei citi numele și vei cere posesorului acestuia să mijlocească pentru tine și vei rosti rugi și binecuvântări pentru el, acesta te va auzi și se va ruga pentru realizarea dorințelor tale atât în această lume, cât și în cea de apoi, iar rugile sale vor fi acceptate de Allahu teala.]

Deși vizitarea mormintelor de către femei este permisă, este mai bine să nu viziteze alte morminte, decât pe cel al lui Resulullah. Deși este permisă vizitarea chiar și când se află la menstruație sau lăuzie, este sunnet să aibă abluțiune. În hadis se relatează: ”**Dacă în timpul**

vizitării mormântului unui musulman se spune, Allahumme inni es'eluke bi hakki Muhammedin ve ali Muhammedin en la tu'azzibe hazelmyyit, credinciosul va fi salvat de pedeapsă. ” și ” Persoanei care vizitează în fiecare zi de vineri mormintele părinților săi, sau a unuia dintre ei, îi vor fi iertate păcatele. ” Este permis să săruți pământul mormântului, doar în cazul mormintelor părinților. În cartea Kifaye se relatează că o persoană i-a spus Trimisului lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” că a jurat să sărute pragul porții Paradisului. Atunci Resulullah i-a răspuns: ”Sărută picioarele mamei tale!”. Când acesta a răspuns că nu are părinți, Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” i-a spus: ” **Sărută-le mormintele! Dacă nu le cunoști mormintele, trasează două linii și considerând că acestea sunt mormintele lor, sărută-le! Astfel îți vei îndeplini jurământul!**”

Este bine să se viziteze mormintele învățaților din locuri îndepărtate atunci când vom merge în acele locuri, pentru o anumită treabă și nu special pentru a le vizita. Cu toate acestea, este foarte merituos să întreprindem o călătorie lungă doar pentru vizitarea mormântului Profetului ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Persoanele care vizitează mormintele profeților ”aleyhimusselam” și ale evliya ”aleyhimurrahme” vor beneficia de pe urma binecuvântărilor lor. Sufletul i se va purifica în proporție directă cu dragostea și atașamentul față de aceștia. Dacă sunt comise păcate la mormintele acestora, cum ar fi spre exemplu vizita unor femei descoperite, nu trebuie să se părăsească locul și în cazul în care nu se poate împiedica acest lucru, ar trebui să nutrească ură față de un astfel de comportament. De asemenea, ar trebui să participe la înmormântarea unui credincios chiar dacă se află de față și femei, sau muzică, imnuri religioase, ori se țin discursuri.

Dacă femeile vizitează mormintele pentru a plânge, pentru a jeli și pentru a se întrista, ori pentru a se amesteca printre bărbați și a cauza

păcate, este haram. Astfel de femei vor fi condamnate. Deși este permis pentru femeile în vârstă să viziteze mormintele rudelor și ale evliya, fără a se amesteca printre bărbați, pentru fetele și femeile tinere acest lucru este mekruh. Tot astfel este și participarea lor la înmormântare.

În cartea Jila-ul-kulub se menționează: ”O persoană care vine la kabristan (cimitirul musulman) va spune, stând în picioare, ”**Esselamu aleykum ya ehle dar-il kavm-il mu'minin! Inna inşaallahu an karibin bikum lahikun**”. După care va citi Besmele, 11 Ihlas și Fatiha. Apoi va citi ruga, ” **Allahumme rabbel-ejsadilbaliyeh velîzamin nahire-tilleti harejet mineddunya ve hiye bike mu'minetun edhîl aleyha revhan min indike ve selamen minni**”. Când va veni lângă mormânt, se va apropia din partea dreaptă (partea qiblei) a mormântului și dinspre picioare. Va da selam. Stând în picioare, sau ghemuit, ori stând va recita începutul și sfârșitul surei Bakara, sura Yasin, Tebareke, Tekasur, Ihlas-i şerif și Fatiha, după care va oferi răsplata din citirea acestora persoanei decedate. ”

Notă importantă: Savanții islamici în declarațiile lor despre împlinirea pelerinajului în numele altcuiva, au afirmat că este permis să se doneze răsplata câștigată din efectuarea actelor obligatorii sau nafile și a altor acte pioase, fapte bune, precum rugăciunea, postul, milostenia, citirea Coranului, pomenirea, împlinirea tavaf, pelerinaj, umre, vizitarea mormintelor profeților sau ale evliya, înfășurarea în giulgiu a unei persoane moarte, sufletului unei alte persoane. Răsplata va fi dată de Allahu teala, atât celui ce a împlinit aceste acte cât și celui căruia acesta i-a oferit-o. De aceea se recită, citește Coran în timpul vizitelor mormintelor și răsplata pentru aceasta se donează sufletelor celor credincioșilor dispăruți dintre noi și se rostesc rugi de binecuvântare asupra lor. Căci mila și binefacerile coboară în locurile în care se citește Kuran-i kerim. Orice rugi rostite în acest loc vor fi acceptate. Când Kuran-i kerim este citit lângă mormânt, acel mormânt se umple cu milă

și binefaceri. Potrivit orientării Hanefi, atunci când un musulman ține post nafile, împlinește rugăciunea sau face acte de milostenie ori citește Coran și rugă și donează răsplata acestor acte altor musulmani, morți sau vii, răsplata va ajunge la aceștia. Există învățați care spun că aceeași regulă se aplică și în cazul actelor de adorare obligatorii. Răsplata nu se divizează în funcție de numărul de persoane decedate, ci va fi oferită întreagă fiecăruia în parte. Potrivit orientărilor Maliki și Șafii, răsplata actelor de adorare ce sunt împlinite doar fizic, precum citirea Coranului, nu sunt donate altor musulmani. Ci binecuvântările sunt pronunțate prin intermediul lor.

În cartea intitulată Kitab-ul fikh alel mezahib-il-erbe'a se menționează: "Este sunnet pentru bărbați să viziteze mormintele cu scopul de a lua aminte și de a medita asupra vieții de apoi. Potrivit orientărilor Hanefi și Maliki, vizitarea mormintelor în zilele de joi, vineri sau sâmbătă este sunnet-i muekked. Conform orientării Șafii este sunnet-i muekked vizitarea în ziua de joi, după rugăciunea de după-amiază, până în ziua de sâmbătă, la răsăritul soarelui. Cel ce vizitează mormântul trebuie să citească din Coran și să rostească rugă de binecuvântare pentru cel mort. Acestea având beneficii pentru el. Este sunnet ca atunci când se intră în kabristan să se spună: **"Esselamu aleykum ya Ehle dar-il kavmilmu'minin! Inna inšaallahu an karibin bikum lahikun"**. Toate mormintele apropiate sau aflate la distanță se vizitează. Iar călătoria pe distanțe lungi pentru vizitarea mormintelor musulmanilor salih sau a evliya "rahime-humullahu teala" este sunnet. Vizitarea mormântului binecuvântat al Trimisului lui Allah "sallallahu aleyhi ve sellem" este unul dintre cele mai valoroase acte de adorare. Le este permisă vizitarea și femeilor în vârstă, acoperite. În schimb dacă este cauză pentru păcate sau fitne le este interzisă vizitarea și femeilor în vârstă. Nu este permis ca în timpul vizitei să se înconjoare mormântul, să se sărute pietrele și pământul sau să se ceară ceva de la

cel mort. ” Se va cere de la Allahu teala permisiuneaca evliya ”rahime-humullahu teala” să mijlocească.

*Există două lucruri al căror dor,
Mistuie pe oricine, indiferent cine ar fi.
Și dacă ar plânge sânge ochiul, tot nu i-ar putea plăti dreptul,
Unul e tinerețea și unul fratele în credință!*

CEA DE-A NOUA SCRISOARE, CEL DE-AL TREILEA VOLUM

Cea de-a noua scrisoare din cel de-al treilea volum al cărții intitulate Mektubat, scrisă de Imam Rabbani Majuddid-i elfi sani Ahmed Faruki ”rahime-hullahu teala” a fost scrisă pentru Mir Muhammed Nu'man. În ea se explică sensul versetului ”Luați ceea ce a adus Resulullah pentru voi!”. Această scrisoare a fost scrisă în limba arabă, iar în continuare vă prezentăm traducerea acesteia:

Bismillahirrahmanirrahim! În traducerea celui de-al șaptelea verset al surei Hașr se sune: ” **Ceea ce vă dăruiește Trimisul primiți, iar cele de la care vă oprește, de la acelea opriți-vă și fiți cu frică de Allah, căci Allah este aspru la pedeapsă!**” [Împlinirea poruncilor și evitarea interdicțiilor sunt numite în ansamblu, Islam, respectarea Islamului.] După ce Allahu teala a spus evitați cele interzise, a spus temeți-vă de Allahu teala, asta ne arată că este mai important să evităm interdicțiile. Deoarece teama de Allahu teala, adică **takva**, înseamnă evitarea interdicțiilor. Takva este baza Islamului. **Vera'** reprezintă evitarea celor îndoielnice. Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a spus: ”**Vera' este stâlpul religiei voastre**”. Într-un alt hadis-i șerif se relatează: ”**Nimic nu poate fi ca vera'**”. Această importanță pe care o

acordă religia noastră evitării interdicțiilor este din cauza numărului mare de acte ce trebuie evitate și deoarece beneficiile din evitarea acestora sunt foarte numeroase. Deoarece și împlinirea poruncilor conține un fel de evitare, de asemenea. Împlinirea unei porunci înseamnă evitarea neîmplinirii ei. Și este mai benefică prin opunerea la împlinirea poftelor sinelui. Atunci când se împlinește o poruncă și sinele simte plăcere. În împlinirea unui act cu cât este mai mică urmarea sinelui, cu atât va fi mai mare beneficiul din acel act. Cu alte cuvinte, se va atinge cu atât mai repede mulțumirea lui Allahu teala. Deoarece regulile islamice, poruncile și interdicțiile sunt destinate să submineze și să oprime propriul sine, nefis. Nefis este dușmanul lui Allahu teala. Este declarat într-un hadis kudsi: **”Fiți dușmanii propriului vostru nefis! Căci, el este dușmanul Meu!”** De aceea dintre toate turk-i aliyye (căi și ordine tasavvuf), cea care respectă cel mai stricte Islamul este cea care va ghida cât mai aproape de Alalhu teala. Deoarece aceasta conține mai mult opoziția față de nefis. Și aceasta, după cum este cunoscut cunoscătorilor, este calea urmată de noi. Acesta este motivul pentru care mai marele nostru, liderul, Behaeddin Buhari a declarat: ”Am găsit drumul cel mai scurt care ne face să ajungem la Allahu teala”. Deoarece această cale implică și mai mult opoziția față de propriul nefis. În ceea ce privește multitudinea respectării stricte a Islamului, pe această cale, va fi destul de ușor pentru o persoană inteligentă și rezonabilă, care studiază cărțile scrise de învățați, să realizeze acest fapt. Această persoană va înțelege clar. Împreună cu faptul că este foarte clar, am explicat în scrisorile mele și detaliat acest lucru. Allahu teala știe tot adevărul. El ne va veni în ajutor. El este un bun ocrotitor. Salat (rugi și binefaceri) și selam (salutări) asupra lui Muhammed aleyhissalam și familiei sale și asupra Companiilor săi ”radiyallahu teala anhum ejmain” și asupra celor ce se află pe calea cea dreaptă!

CEA DE-A 84-A SCRISOARE DIN CEL DE-AL TREILEA VOLUM

Lauda și recunoștința lui Allahu teala și pacea fie asupra robilor Săi aleși și iubiți! Cel ce dorește să muncească [pentru a obține iubirea lui Allahu teala] pe această cale, trebuie mai întâi să își corecteze crezul conform învățăturilor savanților căii drepte [învățații Ehli sunnet]. [Acești învățați profunzi au dobândit toate cunoștințele de la Companionii Profetului, fără a amesteca în ele propriile idei, gânduri sau ideile filozofilor.] Fie ca Allahu teala să-i binecuvânteze pe acești mari oameni cu multe recompense pentru lucrările lor! Apoi trebuie să își însușească învățăturile de fikh. După care trebuie să practice ceea ce a învățat. Apoi trebuie să îl pomenească mereu pe Allahu teala. [Adică inima trebuie să pomenească mereu numele Său și atributele Sale existențiale.] Însă trebuie să învețe pomenirea de la o persoană binecuvântată, kamil (ce a atins perfecțiunea sub îndrumarea unei alte persoane superioare și binecuvântate) și mukemmil (persoană ce a fost autorizată de învățătorul și ghidul său spiritual cu un ijazet, diplomă, pentru a ghida alți musulmani). Dacă va învăța de la persoane incomplete (mai ales așa-ziși învățați șieretici) el nu va putea atinge perfecțiunea. Pentru început va trebui să împlinească foarte multe pomeniri, atât de mult încât după împlinirea rugăciunilor obligatorii și a celor tradiționale ale acestora va împlini numai zikr, fără a efectua alte acte de adorare, lăsând pentru mai târziu citirea Coranului și împlinirea actelor de adorare nafil. Zikr se poate împlini cu abluțiune sau fără. Această sarcină trebuie împlinită în mod continuu, când stă în picioare, când stă jos, când merge și când stă culcat. Nici un moment nu trebuie petrecut fără a-l pomeni pe Allahu teala, când mergi pe stradă, când mănânci, când mergi la culcare. Traducerea unor versuri, din limba persană:

Pomenește, pomenește-L pe Allah, atât timp cât trăiești, tot timpul și întotdeauna!

Prin pomenirea celui Preaiubit inima ți se va purifica, nu în alt mod.

Pomenirea trebuie împlinită atât de mult, încât să nu mai rămână în inimă nici o dorință, nici un gând, în afară celui pomenit, Allahu teala. Numele și semnele altor lucruri, în afara lui Allahu teala nu ar trebui să îi vină în inimă. Chiar dacă s-ar forța să se gândească la altceva, să nu i vină nimic în inimă, cu excepția lui Allahu teala. Faptul că inima uită astfel tot, în afara lui Allahu teala, este primul pas în atingerea apropierii de Allahu teala. Această uitare este vestea bună a atingerii harului și dragostei lui Allahu teala. Traducerea unor versuri, din limba arabă:

Cum putem, oare, atinge Su'ad!

Sunt munți și prăpăstii între noi.

[Su'ad este numele celui iubit.] Doar Allahu teala este cel care face ca omul să atingă orice. Pace fie asupra celor ce se află pe calea cea dreaptă! [În cea de-a 17-a scrisoare, din volumul trei se declară: ” Împlinirea pomenirii cu inima eliberează persoana de afecțiune față de alte lucruri, în afara lui Allahu teala. Această afecțiune este boala inimii. Atâta timp cât inima nu se vindecă de această boală, nu poate atinge adevărata credință și va fi dificil pentru ea să se supună ahkam-i islamiyye, poruncilor și interdicțiilor lui Allahu teala. De asemenea și efectuarea niyyet în respectarea acestor reguli și să nu te gândești la plăcerea nefsului când împlinești acte mubah (permise) este tot pomenire.” Urmarea sinelui este cauza bolii inimii. Nefsul, sinele este inamicul lui Allahu teala. El nu dorește să îl asculte pe Allahu teala. Și își este dușman și sie, de asemenea. Inima simte plăcere din comiterea de lucruri interzise și dăunătoare a tuturor membrilor. Pentru a atinge aceste plăceri își va dori să fie necredincioasă și nereligioasă. Inima este de asemenea îmbolnăvită și prin prietenia cu necredincioșii și cu persoanele fără mezheb, prin lecturarea cărților scrise de aceștia, a ziarelor lor, prin audierea canalelor lor de radio și vizionarea

programelor dăunătoare de la televizor. Respectarea Islamului va salva inima de la îmbolnăvire. Nefsul însă o îmbolnăvește. Va micșora plăcerile și dorințele și puterea asupra inimii.]

Cine atinge victoria pe pământ, prin înfrângerea dorințelor?

Se va întâmpla bineînțeles, ceea ce este destinat.

SCRISOAREA 114

În cartea Mekatib-i şerife a marelui învățat din India, Abdullah-i Dehlevi "rahime-hullahu teala" există 125 de scrisori. Cea de-a 114-a este adresată lui Haji Abdullah Buhari, iar în continuare vă prezentăm traducerea acesteia din limba persană:

Nu există nici o deficiență în Allahu teala. El spune întotdeauna adevărul și le arată robilor Săi calea cea dreaptă. Pacea și rugile noastre fie asupra marelui nostru conducător, preiubitul nostru Profet, Muhammed Mustafa "sallallahu aleyhi ve sellem" și asupra familiei sale și a Companionilor săi "radiyallahu teala anhum ejmain"! Oamenii ce aparțin unui tarikat, de aici (din Delhi) citesc Esma (numele lui Allahu teala) și scriu muska (amulete) pentru a-și atinge scopurile. În acest mod îi atrag pe oameni la ei. Îl țin pe Emir-ul mu'minin, hazreti Ali "keremallahu vejheh" mai presus decât ceilalți trei califi "radiyallahu anhum". Aceștia sunt numiți **Şiiti**. Cei ce nutresc dușmănie față de cei trei califi și față de Comapnionii Profetului se numesc **Rafida**.

[Învățații Ehli sunnet vel jemaat "rahime-humullahu teala" ne-au indicat în diferite cărți faptul că hazreti Ebu bekir, hazreti Omer și hazreti Osman Zinnureyn sunt mai presus decât hazreti Ali "radiyallahu teala anhum ejmain" și au dovedit acest lucru prin versete din Coran, hadisuri și prin consensul Companionilor "radiyallahu teala anhum ejmain". Două dintre aceste valoroase cărți sunt Izalet-ul-hafa și Kurret-ul-ayneyn ale marelui savant islamic, din India, şah Veliyyullah

Muhaddis Dehlevi "rahime-hullahu teala". Cărțile sunt scrise într-un amestec de arabă și persană; prima a fost tradusă în limba urdu și ambele versiuni au fost tipărite în Pakistan, în anul 1382 (1962 miladi) și a doua carte a fost tradusă în limba turcă și apoi în limba engleză. Aceasta ocupă o mare parte a capitolului final al cărții "Companionii Profetului". De asemenea face parte și din cartea "Hak sözün vesikalari". Cartea Es-savaik-ul-muhrika, scrisă în limba arabă de către marele savant islamic, Ibni Hajeri Mekki "rahime-hullahu teala" a fost tipărită de către Editura Hakikat, în Istanbul, prin procedeul offset. Un musulman rezonabil, care citește această carte va înțelege destul de bine că persoanele ce nu aparțin unui mezheb sunt pe o cale greșită. Unii dintre aceștia se autonumesc Jaferi. (Aceștia înșeală oamenii susținând că urmează calea celor doisprezece imami. De fapt, musulmanii care urmează calea celor doisprezece imami, sunt musulmanii Ehli sunnet. Învățații Ehli sunnet "rahime-humullahu teala" au declarat: "Afecțiunea față de cei doisprezece imami va cauza moartea în credință".]

Organizează procesiuni funerale și ospețe pentru a efectua devr. [Nu împlinesc rugăciunea în grup, la moschee.] Cântă imnuri religioase și mersye (bocete, jelanii) în cadrul adunărilor de mevlid. Ascultă instrumente muzicale, precum tobele, în tekke. Împlinesc multe astfel de erezii în numele tarikat (cale tasavvuf). De fapt, nu fac altceva decât să adauge ritualuri nereligioase ale necredincioșilor brahmani sau din secta jukiyye, din India. Ei se află în compania celor ce nutresc afecțiune față de această lume și a oamenilor păcătoși. Nu acordă importanța cuvenită pentru kavme și jelse, în rugăciune și nici rugăciunii de vineri. În timpul selefi salihin nu exista așa ceva. Nici unul dintre aceste ritualuri nu există în Islam. Învățații Ehli sunnet vel jemaat "rahime-humullahu teala" evitau astfel de erezii. Mulțumire lui Allahu teala că nu a existat nici o astfel de erezie urâtă în rândul Companionilor Profetului "radiyallahu anhum ejmain". Persoana care dorește să fie musulman și să urmeze calea selefi salihin trebuie să evite acești falși

oameni de tarikat. Ei sunt hoți de de credință. Aceștia distrug credința și religia robilor lui Allahu teala. Pomenirile și celelalte acte pe care le împlinesc stimulează, exaltă inima și nefsul. [Aceste acte ar trebui să purifice inima de ma-siva (alte gânduri, în afara lui Allahu teala) mai degrabă decât să stârnească stări și acțiuni.] În plus astfel de lucruri ca keşf (informarea asupra necunoscutului sau comunicarea cu djinii) oricum nu are nici o valoare în Islam. Necredincioșii precum cei din secta jukiyye afișează, de a semenea, keşf și keramet. Persoanele înțelepte ar trebui să fie vigilenți și să distingă dreptatea de ceea ce este greșit. Aderarea la Islam și afecțiunea pentru această lume sunt două noțiuni opuse, ce nu pot coexista într-o singură persoană. Compromiterea principiilor religioase în scopul obținerii unor avantaje lumești nu este ceva ce face o persoană înțeleaptă. Oamenii de știință și șeihii din Bihara au fost oamnei cu tevekkul (a pune încrederea în Allahu teala). Ei nu au nutrit afecțiune față de această lume. Organizarea ospetelor și adunarea persoanelor ce nutresc afecțiune față de această lume, întunecă inima. Acești mari învățați evitau astfel de acte. Ei îmbrățișaseră calea credinței corecte a Selefi salihin "rahime-humallahu teala" și a tradiției lui Resulullah "sallallahu aleyhi ve sellem". În toate faptele lor au preferat calea azimet (evlavie, încercarea de a împlini poruncile lui Allahu teala, perfect). Evitau ereziile. De asemenea evitau ceea ce venea pe căi haram sau mekruh. Și actele permise ce cauzează haram sunt tot haram. Zikr-i hafi (pomenirea în tăcere) este mai bună decât zikr-i jehri (pomenirea cu voce). Ei împlineau pomenirile astfel. Atinseseră gradul ihsan menționat în hadis șerif. Inimile lor erau îndreptate mereu către sursa de feyz, adică Allahu teala. Dacă o persoană credincioasă și cu adevărat devotată atinge tevejjuh al unui asemenea om superior în tasavvuf, inima lui și toate latife, de asemenea vor începe să facă imediat zikr. Astfel el va atinge huzur, adică starea în care în inima sa nu va exista nimic în afară de Allahu teala, ce poartă și numele de muşahede și va atinge

binecuvântări, precum scăldarea atât fizic, cât și spiritual în lumină divină. Odată ce adeptul începe să primească feyz din inima murșidului (maestrului) său, nici un alt gând, cu excepția lui Allahu teala nu va mai ocupa inima sa. Toate membrele sale vor acționa în conformitate cu tradiția Profetului și cu azimet. Ce mare fericire sunt aceste binecuvântări! O, Doamne! Pentru harul Preaiubitului Tău Profet, Muhammed Mustafa "sallallahu aleyhi ve sellem" și pentru harul Companionilor, ce s-au aflat pe calea sa "radiyallahu anhum ejmain", binecuvântează-ne și pe noi cu această binefacere. Feyz ce vine de la Imam-i Rabbani , mujeddid-i elf-i sani "rahmetullahi aleyh" face ca toate latife ale unei persoane să atingă această binecuvântare.

EPILOG AL GHIDULUI CĂII CĂTRE PARADIS

Observăm că toate ființele vii, cât și cele fără viață sunt toate într-o ordine. Aflăm că în alcătuirea fiecărei substanțe, în fiecare eveniment și reacție există un echilibru neschimbat și conexiuni matematice. Clasificăm aceste aranjamente și conexiuni ca legi ale fizicii, chimiei, astronomiei, biologiei și așa mai departe. Utilizând acest echilibru neschimbat, dezvoltăm industria, deschidem fabrici, producem medicamente, facem călătorii pe Lună și pe stele, stabilim conexiuni cu atomii. Facem aparate radio, televizoare, computere și rețele de internet. Dacă nu ar fi existat această ordine între creaturi, totul ar fi fost un haos și nu am fi putut produce nimic din cele menționate mai sus. Totul s-ar fi ciocnit, s-ar fi stricat și ar fi avut loc dezastre. Totul ar fi încetat să existe.

Acest echilibru, această ordine codificată și relație între ființe indică faptul că acestea nu au luat ființă pe cont propriu, sau din întâmplare și că totul a fost creat de o entitate omniscientă, omnipotentă, ce vede și aude tot și care face orice dorește. El crează și anihilează orice, după cum dorește. El face anumite lucruri și mijloace, cauze

pentru crearea altor lucruri. Dacă ar fi creat fără cauze și mijloace, nu ar fi existat o ordine stabilită între ființe. Totul ar fi fost haotic. Și nici existența Sa nu ar fi fost înțeleasă. De asemenea nu ar fi existat știință, ori civilizație.

El, nu numai că și-a manifestat existența prin această ordine, dar a și indicat existența Sa, robilor Săi, separat, din mila Sa. În fiecare secol, începând de la Adem aleyhisselam, Allahu teala a ales o persoană din fiecare comunitate de pe pământ, creată ca fiind cea mai bună, cea mai aleasă dintre toți, căreia i-a transmis prin intermediul îngerilor, cunoașterea existenței Sale, a numelor Sale și ceea ce trebui să facă oamenii și ceea ce trebuie să evite, pentru a trăi în pace și bunăstare atât pe pământ, cât și în lumea de apoi. Acești oameni aleși sunt Profeții. Poruncile și interdicțiile transmise de aceștia reprezintă religia sau ahkam-i diniyye. Deoarece natura umană are tendința de a uita informațiile din trecut și pentru că există întotdeauna oamnei răi, care au schimbat vorbele și scrierile Profeților ”aleyhimussalevatu vetteslimat”, vechile religii au fost uitate sau modificate. Acei oamnei răi au modificat și au făcut noi religii false.

Allahu teala, Creatorul absolut, în mila Sa față de robii Săi, a trimis un ultim Profet și o nouă religie. De asemenea, a binevestit că va proteja această religie până în ziua de apoi și o va răspândi intactă, în ciuda atacurilor și încercărilor oamenilor răi de a o modifica și altera.

Ne exprimăm profunda recunoștință față de Allahu teala că am avut credință în existența și unicitatea Creatorului, încă de mici copii. Am gustat fericirea de a cunoaște că numele Său este Allah, că Trimisul Său și ultimul Profet este Muhammed aleyhisselam și că religia transmisă de acesta este Islam. Ne-am dorit să învățăm corect aceste cunoștințe islamice. De-a lungul anilor de studii de liceu și facultate am căutat o sursă de la care să învățăm. Însă, tineretul națiunii noastre fusese înconjurat de o barieră de netrecut practic de așa-ziși învățați care s-au vândut masonilor și comuniștilor, vehabiților și celor fără mezheb.

Acești eretici și renegați ce și-au vândut religia în schimbul acestei lumi, au lucrat atât de viclean, încât a devenit aproape imposibil să aleagă calea corectă. Nu exista altă cale decât implorarea lui Allahu teala. Allahu Preaînaltul ne-a hărăzit să citim cărțile savanților Ehli sunnet "rahime-humallahu teala". Cu toate acestea convingerile false cu care am fost saturați, în numele științei, de către falșii oameni de știință ce se dădeau drept oameni moderni și în numele traducerilor Coranului, de către așa-zișii oameni de religie, care au exploatat Islamul în interes personal ne-au pătruns adânc în suflete. Infinită recunoștință lui Allahu teala că la îndemnul adevăraților învățați, am început să distingem binele de rău. Am reușit să înțelegem că ceea ce ne-a fost implantat în creier, nu era știință, ci otravă poleită, sub al cărei efect inimile ni s-au înnegrit. Dacă nu am fi găsit cărțile învățaților Ehli sunnet, nu am fi fost capabili să distingem dușmanii de prieteni și am fi fost înșelați de trucurile dușmanilor Islamului și ale propriului nefis și am fi căzut în capcana minciunilor lor. Nu ne-am fi putut salva din capcanele dușmanilor vicleni, care ne-au prezentat imoralitatea și lipsa religiei ca fiind modernism. Ne-am fi bătut joc de părinții noștri, musulmani adevărați și de învățăturile islamice dobândite de la ei. Preaiubitul nostru Profet "sallallahu aleyhi ve sellem" ne avertizează pentru a nu cădea în capcanele dușmanilor Islamului: **"Învățați credința voastră din gurile rijal"**. Dacă nu există rijal, adică adevărați oameni de religie, veți învăța din cărțile acestora. Cărțile ereticilor, ale celor fără mezheb, ale oamenilor de religie ignoranți sunt la fel de dăunătoare ca și cărțile necredincioșilor.

Este haram pentru femei și fete să își expună capetele, părul, brațele și picioarele, descoperite și pentru bărbați să își expună părțile corpului dintre ombilic și genunchi. Cu alte cuvinte, Allahu teala a interzis acest lucru. Cele patru orientări religioase adevărate, care ne învață poruncile și interdicțiile lui Allahu teala, ne-au indicat diferit părțile avret ale bărbatului, adică membrele la care este interzis să

privească alți bărbați și care sunt interzise spre a fi expuse privirii altor bărbați. Este obligatoriu ca fiecare musulman să își acopere părțile avret ce sunt indicate de mezhebul de care aparține. Este interzis pentru alții să privească la aceste părți ale sale, dacă acestea sunt expuse. În cartea Kimya-i-seadet se afirmă: ”Așa cum este haram pentru femei și fete să iasă pe stradă cu capul, părul, brațele și picioarele descoperite, tot astfel este haram să iasă afară îmbrăcate subțire, cu haine strâmte, gătite și parfumate. Soțul, părinții și fratele care îi permit sau care aprobă felul acesteia de a se îmbrăca vor fi părtași la păcatul și pedeapsa ei. ” Adică vor arde împreună în Iad. Dacă se vor căi, vor fi iertați și vor fi izbăviți de a arde în Iad. Căci Allahu teala îi iubește pe cei ce se căiesc. În cel de-al treilea an după emigrare s-a poruncit ca femeile și fetele, care au ajuns la vârsta pubertății și au discernământ, să nu se arate, să nu se expună bărbaților străini. Nu ar trebui să credem afirmațiile englezilor și ale ignoranților ce au căzut în capcanele acestora, cum că acoperirea femeilor ar fi o invenție a savanților de fikh, bazându-se pe faptul că femeile nu s-au acoperit înainte ca versetul despre hijab să fie revelat.

Vom repeta, când un copil devine akîl și ajunge la pubertate, adică atunci când poate discerne răul de bine și se poate căsători, este obligatoriu să învețe imediat cele șase principii de credință, apoi ahkam-i islamiyye, adică obligațiile, lucrurile permise și interzise și să le respecte. Când o fată împlinește nouă ani și un băiat doisprezece ani vor deveni akîl și vor ajunge la vârsta pubertății. Este obligatoriu pentru aceștia să învețe aceste principii, regulile islamice întrebând părinții, rudele, apropiații și cunoștințele. De asemenea, un necredincios ce devine musulman va merge imediat la un om de religie sau un muftiu, pentru a dobândi aceste învățături, care la rândul lor vor trebui să îl învețe fie direct, fie prin oferirea unei cărți islamice adevărate. Dacă nu îi vor acorda ajutorul și nu îl vor învăța nu vor împlini această obligație. Cei ce nu împlinesc obligațiile vor merge în Iad. Până găsește un om

de religie sau o carte, pentru a învăța, se consideră ca având un oazr, până găsește o sursă pentru a învăța.

Cu scopul de a informa tineretul asupra adevăratelor cunoștințe islamice și pentru a sluji ca toată lumea să atingă pacea în această lume și nenumărate binecuvântări în lumea de apoi, vom continua, cu voia lui Allahu teala să publicăm selecții și scrieri valoroase din lucrările savanților Ehli sunnet.

Pentru a-și atinge dorințele ar trebui să recite, să citească ruga Salaten tunjina: "Allahumme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala ali seyyidina Muhammedin salaten tunjine biha min jemi'il ehvali vel afat ve takdi lena biha jemi'al hajat ve tutahhiruna biha min jemi'isseyyat ve terfe'una biha a'ledderejat ve tubelliguna biha aksalgayat min jem'il hayrati fil hayati ve ba'del memmat".

În hadisuri se declară că este foarte benefic să se recite ruga Istigfar pentru protecție împotriva a tot felul de probleme și pericole și pentru a se feri de atacurile și răutatea demonilor și a dușmanilor.

Mi-a trecut viața ca o adiere de vânt,

Mie mi se pare ca o clipire de ochi.

Hakk teala mărturisește: sufletele sunt oaspeți ai trupurilor.

Într-o zi va ieși din trup, cum zboară pasărea din colivie.